

ATHENS voice

1000

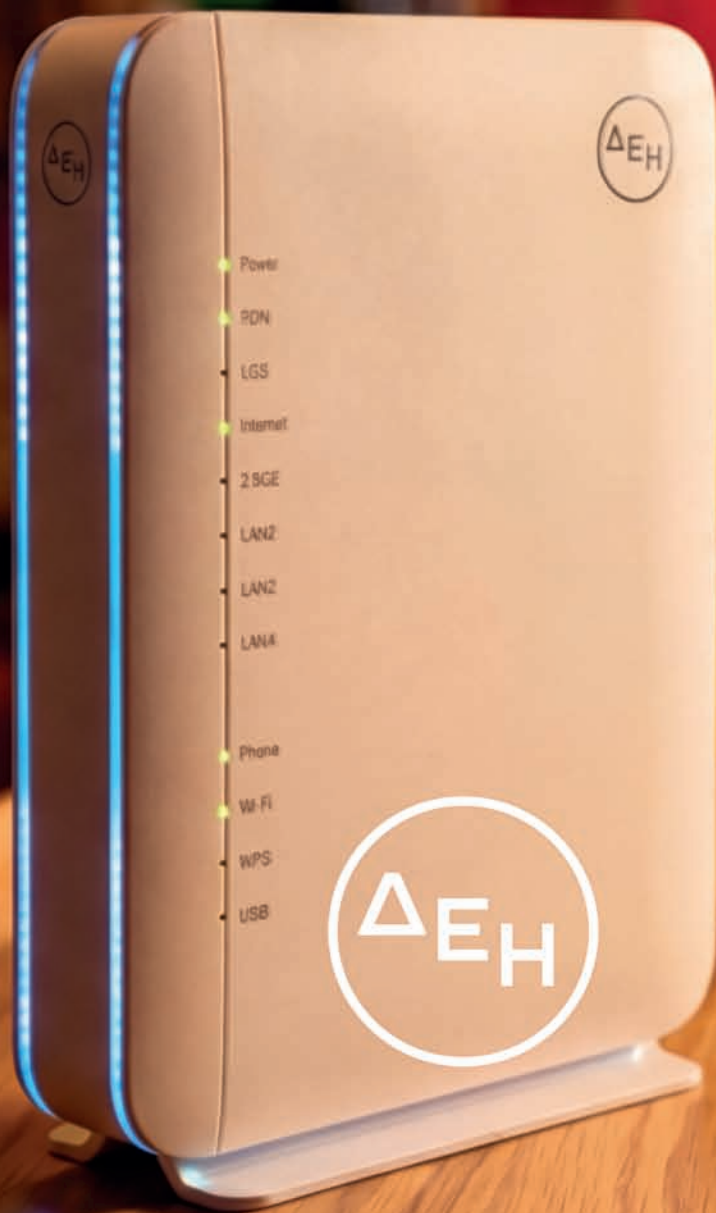
Λόγοι που
αγαπάς
την Αθήνα

Τώρα, το ΔΕΗ FIBER
έχει και Σταθερό Τηλέφωνο.

1 Gbps με 19,90€/μήνα και Σταθερό
με απεριόριστες εθνικές κλήσεις με 4€/μήνα.

Άφθονο. Απλό. Προσιτό. Και με Σταθερό.

FIBER

Τιμές ΔΕΗ FIBER 1 Gbps για 24 μήνες και πρόσθετης υπηρεσίας σταθερής τηλεφωνίας.
Διαθεσιμότητα δικτύου ΔΕΗ και περισσότερες πληροφορίες στο dei.gr/fiber. Ισχύουν όροι και προϋποθέσεις.

1000 τεύχη, 1000 λόγοι που αγαπάς την Αθήνα

Γιατί αγαπάμε την Αθήνα; Για τις εικόνες της, τα μυστικά της περάσματα, τις μυρωδιές της, τα πρόσωπα και τους μύθους της, την καλή και την άγρια πλευρά της, την περιφέρεια και το κέντρο της. Εδώ βρίσκονται τόσα σπίτια όπου έχουμε κοιμηθεί, έχουμε μεθύσει, έχουμε παίξει πόκα, έχουμε θρηνήσει μέσα στο κεφάλι μας, έχουμε μοιραστεί ένα κρεβάτι, έχουμε συναντήσει ανθρώπους, έχουμε ξενυχτήσει, έχουμε διαφωνήσει, έχουμε γράψει γράμματα, έχουμε σπάσει πιάτα, έχουμε γελάσει, χορέψι, κλάψει. Εδώ γεννηθήκαμε, εδώ μετακομίσαμε, εδώ ζουν ή έζησαν οι αγαπημένοι μας.

Όλα αυτά και άλλα τόσα μας έκαναν να την αγαπήσουμε και κάποτε, το μακρινό 2003, να ξεκινήσουμε να εκδίδουμε τη φωνή της: την ATHENS VOICE, την πρώτη εφημερίδα αφιερωμένη στην Αθήνα.

23 χρόνια μετά, φτάσαμε σήμερα στο 100οστο τεύχος. Με αφορμή αυτό, μπήκαμε στα αρχεία μας για να αναζητήσουμε τα λόγια που οι συνεργάτες μας –από τα πρώτα τεύχη μέχρι σήμερα– έγραψαν περιγράφοντας την πόλη. Αναρωτηθήκαμε «Γιατί αγαπάμε την Αθήνα σήμερα;»

Ζητήσαμε από φίλους μας να μας δώσουν κι αυτοί τη δική τους απάντηση, με κείμενα, εικόνες, έργα τους. Και όλοι μαζί ξαναγράψαμε αυτό το σύμφωνο συμβίωσης με την πόλη. Τι είναι αυτό που μας κρατάει σε μόνιμη σχέση μαζί της; Ποιον λόγο έχει ο καθένας μας να τη λατρεύει, παρά την άσχημη και γκρίζα της πλευρά; Ποιες είναι οι ανάσες και οι εκπλήξεις της;

Ανακαλύψαμε όχι μόνο 1000 λόγους να την αγαπάμε, αλλά ανοίξαμε και μια καινούργια προοπτική για τους 2000.

-ATHENS VOICE TEAM

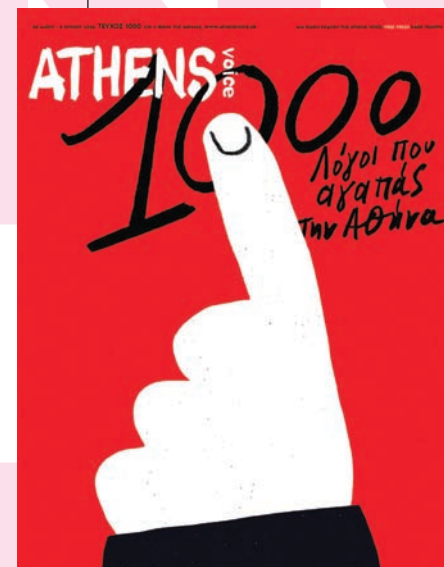
ATHENS VOICE 1000 ΤΕΥΧΗ

Επιμέλεια τεύχους: **Σταυρούλα Παναγιωτάκη - Γιάννης Νέβες**

Ευχαριστούμε όλους όσοι έγραψαν, διόρθωσαν, ζωγράρισαν, φωτογράφησαν, για να γίνει αυτή η επετειακή έκδοση για το 1000ό τεύχος της ATHENS VOICE

Αθανασιάδης Δημήτρης
Αθανασιάδης Κυριάκος
Αϊδίνης Διαμαντίνης
Αλιάγας Νίκος
Αναγνος Σοτός
Αναγνωστοπούλου Ελίνα
Ανέστης Τάσος
Αργυροπούλου Γιώτα
Ασήμου Κατερίνα
Athens Ville
Βαρδάκη Ελένη
Βελιδάκης Λουκάς
Βλαχοπούλου Κωνσταντίνα
Βνάτσιου Κατερίνα
Βουλγαρέλη Κωνσταντίνα
Βουτσινάς Μάριος
Billy Gee
Βρεττός Τάσος
Burdon Eric
Γαλανοπούλου Χριστίνα
Γεροδήμος Ρωμανός
Γεωργελέ Νενέλα
Γεωργελέ Φώτης
Γκογκτζιλιάς Βασίλης
Γκορίτσας Σωτήρης
Γκρους Δήμητρα
Γλυνιαδάκη Κρυστάλλη
Γουλιώτη Στεφανία
Δημητρακόπουλος Γιώργος
Δήμος Γιώργος
Διβάνη Λένα
Δρακάκης Μιχάλης
Ζουμπουλάκη Μανίνα
Ηλίδης Γιάννης
INO
Κακανιάς Κωνσταντίνος
Καλογιάννης Μπάμπης
Καμπόσου Κατερίνα
Κάραλη Μελίτα
Καρατζάς Θανάσης
Κάσδαγλης Δημήτρης
Κηλαπδόνη Γιασεμί
Κοντοβά Μυρτώ
Κορρές Μανώλης
Κορτώ Αύγουστος
Κοσκινά Νίκη-Μαρία
Κουλούντζου Φανή
Κουρούδης Γιάννης
Κυπριωτάκη Σάντρα Οντέτ
Κυριακούλης Αντώνης
Κυρίτσας Γιώργος
Κωνσταντινίδης Γιάννης
Κωνσταντίνος Βήτα
Λαναρά Έλενα

Λιδωρίκης Αλέκος
Λιοναράκη Μυρσίνη
Μαζωνάκης Γιώργος
Μαραβέγιας Κωστής
Μαργαρίτης Γιώργος
Μαρκάκης Χάρης
Μαρκουλάκης Κωνσταντίνος
Martinez Alexander
Marseaux
Ματζάρογλου Βάγια
Ματσούκα Δήμητρα
Ματσούκας Κωνσταντίνος
Μέγκουλας Ιάσωνας (Cacao Rocks)
Μένεγος Παναγιώτης
Μήνας Θανάσης
Μιχελάκου Μαργαρίτα
Μόνικα
Μπινάζη Επιστήμη
Μπιρμπίλη Αγγελική
Νέβες Γιάννης
Ντάγκας Άνθιμος
Ντάκουλα Έλενα
Οικονομίδης Γιάννης
Παναγιωτάκη Σταυρούλα
Παναγιωτόπουλος Παναγής
Παπαγεωργίου Άγης
Παπαδημητρίου Μάκης
Παπανικολάου Κώστας
Παρλιάρος Στέλιος
Παυλίδης Γιάννης
Παυριανός Γιώργος
Πεχλιβανίδης Φώτης
Πίπτας Κωνσταντίνος
Προβατάς Μάκης
Ραζής Αχιλλέας
Σαντουλιάκ Βίκα
Σεργουλόπουλος Φώτης
Σκαμπαβίριας Αντώνης
Σκριβάνος Τάκης
Σφακιανάκης Άρης
Τάσιος Θεοδόσης
Τζανακάρη Βάσια
Τζούμας Κωνσταντίνος
Τριανταφύλλου Δήμητρα
Τριανταφύλλου Σώπη
Τσιτσόπουλος Στέφανος
Φασιανός Αλέκος
Φύσσας Δημήτρης
Χαμπίδης Πάβλος
Χαραλαμπίδης Ρένος
Χελιώτη Ελένη
Χρονάς Γιώργος
Χωμενίδης Χρήστος
Ψυχούλη Ελένη

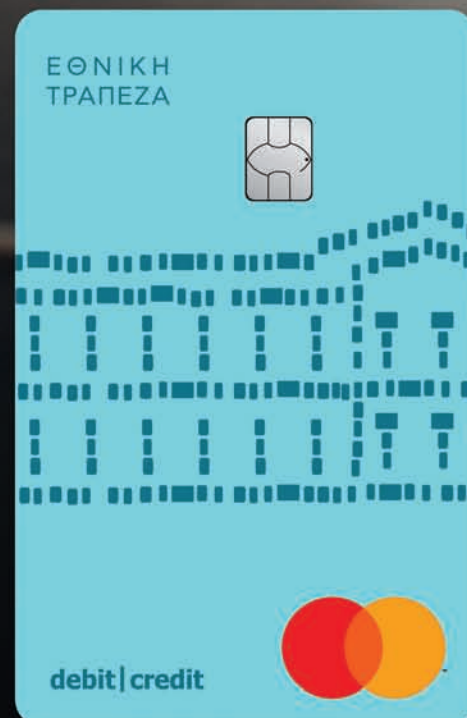

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Το σχεδίασε αποκλειστικά για την ATHENS VOICE ο **Γιάννης Κουρούδης**, ένας από τους σπουδαιότερους Έλληνες γραφίστες. Γεννήθηκε στο Σουφλί Έβρου το 1962 και σπούδασε Γραφιστική και Φωτογραφία στο ΤΕΙ Αθήνας. Πήρε μέρος ως εικονογράφος στις Biennale Θεσσαλονίκης, Βαρκελώνης, Μπολόνιας και σε αρκετές άλλες. Εικονογραφήσεις του έχουν δημοσιευτεί σε πολλά περιοδικά, ελληνικά και ξένα. Τιμήθηκε για τη δουλειά του με το Μέγα ΕΒΓΕ το 2002 και το Βραβείο Epica το 2004. Βραβεύτηκε στο International Calendar Show του Τόκιο και κέρδισε διάκριση από το Graphic Arts Club της Στουτγκάρδης. Σχεδίασε τα εικονογράμματα των αγωνισμάτων καθώς και τα κύρια σήματα των Ολυμπιακών και Παραολυμπιακών Αγώνων του «Αθήνα 2004». Διευθύνει το δημιουργικό γραφείο k2design.

Χρεωστική
και Πιστωτική
σε μια κάρτα

Κάρτα Dual
αποκλειστικά από την
Εθνική Τράπεζα

ΕΘΝΙΚΗ
 ΤΡΑΠΕΖΑ

Η Τράπεζα Σήμερα

nbg.gr

01. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΑΣ ΠΛΑΤΕΙΑ

Το Σύνταγμα, η πιο ρευστή πλατεία της πόλης, δεν είναι τόσο τόπος, όσο ιδέα. Αποκλείοντας εξ αρχής την ανάπτυξη κλισέ, μπουζούκι-κουρελού-Ζορμπάς-τσολιαδάκι-σουβλάκι προκάτ, μεγαλώνει μαζί μας, κοσμοπολίτικο, πολυεθνικό, ακολουθώντας τα trends και τις ανησυχίες μας. Δεν πουλάει κουλέρ λοκάλ, αλλά τις πολλαπλές εκδοχές μιας Ελλάδας που αναζητά το καινούριο της πρόσωπο, την ταυτότητά της μέσα στο διεθνές σύμπαν, σε ένα τοπίο που αγκαλιάζει όλες τις κουλτούρες, αλλά που δεν θα πάψει ποτέ να έχει θέα Ακρόπολη. Ε.Ψ.

02. Η ΑΘΗΝΑ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Καθώς περνούσαν τα χρόνια και άλλαζε μορφές, την Αθήνα την αγαπήσαμε και μέσα από τους λογοτέχνες και τους «ποιητές» της. Δεν είναι μόνο ο Τσαρούχης με τα καφενεία του και ο Χατζιδάκις με τις λατέρνες και την «Οδό Ονείρων» του, είναι επίσης ο «πρίγκιπας της Κυψέλης» Κηλαηδόνης, ο Χρήστος Βακαλόπουλος με τα γραπτά του, ο «Βικτωριανός», όπως του άρεσε να αυτοαποκαλείται, Μένης Κουμανταρέας, οι «Απέαντι» του Πανουσόπουλου, οι Στέρεο Νόβα που ύμνησαν τα δυτικά προάστια, ο μικροαστισμός της στις ταινίες του Οικονομίδη, τα αστυνομικά του Μάρκαρη με τον αστυνόμο Χαρίτο, η κουίρ πλευρά της στο σινεμά του Κούτρα και του Γιάνναρη, οι αθηναϊκές ιστορίες στα βιβλία του φανατικού Κυψελιώτη Χρήστου Χωμενίδη και η σύγχρονη Αθήνα της Αμάντας Μιχαλοπούλου, ακόμα και οι περιπέτειες της εξωτικής πράκτορα του FBI Στέλλα Άνταμς της Κικής Τσιλιγγερίδου. Η πόλη με τα πολλά της πρόσωπα: μια καβαφική Αλεξάνδρεια, μια μεγαλούπολη συναρπαστική και επικίνδυνη, μια ιδέα από LA ή Φλόριντα στα νότια προάστια, μια σταλιά Παρίσι ή Μιλάνο στη Βουκουρεστίου, η Τεχεράνη στις γειτονιές του κέντρου (όπου γυρίστηκε και η ομώνυμη σειρά) και, όλο και περισσότερο πια, στην πραγματική της σύγχρονη εκδοχή, που την τραγουδούν ίσως οι ράπερ και η Μαρίνα Σάττι, μια φιλόξενη δυτική πρωτεύουσα για τα πλήθη των τουριστών, ελπίζουμε και για τους κατοίκους της. Δ.Γκ.

03 Η γειτονιά με τους περισσότερους κινηματογράφους

Η γοητεία του σινεμά όταν ακόμα ο κινηματογράφος θεωρούνταν νυχτερινή έξοδος ή απογευματινό καταφύγιο είναι ακόμα ζωντανή στους Αμπελόκηπους, εκεί όπου μπορείς να νιώσεις τις ταινίες δίπλα σου: 8 κινηματογράφοι σε μια ακτίνα περίπου 2 χιλιομέτρων. Νιρβάνα, Δαναός, Newman, Γαλαξίας, Αθηναίον, τα θερινά Άνεσις και Ελληνίς και το ιστορικό Κάρμεν στις παρυφές της Ελληνορώσων. Σε μια καλή μέρα μπορεί να παίζονται μέχρι και 19 ταινίες να παίζονται. Μακάρι ν' ανοίξει ξανά και το Άστρον. Γ.Ν.

04. ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΟΥΡΕΙΟ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ QUEEREIO

Αλ. Σβώλου 1 στην Ακαδημία Πλάτωνος.

05. ΓΙΑ ΤΟ 550, ΠΟΥ ΟΛΟΙ ΤΟ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΕΙ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Το λεωφορείο 550, τόσο σπουδαίο που έχει μέχρι και δικό του κόμικ («Λεωφορείο 550», σχέδια Γαβριήλ Μελισσουργάκης, κείμενα: Χρήστος Χαντζής, εκδ. Δίαυλος). Διασχίζει την Αθήνα από βορρά προς νότο, και μέσα από 56 στάσεις συνδέει την Κηφισιά με το Παλαιό Φάληρο χωρίς να το πάρεις χαμπάρι. Λίγο να αφαιρεθείς, φτάνεις από το βουνό στη θάλασσα. Μ.Ζ.

06. ΤΟ ΜΟΥΛΤΙ-ΕΘΝΙΚ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ο γύρος του κόσμου χωρίς να φύγεις από το σπίτι σου. Η έθνη Αθήνα είναι γεμάτη μυρωδιές και χρώματα. Κατεβαίνεις τη Σοφοκλέους, διασχίζεις την Αθηνάς και βρίσκεσαι στην Τσάινα-Τάουν. Αριστερά συναντάς τα πακιστανικά κουρεία και μετά το Μπόλιγουντ. Δεξιά, στη Γερανίου, κορίτσια από την Αφρική και μαγαζιά. Ακόμα μακρύτερα, πλησιάζοντας την Πλατεία Βάθη, αρχίζουν τα πολωνικά και τα ρώσικα. Για βας λιουμπλιού, κούκλα μου.

07. ΤΟ ΓΛΥΚΟ, ΦΙΛΟΣΕΝΟ, ΠΕΡΗΦΑΝΟ, ΑΥΤΑΡΚΕΣ ΣΟΥΝΙΟ

Κάθε φορά που πατώ στον βράχο του Σουνίου, τραντάζομαι συθέμελα. Δεν είναι Ακρόπολη, είναι όμως ακριβώς το μνημείο που ταιριάζει στην Αττική: γλυκό, φιλόξενο, περήφανο, αύταρκες, λιτό, συγκλονιστικό. Κάντε και καμιά βόλτα πιο πέρα, προς το αρχαίο του λιμανάκι, να φανταστείτε τα καράβια να δένουν και να φεύγουν, αφού σκεφτείτε ότι κι εσείς, αν ήσασταν Αιγαίας, από εκεί θα βουτούσατε στο κενό. Κ.Γ.

08. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΓΕΦΥΡΑ ΠΟΥ ΤΗ ΛΕΝΕ «ΤΟΥ ΜΑΓΚΑ»

Στη Δραπετσώνα, απέναντι από την εκκλησία του Αγίου Διονυσίου. Πριν από εκατό και βάλε χρόνια, αυτή η γέφυρα χώριζε στα δυο τον Πειραιά: από τη μια ζούσε ο καλός κόσμος κι από την άλλη ήταν οι τεκέδες, οι παραγκουπόλεις, το σκοτάδι. Ο Μάρκος Βαμβακάρης την είπε Γέφυρα του Μάγκα, γιατί όποιος περνούσε από αυτή τη γέφυρα, για να βγει στην άλλη, στη σκοτεινή πλευρά, θα έπρεπε να ήταν πολύ μάγκας. Τ.Σ.

09. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΣ ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

* Καφέ grande σε χάρτινο ποτήρι
* Καρύδα
* Κάστανα
* Καλαμπόκι
* Σαλέπι
* Ατομικό μπουκαλάκι εμφιαλωμένο νερό (Σταθμός ΗΣΑΠ Μοναστηράκι, πεζόδρομος Ερμού, γωνία Πατησίων & Στουρνάρη.) Ε.Α.

10. ΓΙΑ ΤΑ ΛΙΩΜΕΝΑ ΠΑΓΩΤΑ ΜΑΣ

Νυχτερινό παγωτό σε μια οποιαδήποτε πλατεία της Αθήνας. Στην πλατεία Αγ. Γεωργίου στην Κυψέλη ή στο Τέρμα Πεντέλης για δροσιά. Στη Ν. Σμύρνη ψάχνοντας για Πάνθηρες ή στη Ν. Φιλαδέλφεια μαζί με τους Ορίτζιναλς. Αργές κουβέντες αργά τη νύχτα πάνω από ένα κυπελλάκι με 3 μπάλες, χωρίς έγνοιες, καλοκαίρι είναι.

Γιατί τρώμε και στη λαδόκολλα αν χρειαστεί

Στου Βαλέσα στη Νέα Σμύρνη, που έχει αδυναμία στον Πανιώνιο, στον Μπαρμπα-Μήτσο στον Άγιο Δημήτριο για τα μπιφτεκάκια του, στη Λαδόκολλα, είκοσι χρόνια τώρα στο Μπουρνάζι, αλλά και αλλού. Επειδή τα κοψίδια για να τα ευχαριστηθείς πρέπει να λερώσεις τα χέρια σου. Ε.Δ.

Στην «παραλία» της Σκουφά

Η Σκουφά μοιάζει πια με αποβάθρα νησιού. Καφενεία από πάνω μέχρι κάτω, πλάι πλάι, το πρωί καφέ-κρουασάν, το απόγευμα μετά τη δουλειά το πρώτο κοκτέιλ, το βράδυ η μουσική δυναμώνει. Τα μεσημέρια του Σαββάτου συναντάς όλη την πόλη και τα πρωινά της Κυριακής οι μόνιμοι διαβάζουν μόνοι τους, ήσυχοι, τις κυριακάτικες εφημερίδες. Αν εμφανιστείς με μαγιό και παρεό το καλοκαίρι, δεν θα σε παρεξηγήσουν καθόλου, αντιθέτως, θα σε ευγνωμονούν.

Για τη γειτονιά του Πανιωνίου

Γιατί ακόμα και τώρα, στα 35 σου, όποτε μπορείς, πηγαίνεις στη Θύρα 3, γιατί το να είσαι Πανιώνιος είναι πάνω απ' όλα φιλοσοφική άποψη, γιατί «η Σμύρνη είναι ομάδα ιστορική», γιατί η Νέα Σμύρνη θα αποτελεεί

πάντα και για πάντα το σπίτι σου και γιατί στο **Επιτόκιο Μπαρ**, 100 μέτρα πάνω από τον Άγιο Αντρέα, θα μπορείς πάντα να πνίγεις περήφανα τον πόνο σου που επέλεξες να φοράς τα χρώματα της ιστορικότερης ομάδας της χώρας. Α.Π.

Για τα «μπασιόλ μπουνιούλ» της Κυψέλης

Κυψέλη, απόγευμα γύρω στις οκτώμισι με εννιά, Κύπρου, Σκοπέλου, Ευβοίας, το Αρχιπέλαγος της Κυψέλης. Πρώτη φορά παρατηρώ πως οι δρόμοι είναι γεμάτοι αυτοκίνητα 70s, απ' αυτά που δεν κυκλοφορούν πια, αποσύρθηκαν. Είναι τα αυτοκίνητα των ξένων, έβδομο χέρι, ερείπια, αυτά που στο Παρίσι τα 'λεγαν «μπασιόλ μπουνιούλ», μιγάδικα, και είχαν μόνο οι μαύροι και οι φοιτητές από άλλες χώρες και στα μπλόκα σε σταμάταγαν και σου 'λεγαν δεν έχεις φώτα φρένων, δεν φοράς ζώνη, δεν έχεις περάσει έλεγχο καυσαερίων, γιατί δεν γυρνάς στη χώρα σου; Φαντάζομαι πώς θα εκνευρίζονται οι ιθαγενείς Κυψελιώτες όταν βλέπουν αυτά τα ερείπια να περνούν με τη μουσική στη διαπασών, όμως εγώ, καθώς τα κοιτάζω, νιώθω μόνο νοσταλγία, ξέρω τη χαρά αυτών που τα έχουν και δεν με νοιάζει καθόλου που είναι ερείπια. Φ.Γ.

15. ΟΙ ΣΗΜΑΙΕΣ ΑΠΟ ΝΑΪΛΟΝ ΣΤΑ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑ

Οι πράσινες, κόκκινες, κίτρινες, μαύρες, μπλε ή άλλες σημαίες σε τάφους των κοιμητηρίων, κατά τα ποδοσφαιρικά γούστα του ενταφιασμένου. Δ.Φ.

16. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ AFRO-RASTA KOMMOTHPIO

Daniel, (Μαυρομιχάλη 20, 2103610278). Μοντέρνα κουρέματα, οι ωραιότερες βαφές, ο πιο καλτ κομμωτής (πρώην art director στον Vidal Sassoon, παρακαλώ) ανάμεσα σε έπιπλα του '50, παιχνίδια του '20 και μουσική από τη δορυφορική κεραία του Afri-Star. Ο Ντάνιελ μπορεί να μοιάζει με τον Χιούι Διούις, αλλά έχει καρδιά Αφρικανού. Εδώ η Γκρέις από την Ουγκάντα και η Γιασμίν από την Γκάνα σου κάνουν καταπληκτικά κοτσιδάκια, μπίντις και προσθετική που δεν φεύγει. Θα δεις και πρωταγωνίστριες του θεάτρου. Μ.Μ.

17. Η ΟΔΟΣ ΝΑΪΑΔΩΝ

Λέτε ό,τι θέλετε, είναι ο ωραιότερος δρόμος του κέντρου. Άπλα, μπροστά το πράσινο του Ευαγγελισμού, το Πολεμικό Μουσείο, φάτσα κάρτα ο Λυκαβηττός και στην πλάτη η Σπύρου Μερκούρη για βόλτες για καφέ και βιβλία στις Πλειάδες. Κ.Γ.

18. ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΥΟ ΩΡΕΣ ΘΗΣΕΙΟ-ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Η βόλτα πίσω στον χρόνο. Από το Θησείο ξεκινάς τη Διονυσίου Αρεοπαγίτου, καφέ, μπαρ, σινεμά, μουσικές, στο αριστερό σου χέρι πάντα η ιστορία, το παρελθόν, οι μύθοι. Η φωτισμένη Ακρόπολη με το Ηρώδειο, φινάλε στην Πλάκα μπερδεμένος ανάμεσα στους ενθουσιασμένους τουρίστες και στο Σύνταγμα. Θα σου πάρει 2 ώρες, αλλά θα γυρίσεις σαν να έχεις πάει βόλτα στη Ρώμη.

19. ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΒΑΛΤΗΖΑΡ

Το Balthazar έχει στη μέση της αυλής ένα πεζούλι με δέντρο και τα μπαρ γύρω γύρω, κι αν ξεχαστείς λιγάκι, νομίζεις ότι είσαι στην πλατεία ενός χωριού. Στην πόρτα δεν έχει μπράβους, σου χαμογελάνε, δεν βρίσκεις να παρκάρεις, αλλά έτσι η είσοδος δεν μοιάζει με έκθεση αυτοκινήτων, μέσα βρίσκεις αυτούς που θέλεις και δεν θέλεις να δεις, μιλάνε σιγανά και είναι όλοι μαυρισμένοι και όμορφοι. Κυρίως μ' αρέσει γιατί ο Γιώργος κι ο Αντρέας είναι φίλοι μου, γιατί είναι έτσι όπως θα 'πρεπε να είναι αυτοί που ανοίγουν τα μπαρ κι αυτή η πόλη τούς χρωστάει πολλά, όπως τους χρωστάνε και όλοι αυτοί που μεγάλωσαν, ζαλίστηκαν και μέθυσαν και ερωτεύτηκαν δίπλα στις πίσω κολόνες του «Rock 'n' Roll». Φ.Γ.

20. ΓΙΑΤΙ ΕΙΧΕ ΛΙΜΝΗ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΙΘΑΡΑ

Τεχνητή λίμνη που βρισκόταν στα βασιλικά κτήματα του Τατοΐου. Καλύτερο όνομα από το «πισίνα σε σχήμα νεφρού». Δ.Φ.

Για τα «Χέρια» στην οδό Πειραιώς

Γκράφιτι «Praying for us». Ένα από τα πιο εντυπωσιακά και πολυφωτογραφημένα γκράφιτι της Αθήνας, στην οδό Πειραιώς 20, λίγο πριν την πολύβουη πλατεία Ομονοίας, μοιάζει να ξεπήδησε από άλλη εποχή και να προσγειώθηκε κατευθείαν στο σήμερα. Εμπνευσμένο από το εμβληματικό έργο «Χέρια που προσεύχονται» του Γερμανού καλλιτέχνη της Αναγέννησης Άλμπρεχτ Ντίρερ, το mural δεν αναπαράγει το πρωτότυπο έργο, το μετασηματίζει. Εδώ τα χέρια εμφανίζονται ανεστραμμένα, σαν κάποιος να γύρισε τον κόσμο ανάποδα. Η ιδέα ανήκει στον τότε φοιτητή της ΑΣΚΤ Παύλο Τσάκωνα, ενώ την υλοποίηση ανέλαβαν το 2011 οι ζωγράφοι Μανώλης Αναστασάκος και οι αδελφοί Δημήτρης Κρέτσης, Μπάμπης Κρέτσης και Θανάσης Κρέτσης. Το έργο δημιουργήθηκε στο πλαίσιο της δράσης «Τέχνη και δημόσιος χώρος», μια πρωτοβουλία της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών σε συνεργασία με το ΥΠΕΚΑ. Φ.Κ.

25

22. ΓΙΑ ΤΑ ΠΙΟ ΕΥΓΕΝΙΚΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΤΑ ΚΟΪ

Έτσι λένε για τα κοΪ, τους ασιατικούς κυπρίνους, ότι φημίζονται για την ευγενική τους φύση και δεν έχουν ίχνος επιθετικότητας! Είναι πολύχρωμα, φτάνουν το μισό μέτρο και, όπως λένε, μπορούν να αναγνωρίσουν τους ανθρώπους που τα περιποιούνται τακτικά. Ζουν σε μια από τις 6 λίμνες του Εθνικού Κήπου, σ' αυτήν που βρίσκεται στην πλευρά της Β. Σοφίας. Τ.Σ.

23. ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΔΟΥΛΕΥΤΑΡΑΣ

Για εμάς που δεν ξέρουμε να καρφώσουμε ούτε ένα καρφί στον τοίχο. Γ.Ν.

24. Η «ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ» ΤΟΥ ΣΙΝΑΝ

Τον πιο θεϊκό μπακλαβά και κιουνεφέ της πόλης τον κάνει ο Σινάν, Κούρδος γιατρός που ξέφυγε από τις διώξεις των Τούρκων και άνοιξε στην Αθήνα το κεμπαπτζίδικο Μικρά Ασία πριν από μια 25ετία. Θα φας επίσης φοβερό ιτσίλι κιοφτέ και κεμπάμπ σε πολύ χαμηλές τιμές. Μπορείς να κάνεις παραγγελία ολόκληρη την ταψάρα, αν έχεις κόσμο στο σπίτι, αρκεί να του επιστρέψεις το ταψί (Μοσχονησιών 20, Πλατεία Αμερικής). Σ.Π.

26. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΟ «ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ ΘΑ ΣΕ ΠΑΩ» ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ανεβαίνεις την Κερκύρας, στρίβεις στην Παξών, φτάνεις μέχρι τη Ζακύνθου. Πετάγεσαι και λίγο στις Σποράδες (Σκύρου, Σκοπέλου, Σκιάθου), για να βρεθείς στη συνέχεια στις Κυκλάδες (Σύρου, Νάξου, Ίου, Σικίνου, Κιμώλου). Μέχρι να πιάσεις και τα νησιά του Αργοσαρωνικού (Σπετσών, Ύδρας, Πόρου), όλοι οι δρόμοι της Κυψέλης σου ψιθυρίζουν «εσύ σε ποιο νησί θα πας φέτος το καλοκαίρι;» Ν.Γ.

27. ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

Μια δυο βιοτεχνίες, μερικά κλειστά εργαστήρια, γκρίζες πολυκατοικίες αλλά από κάπου ξεχύνεται χαρά. Τα μικρά στενάκια γύρω από την πλατεία Κλαυθμώνος έχουν κάνει όλη την πόλη να μιλάει γι' αυτά. Δραγατσάνιου, Χαβρίου, Μιλτιάδου, Κλείτου, Κτενά, η φάση άλλαξε. Παλιά, στην πλατεία Καρύτση πήγαινες για μια συναυλία κλασικής μουσικής στον Παρνασσό, σήμερα οι ηλικίες κατέβηκαν πολλές οκτάβες κι εκεί πας για να πιεις το ποτό σου στον δρόμο, σαν να είσαι σε νησί. Α.Μπ.

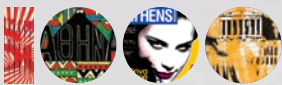
28. ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΖΙ ΣΤΑ ΠΑΖΑΡΙΑ

Βόλτες στα παζάρια της πόλης. Από τα μικρά της γειτονιάς, όπως της Κυψέλης, μέχρι τα μεγάλα του Νέου Κόσμου πίσω από το Ιντερκοντινένταλ, τα κλασικά στο Μοναστηράκι και τον Πειραιά, και τις υπερπαραγωγές του τρίτου κόσμου στο Σχιστό, τα παζάρια της Αθήνας είναι ένας άλλος κόσμος, που επισκέπτεσαι όχι μόνο για να ψωνίσεις, αλλά και για το χάζι και τη βόλτα.

21

Για τα μανάβικα που δεν κλείνουν ποτέ

Στην Αθήνα υπάρχουν ακόμη οπωροπωλεία που δουλεύουν όλο το εικοσιτετράωρο. Αν στις δύο το πρωί σε πιάσει λιγούρα για φρουτάκι, υπάρχει λύση. Στα Μαναβάκια στο Παγκράτι (Φιλολάου 17) ή στο 24ωρο Μανάβικο της Νίκαιας (Γρ. Λαμπράκη 54), τα φώτα είναι πάντα ανοιχτά και τα τελάρα γεμάτα. Κ.Κ.

ΛΟΓΟΙ ΠΑΡΑΓΑΓΙΑΣ ΠΡΩΤΗ ΑΘΗΝΑ

8 ΑΥΓ 28 ΜΑΪΟΥ - 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 2026

29

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα από ψηλά του Νίκου Αλιάγας*

Φτάνω μέσα απ' τα σύννεφα, με μια λαχτάρα που δεν εξηγείται, και ξαφνικά εμφανίζεται: Ένα πέτρινο σώμα που απλώνεται μέχρι τα πέρατα, σαν χταπόδι από φως και τσιμέντο, που αγκαλιάζει τη γη μέχρι εκεί που το σταματούν τα βουνά κι ο ουρανός. Και μέσα της όλες οι ζωές μας.

Από πάνω, όλα μοιάζουν μικρά. Σπιρτόκουτα στοιβαγμένα, δρόμοι σαν φλέβες, άνθρωποι αόρατοι. Κι όμως, τίποτα δεν είναι μικρό. Γιατί κάθε παράθυρο κρύβει μια ιστορία, κάθε ταρά-

τσα ένα καλοκαίρι, κάθε γωνιά μια μνήμη που δεν λείπει να ξεθυμάνει.

Η Αθήνα δεν είναι μόνο αυτό που βλέπεις. Κάτω απ' το τσιμέντο το χώμα αναβλύζει. Και μέσα του οι ρίζες μιας σκέψης που άλλαξε τον κόσμο. Οι πέτρες που θυμούνται, οι λέξεις που ειπώθηκαν εδώ για πρώτη φορά κι ακόμη αντηχούν, οι σκιές που περπάτησαν πριν από εμάς και δεν έφυγαν ποτέ.

Τι είναι αυτό που μας τραβάει πάντα πίσω; Η αίσθηση ότι ακόμη και μέσα στο χάος βρίσκεις νόημα. Ίσως γιατί μέσα στη φθορά υπάρχει συνέχεια. Ίσως γιατί ο άνθρωπος, όσες φορές κι αν χαθεί, θα ξαναρχίσει. Η Αθήνα μάς θυμίζει πως είμαστε ακόμη ζωντανοί.

Απρίλιος 2026

*Ο Νίκος Αλιάγας είναι δημοσιογράφος, φωτογράφος και παρουσιαστής στη γαλλική τηλεόραση

ΛΟΓΟΙ *του* ΑΓΑΠΑΣ *της* ΑΘΗΝΑ

30

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Eric Burdon*

Μετακομίσαμε στην Αθήνα κατά τη διάρκεια της πανδημίας, η οποία δυσκόλεψε πολύ τα πράγματα. Μέσα στην αβεβαιότητα που επικρατούσε λόγω της κατάστασης, η εμπειρία της μετακόμισης στην Αθήνα φάνηκε σουρεαλιστική. Η αποφασιστικότητα της συζύγου μου μας οδήγησε σε ένα γοητευτικό διαμέρισμα στο κέντρο της Κηφισιάς. Εκείνη εργάστηκε ανέλπιστα σκληρά για να το μετατρέψει σε έναν παράδεισο για μένα. Μπαίνοντας στο νέο μας σπίτι, ένιωσα αμέσως τέτοια άνεση και θαλπωρή, που ήταν εξαιρετικά δύσκολο να αποχωρήσω από τη φιλόξενη αγκαλιά του, ακόμα και πολύ μετά τη λήξη της πανδημίας. Ζούμε ακόμα στο ίδιο διαμέρισμα.

Στην Αθήνα λατρεύω τον ήχο από τις καμπάνες όταν χτυπούν όλες μαζί, ειδικά τις Κυριακές. Τον ήχο της λατέρνας στην Ερμού, που πλημμυρίζει τους γύρω δρόμους σαν μια ηχώ από το παρελθόν. Τον ήχο από τις άμαξες στην Κηφισιά σαν περνούν μπροστά από το σπίτι μου δημιουργώντας έναν συναρπαστικό χορό μες στη σιωπή της πόλης. Ο ήρεμος καλπασμός των αλόγων ακούγεται σαν μια μελωδία που εναρμονίζεται με τη ροή του χρόνου.

*Ο Eric Burdon είναι μουσικός θρύλος, ψυχή των Animals στα 60s και των War στα 70s

33-35

Για τους «Ερωτες» στην Πλατεία Αγίου Γεωργίου

Τα μπαρόκ αγγελάκια «αγνώστου πατρός», που στα χεράκια τους κρατούν ένα κύπελλο, ένα κλαδί κι ένα κέρασ, ενώ τα επίμαχα σημεία του σώματός τους κρύβονται πίσω από ένα ύφασμα γεμάτο πτυχώσεις

είναι το σήμα κατατεθέν της πλατείας. Μπορεί να μη γνωρίζουμε ούτε πότε φτιάχτηκε ούτε πότε τοποθετήθηκε το γλυπτό εκεί, όμως είναι τόσο όμορφο και κρύβει τόση παιδικότητα, που τα γύρω παγκάκια είναι σχεδόν πάντα πιασμένα από κόσμο που κάθεται και τα χαζεύει. Φ.Κ.

Οι βόλτες στο Vinyl City στην Ιπποκράτους

Σε υποδέχεται με φωτογραφίες από φίρμες που ψάχνουν εναγωνίως στις στοίβες των βινυλίων, ανάμεσά τους κι ο θρυλικός Vangelis. Ο χρόνος μοιάζει να έχει σταματήσει σ' αυτό το στέκι, όχι μόνο για το

vintage format του βινυλίου, αλλά και για το σύνολο των αγορών που θα κάνεις. Δύσκολα θα βρεις κάτι που κυκλοφόρησε μετά το 1990. Αντιθέτως, αν είσαι λάτρης των 60s και των 70s, θα βρεις θησαυρούς που έψαχνες καιρό. Πολύ περισσότερο, τους θησαυρούς που δεν ήξερες ότι έψαχνες. Μ.Κ.

Η μυρωδιά μπισκότου στον Ταύρο

Το καλύτερο σημείο για να σου μυρίσει μπισκότο είναι Πέτρου Ράλλη και Αγίας Άννης, έξω από το εργοστάσιο Παπαδοπούλου. Κλείνεις τα μάτια και λες: «Μιράντα... εσύ!». Γ.Κ.

31

Από την 3ης Σεπτεμβρίου στην Αίγυπτο σε 1 λεπτό

Είναι μια πόρτα σαν όλες της 3ης Σεπτεμβρίου. Πίσω της κρύβεται ένας κόσμος που μοσχοβολά πάστρα και παλιό σαπούνι και φαλάφελ και μολοχία, κουμπέμπα και κύμινο και Αλεξάνδρεια. Στους τοίχους και στις βιβλιοθήκες στριμώχνονται θυμητάρια και μνήμες του ελληνισμού της Αιγύπτου, ο Μαγκντί μαγειρεύει στην κουζίνα, ο κύριος Κώστας Μιχαηλίδης ξετυλίγει μνήμες και ιστορίες, σε κερνάει χυμό μάνγκο. Με το που θα καθίσεις στο τραπέζι, η Αθήνα έχει εξατμιστεί, από τα παράθυρα φαίνεται ο Νείλος κι από την άλλη άκρη του ο Καβάφης χαμηλόφωνα σου απαγγέλει τα «Κε-ριά» του. Όταν πας, να 'ναι μεσημέρι (Σύνδεσμος Αιγυπτιακών Ελλήνων, 3ης Σεπτεμβρίου 56, Ομόνοια). Ε.Ψ.

32 Η πιο παλιά pub της Αθήνας

Πίσω από το Χίλτον υπάρχει το Red Lion (Νηρηίδων 16), μια βρετανική pub γεμάτη ιστορία, memorabilia και αφηγήσεις, καθώς είναι η πιο παλιά της Αθήνας. Νιώθεις ότι είσαι κάπου στο Σέφιλντ τη δεκαετία του '70. Και την Πρωτοχρονιά σερβίρουν... κότσι!

36. ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΟΙ ΦΟΥΡΝΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ

Αλήθεια λέω: υπάρχουν microbakeries που το πρωί ξεφουρνίζουν ψωμί, babkas και cinnamon rolls και το βράδυ μεταμορφώνονται σε bistro. Να μερικά: το **Philings** (Αναστασίου Ζίννη 34 και Ανδρούτσου 27 Κουκάκι) το πρωί πουλάει τα ψωμιά και τα γλυκά του pastry chef Αλέξανδρου Κόνιαρη και το βράδυ έχει ένα πολύ νόστιμο μενού του σεφ Γιώργου Ζαχειά. Το **Alouatou** (Ασκληπιού 87, Εξάρχεια) το πρωί ψήνει πίτες και το βράδυ φτιάχνει μπάμιες με miso και αρνάκι στον ταβά. Το **Solene** (Δραγατσάνιου 6) το πρωί λειτουργεί ως βιενουαζερί και ζαχαροπλαστείο (έχει φανταστικά γλυκά!), το βράδυ είναι ένα γαλλικό εστιατόριο με μενού που επιμελείται ο βραβευμένος με αστέρι Michelin Αλέξανδρος Τσιοτίνης. Κ.Βν.

37. ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ (SINCE 1994)

Πριν το drag show γίνει μόδα, τα σκληρά και εύθυμα κορίτσια στο καμπαρέ **Κούκλες** έδιναν performance που θα έκαναν τη Rue Paul να κομπλάρει. Χώρος που ξεκίνησε ως «ειδικός» και γρήγορα άνοιξε και αγαπήθηκε από στρέιτ, γκέι, μπάι, κουίρ, ποπ binaury, ασέξουαλ και γενικά από τους πάντες. Και πάντα στο ίδιο μέρος! Χ.Μ.

38. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΘΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟ ΛΟΥΚΟΥΜΑ

Ο κύριος Θ. Κτιστάκης (Σωκράτους 59, 2105240891). Η ταμπέλα γράφει «**Λουκουμάδες Χανίων από το 1912**» και είναι οι καλύτεροι που μπορείς να βρεις σε όλο το λεκανοπέδιο. Πολύ μικροί σε μέγεθος (αυτό είναι το σωστό), πολύ τραγανό, με αληθινό μέλι, σουσάμι και κανέλα. Το μαγαζί είναι η επιτομή του παλιού κομψού καφεενείου, με τις κλασικές ξύλινες καρέκλες και τα στρογγυλά τραπεζάκια με το μάρμαρο. Για επιτόπου απόλαυση, αλλά και για να τους πάρεις στο σπίτι. Σ.Π.

39. ΤΑ ΣΤΕΚΙΑ ΠΟΥ ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΔΟΥΒΛΙΝΟ

Το **Molly Malone** στη Γλυφάδα, το **James Joyce** στο Μοναστηράκι. Το Δουβλίνο πέφτει λίγο μακριά, αλλά, ακόμα και μέσα στο κατακαλόκαιρο, μπορείς να μεταφερθείς εκεί, έστω και νοερά. Τριφύλλια, ξωτικά, κέλτικοι σταυροί και σκηνικό που παραπέμπει στα πέριξ του ποταμού Λίφι και τις χαρακτηριστικές παμπ της ιρλανδικής πρωτεύουσας. Μαζί φυσικά με Guinness, Jameson, Tullamore Dew και κάθε γνωστό και άγνωστο νέκταρ της χώρας. Όπως και με τον Ρόνι Ντρου, τον Λουκ Κέλι, τον Φιλ Λάινος και τόσους άλλους των οποίων οι μελωδίες «γράφουν» μέχρι και σήμερα. Μ.Κ.

40. ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΟ PRIVE ΠΑΡΚΑΚΙ ΓΙΑ ΑΓΝΑΝΤΙ

Λίγοι το ξέρουν, ακόμη λιγότεροι πηγαίνουν σ' αυτό. Ειδικά μετά το κλείσιμο του Bowling Center, στον λόφο του προφήτη Ηλία δεν θα βρεις πολλά, μόνο το εκκλησάκι του Προφήτη Ηλία, κάποια παραδοσιακά εστιατόρια και το Βεάκειο. Ωστόσο, γύρω από το εκκλησάκι υπάρχει ένα ήσυχο κι απόκοσμο παρκάκι, μακριά από τη βουή των δρόμων, με περιμετρικό μονοπάτι, μικρές πλατείες, πέτρινες βεράντες και το λιμάνι στα πόδια σου. Ξεκινάς από τον δρόμο που οδηγεί στο εκκλησάκι (υπάρχουν πινακίδες και μικρά μονοπάτια). Ιδανικό για να φωτογραφίσεις την πόλη από ψηλά,

41 Για τους Στέρεο Νόβα

Έγραψαν ανεξίτηλα τον ήχο της πόλης στα τραγούδια τους κι έγιναν το πιο διαχρονικά αθηναϊκό σχήμα.

για να χαρείς το ηλιοβασίλεμα ή για πρωινή πεζοπορία. Στην επιστροφή διάλεξε την κατηφόρα προς Καστέλα. Μ.Δ.

42. ΣΤΗΝ ΠΑΛΛΑΔΟΣ, ΤΗΝ DISNEYLAND ΤΩΝ ΚΑΤΣΑΡΟΛΙΚΩΝ

Από τους πιο χαρακτηριστικούς και ιστορικούς δρόμους του Ψυρρή, συνδέει την Αθηνά με την πλατεία Ηρώων. Αν δεν έχεις κέφια και θέλεις κάτι να ξεχάσεις, έλα εδώ. Σε λίγα λεπτά θα έχεις αφήσει τα πάντα πίσω σου και θα έχεις χωθεί μέσα σε μια κατσαρόλα. Δρόμος του προπερασμένου αιώνα, με μαγαζιά που έχουν κλείσει τα 100 και πλέον έτη λειτουργίας τους. Τι ψάχνεις; Ψάθινα καλαθάκια, σχοινιά, κοφινάκια, γυαλικά, ποτιστήρια, σουρωτήρια, κουζινικά, τελάρα; Είσαι στον κατάλληλο δρόμο. Ο μόνος δρόμος στον κόσμο που έχει καταστήματα χωρίς βιτρίνες, γιατί όλη η πραγματεία είναι κρεμασμένη απέξω. Όχι ότι μέσα, δηλαδή, γίνεται λιγότερο πανηγύρι.

Ο **Πασιαλής** με τα καλάθια και τα κουζινικά ισχυρίζεται ότι θέλει τρεις ώρες το πρωί για να στήσει έξω κι άλλες τρεις το βράδυ για να τα μαζέψει. Αλλά δεν υπάρχει ωραιότερο μέρος για να στείλεις έναν τουρίστα φίλο σου. Πελάτες ντόπιοι, γείτονες, τουρίστες, καλλιτέχνες, αργόσχολοι, νοικοκυραίοι.

Αξίζει η επίσκεψη και δίπλα, στον **Τρέζο**, με τα κάθε είδους χρωματιστά σχοινιά, σπάγκους, πλεκτές ομπρέλες παραλίας, κορδέλες αλλά και σκίαστρα απίθανα. Πολύ σημαντικό: Στην Παλλάδος μπορείς να βρεις ακόμα υπέροχα αξεσουάρ κουζίνας από ελληνικό εμαγιέ και αλουμίνιο, πράγμα εντελώς σπάνιο πια. Τέτοια μαγαζιά συναντάς ίσως μόνο στην Πόλη και στο Κάιρο. Κ.Β.

43. ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΤΟ ΣΤΗΝ ΚΑΝΤΙΝΑ ΧΑΖΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η Αθήνα τη νύχτα με αυτοκίνητο είναι ομορφότερη. Βόλτα με ανοιχτά παράθυρα ή ανοιχτή οροφή, προορισμός παραλία. Μια καλή νυχτερινή βόλτα φτάνει τουλάχιστον μέχρι τα λιμανάκια της Βουλιαγμένης, για να μην πούμε Σούνιο. Να προλάβεις ν' ακούσεις ένα Spotify. Είναι η μόνη περίπτωση που επιτρέπεται να 'χεις το στερεοφωνικό στο τέρμα με ανοιχτά παράθυρα. Η νυχτερινή Αθήνα της παραλίας φτιάχνει το σάουντρακ της ζωής της από τα ανοιχτά παράθυρα των αυτοκινήτων. Πάρκαρε. Προσεκτικά, γιατί σ' αυτή τη διαδρομή κάνουν κόντρες και καμιά φορά ξύνουν τα παρκαρισμένα στη στροφή. Στο πρώτο λιμανάκι κατεβαίνεις το μονοπάτι για ένα ποτό στην καντίνα χαζεύοντας τη θάλασσα στα πόδια σου. Φ.Γ.

44. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΙΟ NOTTING HILL ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η Αρχιμήδους είναι ο όμορφος μεγάλος δρόμος με τα «αρχοντικά» σπίτια που περνάει από την πλάτη του Καλλιμάρμαρου και στην ανηφόρα του πλησιάζει παράλληλα την πλατεία Βαρνάβα, και ζει τότε, τώρα και πάντα μεγάλες δόξες. Προσεγγμένα μαγαζάκια, χαμηλά κτίσματα της νοσταλγίας και μια ωραία πλούσια λαϊκή κάθε Παρασκευή του χαρίζουν ζωντάνια κάθε ώρα της ημέρας. Ν.Γ.

45. ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΥΛΟΥΡΙ ΤΟΥ ΞΕΝΥΧΤΗ

Στο **Κουλούρι του Ψυρρή** (Καραϊσκάκη 23) ύστερα από ξενύχτι στα μπαράκια της περιοχής, ένα ζεστό κουλούρι είναι ό,τι πιο απλό και ό,τι πιο απαραίτητο. Ε.Ντ.

Γιατί νιώθουμε ήρωες του Μπάιρον Πρωί, πολύ πρωί, πριν φτάσουν τα τουριστικά λεωφορεία, στον Ναό του Ποσειδώνα στο Σούνιο.

47 Βόλτα στα παλιά λημέρια μας

Οι καλοκαιρινές βόλτες δεν γίνονται μόνο με αυτοκίνητο. Περπάτησε λίγο την πόλη σου. Πρέπει βέβαια να 'ναι νύχτα, να έχει δροσίσει. Πάρε την αγαπημένη σου και κάνε της μια μεγάλη βόλτα στα παλιά σου λημέρια, στη γειτονιά που μεγάλωσες. Δεν ξέρεις πόσο αρέσουν στα κορίτσια αυτά... Φ.Γ.

48 Οι τελευταίοι αμαξάδες

Τους βρίσκεις στην πιάτσα τους, Κολοκοτρώνη και Δεβίδου στην Κηφισιά. Αρκεί να τους δεις να γυαλίζουν την άμαξα και να τραγουδούν στο άλογό τους σαν σε ελληνική ταινία του '50. Μια υπενθύμιση ότι κάποτε η πόλη κινούνταν αλλιώς. Κ.Κ.

49 Για τον πιο cult κινηματογράφο

Ο κινηματογράφος **Άστυ** της οδού Κοραή. Αφημένος στην ιστορική του σκόνη και στις εναλλακτικές του προβολές, υπάρχει ακόμα εκεί: στα υπόγεια που χρησιμοποιούσε για βασιανιστήρια η Γκεστάπο στην Κατοχή και σε απόσταση αναπνοής από τις υπόλοιπες υπόγειες στοές που βρίθουν στα έγκατα της περιοχής. Σκοτεινή αίθουσα με καλό πίσω διάδρομο, καθίσματα που τρίζουν και απόμακρες γωνιές. Εκεί παλιότερα διανυκτέρευε η πιο γνωστή bag lady της Αθήνας. Στιγμές ανθολογίας τα Φεστιβάλ του Cine 7, η πρώτη προβολή του «Pink Flamingos» του Τζον Γουότερς, το «Plan-B» του Εντ Γουντ και το «Rocky Horror Picture Show» με συμμετοχή κοινού. Γ.Ν.

50 Φούρνος με international κοινό

Από Κορεάτες τουρίστες που μένουν στην Καισαριανή μέχρι Γάλλους εργαζόμενους στα γραφεία τριγύρω, ή νομάδες, όλοι μαζεύονται για να φάνε κάποιο γλυκό ή να πιουν έναν καλό καφέ στον γαλλικό φούρνο **Le Pain Quotidien**, στην Ιοφώντος 31, δίπλα στο Caravel. Η international υφή της Αθήνας είναι, αν μη τι άλλο, ωραία. Δ.Β.

**Η Αθήνα
του Ino***

Η επιλεκτική εφαρμογή της νομοθεσίας μπορεί να είναι διασκεδαστική - μέχρι να σε αφορά.

*Ο Ino είναι street artist

Τίτλος έργου: «Caryatids
Crying», Ερμού 121,
τοιχογραφία 2023

52 Γιατί τα Πετράλωνα είναι τα νέα Εξάρχεια

Κάπου ανάμεσα στον Ζέφυρο, τα πετρόκτιστα της Φρειδερίκης, τα ανακαινισμένα νεοκλασικά της Τρώων, το Άλσος και την πολυκατοικία του Ασύρματου, με έναν λόφο γεμάτο ιστορία να τα διαχωρίζει από τη ζωή της άλλης πόλης, τα Πετράλωνα είναι τα νέα Εξάρχεια. Ένα πρωτευουσιάνικο, εσωστρεφές και εξωστρεφές συνάμα χωριό της διασκέδασης. Σκληροπυρηνικοί εναλλακτικοί της πάνω πλατείας, εστέτ καλλιτέχνες της Τρώων, ταξιδιώτες από κάθε γωνιά της Αθήνας και μια πιάτσα χαμηλών τόνων, που φλερτάρει με το παλιό κουτούκι και τον καφενέ της γειτονιάς σε νέα εκδοχή. Ε.Ψ.

53. ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Το εκλογικό κέντρο στο σχολείο του Πικιώνη στον Λυκαβηττό. Κάθε φορά που πηγαίνω να ψηφίσω, νιώθω πως μπαίνω σ' έναν χώρο που μοιάζει να θυμάται τι θα πει μέτρο. Εκεί, μέσα σ' αυτό το σχολικό συγκρότημα του μεγάλου αρχιτέκτονα, η πράξη της ψήφου αποκτά άλλο βάρος. Παρατηρώ πάντα τις γραμμές, τη λιτότητα, τη σιωπηλή ευγένεια του χώρου, αυτόν τον μινιμαλισμό που λείπει. Σαν να σου υπενθυμίζει το ίδιο το κτίριο: Ψηφίζω για ένα καλύτερο αύριο, για μια καλύτερη εκδοχή της χώρας μου, μια εκδοχή που βρίσκεται ήδη, κατά κάποιον τρόπο, μπροστά μου, μέσα στην αρχιτεκτονική αυτού του χώρου. Στις απλές γραμμές, στη σεμνότητα, στο μέτρο, στην αίσθηση ότι όλα έχουν τοποθετηθεί εκεί που πρέπει, χωρίς τίποτα να περισσεύει. Ε.Μ.

54. ΓΙΑΤΙ ΛΕΜΕ: Ο ΚΑΝΙΝΓΚ ΤΟΥ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

Εξού και Πλατεία Κάνιγγος: «Εις τον Γεώργιον Κάνιγγα 1770-1827, εκ των πρωτεργατών της ελληνικής ελευθερίας επί δημάρχου Σπύρου Μερκούρη 1931», όπως λέει και η επιγραφή στο άγαλμα του Κάνιγκ στη γνωστή πλατεία. Δ.Φ.

55. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΤΣΑΪΝΑ ΤΑΟΥΝ

Η Τσάινα Τάουν στην Αγησιλάου με την υπαίθρια λαϊκή αγορά (οι μέρες παίζουν), στην οποία βρίσκεις ζωντανά καβούρια από τις μακρινές θάλασσες της Κίνας να σεργιανίζουν αμέριμνα στο αθηναϊκό πεζοδρόμιο, λες και βρίσκονται στο Πεκίνο. Μ.Ζ.

56. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΔΗΛΑΤΟΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΣΕ ΚΑΤΕΒΑΖΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Από τον Νέο Κόσμο και τη Συγγρού, μέχρι το Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος και το Φάληρο. Δεν είναι μία ενιαία γραμμή, είναι κομμάτια που ενώνονται, όπως και η ίδια η πόλη. Κάνεις πετάλι, αφήνεις πίσω το κέντρο, περνάς από το Νιάρχος και συνεχίζεις μέχρι ν' ανοίξει μπροστά σου η θάλασσα. Και τότε καταλαβαίνεις ότι η Αθήνα, τελικά, οδηγεί πάντα κάπου πιο έξω. Χ.Μ.

57. ΟΙ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Επιστροφές στην Αθήνα από τη σκοτεινή Πειραιώς, βράδια Κυριακής, σ' αυτό τον δρόμο-τούνελ που ενώνει δυο κόσμους, το λιμάνι (διακοπές, θάλασσα), με την Ομόνοια (πόλη, δουλειά). Διαδρομές πάνω κάτω, διαφυγές Σαββατοκύριακου, βδομάδας, μήνα. Η Κηφισίας, το άλλο τούνελ, σπίτι-δουλειά. Μ' αρέσουν οι δρόμοι που ενώνουν τα κομμάτια της ζωής μας, τους έχω τόσο συνηθίσει, οδηγώ σαν σε ράγες. Απ' τα ανοιχτά παράθυρα των αυτοκινήτων μουσικές, στη γωνία Αλεξάνδρας και Κηφισίας ένας Πακιστανός πουλάει ανθοδέσμες, κάθε μέρα θέλω να πάρω μία να την πάω στην εφημερίδα, αλλά ντρέπομαι. Φ.Γ.

58. ΓΙΑΤΙ ΠΑΡΤΑΡΟΥΜΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΦΑΧΤΑ

Τα street πάρτι στη Βαρβάκειο, καπνοί και εσάνς από αίμα, ποτά πάνω σε κούτσουρα ποτισμένα από σφαχτά, η γόβα να γλιστράει στην προαιώνια γλίτσα του σπασμένου μωσαϊκού, τα μάξι και οι καμπάνες να ποτίζουν μέσα στα απόνερα των πάγκων, οι αρουραίοι και οι γάτες να χαζεύουν το ανήκουστο αραχτοί στους σκουπιδοτενεκέδες. Μόλις σιγήσουν τα electro, φεύγεις χαράματα με φρέσκο μπαρμπούνη και δυο κιλά παιδάκια για το χανγκόβερ. Ε.Ψ.

59. Η ΑΘΗΝΑ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΟ ΞΕΝΥΧΤΙ

Πέντε μαγαζιά που απλώς «αρνούνται να κλείσουν»

***Skullbar** (Δάμπρου Κατσώνη 13, Κυψέλη). Το πιο καθαρό after της πόλης: ανοίγει όταν όλα έχουν κλείσει. Μπαίνεις και δεν ρωτάς τι ώρα είναι.

***Batman** (Βρεσθένης 40, Νέος Κόσμος). Ο θρυλικός Γιώργος, ο ιδιοκτήτης, παίζει ελληνικά ροκ και τζαζ όσο πάει. Κάποιοι το λένε μπαρ. Οι υπόλοιποι δεν το λένε καθόλου.

***Toyroom Athens** (Πανεπιστημίου 10, κέντρο). Σκηνή R&B και hip-hop. Από το Λονδίνο στην Αθήνα, Μύκονο, Ντουμπάι, Κωνσταντινούπολη, Ρώμη, Σάο Πάολο και Μάλτα.

***Rainbow Metal Club** (Δεκελέων 40, Γκάζι). Σκληρό, σκοτεινό, industrial μέχρι το ξημέρωμα. Το κοινό δεν φεύγει, απλώς αραιώνει.

***Intrepid Fox** (Τριπτολέμου 30, Γκάζι). Rock, ιδρώτας, και ώρες που κυλάνε. Κλείνει όταν πια δεν έχει νόημα να μετράς. Γ.Ν.

60. ΟΙ ΧΑΜΕΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ

Καμία ταινία και καμία τηλεοπτική σειρά δεν θα σε μεταφέρει τόσο τρισδιάστατα και συναισθηματικά στον ξεριζωμό του '22 όσο τα Προσφυγικά της Νίκαιας, ή αλλιώς Νέας Κοκκινιάς. Χρόνος παγωμένος σε ένα ζωντανό σκηνικό, με τα στενά σοκάκια, τα χαμηλά σπιτάκια με τις αυλές, τοπίο φτιαγμένο από πόνο, ξεριζωμό, νοσταλγία, πείσμα και αισιοδοξία σαν τις ανθισμένες τριανταφυλλίες στις γλάστρες του, μια σελίδα ιστορίας που ακόμα κατοικείται ολοζώντανη, από πρόσφυγες, οικογένειες ρομά και κάποιους παλιούς από τις χαμένες πατρίδες. Ε.Ψ.

61. ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΑΣΗ ΚΟΜΠΑΡΣΙΤΑ

Οι στάσεις των συγκοινωνιών που δεν σημαίνουν πια τίποτα και πρέπει να ψάξεις να βρεις την παλιά σημασία: Κολοσσαίον (Κυψέλη), Μιρουάρ (Νέα Ιωνία), Τροκαντερό (Φάληρο), Κομπαρσίτα (Ν. Φιλαδέλφεια), Βρυσάκι (Παγκράτι), Γέφυρα (Ζωγράφου) κ.ά. Δ.Φ.

62. ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ, ΤΗΝ ΚΑΣΤΕΛΛΑ

Γιατί η Καστέλλα είναι η πραγματική ψυχή του Πειραιά και ο Εθνικός η αυθεντική του ομάδα. Γιατί στον

Προφήτη Ηλία δεν θα σε ενοχλήσει ποτέ κανείς και τίποτα. Γιατί η θέα από το πάρκινγκ –πριν το κλείσουν– ήταν πάντα αρκετή για να σου θυμίζει πως, στο τέλος της ημέρας, ζεις σε μια από τις ομορφότερες γωνιές μιας πόλης που οι περισσότεροι φίλοι σου απλώς ανέχονται. Α.Π.

63. ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΔΟ ΤΡΙΠΟΔΩΝ, ΠΟΥ ΤΗ ΔΙΕΣΧΙΖΑΝ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 25 ΑΙΩΝΕΣ

Οκεί, όχι όλη αλλά ένα τμήμα του δρόμου συμπίπτει με τον αρχαίο κι έχει και το ίδιο όνομα. Το οποίο πήρε από τους χάλκινους τρίποδες που έστηναν κατά μήκος της – ήταν τα έπαθλα των βραβευμένων χορηγών των θεατρικών αγώνων της εποχής.

Το Μνημείο του Λυσικράτη, ένα από αυτά, σώθηκε χάρη στους καπουτσίνους μοναχούς. Λίγο πιο κάτω, στο νούμερο 32, ήταν και το κινηματογραφικό σπίτι της κυρίας Κοκοβίκου. Ε.Δ.

64. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΣΚΗΣΗΣ ΣΚΥΛΩΝ

Στο τέρμα της οδού Σερρών στην Άνω Γλυφάδα δημιουργήθηκε με πολλή αγάπη προς τα ζώα και το περιβάλλον ένα μεγάλο σκυλοπάρκο –το πρώτο Πάρκο Κοινωνικοποίησης και Άσκησης Σκύλων στη Γλυφάδα. Ε.Χ.

65. ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΕΩΜΕΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ

Οπτικές ψευδαισθήσεις στο Θησείο. Στο Μουσείο Ηρακλειδών, στον ήσυχο πεζόδρομο, η τέχνη συναντά τα μαθηματικά: Escher, γεωμετρίες, οπτικά παιχνίδια και εναλλασσόμενες εκθέσεις που σε κάνουν να κοιτάς δύο φορές. Μετά, μια στάση στο πωλητήριο – γιατί κάπως θέλεις να πάρεις μαζί σου λίγο απ' αυτό το παράξενο βλέμμα. Β.Τ.

66. ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΟΥΣ

Και για κάθε σχεδόν γειτονιά υπάρχει και μια σελίδα στο Facebook, όπως αυτή της ομάδας «Νέα Σμύρνη – Η ιστορία της πόλης μέσα από φωτογραφίες». Παλιές κυρίως, που δείχνουν την εικόνα της πόλης σε άλλες δεκαετίες. Και σχολικές φωτογραφίες. Έχει μια συγκίνηση να βλέπεις τον εαυτό σου πριν από 30, 40, 50 χρόνια, με κοντά παντελονάκια και σχολική ποδιά. Τ.Σ.

67. ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΒΑΒΟΥΡΗ

Το όμορφο άγαλμα είναι φτιαγμένο από μάρμαρο, έχει μήκος 1,65 και φτιάχτηκε το 1940. Η επίσημη ονομασία του είναι «Δαγωνικό σκυλί». Τοποθετήθηκε αρχικά στην πλατεία Κυψέλης (ή στο τελευταίο παρτέρι κοντά στην πλατεία) και κατόπιν άλλαξε τρεις θέσεις, μέχρι να καταλήξει στον πεζόδρομο της Φωκίωνος Νέγρη.

Όταν στο άγαλμα του σκύλου σκαρφαλώνουν γιατί για να λιαστούν και αποκοιμούνται πάνω στη ράχη του μαρμάρινου ζώου, κάπως λυγίζει η καρδιά σου από την ομορφιά και την τρυφερότητα. Χ.Γ.

68. ΤΑ ΡΕΪΒ ΠΑΡΤΙ ΔΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΙΡΝΟΥΝ

Στο Smut, στο Astron ή σε κάποια υπόγεια διάβαση στο Χαϊδάρι, με house, techno και psychedelic τα παιδιά περνούν ωραία. Ε.Δ.

53168

Για την Κοκέτα της Πατησίων

Άνοιξε το 1947 κι από τότε δεν έπαψε να είναι ένας μικρός παράδεισος ειδών ραπτικής. Σε πείσμα τούτης της άχαρης και βιομηχανοποιημένης εποχής, εδώ θα βρεις ό,τι έχει να κάνει με τη ραπτική, το κέντημα, το πλέξιμο και τη χειροτεχνία. Κυρίως θα βρεις εκατοντάδες, μπορεί και χιλιάδες (τώρα που το καλοσκεφτομαι μπορεί και εκατομμύρια!) κουμπιά (Πατησίων 160). Κ.Βν.

Η Πλακεντία

Το Μέγαρο Δουκίσσης Πλακεντίας ή Καστέλο της Ροδοδάφνης στέκει σιωπηλό και μυστηριώδες σχεδόν 200 χρόνια τώρα (άρχισε να χτίζεται το 1840 ως θερινό ανάκτορο της δούκισσας). Ο μύθος θέλει τη δούκισσα να κρύβει σ' αυτόν τον γοτθικό στιλ πύργο τους λήσταρχους εραστές της και 120 χρόνια αργότερα τον διάδοχο να υποδέχεται εκεί την Αλίκη. Σύντομα θα δούμε τον Μπραντ Πιτ στη μεγάλη οθόνη να περιφέρεται στα δωμάτιά του, λίγο πριν φύγει με το πολυπληθές χολιγουντιανό συνεργείο του και τον αφήσει ξανά στη σιωπή. Α.Μπ.

Το Ζεμπερέκι, για να δείξεις σε έναν ξένο τι σημαίνει ελληνικό φαγητό

Δηλώνει κουτούκι-διασκεδαστήριο

από το 1998, θα το βρεις Σολωμού 92 στο Μοσχάτο, έχει «χοντροκομμένα» ανέκδοτα στις τουαλέτες του, δεν σε βρίζει εμφιαλωμένο νερό και αναφυκτικά τύπου cola από άποψη κι έχει μια playlist που διατρέχει την πορεία του λαϊκού χωρίς παρατράγουδα. Ό,τι βγαίνει από την κουζίνα του είναι ιδανικό δείγμα για κάποιον που θέλει να φάει ελληνικά αλλά όχι τουριστικά. Δ.Α.

Για τα νέα της υπερ-περίπτερα

Το νέο περίπτερο-υπερπαραγωγή, ολοφώτιστο σαν UFO στη μέση της νύχτας. Φάρος της ζωής, φάρος των τσιγάρων, της σερβιέτας, του σνακ της μεταμεσονύχτιας λιγούρας, του τελευταίου ποτού μετά τα ποτά, φάρος της πόλης που δεν κοιμάται ποτέ. Ε.Ψ.

Ένας πεζόδρομος δίπλα στη θάλασσα

Η οδός Ηλίου στο Καβούρι είναι η τέλεια πρόταση για καφέ, φαγητό, ρομαντικό περίπατο, τρέξιμο, ακόμα και για μπάνιο. Μόλις μισή ώρα από το κέντρο –αν δεν έχει κίνηση–, βρίσκεσαι σ' ένα μαγικό σημείο που έχει τα πάντα, ενώ, όσο περπατάς, ο καθαρός αέρας αλλάζει τη διάθεσή σου, καθώς η επαφή με τη φύση σε βάζει για λίγο σε mood διακοπών. Ν.Μ.Κ.

74. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΣΕΜΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Σεμό είναι ένα πράγμα από καλαμποκάλευρο σαν τσίχλα και έχει ρόλο ψωμιού στην Αφρική. Στο τέρμα της Γερανίου βρίσκεται το εστιατόριο που προτιμούν οι Νιγηριανοί για να βουτήξουν το σεμό τους σε κάτι μυστήρια πιάτα με κότσι, κεφαλάκι και σε καυτερές σούπες. Σε περίπτωση που νιώσεις τελείως μόνος εδώ μέσα (είσαι ο μόνος λευκός), πες ότι ξέρεις τον πρόεδρο της νιγηριανής κοινότητας, τον Αλιτάλια (ή Κουάντας, αδυνατώ να θυμηθώ). Μ.Μ.

75. ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΤΤΑΡΟ, ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΚΜΑΙΟ, ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΥΛΙΚΑΚΟ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

Ο ναός του ελληνικού ροκ, που γεννήθηκε το 1970, υπάρχει ακόμα (Ηπείρου 48 θ-Αχαρνών), αν και τη δεκαετία του '90 έκλεισε ως ροκ κλαμπ και το 2007 επαναλειτούργησε. Στη σκηνή του πάλλεται η νέα γενιά της εναλλακτικής αθηναϊκής σκηνής αλλά και παλιά δοξασμένα ονόματα, όπως ο Τουρνάς. Στον αέρα φαντάσματα, Σαββόπουλοι και Πανούσηδες, Socrates και πανκς. Και στο κέντρο ο γκουρού, ο σοφός γέροντας που κρατάει τα κλειδιά, ο Θείος Νώντας ή αλλιώς Δημήτρης Πουλικάκος. Γ.Ν.

76. Η ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Μαιζώνας, Καρόλου, Φαβιέρου, Σατωβριάνδου, Βερανζέρου, γύρω από την πλατεία Βάθη, είναι όλες οδοί με γαλλικά ονόματα, ένας φόρος τιμής στη Γαλλία για τη συνεισφορά της στη Ναυμαχία του Ναυαρίνου και στην οργάνωση του ελληνικού στρατού στην επανάσταση του '21. Γαλλικό είναι και το όνομα της οδού Μάρνη, της μεγαλύτερης απ' όλες, που το πήρε από τις μάχες που έγιναν στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στον Μάρνη, τον μεγαλύτερο παραπόταμο του Σηκουάνα. Τ.Σ.

77. ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΒΙΟΤΕΧΝΙΕΣ ΠΟΥ ΚΡΑΤΟΥΝ ΤΙΣ ΣΠΑΝΙΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΖΩΝΤΑΝΕΣ

Σε μια πόλη που αλλάζει διαρκώς, υπάρχουν ακόμη μικρά εργαστήρια που επιμένουν σε τέχνες άλλης εποχής. Στο Μετσ, οι **Ψάθες** της οικογένειας Βενιζέλου φτιάχνουν και επισκευάζουν βιεννέζικες ψάθες καρέκλας εδώ και πέντε γενιές (Ζεύξιδος 22 θ-Πυθίου). Λίγα μέτρα παρακάτω, εδώ και δεκαετίες, η οικογένεια μαρμαρογλυπτών **Γεωργίου** μετατρέπει την πέτρα σε τέχνη, μόνο με καλέμι και παραδοσιακά μέσα (Αναπαύσεως 30). Στου Ψυρρή, το **Savapile** κατασκευάζει ψάθινα καπέλα στο χέρι από το 1960 (Αγίας Ελεούσης 14). Είναι μερικά μόνο από τα παραδείγματα που υπενθυμίζουν ότι η Αθήνα εξακολουθεί να έχει τους μάστορές της. Κ.Κ.

78. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΚΡΙΝΟΥ, ΠΟΥ ΣΕ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Στον Κρίνο, στην Αιόλου, η σάλα παραμένει εντελώς vintage, με μαρμάρινα τραπεζάκια, ξύλινες

80 Υπάρχουν ακόμα οι Γεφυριστές

Απροσδιορίστου ηλικίας και ράτσας, πάντα όμως νεορομαντικοί, αγόρια και κορίτσια που αγναντεύουν μέσα από το διχτυωτό συρματόπλεγμα πάνω στις γέφυρες της περιφέρειας της Αθήνας τα σφαιράτα φώτα των αυτοκινήτων να περνούν από κάτω, ενώ φωτογραφίζουν το βαθύ ηλιοβασίλεμα του κόμβου Δουκίσσης Πλακεντίας. Γ.Ν.

© ΝΕΚ ΤΑΡΤΟΣ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

καρέκλες και πελάτες κάθε ηλικίας. Οι τραγανοί λουκουμάδες, με τρύπα στη μέση και πασπαλισμένοι με μέλι και κανέλα, ξυπνούν παιδικές αναμνήσεις, ενώ ο χώρος –πρώην φαρμακείο Σταμάτιου Κρίνου, το πρώτο στην Αθήνα– διατηρεί έναν αέρα ιστορικότητας. Το όνομα έμεινε ίδιο όταν, το 1923, το κτίριο πέρασε στον Μηνά Κασιμάτη, πρόσφυγα από τη Σμύρνη, που το μετέτρεψε σε ζαχαροπλαστείο. Γρήγορα έγινε σημείο αναφοράς για τους Σμυρνιούς και τους Μικρασιάτες της Αθήνας, αλλά και αγαπημένο, μέχρι σήμερα, στέκι των Αθηναίων. Ε.Ντ.

81. ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ 500

Η μεταμεσονύχτια γραμμή 500 του λεωφορείου, που ακολουθεί τη διαδρομή του ηλεκτρικού από τον Πειραιά ως την Κηφισιά. (Γιατί φαίνονται όλα τόσο ωραία μέσα από τα παράθυρα των λεωφορείων τη νύχτα;) Β.Τ.

82. ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΟΥΡΛΙΑΧΤΩΝ

Η γέφυρα του σιδηροδρομικού σταθμού της Καλλιθέας. Κατάλληλη για να ζήσεις το κινηματογραφικό σου δράμα: έχει ύψος, πανοραμική θέα και σε βλέπουν όλοι. Εκεί, όταν περνάνε ταυτόχρονα τα τρένα και προς τις δύο κατευθύνσεις, μπορείς τουλάχιστον να ουρλιάξεις κάτι πολύ κακό. Γ.Α.

83. ΓΙΑ ΤΑ ΥΠΕΡΟΧΑ ΠΡΟΦΙΤΕΡΟΛ

Όπως του **Desire**, στο Κολωνάκι. Κοστίζει το βάρος του σε χρυσάφι, αλλά μας αξίζει το οικογενειακό μέγεθος. Τσάκωσε και μια σακούλα μπισκοτάκια παγωτού για τον δρόμο – σκέτος αφρός. Μ.Κ.

84. ΤΡΙΑ ΘΕΡΙΝΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΜΕ

Η **Αθηναία** για τις τυρόπιτες, η **Δεξαμενή** για τα παγκάκια, το **Σινέ Ψυρρή** για το εστιατόριο από πάνω και το μικρό γατάκι που μπερδεύεται στα πόδια σου. Τα καλοκαιρινά βράδια στην Αθήνα, μέσα στα θερινά σινεμά, με ποπ κορν στο χέρι και κλειστά κινητά.

85. ΓΙΑΤΙ Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΓΛΥΚΙΑ

Τρία σημεία για να γλείφεις τα δάχτυλά σου: **Λακαφώσης** για γαλατομπούρεκο (Δροσιά). **Ανδριάς** για προφιτερόλ (Φιλοθέη). **Χαρά** για παγωτό Σικάγο (Πατησίων). Μια χαρά. Τρεις χαρές. Γ.Δ.

86. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΩΝ «ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΩΝ»

Όλοι όσοι βλέπαμε τους «Απαράδεκτους» της Δήμητρας Παπαδοπούλου στις αρχές της δεκαετίας του '90 αγαπήσαμε την οδό Αδάμαντος 4, που πιστέψαμε ότι υπάρχει. Κι όμως ήταν μόνο ένας δρόμος στη φαντασία της ηθοποιού. Η πολυκατοικία που χρησιμοποιήθηκε για τα εξωτερικά πλάνα της σειράς βρίσκεται στον Δυκαβηττό, στη συμβολή των οδών Συνεσίου Κυρήνης και Κοσμά Μελωδού, και έχει υπέροχα κόκκινα μπαλκόνια. Για μια αθηναϊκή και απόλυτα τηλεοπτική φωτογραφία σουβενίρ μόνο και μόνο για να θυμόμαστε τα γέλια μας. Ε.Β.

87. ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΒΟΣΚΟ ΜΕ ΠΡΟΒΑΤΑ

Καλύτερο σημείο είναι τα Τουρκοβούνια, στην πλαγιά πίσω από τη Φιλοθέη, πάνω από τη λεωφόρο Βεΐκου. Η αλήθεια είναι ότι ο θόρυβος της λεωφόρου δεν βοηθάει, αλλά, αν επικεντρώσεις την προσοχή σου, μπορείς τελικά ν' ακούσεις τον ήχο των κουδουνιών. Ο βοσκός είναι όσο συμπαθής μπορεί να είναι, και στιλιστικά δείχνει μια προτίμηση στις κλασικές πλαστικές γαλότσες και τα πουλόβερ Paul & Shark. Γ.Κ.

88. Η SEMIFREDDO ΤΟΥΡΤΑ ΤΟΥ ΤΣΙΡΟΥ

Ιστορίες με αθηναϊκή γλύκα από το 1956, που πια ετοιμάζονται σε Καρέα, Παγκράτι, Γλυφάδα, Πειραιά. Βέλγικες πραλίνες και σοκολατάκια για... λιώσιμο, τα viral πλέον –και εκτός Ελλάδας– μακαρόν τους, μαζί με τα all-time classic μελομακάρωνα και κουραμπιέδες που προτιμάνε τα top ξενοδοχεία και εστιατόρια της Αθήνας, μέχρι και το ίδιο το Προεδρικό Μέγαρο. Αν θες να καταλάβεις τη διαφορά, προτίμησε τη semifreddo τούρτα τους. Δ.Α.

Γιατί τα τρόλεϊ ακούγονται σαν φάλαινες που ταξιδεύουν τη νύχτα

Ή είναι ιδέα μου;

164 προορισμοί σε 47 χώρες.

Go for it! Με την ΑΕΓΕΑΝ.

aegeanair.com

A STAR ALLIANCE MEMBER

ΑΕΓΕΑΝ

© ΠΙΕΤΑ ΚΟΚΟΡΙΟΥ ΚΩΣΤΑΣ, «ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ», 2016

89 Γιατί η Αθήνα ζει στα μπαλκόνια

Όπου κι αν είσαι, αν σηκώσεις το βλέμμα, θα σταθεί στα αθηναϊκά μπαλκόνια. Άλλα φρεσκοβαμμένα κι επιμελώς στολισμένα κι άλλα με λιγοστές γλάστρες, άλλα κρυμμένα πίσω από φυτά και τέντες ξεθωριασμένες από τον ήλιο, άλλα με απλωμένες μπουγάδες, δίνουν μια ποικιλομορφία στην γκρίζα αρχιτεκτονική των πολυκατοικιών και μια ιδέα για την εσωτερική ζωή των ενοίκων τους.

Μόλις φύγει το κρύο γεμίζουν τραπέζια και καρέκλες, σαν μικρά, υπαίθρια σαλόνια. Οι Αθηναίοι πίνουν καφέ, ποτίζουν τα λουλούδια τους, μιλούν στο τηλέφωνο... Παιδιά, σκυλιά, καναρίνια, φωνές από τη γειτονιά κι αποκάτω μηχανάκια, αυτοκίνητα, περαστικοί...

Τα μπαλκόνια της Αθήνας είναι μικρά, ποικιλόμορφα παρατηρητήρια ήχων και στιγμών της καθημερινής ζωής της πόλης. Δ.Γκ.

Η λαϊκή του Νέου Κόσμου – μεγάλη και σίγουρη

Στα παλιά «Αρμένικα», από τα κύματα των Αρμενίων προσφύγων που έφτασαν εδώ, ή Δουργούτι, από το όνομα της οικογένειας Δουργούτη, στην οποία ανήκε η περιοχή, ή Νέο Κόσμο, όπως τον ξέρουμε τώρα, κάθε Σάββατο πρωί στήνεται η μεγαλύτερη και πιο τρου λαϊκή της Αθήνας.

Περνάς τα «Βενιζελικά», δηλαδή τις εργατικές σε ρυθμό Bauhaus πολυκατοικίες, ανεβαίνεις την Κασομούλη και ξεκινάς τα ψώνια σου από τους πάγκους με τα νυχτικά, τις κιλότες, τις αθλητικές φόρμες, τις κουρτίνες και τα πλαστικά τραπεζομάντιλα.

Φτάνεις στη Μάρκου Σαρκουδίνου, σε όλο το μήκος της οποίας εξελίσσεται η λαϊκή που έχει τα πάντα όλα: μαναβικά από παραγωγούς της Αττικής και όλης της Ελλάδας, όσπρια βραστερά, αυγά ημέρας και καρβελάκια από φούρνο της Τραχειάς, λουλούδια στη γωνία από τις ευγενικές κυρίες, τυριά καταπληκτικά και δυσεύρετα από τον κύριο Αντώνη. Δύο οι απαραίτητες στάσεις του δρόμου: στην αρχή για καφέ ή ούζο με μεζέ στα τραπεζάκια του γωνιακού καφέ της Σαρκουδίνου, και στα σουβλάκια του Τόμας στο τέλος για το καλύτερο κεμπάπ της Αθήνας. Ν.Γ.

Η πατατόπιτα του Everest

Γνωστή και ως «πέταλο», νέα προσθήκη στο μενού. Χορταστική, πιπεράτη όσο χρειάζεται η ευλογημένη πατάτα – και είναι και νησίσιμη. Ειδικά αν τη φας χαράματα ύστερα από ξενύχτι, είναι σχεδόν gourmet. Μ.Ζ.

Το κρεοπωλείο που παίζει πάντα Elvis Presley

Ο χασάπης της Καλλιδρομίου είναι ο Γιάννης ο ροκάς με τ' όνομα. Στο κρεοπωλείο του παίζουν πάντα σπάνια dnd από ροκ συναυλίες (με μια αδυναμία στον Elvis Presley). Εκτός από ροκάς, είναι και ο καλύτερος χασάπης της περιοχής – ειδικά στα λουκάνικα δεν τον φτάνει κανείς. (Καλλιδρομίου 51, Εξάρχεια). Κ.Βν.

Για τα παιδιά που γυμνάζονται στον Μπάτη

Στο Φάληρο, λίγο πιο κάτω από τη στάση Μπάτης, μαζεύονται το καλοκαίρι αγόρια (και κάποια κορίτσια), δένουν ένα σκοινί σε δυο αρμυρίκια και κάνουν επίδειξη των κοιλακών τους και των ικανοτήτων τους – ισορροπία στο τεντωμένο σκοινί, κωλοτούμπα στο τεντωμένο σκοινί, ανάποδη κωλοτούμπα και άλλα ακροβατικά, δύσκολα και εντυπωσιακά. Σκάνε αρχές άνοιξης και είναι σταθεροί. Ε.Λ.

Για το δημογραφικό,
κάθε νέα ζωή
είναι και μια
μικρή νίκη.

Με την πρωτοβουλία **Μπροστά για την Οικογένεια**, εδώ και 5 χρόνια στεκόμαστε δίπλα σε νέους και μελλοντικούς γονείς όλης της Ελλάδας και εστιάζουμε στους κατοίκους ακριτικών περιοχών με δράσεις που ενισχύουν την παραμονή στον τόπο τους.

- **85 νέες ζωές** ήρθαν στον κόσμο με εξωσωματική γονιμοποίηση.
- **75 νέες θέσεις εργασίας** δημιουργήθηκαν σε ακριτικές περιοχές.
- **64 νέες επιχειρήσεις** χρηματοδοτήθηκαν για να αναπτυχθούν στον Έβρο.
- **9.700 γονείς** επωφελήθηκαν από συμβουλευτική στήριξη.
- **1.039 βρεφικά πακέτα** παραδόθηκαν σε νέες οικογένειες.
- **8 παιδαγωγοί** τοποθετήθηκαν σε ακριτικά νησιά.

Σε κάθε μπροστά.

eurobank.gr/mprosta

Η Αθήνα του Φώτη Γεωργελέ

Ένα λεωφορείο τυλιγμένο στο καυσαέριο στη Βουλιαγμένης. Απεγνωσμένα νοήματα στα ταξί που περνάνε, φεύγουν, δεν σταματάνε. Γκύζη, Κυψέλη, Χολαργός, εκκλήσεις αγωνίας στο μισάνοιχτο παράθυρο, προορισμοί-ρουλέτα, σήμερα βγαίνει πάντα το μηδέν, κατεβασμένη σημαία, αλλαγή βάρδιας. Έργα, πορτοκαλί κώνοι, μας συγχωρείτε για την ταλαιπωρία, παράκαμψη οδού, αδιέξοδο, απαγορεύεται το πάρκινγκ. Γερανοί, αφαίρεση πινακίδων, μπλόκα, μηχανάκια, άδεια-δίπλωμα, κράνος. Η φυλή των κούριερ. Βενζίνη έξτρα, κίτρινες στολές, βασικό, υπερωρίες, ΚΑΤ. Κλάxon στα φανάρια. Νευρικά μαρσαρίσματα. «Σου καθαρίσω τζάμι;» Η νέα αττική σύνταξη. Γυφτάκια, χαρτομάντιλα, μπανάνες από Πακιστανούς, νερά από Ινδούς.

Οι στάσεις στην Ακαδημίας. Οι εφημερίδες στα περίπτερα. Του έκλεψαν κανονικό γκολ, παρουσιάστρια της τηλεόρασης σε ροζ ραντεβού. Πορτοκαλί κορδέλες. Διαδήλωση. Μποτιλιάρισμα. Συνθήματα, κόρνες. Χάρε Κρίσνα στα Προπύλαια. Τα αδέσποτα της Πανεπιστημίου. Περιμένουν να τα περάσεις απέναντι μόλις ανάψει πράσινο. Μεγάφωνα από τη Νομική. Ένας γυμνός κλοσάρ στη Βουκουρεστίου. Πειρατικά CD. Ένα περιπολικό αργά πλησιάζει. Πούλμαν με μαθητικές πενταήμερες Σάββατο βράδυ στο Έβερεστ. Περίπτερα-σούπερ μάρκετ. Οι πάγκοι με τις κυριακάτικες. «Θέλεις σακούλα;» Αναμμένα αλάρμ. Μποτιλιάρισμα στην Πανεπιστημίου. Γεμάτα αμάξια, μισάνοιχτα παράθυρα. Πολωνικές εφημερίδες στην Ομόνοια. Άγνωστες γλώσσες. Οι γούνες γραμμένες στα ρώσικα. Απλανή βλέμματα, γραφεία ταξιδίων, ταξίδια της μιας γραμμής στις υπόγειες διαβάσεις. Η Πειραιώς σκοτεινή. Η Κηφισιάς φωτεινή. Χωρίς πεζοδρόμια. Η λαϊκή πίσω απ' το Ιντερκοντινένταλ. Ρωσοπόντιοι στην πλατεία Αγ. Γεωργίου. Κιάλια του ρωσικού στρατού. Πακιστανικά κουρέια, κάτω από την Αθηνάς αλλάζει μεσημβρινός.

Οι σταθμοί του μετρό. Τα κόκκινα κουτιά της ATHENS VOICE. Αφηρημένα βλέμματα στα βαγόνια. Μάτια κρυμμένα στις οθόνες των κινητών. Διαγραφή. Απάντηση; Φυλλάδια φροντιστηρίων. Flyers. Οι ουρές στην Όπερα. Οι επιγραφές στο Μπουρνάζι, ήχοι και νέον, μουσική απ' τις μισάνοιχτες πόρτες των κλαμπ, τρεις η ώρα Παρασκευή βράδυ. Η Συγγρού άδεια με μεγάλη ταχύτητα. Οι στροφές στα λιμανάκια της Βουλιαγμένης. Το αεροδρόμιο φωτισμένο όταν το κοιτάς από την Παιανία. Κόντρες στη Βουλιαγμένης. Η παραλιακή ξημερώματα. Αλκοτέστ. Ανοιχτά αυτοκίνητα. Μεθυσμένα χαμόγελα. Τσαλακωμένα φουστάνια. Κρέπες στη Γλυφάδα. Η καντίνα στη Μαβίλη. Συνεργεία αυτοκινήτων. Πράσινες φόρμες. Λάδια. Τα σκουπιδιάρικα στις 11. Ένα λεωφορείο που δεν χωράει να στρίψει. Οι γάτες στα ακόμα ζεστά καπό των αυτοκινήτων στον Λυκαβηττό. Οι συναυλίες, η επιστροφή από τα μονοπάτια. Τα σταματημένα αυτοκίνητα στο Αττικό Άλσος. Τα παράνομα φιλιά. Τα θαμπωμένα τζάμια. Το καφεενδάκι του Εθνικού Κήπου. Σκεϊτμπορντάρδες στο Πολεμικό Μουσείο. Ο γυάλινος δρομέας βρόμικος πράσινος. Οι γραμμές του τρένου. Αμαξοστοιχίες άδειες τη νύχτα. Ο Σταθμός Λαρίσης.

Η Ιερά Οδός. Νταλίκες, νυσταγμένα φώτα, το Δαφνί. Η εθνική οδός, τα φουγάρα με τις φωτιές, τα δεξαμενόπλοια. Τα παγκάκια στην Καστέλλα. Τα υγρά ντοκ του Πειραιά. Οι φωτισμένες μπουκαπόρτες τη νύχτα, τα αυτοκίνητα που κάνουν μανούβρες κάθε Παρασκευή μεσημέρι, τα δελφίνια. Οι εξέδρες στο Village του Ρέντη. Το τσιγάρο μετά την ταινία. Το ασανσέρ στο Village στο Παγκράτι. Οι παπατζήδες στην Πειραιώς, τσαλακωμένα χαρτονομίσματα, κλεφτά βλέμματα, βλέμματα υπολογισμού, ελπίδας. Ξέρουν ότι θα χάσουν, όσο ποντάρεις έχεις ελπίδες, χάνουν. Η κούραση της ζέστης, το στρίμωγμα του πλήθους. Οι άδειοι δρόμοι. Οι πρώτες ψιχάλες της βροχής. Ένα ζευγάρι που φιλιέται στο πεζοδρόμιο με κλειστά μάτια. Οι περαστικοί που κάνουν μανούβρες να μην ενοχλήσουν. Η ξαφνική σιγή, τίποτα δεν ακούγεται. Μετά τα χείλη τους χωρίζουν, κόρνες, μαρσαρίσματα, εξατμίσεις, κομπρεσέρ, συναγερμοί, φωνές, θόρυβος, η βουή της πόλης ξαναρχίζει.

«Οι Αθηναίοι περιέγραφαν την πόλη τους ως χάος, λέξη που η ελληνική προφορά της του θύμιζε το άσιντ χάουζ. Ο Λου το έβρισκε πολύ λογικό. Ανακάλυψε τον λανθάνοντα παλμό που επίμονα ξεπηδούσε μέσα από την παραφωνία». Χ. Τσιόλκας, «Ο άνθρωπος του Ιησού», εκδ. ΟΞΥ.

Αθήνα, Δεκέμβριος 2003

95. ΓΙΑ ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΒΡΑΔΑ, ΓΑΜΩΤΟ!

Στην Ιερά Οδό, Σάββατο βράδυ, μπορείς να γυρίσεις το video-clip των REM περπατώντας πάνω στα καπό των αυτοκινήτων (οκεί, το έχει κάνει πρώτος ο Φελίνι). Στην πραγματικότητα, όμως, κάθεται και τρως βρόμικο στο μαγαζάκι απέναντι και χαζεύεις μια τους μποτιλιαρισμένους στα αυτοκίνητα, μια τους συμπιεσμένους έξω απ' τα μεγάλα μαγαζιά, ενώ σκέφτεσαι τι γυρεύω εγώ εδώ, όπως θα έλεγε και η Μιχελάκου. Γ.Α.

96. Ο ΤΟΙΧΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΥΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥΣ ΣΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Στον περιβόητο Μπαϊρακτάρη της πλατείας Μοναστηρακίου υπάρχουν κρεμασμένες στους τοίχους φωτογραφίες του ιδίου με εκατοντάδες υπερ-διάσημους πελάτες του. Στην αρχή κοιτάζεις τους διάσημους, αλλά βαριέσαι γρήγορα. Στη συνέχεια εντυπωσιάζεσαι με την αγάπη του κ. Μπαϊρακτάρη για τα καρό πουκάμισα ξυλοκόπου, αλλά και με τη σταθερότητα της έκφρασής του σε όλες τις πόζες. Όταν έρθει το φαγητό, προσηλώνεσαι στο πιάτο βέβαια. Γ.Κ.

97. ΤΑ ΡΟΜΑΝΤΙΚΑ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ ΣΤΟ ΜΕΤΣ

Το καλύτερο ηλιοβασίλεμα μετά το τζόγκινγκ το ζεις στο Καλλιμάρμαρο. Όπως γνωρίζουν οι Παγκρατιώτες, πίσω από το πάνω πέταλο κρύβεται διάδρομος όπου αθλούνται οι γείτονες. Στην είσοδο όπισθεν του γηπέδου και στο δασάκι του Αρδηττού που το περιβάλλει θα βρεις το ιδανικό σημείο για ρομαντικό ηλιοβασίλεμα, με την Ακρόπολη στο κάδρο. Μ.Κ.

98. ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΠΑΡΑ ΟΠΟΥ «ΣΥΧΝΑΖΟΥΝ» Ο TOM WAITS ΚΑΙ Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΡΕΜΠΟΥΣ ΤΟΥ ΙΑΝ ΡΑΝΚΙΝ

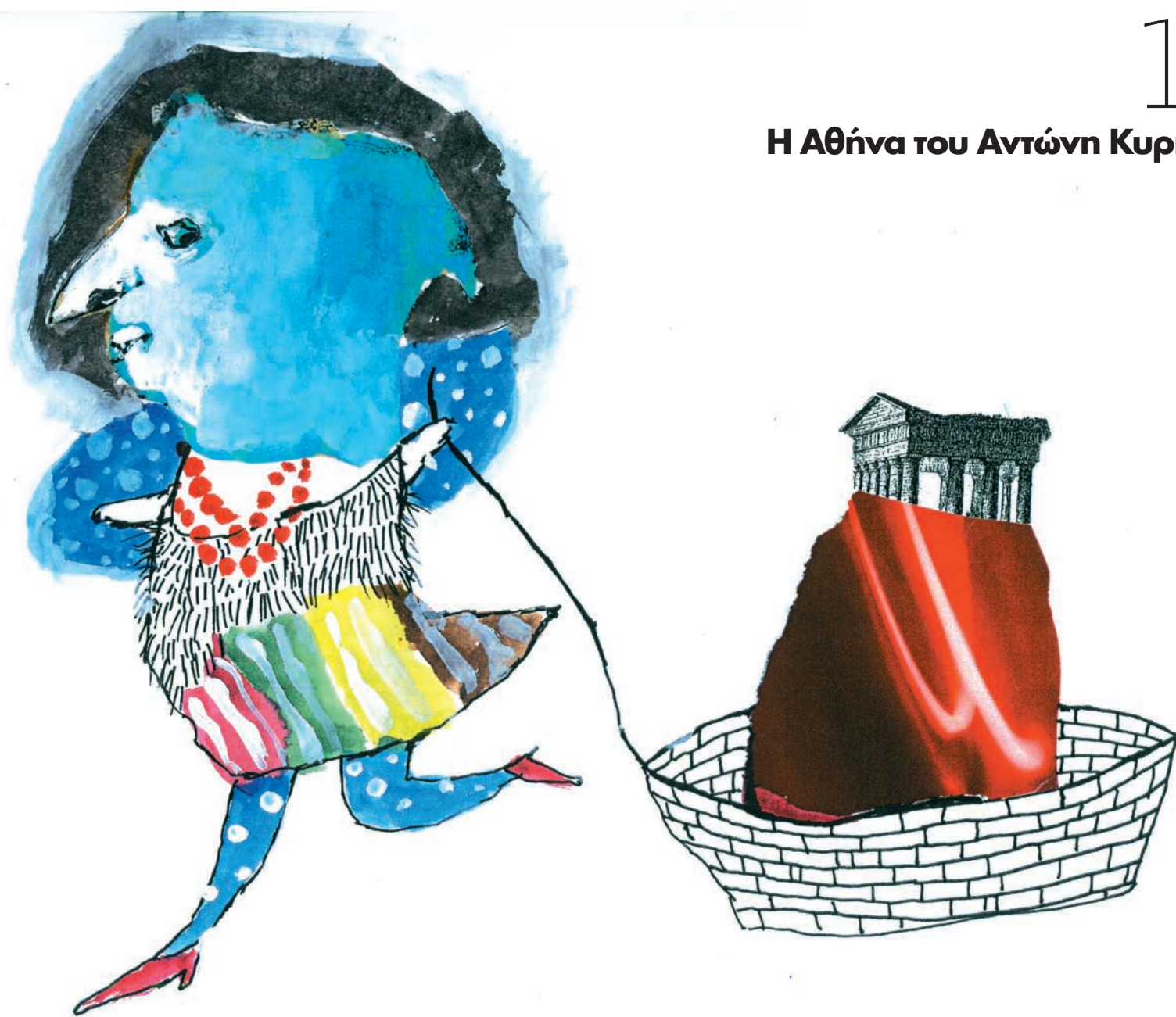
Low Profile, στη Στοά Μπολάνη. Αυθεντικά παλιό μπαρ σε ιρλανδέζικο στιλ. Χαμηλός φωτισμός, ξύλινη μπάρα, ξύλινο δάπεδο. Μυρωδιά από ξύλο και ούισκι. Στα ράφια περισσότερες από 80 φίρμες, παραταγμένες λες για μια παρτίδα σκάκι. Στη θέση των πύργων, στη μια πλευρά τα ιρλανδέζικα, τα μπέρμπον και τα λοιπά αμερικάνικα, και στην άλλη τα malt και τα καπνιστά. Στα πλατό, ο Van Morrison διαδέχεται τον Muddy Waters κι ο Johnny Cash δίνει τη θέση του στην Etta James, καθώς φτάνει η ώρα για να αποχωρήσεις. Στην έξοδο, οι νότες από το σαξόφωνο του Charlie Parker σε χτυπούν απαλά στην πλάτη, σαν να σε προσκαλούν να ξαναπεράσεις. Επειδή, καταπώς λέει κι ο ποιητής, «όταν θα σου έρθει η επιθυμία για ένα ούισκι, τίποτα δεν θα σε κάνει να νιώσεις καλύτερα από ένα ποτήρι ούισκι». Θ.Μ.

99. ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Των Διαμαρτυρομένων, τμήμα μεν του Α' Νεκροταφείου, με είσοδο δε από τη Μάρκου Μουσούρου. Το 1914 (επί δημαρχίας Εμμανουήλ Μπενάκη) εντάχθηκε στο Α' Νεκροταφείο, σ' έναν χώρο 6.176 τ.μ. Σήμερα το τμήμα ταφής των Διαμαρτυρομένων λειτουργεί υπό την εποπτεία της Μεγάλης Βρετανίας, της Δανίας, των Κάτω Χωρών και της Γερμανίας. Δ.Φ.

100

Η Αθήνα του Αντώνη Κυριακούλη*

αθηναίες νοικοκυρές με υπερωριακή
 γοντο Σω Ακουσολι

αθηνα μου ωνταμοεση
 με τις ~~ωνταμοεση~~ βου φίζες
 ΤΡΕΧΕΣ

*Ο Αντώνης Κυριακούλης είναι ζωγράφος

101

Γιατί κάτι μας κάνει το τουριστικό χάος στην Πλάκα

Είσαι στην οδό Κυδαθηναίων, από τη συμβολή της με τη Σωτήρος και μέχρι τη συμβολή με την Αδριανού. Επικρατεί μονίμως ένας «άχρηστος» συνωστισμός. Τα «ταβερνοκαμάκια» (δηλ. οι σερβιτόροι που έχουν αναλάβει να «σπρώξουν» κόσμο στο μαγαζί) γίνονται αφόρητα με τα «my friend», το απλανές τους βλέμμα και τις δήθεν φιλικές σκουντιές στους περαστικούς.

Το ίδιο αφόρητοι γίνονται όμως και οι τουρίστες. Ιδιαίτερα την εποχή που καταφθάνουν για πενταήμερη σχολεία από τη Δ. Ευρώπη και οι μαθητές, επωφελομένοι από το πατείς με πατώ σε, αποφασίζουν ότι είναι ο κατάλληλος χώρος και η ιδανική στιγμή για να παίξουν φατούρο.

Το κομφούζιο συμπληρώνεται από μικροπωλητές που πωλούν τα γνωστά βαρετά είδη (το όνομά σου γραμμένο με σινική σε κόκκο ρυζιού, το όνομά σου από ασημόσυρμα, «χέι χέι / μάι μάι» φωτοφόρα από φύλλο χαλκού με τρυπούλες κτλ.) Είναι επίσης το καλύτερο σημείο για να σου κολήσει ο πισινός σου το παγωτό χωνάκι του στην πλάτη. Γ.Κ.

102

Κρουασάν καλύτερα κι από το Παρίσι
Δεν τα φοράνε τσάμπα τα «γαλόνια» οι νέοι μας φουρναραίοι. Μια βόλτα από την Κορα, το Flakes, το Overoll, το Temps Perdu θα σε προμηθεύσει με τα πιο αφράτα, μεθυστικά βουτυράτα, ακαταμάχητα κρουασάν της ζωής σου. Σε λίγο από εμάς θα παίρνουν και οι Γάλλοι. Ν.Γ.

103

Για μια στάση στη Δεξαμενή

Στο Κολωνάκι, η Δεξαμενή, όπως αναγράφεται στην ταμπέλα της, «νηπιαγωγείο, μπαρ, γηροκομείο», καλωσορίζει όλες τις ηλικίες. Σε μια ηλιόλουστη μέρα, τα πράσινα τραπέζια γεμίζουν γρήγορα και μπορείς να απολαύσεις καφέ, ούζο ή μπίρα με νόστιμα μεζεδάκια. Μπορείς να πας μόνος, για να διαβάσεις εφημερίδα ή ένα βιβλίο, ή με παρέα. Ε.Ντ.

104

Γδέρνοντας γόνατα στο skatepark του Φαληρικού Δέλτα

Γιατί το καινούργιο skatepark στο Δέλτα Φαλήρου –όσο κι αν θεωρείται κατάκτηση– κάπως παραείναι καθαρό για τα γούστα σου και, κυρίως, για τα γόνατά σου, που δεν θυμάσαι πια πόσες φορές τα ξέσκισες πέφτοντας στα θεόστραβα πλακάκια της Πλατείας Νερού και στα αυλάκια της μαρίνας των Τζιτζιφιών, κάτι χειμωνιάτικα βράδια, είκοσι χρόνια πριν. Α.Π.

105

Για τα μέρη όπου είναι σαν να παίζεις σε ταινία του Γουές Άντερσον

Ας πούμε, στο εσωτερικό του κτιρίου της Τράπεζας της Ελλάδος (Πανεπιστημίου 21) με το τεράστιο πάτωμα-παρκέ-σκακιέρα, όταν προσπαθείς να βρεις το απόλυτο κέντρο της κάμερας, να βάλεις παστέλ φίλτρο και να νιώσεις ότι βρίσκεσαι μέσα στο ξενοδοχείο Grand Budapest. Γ.Ν.

106

Για την ποιητική τοιχογραφία του Σάββα Κουρούκλη

Στη γωνία Στουρνάρη 41 και Νοταρά στα Εξάρχεια ξεχωρίζει ένα κτίριο με τη δική του μικρή ιστορία: ξεκίνησε ως κατοικία και έγινε το γραφείο του ζεύγους Κουρούκλη. Αυτό που κλέβει την παράσταση είναι η όψη του προς τη Νοταρά, όπου ο αρχιτέκτονας άφησε τη φαντασία του ελεύθερη, δημιουργώντας μια πολύχρωμη εικαστική σύνθεση. Στο κέντρο της, δύο γυναικείες μορφές μοιάζουν να συνομιλούν σιωπηλά: η μία, καθισμένη με το κεφάλι γερμένο στα γόνατα, απλώνει το χέρι της, ενώ η άλλη, όρθια, ανταποκρίνεται υψώνοντας το δικό της. Μαζί, σε αποχρώσεις γκρι και κεραμιδί, σχηματίζουν ένα απαλό ελλειπτικό σχήμα, σαν να αιωρούνται στον χώρο. Γύρω τους, ένα δελφίνι κι ένα πτηνό μπαίνουν στο παιχνίδι της σύνθεσης, ενώ λεπτές χαράξεις και μεταλλικές λεπτομέρειες έρχονται να δέσουν το σύνολο, χαρίζοντας στο κτίριο μια σχεδόν ποιητική ζωντάνια. Φ.Κ.

I LOVE ATHENS

Η Δεξαμενή είναι ένα από τα αγαπημένα μου σποτ στην Αθήνα

Του
Διαμαντή Αϊδίνη*

Σηματοδότησε την ιστορία μου από την εφηβεία μέχρι τη βαθιά ενηλικίωση και σημάδεψε τις άπειρες στιγμές που έζησα εκεί απολαμβάνοντας έναν καφέ, έναν χυμό ή ένα γεύμα. Κρατάω καλά φυλαγμένες αναμνήσεις, σκανδαλιές, σκασιαρχεία, κρυφά ραντεβού και στιχομυθίες μέχρι πρωίας. Στιγμές που μυρίζουν νιάτα και ανεμελιά. Πριν από δυο τρία χρόνια, ανηφορίζοντας στη Δεξαμενή, έξω από την παιδική χαρά, με μεγάλη έκπληξη αντίκρισα δυο γάτες που έπαιζαν με μια οχιά. Ένα παιχνίδι θανάτου που με ξάφνιασε. Η σκηνή αυτή με έφερε σε επαφή με τη μυστήρια διαχρονικότητα της πλατείας και με το τέλος των χρονών της αθωότητας. Γύρισα την πλάτη μου κι έφυγα βιαστικά...

*Ο Διαμαντής Αϊδίνης είναι ζωγράφος

107

Ο καλύτερος δρόμος για να μένεις αν είσαι γκέι Η οδός Στρέπτ, στην Πλατεία Κοτζιά. Με άψογο σημειολογικό στίλ και πολύ πριν η περιοχή γίνει μοδάτη, εκεί είχε στεγάσει και τα γραφεία του περιοδικού *Μια Άλλη Χώρα* ο εκδότης του, Γρηγόρης Βαλλιανάτος. Γ.Ν.

109 **Για το μπαρ πίσω από την Ακρόπολη που το λένε Hitchcocktales**

Για τη Σόνια και τον Νίκο που σερβίρουν τα καλύτερα κοκτέιλ της Αθήνας χωρίς τυμπανοκρουσίες και που με μια ματιά ξέρουν αν την παλεύεις ή αν απλώς άφησες την εβδομάδα να περάσει από πάνω σου. Παλιά, έξω από το μπαρ υπήρχε ένα υπέροχο γκραφίτι του στρουμπουλίου μετρ του τρόμου με μερικές σκηνές από το «Ψυχώ» και τα «Πουλιά». Το γκραφίτι το έφαγε η ιδιοκατοίκηση, ευτυχώς έχουμε τη Σόνια και τον Νίκο (Πορίνου). Χ.Γ.

110 **Τα μοναδικά έρκερ της αστικής αρχιτεκτονικής**

Με μια προσεκτική ματιά, μπορούμε να τα εντοπίσουμε σε Κυψέλη, Εξάρχεια, Κολωνάκι, Πατησίων, αλλά και στα στενά της Ομόνοιας και της Βάθη. Το έρκερ (ή κλειστός εξώστης/σαχνισί) είναι μια κλειστή, στεγασμένη οριζόντια προεξοχή στην όψη ενός κτιρίου, η οποία επεκτείνεται πέρα από τη γραμμή δόμησης. Την παρθενική τους εμφάνιση στην αθηναϊκή αρχιτεκτονική την έκαναν τη δεκαετία του 1920, εποχή του ύστερου εκλεκτικισμού, και εξαπλώθηκαν με τη κυριαρχία του μοντερνισμού, κατά τον Μεσοπόλεμο, το 1930. Οι πολυκατοικίες με μεγάλα έρκερ προορίζονταν για τους προνομιούχους της εύπορης αστικής τάξης και για πολυτελή διαμερίσματα της

εποχής με άνετους χώρους, δρύινα πατώματα, μαρμάρινα μπάνια, ξετώνες, ασανσέρ. Πολλές φορές ένα σκαλοπατάκι οδηγούσε στον μικρό καναπέ κολλητά στο παράθυρο του έρκερ, δίνοντας την αίσθηση της εισόδου σε έναν ξεχωριστό χώρο με αέρα πλούτου και έντονο το θεατρικό στοιχείο και πρόσφερε διαφορετικές γωνίες θέασης της πόλης. Βρίσκονται εδώ ακόμα, σαν μικρά κουκλόσπιτα μιας άλλης εποχής. Δεν ξέρεις ποιος ζει μέσα, αλλά θέλεις να είναι κάποιος που ποτίζει βασιλικούς. Κ.Κ.

111 **Τα μικρά εκκλησάκια που αγαπάμε, όπως το «Ρηνάκι»**

Είναι η καλύτερη κατάχρηση οικειότητας με όνομα εκκλησίας. Το Ρηνάκι της Πλάκας, δηλαδή το εκκλησάκι της Αγίας Ειρήνης, που ονομάζεται επισήμως και Ρηνάκι. Βρίσκεται περί το ενάμισι μέτρο κάτω από το επίπεδο του δρόμου, αριστερά καθώς μπαίνει κανείς στην οδό Ναυάρχου Νικοδήμου από την Αδριανού. Με το που το αντικρίξεις, λες «Να το Ρηνάκι» κι έχεις κάνει μια (επιτρεπόμενη και γλυκούτσικη) κατάχρηση οικειότητας σε έναν παμπάλαιο τόπο λατρείας, που όμως ακτινοβολεί εκείνο το περίεργο κάτι που σε κάνει αμέσως να τον νιώθεις οικείο. Γ.Κ.

112 **Έχουμε καφέ με όνομα εμπνευσμένο από τον Ρίτσο**

Στη Μαυρομιχάλη υπάρχει ωραιότατο καφέ που λέγεται **Γκρανγκάντα**. Πήρε τ' όνομά του από την ποιητική συλλογή του Γιάννη Ρίτσου (εκδ. Κέδρος, 1973, με το πορτοκαλί εξώφυλλο). Κι ο κόσμος ρωτάει τι σημαίνει το όνομα του καφέ (Μαυρομιχάλη182). Μ.Ζ.

113 **Παντού βρίσκεις τον Λουκιανό Κηλαηδόνη**

Στα θερινά σινεμά σε ζαλίζει ακόμα το γιασεμί.

114 **Γιατί έχουμε καφενείο των γατόφιλων**

Στο **Cat Café** στο Θησείο μπορείς να πιεις φρέντο εσπρέσο παρέα με υπέροχες γατούλες. Δεν είναι απλώς ένα καφενείο· στόχος των ιδιοκτητών του είναι να συμβάλει στη μείωση των αδέσποτων. Πάνω από 100 γατούλες βρίσκουν σπίτι κάθε χρόνο μέσα απ' αυτό το στέκι-κοινότητα. Προσφέρουν ένα άνετο και φιλικό περιβάλλον για τα αιλουροειδή κι εσύ σαν επισκέπτης ενημερώνεσαι για τις ανάγκες τους, την υπεύθυνη υιοθεσία, την κηδεμονία και την ευζωία τους. Πού ξέρεις; Μια επίσκεψη στη Νηλέως 54 μπορεί να σου αλλάξει τη ζωή (και τη ζωή του αδέσποτου). Ε.Β.

115 **Για το υπέροχο Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά**

Το παλαιότερο (πλην των αρχαίων) ελληνικό θέατρο, μετά το Απόλλων της Σύρου. Έστω και για μια φορά στη ζωή σου, ακόμη κι αν δεν είσαι θεατρόφιλος, πηγαίνεις σε μια παράστασή του, και μόνο για την εμπειρία. Να περιπλανηθείς στο φουαγέ του, να θαυμάσεις τη μικρογλυπτική στα τριώροφα θεωρεία του, να βουλιάξεις στα μπορντό, βελούδινα καθίσματά του και να απολαύσεις την ακουστική του σε μια αίθουσα ροκοκό πολυτέλειας. Ένα ρόφημα πριν ή μετά την παράσταση στο βιεννέζικης αισθητικής καφέ τού φουαγέ επισφραγίζει τη συνολική εμπειρία. Ανάλογα την ώρα, ο μεγάλος, επίπεδος χώρος από μάρμαρο μεταξύ της εισόδου και του δρόμου μεταμορφώνεται σε στέκι για τους σκεϊτάδες της περιοχής και τις παρέες που κάνουν χάζι. Μ.Δ.

116 **Γιατί, απ' όπου και να τη δεις, η Ακρόπολη, είναι μαγική**

Αλλά ανέβα στην Αγία Μαρίνα του Θησείου και πάρε το δρομάκι που οδηγεί στο Αστεροσκοπείο κι από κει στην Πνύκα. Στο δεξί σου χέρι θα συναντήσεις ένα συρματοφραγμένο ξέφωτο. Μπες μέσα και ακολούθησε τον επιβλητικό ορίζοντα της Ακρόπολης απέναντί σου. Θα τη δεις από μια πλευρά που δεν την έχεις ξαναδεί και μαζί θα δεις και όλο το κέντρο από ψηλά, από ένα σημείο απόλυτης ηρεμίας και σιωπής. Προσοχή στα αδέσποτα που το 'χουν κάνει λημέρι. Μ.Δ.

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Άρη Σφακιανάκη*

Αναπολώ ήδη το γήπεδο του Παναθηναϊκού, που θα κλείσει για πάντα τις θύρες του ύστερα από τόσα χρόνια, για να μεταμορφωθεί σε κάτι άλλο. Δεν θα ξεχάσω τους αγώνες της ομάδας που είδα εκεί, τους σπουδαίους Έλληνες ποδοσφαιριστές, τις τιμμεντικές κερκίδες τα μεσημέρια της Κυριακής, τα τραγούδια της Θύρας 13 και τις φωνές των μικροπωλητών έξω απ' το γήπεδο. Και θα θυμάμαι με νοσταλγία την περίοδο των φοιτητικών μου χρόνων, όταν επιχείρησα να μάθω ξιφασκία στα υπόγεια της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, στο ανάλογο τμήμα του Ερασιτέχνη Παναθηναϊκού, προσπαθώντας να προετοιμαστώ για να καλέσω σε μονομαχία έναν αντίπαλο εραστή – διάβαζα πολύ Πούσκιν τότε.

Σήμερα ανηφορίζω στον λόφο του Αϊ-Γιάννη, εκεί στα σύνορα Νέου Κόσμου και Δάφνης, ατενίζω από ψηλά την Αθήνα ως πέρα την Αίγινα και τη Σαλαμίνα, κοιτάζω στα μάτια τον Παρθενώνα, που ύμνησαν τόσο ξένοι περιηγητές, και προσπαθώ να μετρήσω τους ορόφους στον ουρανοξύστη που ανεγείρεται στο παλιό αεροδρόμιο του Ελληνικού. Στο πρόσωπο με φυσάει ένα δροσερό αεράκι, περιεργάζομαι με ζήλια τα αυθαίρετα σπιτάκια που έχουν χτιστεί εκεί ψηλά με την απέραντη θέα, αφαιρώ ένα δυο λεμόνια από τις μικρές αυλές και κατέρχομαι υψιπετής στο φτωχικό καλύβι μου για να συνεχίσω να διαβάζω τις Συνομιλίες του Γκαίτε με τον Έκερμαν. Χαμοζωή, που θα 'λεγε κι ο Ι.Μ. Παναγιωτόπουλος.

*Ο Άρης Σφακιανάκης είναι συγγραφέας. Το τελευταίο του βιβλίο «Ο πρίγκιψ του δεύτερου ορόφου» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κέδρος.

LOGOI που ΑΓΑΠΑΣ την ΑΘΗΝΑ

© ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

118

Γιατί η Αθήνα είναι και... τα παπούτσια της!

Στου Δεμήσιου (Λυκαβηττού 6) και στο Once upon a shoe (Ακαδημίας 91) στο Κολωνάκι φτιάχνουν παπούτσια χειροποίητα και customized, που ταιριάζουν κουτί με την ιδέα της Μαρίας Μήτσορα («Η κυρία Τασία και ο Γουλιέλμος Καταβάθος», εκδ. Πατάκη): «Αν κάποτε θελήσει κάποιος να γράψει τη βιογραφία της, θα πρέπει να γράψει τη βιογραφία των παπουτσιών της». Β.Μ.

120

Για τον Πειραιά που δεν χορταίνεις

Ανταλλαγές πληθυσμών. Αφού όλοι περνάνε απ' το κέντρο, το κέντρο πάει Πειραιά, η Κηφισιά πάει Γλυφάδα, και όλοι μαζί στο τέλος στο Μπουρνάζι. Το καλοκαίρι κανείς δεν νιώθει ανασφάλεια, η περιέργεια και η περιπέτεια υπερισχύουν. Βόλτα στη θάλασσα απ' τη μεριά του Πειραιά. Ουζερί στην Πειραιϊκή, ψάρια στο Τουρκολίμανο, καφέ και μπαρ δίπλα στο Παλαί ντε Σπορ, γαρίδες στη Χαραυγή. Ο Πειραιάς είναι μια πόλη μόνος του, θες πολλές επισκέψεις για να νιώσεις τη θάλασσα.

119

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Φώτη Σεργουλόπουλου*

Αυτή είναι η πιο τρελή αθηναϊκή ιστορία που έχω ακούσει: Υπήρχε κάποτε ένας τύπος στην αθηναϊκή νύχτα που τον έλεγαν Τσιν-Τσιν και όλα τα έκανε διπλά. Κάπνιζε ταυτόχρονα δύο τσιγάρα, έπινε δύο ποτά, κι όταν έπαιρνε ταξί, καλούσε δύο. Ένα στο οποίο επιβιβαζόταν κι ένα άλλο που τον ακολουθούσε.

*Ο Φώτης Σεργουλόπουλος είναι δημοσιογράφος και παρουσιαστής

122-124

Για εκείνα τα κρυφά της μικρά στέκια

Όπως το κρυμμένο σε μια παλιά εσωτερική αυλή στο Μοναστηράκι ΤΑΦ (The Art Foundation), όπου, εκτός από το να απολαύσεις τον καφέ σου, μπορείς να δεις και μια νέα έκθεση ζωγραφικής, ή την ντισκοτέκ στο υπόγειο της Crust Pizza, στου Ψυρρή, όπου μπορείς να πας να χορέψεις αφού φας ένα μεγάλο και χορταστικό κομμάτι πίτσα με το topping της αρεσκείας σου. Γ.Δ.

Οι κρυμμένες κουκουβάγιες του Δημήτρη Κάσδαγλη

Ένας από τους καλύτερους illustrators της πόλης ζωγραφίζει υπέροχες κουκουβάγιες επάνω σε λείες πέτρες που μαζεύει από τις παραλίες μας και τις κρύβει σε απίθανα σημεία της πόλης: Πίσω από τα πόδια αγαλμάτων, μέσα σε φυλλωσιές στα πάρκα, δίπλα σε παγκάκια στο Θησείο, πάνω σε περβάζια εκκλησιών. Αθηναϊκό γούρι για όσους τις ανακαλύπτουν. Γ.Ν.

Για το Hyper Hero στο Μοναστηράκι

Στον καιρό του στρίμγγκ και του ονλάιν, σ' αυτό το βιβλιοπωλείο-γκαλερί, η ποπ κουλτούρα (μόδα, φωτογραφία, αρχιτεκτονική, graphic design, ρούχα και zines) παραμένει χάρτινη και απτή. Μπορεί ο χώρος να μετρά μόνο απώλειες (τις προάλλες έκλεισε το περιοδικό The Face και το Dazed & Confused δεν αισθάνεται καθόλου καλά), όμως εδώ είναι μια άλλη χώρα! Σ.Τσ.

121 Για εκείνη τη ζέστη τυρόπιτα που μπορείς να πάρεις στις 5 το πρωί στην Πατησίων

Στο Χωριάτικο, απέναντι από την Πλατεία Αμερικής, έπειτα από ένα βράδυ γεμάτο χορό και μεθύσι. Γ.Δ.

125 Για ν' ανάψεις το κεράκι σου, να τεστάρεις το fitness σου, ν' απολαύσεις και τη θέα σου

Ψηλά στον νότιο Υμηττό, πάνω από την Άνω Γλυφάδα, δεσπόζει το μικροσκοπικό εκκλησάκι του Προφήτη Ηλία. Κάθε καλοκαίρι, στις 19 και στις 20 Ιουλίου – παραμονή και ανήμερα της γιορτής του – το απότομο, τραχύ και αρκετά ανηφορικό μονοπάτι που οδηγεί στο εκκλησάκι φωταγωγείται για να βοηθήσει τους τολμηρούς να ανέβουν ως εκεί. Θα σας πάρει περίπου 40 λεπτά. Βάλτε κατάλληλα παπούτσια κι ένα πανωφόρι για παν ενδεχόμενο. Η θέα στο τέλος θα σας ανταμείψει με το παραπάνω για την προσπάθειά σας. Φτάνεις στο τέρμα της οδού Γεωργίου Γεννηματά, στη Γλυφάδα, κι από κει ακολουθείς τον κόσμο. Ε.Χ.

126 Δουλεύεις... (μέσα) σε ξενοδοχείο

Είναι μεν ξενοδοχείο, είναι επίσης γκουρμέ εστιατόριο. Έχει αισθητική ιδιαίτερη (με προσεκτικά διαλεγμένα έπιπλα απ' όλο τον κόσμο), κι, αν θες, πας με το λάπτοπ σου και δουλεύεις στον ημιώροφο, χωρίς να σ' ενοχλεί κανείς. Μέχρι

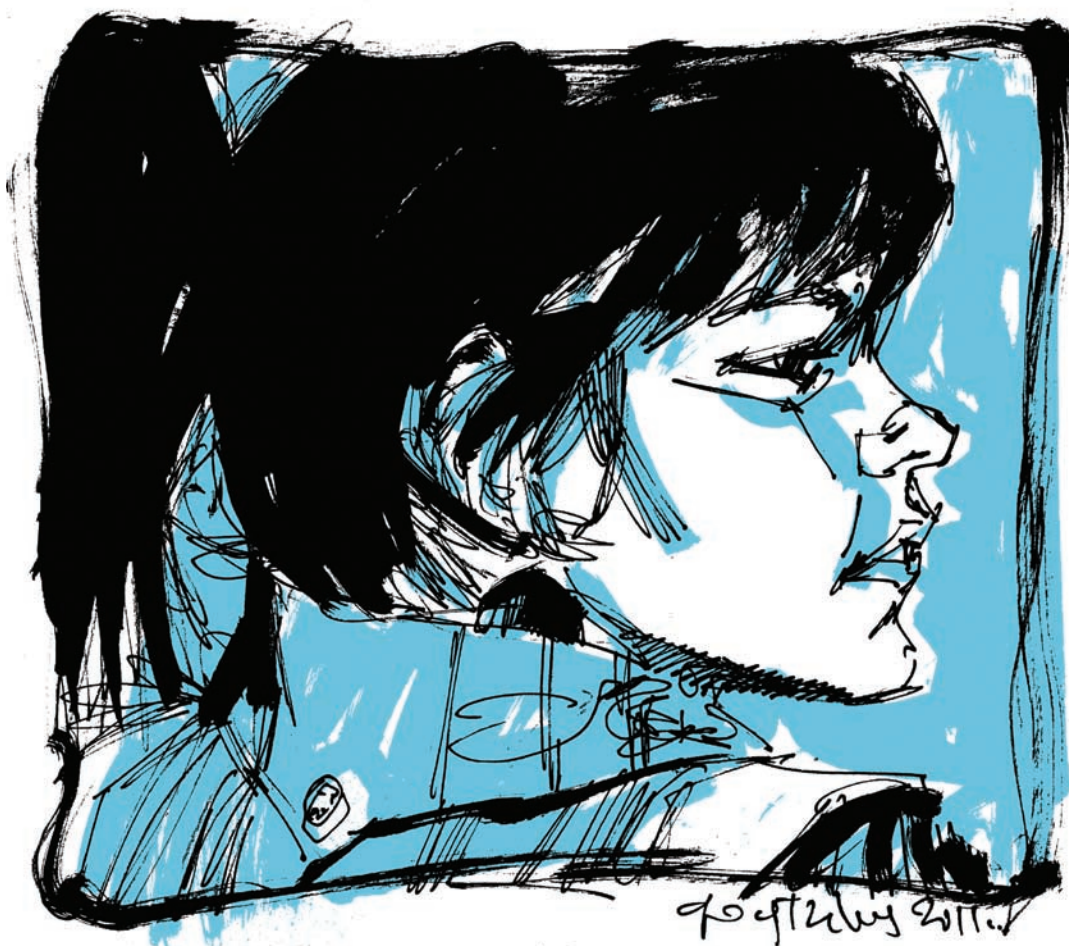
και video calls με απόλυτη ησυχία μπορείς να κάνεις στο **OKURA**. (Ψαρομηλίγκου). Λ.Β.

127 Για το ολοζώντανο Παναθηναϊκό μας Στάδιο

Από τον θρίαμβο του πρώτου μαραθωνοδρόμου Σπύρου Λούη το 1896 μέχρι ροκ συναυλίες, από τη Βίση μέχρι τη Νίνα Χάγκεν κι από πολιτικές φιέστες μέχρι την πασαρέλα του οίκου Dior, το Καλλιμάρμαρο έχει φιλοξενήσει τη ζωή όπως τρέχει. Δεν είναι απλώς ένα «φωτογραφίσιμο» μνημείο, αλλά ένα ολοζώντανο τοπίο της πόλης. Χ.Μ.

128 Για το μαγαζί που λατρεύουν οι σκύλοι, επί της οδού Αρχελάου

Δεν είναι petshop, είναι καφέ-ζαχαροπλαστείο (με αλησμόνητο τираμισού και άλλα κολασμένα). Τα κορίτσια και τα παλικάρια που φτιάχνουν καφέδες έχουν πάντα μια λιχουδίτσα και για τους τετράποδους φίλους των περαστικών. Και φυσικά αυτό το ξέρουν όλοι οι κούταβοι της Αθήνας που κοντοστέκονται έξω από το **Ohh Boy!** (Αρχελάου 32). Χ.Γ.

© ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΚΟΓΚΤΖΙΑΣ

129

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα της Monika*

Αν η Αθήνα είχε προφίλ στο X, θα έγραφε: Μη με μαλώνετε συνέχεια. Κι εγώ υποφέρω μέσα μου... Λίγη υπομονή ακόμα και θα σας ανταμείψω όλους με πολλή αγάπη.

*Η Monika είναι μουσικός

130

I LOVE ATHENS

**Παραλιακή Λεωφόρος, νύχτα
Της Σώτης Τριανταφύλλου***

Μέχρι τη Γλυφάδα, ο δρόμος κοιτάζει προς τα νότια, ύστερα προς τα νοτιοδυτικά· ο ήλιος δύει πίσω από το Αιγάλεω, πάνω από την Καστέλλα. Μετά τη στροφή προς Βουλιαγμένη, η γωνία αλλάζει: ο ήλιος πέφτει στον Σαρωνικό, ανάμεσα στα νησιά. Οδηγώντας μέχρι τον Ναό του Ποσειδώνα, φτάνω στο σημείο όπου δύει στο Αιγαίο πέλαγος.

Στη διάρκεια της μέρας η παραλιακή λεωφόρος δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον: η πόλη επεκτείνεται μέχρι τη θάλασσα· ρηχή, υπόκωφη, τιποτένια· σέρνει τον εαυτό της. Αλλά, όταν προχωρήσει η νύχτα, όταν η κίνηση αραιώσει, μπορώ να πατήσω γκάζι και ν' αφήσω να ξεχυθούν από το Spotify θεσπέσιοι ήχοι. Συμπυκνωμένες στιγμές ταπεινής ευτυχίας: οδηγώ χωρίς να πηγαίνω πουθενά· ακούω ροκ εντ ρολ σε εκκωφαντική ένταση· στα δεξιά μου λαμπυρίζει η θάλασσα· ο βρυχηθμός των κινητήρων καταπνίγει τον παφλασμό των κυμάτων — έζησα μια υπέροχη ζωή δίπλα στη θάλασσα, μέσα στη μουσική και πάνω σε ρόδες.

Καμιά φορά, στις δύο το πρωί, βγαίνουν στον δρόμο φτιαγμένα αυτοκίνητα. Όλο και σπανιότερα: όσοι επιζήσαμε από την ταχύτητα μάθαμε να οδηγούμε με σύνεση. Και παρ' όλ' αυτά, στη μεγαλούπολη, η σύνεση εξαντλείται στο όριο της μέρας· αργότερα, αρχίζει η νυχτερινή απερισκεψία: συναντήσεις που θα ξεχαστούν, υποσχέσεις που θα αθετηθούν, λάθη που θα διορθωθούν ή που θα στοιχειώσουν τα νυκτόβια πλάσματα.

*Η Σώτη Τριανταφύλλου είναι συγγραφέας. Το τελευταίο της βιβλίο, «Φασισμός. Ιστορία μιας ιδεολογίας», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη.

L'ORÉAL HELLAS

Η ΔΥΝΑΜΗ
ΤΗΣ ΥΠΕΥΘΥΝΗΣ
ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Επαναπροσδιορίζοντας τη σύγχρονη beauty industry

Η ομορφιά, σήμερα, δεν αφορά μόνο το αποτέλεσμα που βλέπουμε στον καθρέφτη. Αφορά τον τρόπο που ένα brand επιλέγει να λειτουργεί, να καινοτομεί και να συνυπάρχει με την κοινωνία και το περιβάλλον. Και ίσως αυτός να είναι ο λόγος που εταιρείες όπως η **L'Oréal** στην Ελλάδα επαναπροσδιορίζουν τι σημαίνει πραγματικά σύγχρονη beauty industry: όχι μόνο μέσα από προϊόντα και τεχνολογία, αλλά μέσα από μια πιο ουσιαστική στάση απέναντι στον άνθρωπο και τον πλανήτη.

Σε μια εποχή όπου οι καταναλωτές ζητούν διαφάνεια, βιωσιμότητα και πραγματικό αντίκτυπο, η **L'Oréal Hellas** χτίζει ένα μοντέλο ανάπτυξης που προσπαθεί να ισορροπήσει την καινοτομία με την ευθύνη. Από τη χρήση 100% ανανεώσιμων πηγών ενέργειας στις εγκαταστάσεις της στην Ελλάδα μέχρι τη σταδιακή μετάβαση σε «πράσινο» στόλο αυτοκινήτων, η βιωσιμότητα δεν αντιμετωπίζεται ως trend, αλλά ως κομμάτι της καθημερινής λειτουργίας της εταιρείας. Την ίδια στιγμή, η έννοια της κυκλικής οικονομίας αποκτά πιο πρακτική διάσταση. Στο Κέντρο Διανομής επαναχρησιμοποιούνται υλικά προβολής και χάρτινα κιβώτια, ενώ ακόμη και η συλλογή βρόχινου νερού εντάσσεται σε μια συνολική

στρατηγική που στοχεύει στη μείωση του περιβαλλοντικού αποτυπώματος και στην ενίσχυση της βιοποικιλότητας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί και η πρωτοβουλία «*Join the Refill Movement*», που ενθαρρύνει το κοινό να διατηρεί την αρχική πολυτελή συσκευασία των προϊόντων και να επιλέγει refill επιλογές με λιγότερο πλαστικό, γυαλί και αλουμίνιο. Μια μικρή αλλαγή στην καθημερινότητα, που όμως δείχνει πως η πολυτέλεια μπορεί να συνδυαστεί με τη συνείδηση.

Παράλληλα, η εταιρεία επενδύει σταθερά στην επιστημονική καινοτομία, αποδεικνύοντας ότι το beauty tech δεν είναι απλώς μια buzzword προσέγγιση. Η **La Roche-Posay** παρουσιάζει νέες λύσεις αντιηλιακής προστασίας με το **Mexoryl 400** και το **Melasy1™**, η **SkinCeuticals** και η **Kérastase** στρέφονται στην έρευνα γύρω από τη μακροβιότητα δέρματος και μαλλιών, ενώ το **AirLight Pro** της **L'Oréal Professionnel** φέρνει την υπέρυθρη τεχνολογία στον χώρο της επαγγελματικής περιποίησης, μειώνοντας παράλληλα την ενεργειακή κατανάλωση και τη φθορά της τρίχας. Και κάπου εκεί γίνεται ξεκάθαρο ότι η εξέλιξη της ομορφιάς δεν αφορά μόνο την εικόνα, αλλά και την εμπειρία, την ψυχολογία και

την καθημερινότητα των ανθρώπων. Γι' αυτό και η **L'Oréal Hellas** επενδύει εξίσου δυναμικά σε κοινωνικές πρωτοβουλίες με πραγματικό αποτύπωμα. Το πρόγραμμα **Brave Together** της **Maybelline New York** ανοίγει τη συζήτηση γύρω από την ψυχική υγεία των νέων, ενώ το **Stand Up** της **L'Oréal Paris** και το **Abuse Is Not Love** της **YSL Beauty** ενημερώνουν και εκπαιδεύουν το κοινό απέναντι στην παρενόχληση και τη συντροφική βία. Την ίδια στιγμή, brands όπως η **Garnier**, η **La Roche-Posay** και η **NYX Professional Makeup** στηρίζουν δράσεις που αφορούν το περιβάλλον, την LGBTQIA+ κοινότητα και ευάλωτες κοινωνικές ομάδες, αποδεικνύοντας ότι η εταιρική υπευθυνότητα αποκτά αξία μόνο όταν μεταφράζεται σε πράξεις.

Ίσως τελικά αυτό να είναι και το πραγματικό στοίχημα για τα μεγάλα brands του σήμερα: να αποδεικνύουν ότι μπορούν να παραμένουν ισχυρά, καινοτόμα και παγκόσμια, χωρίς να χάνουν την ανθρώπινη πλευρά τους. Και η νέα εποχή της ομορφιάς φαίνεται πως δεν χτίζεται μόνο με προϊόντα, αλλά με επιλογές που αφήνουν θετικό αποτύπωμα, τόσο στο περιβάλλον όσο και στην κοινωνία.

—ΜΑΡΙΑ-ΙΩΑΝΝΑ ΣΙΓΓΑΛΟΥ

“

Η νέα εποχή της ομορφιάς δεν χτίζεται μόνο με προϊόντα, αλλά με επιλογές που αφήνουν θετικό αποτύπωμα, τόσο στο περιβάλλον όσο και στην κοινωνία

”

I LOVE ATHENS

Μια αγαπημένη καθημερινή διαδρομή Γκύζη - Athens Voice

Της **Δήμητρας Γκρούς**

Αν μένεις Γκύζη και δουλεύεις Χαριλάου Τρικούπη 22, σ' αυτά τα λίγα οικοδομικά τετράγωνα που χωρίζουν σπίτι και δουλειά, φτιάχνεις συνδέσεις με τα μαγαζιά και τους ανθρώπους τους. Διασχίζοντας το σύνορο της Αλεξάνδρας, μπαينوβγαίνοντας στις καθέτους και κατηφορίζοντας, σε περιμένει ένα φιλόξενο urban οικοσύστημα.

* Πρώτη στάση στο **Let it dry** (Ασκληπιού 139), καθαριότητα και φρεσκάδα για τα χειμωνιάτικα πανωφόρια στο πιο στιλάτο, με βίνταζ έπιπλα, στεγνοκαθαριστήριο της πόλης. Με τον ευγενέστατο Κωνσταντίνο στην υποδοχή και εξυπηρέτηση, τίποτα δεν μπορεί να πάει στραβά στο ξεκίνημα της μέρας.

* Κατεβαίνοντας τα σκαλάκια για να βγεις στην Ιπποκράτους, περνάς από το **Miss Neapolis**. Τοπ στη λίστα με τα αγαπημένα μέρη για φαγητό, αυτή η φιλόξενη γωνιά με την πρασινάδα στον πεζόδρομο και την μπλε ριγωτή τέντα σε κάνει να ξεχνάς ότι είσαι δίπλα στον δρόμο. Η Έφη, η πιο περιποιητική εστιατόρισσα της πόλης, διαλέγει πάντα τις καλύτερες πρώτες ύλες για να σε ταΐσει νόστιμα και θρεπτικά, κρατώντας τις τιμές χαμηλές. Πρώτη της έγνοια οι σχέσεις που δημιουργεί με τους ανθρώπους που δουλεύουν μαζί της και με τους θαμώνες του μαγαζιού, που το αγαπούν και επιστρέφουν τακτικά.

* Στην άλλη πλευρά του πεζόδρομου θα βρεις το **Coffilosophy**, το πολύ συμπαθητικό street-style καφέ με τα ωραία χαρμάνια και τις χειροποίητες μπάρες πρωτεΐνης, με την ίδια φιλόξενη αίσθηση και τον Γιώργο, που σε υποδέχεται πάντα δίνοντας τον τόνο της μέρας.

* Διασχίζοντας τον δρόμο, στάση Λασκάρεως, σταματάς για μια καλημέρα στο **Urban Dreamers**, το νέο κατάστημα της γειτονιάς, όπου μπορείς να βρεις από τα trendy αξεσουάρ που βλέπεις στο Pinterest μέχρι αυτό το ένα ρούχο που θα σου φτιάξει τη διάθεση. Η Εύρη θα σου δείξει τις νέες παραλαβές, που ανανεώνονται κάθε εβδομάδα, καθώς ανταλλάσσετε τα νέα σας και σχολιάζετε την επικαιρότητα.

* Κατηφορίζοντας την Ιπποκράτους, το βλέμμα σταματάει στο ντιζαϊνάτο **Τανίνι Αγάπη Μου** (Ιπποκράτους 91), το πιο ωραίο winebar των Εξαρχείων, με τη νέον ροζ ταμπέλα και τα κρεμαστά φυτά πίσω από τη μεγάλη γωνιακή τζαμαρία αντί για τοίχους, τα πολύχρωμα σκαμπό της Kartell, τα φωτιστικά της Artemide, τα vintage ποτήρια από μελαμίνη και τις σχολικές καρέκλες στον πεζόδρομο – όλα προϊόντα ανακύκλωσης. Και βέβαια, εδώ αγαπούν το ελληνικό κρασί, γι' αυτό και έχουν συγκεντρώσει πάνω από 100 διαφορετικές ετικέτες απ' όλες τις ελληνικές ποικιλίες, με έμφαση στα φυσικά κρασιά από βιολογικούς και βιοδυναμικούς αμπελώνες.

* Στρίβοντας Μαυρομιχάλη, μακάρι να είχες χρόνο για καφέ ή ένα ωραίο σάντουιτς στο «Ιταλικό», όπως αποκαλούν το **Alimentary Morando** οι περίοικοι θαμώνες, ένα μπακαλίκιο με φίνα ιταλικά

προϊόντα, από φρέσκα ζυμαρικά, πατέ αγκινάρας και πάστα αντζούγιας, μέχρι τα πιο ιδιαίτερα τυριά και αλλαντικά, βούτυρο αλπικό και ιταλικά μπισκότα. Από τα αγαπημένα σημεία της γειτονιάς, τα απογευματόβραδα σεβίρει κρασί, τυρί και πανίνι.

* Ή, αν πράγματι έχεις χρόνο, σταματάς για έναν καφέ ή ένα ωραίο brunch λίγο πιο κάτω, σε ένα από τα «απέναντι» **Warehouse** ή **Σουσουράδα** (Μαυρομιχάλη 44), μια ωραία ανάπαυλα πριν από τη δουλειά.

* Η διαδρομή διανθίζεται κυριολεκτικά από τα ανθοπωλεία της γειτονιάς: το **Polyamorous** (Μαυρομιχάλη 72), που με τη μουσική του φτιάχνει και το soundtrack της μέρας, την **Κοπριά** (Ερεσσού & Ζωδόχου Πηγής), με τα ωραία της κασπό και τα φυτά εσωτερικού χώρου, και το **Ανθοπωλείο Φλωράς** (Αραχώβης 27), με τις δεύτερης γενιάς ανθοπώλισσές του, που αρωματίζει τον δρόμο.

* Κάπου εκεί θυμάσαι ότι έχεις καιρό να περάσεις από το **Petit Jewels** (Ιπποκράτους 32), στο ίδιο σημείο από το 1995, να πεις ένα γεια στον Κωστή, ιδιοκτήτη και χρυσοχόο, και να χαζέψεις τα υπέροχα χειροποίητα κοσμήματά του.

* Ανηφορίζοντας από Χ. Τρικούπη, στην επιστροφή, κάνεις μια στάση στο **Τυροκομείο Καλομοίρης** (Χ. Τρικούπη 48). Με 100 χρόνια ιστορίας στον Πύργο Ηλείας, μόλις πέρσι άνοιξε το πρώτο του delicatessen στην Αθήνα, ένα minimal spot με εκλεκτά –βραβευμένα– τυριά, κρασιά και άλλα προϊόντα, όλο και κάτι μικρό και νόστιμο θα διαλέξεις, σίγουρα αυτά τα μακαρόνια από φακές.

* Στη **Λότζια της Γειτονιάς** (Χ. Τρικούπη 76) θα δεις τους Εξαρχιώτες να τρώνε σπιτικό φαγητό, κι αν πεινάς πολύ, μπορεί και να καθίσεις. Αλλά αυτό το μαγαζί το αγαπάς και για το ραδιοφωνάκι στο stand στο πεζοδρόμιο, που παίζει Τρίτο Πρόγραμμα και σου φτιάχνει τη διάθεση.

* Στο **Tahana** (Χ. Τρικούπη 106) θα σταματήσεις οπωσδήποτε για χύμα ταχίни ολικής άλεσης (το πιο νόστιμο) και φιστικοβούτυρο, που τα συσκευάζουν μπροστά σου, για ηλιόσπορους, τσία και κάθε είδους σπόρους, και τα άλλα υγιεινά δυναμωτικά του που θες να συμπληρώσεις για την κουζίνα σου.

* Λίγο πιο πάνω, έχεις αφήσει κάτι παπούτσια για επιδιόρθωση στο τσαγκαράδικο του **Ρόλαντ Λανάι** (Χ. Τρικούπη 128), του πιο μάστορα τσαγκάρη της πόλης. Η εποχή ζητάει re-use και στα παπούτσια!

* Αγαπάς την Αθήνα γιατί, παρά τα στραβά της –το καυσαέριο, τις ασχήμιες και τα σπασμένα πεζοδρόμια–, ο καθένας βρίσκει στις καθημερινές του διαδρομές τα δικά του σημεία αναφοράς, τα μαγαζιά με τους ανθρώπους τους, που τα ανανεώνει τακτικά, γιατί συνέχεια ξεπετάγονται καινούργια, και που κάνουν τη ζωή στο κέντρο της πόλης να αποκτά μια αίσθηση οικειότητας.

Η SWATCH ΚΑΝΕΙ «ΒΟΥΤΙΑ» ΣΤΟΝ ΠΙΟ ΡΟΡ ΒΥΘΟ

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ SCUBAQUA ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΜΕΤΡΟΥΝ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΣΕ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ

Της ΜΑΡΙΑΣ-ΙΩΑΝΝΑΣ ΣΙΓΑΛΟΥ

FLOWER HAT

SEA WASP

MEDUSA

PACIFIC SEA NETTLE

Υπάρχουν καλοκαιρινά αξεσουάρ που απλώς συμπληρώνουν ένα look και υπάρχουν κι εκείνα που αλλάζουν ολόκληρη τη διάθεσή του. Η νέα **SCUBAQUA** συλλογή της **Swatch** ανήκει ξεκάθαρα στη δεύτερη κατηγορία. Εμπνευσμένη από τον μαγικό κόσμο των jellyfishes και τις σχεδόν εξωπραγματικές αποχρώσεις του βυθού, η σειρά μοιάζει να μεταφέρει στον καρπό τη ρευστότητα, την κίνηση και τη λάμψη της θάλασσας, μέσα από τέσσερα statement ρολόγια με έντονο χαρακτήρα και playful ενέργεια.

Το **MEDUSEA** ξεχωρίζει μέσα από aqua green και τρκουάζ αποχρώσεις, που θυμίζουν καθαρά νερά και ήλιο που αντανακλά πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας. Δροσερό, φωτεινό και effortless, είναι το είδος του ρολογιού που ταιριάζει ιδανικά με λινά σύνολα, beachwear και εκείνες τις αυθόρμητες καλοκαιρινές εξόδους που ξεκινούν νωρίς το απόγευμα και τελειώνουν πολύ αργότερα απ' όση υπολόγιζες.

Το **SEA WASP** κινείται σε βαθύ midnight blue, με πιο μυστηριώδη και urban αισθητική. Έχει κάτι από νυχτερινή βόλτα δίπλα στη θάλασσα, κάτι από city energy μετά τα μεσάνυχτα. Είναι sleek, πιο δυναμικό και ιδανικό για όσους αγαπούν τα accessories που δείχνουν cool χωρίς να προσπαθούν υπερβολικά.

Το **PACIFIC SEA NETTLE** από την άλλη, δεν περνά απαρατήρητο. Η solar orange απόχρωσή του φέρνει στο μυαλό ηλιοβασιλέματα, κοκτέιλ στην παραλία και εκείνη τη ζεστή χρωματική παλέτα που συνδέεται αυτόματα με το καλοκαίρι. Είναι fun, bold και φτιαγμένο για ανθρώπους που βλέπουν το στιλ σαν παιχνίδι.

Και φυσικά υπάρχει το **FLOWER HAT**, ένα εκρηκτικό μοντέλο, με ροζ λεπτομέρειες, που του δίνουν pop χαρακτήρα και σχεδόν futuristic αισθητική. Fashion-forward αλλά ταυτόχρονα ευκολόφορο, μοιάζει έτοιμο να γίνει το πιο φωτογραφημένο αξεσουάρ του καλοκαιριού.

Πέρα όμως από την έντονη αισθητική τους, τα τέσσερα μοντέλα μοιράζονται και την τεχνική πλευρά που χαρακτηρίζει τη νέα **SCUBAQUA** σειρά. Με κάσα 44mm, quartz μηχανισμό και water resistance 10 bar / 100 μέτρα, είναι σχεδιασμένα για καθημερινή χρήση αλλά και καλοκαιρινές αποδράσεις δίπλα στο νερό. Ο συνδυασμός Bioceramic και biosourced υλικών, μαζί με τα διαφανή στοιχεία από υλικό με βάση το castor oil, προσθέτουν στη συλλογή μια πιο σύγχρονη και καινοτόμα προσέγγιση, ενώ οι glow-in-the-dark λεπτομέρειες στους δείκτες και τα indexes ενισχύουν ακόμη περισσότερο τη fun, underwater αισθητική της.

Γατί τελικά, η νέα **SCUBAQUA** συλλογή της **Swatch** δεν δείχνει απλώς την ώρα, αλλά κουβαλά ολόκληρο το καλοκαίρι πάνω στον καρπό σου.

www.swatch.com/el-gr/

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

132 I LOVE ATHENS

Χίλια τέυχη ATHENS VOICE Του Γιώργου Θ. Παυριανού*

Χίλια τέυχη Athens Voice; Έζησα για να το δω!
Χίλια τέυχη απ' την ψυχή μας σας προσφέραμε εδώ.
Τρέξιμο, δουλειά, ξενύχτια, συναντήσεις, παρλεβού
για να είμαστε την Πέμπτη έγκαιρα στο ραντεβού.

Χίλια τέυχη, χίλια τέυχη
το ένα φεύγει, τ' άλλο τρέχει!

Το έτος Δυο Χιλιάδες Τρία, τον Οκτώβρη, είκοσι τρεις
βγάλαμε το πρώτο τεύχος κι άρχισε το οτομοτρίκι:
Να έχουμε έγκαιρα την ύλη, τα λεφτά για το χαρτί
να είμαστε τυπογραφείο, μήπως κάτι χρειαστεί.

Χίλια τέυχη! Γιούπι! Γιούπι!
Γεια σου, Χαριλάου Τρικούπη!

Αναπτύχθηκε μια σχέση που ήταν σαν ερωτική
όλοι με την Athens Voice έγιναν φανατικοί.
Πρώτη αυτή, πριν από όλους, ήταν έντυπο free press
είχε άρθρα, συνεντεύξεις, ωροσκόπια, συμβουλές.

Χίλια τέυχη, όλα τζάμπα
δώσε μου κι εμένα, μπάριμπα!

Τα εξώφυλλά της είχαν ομορφιά μοναδική
γιατί τα 'φτιαχναν ζωγράφοι και γνωστοί εικαστικοί.
Και τα κείμενα οι συντάκτες τα 'γραφαν με το στιλό
κι όχι με την Ει'Αι, που σου καίει το μυαλό.

Χίλια τέυχη, που, αν τα ανοίξεις,
την Ελλάδα θα καλύψεις!

Μας διαβάζουνε στον δρόμο, στα μπαράκια,
στο μετρό
πάνω από 20 χρονάκια και δεν γίναμε ρετρό.
Ζήσαμε φωτιές, πλημμύρες, στρες και κοροναϊούς
μα η αγάπη η δική μας κρατάει ζωντανούς!

Χίλια τέυχη στην πορεία
που έχουν γράψει ιστορία!
Χίλια τέυχη, χίλια τέυχη
η Athens Voice μας αντέχει!

*Ο Γιώργος Θ. Παυριανός είναι στιχουργός,
δημοσιογράφος και συγγραφέας

133 Τα ασιατικά μίνι μάρκετ των Αμπελοκήπων

Μικρά και ανοιχτά σχεδόν όλες τις ώρες
και τις μέρες του χρόνου, να δίνουν φως και
κίνηση στους μικρούς δρόμους, σε περι-
μένουν μέσα σε μια πυκνή ζούγκλα από
πολύχρωμες συσκευασίες μίσο, κίμτσι,
σιράτσα, γκοτσουτζάνγκ, ούντον, μότσι,
ουασάμι και όλα όσα δεν μπορείς να προ-
φέρεις αλλά θα μαγειρέψεις για ένα ωραίο
θαϊ ράμεν μια κρύα νύχτα του χειμώνα.
Γ.Ν.

134 Γιατί στην Αθήνα λατρεύ- ουμε το πράσινο

Το πράσινο στην Αθήνα βρίσκεται ψηλά,
φορτωμένο σε κάτι μπαλκόνια και ταρά-
τσες σαν τους κρεμαστούς κήπους της Βα-
βυλώνας. Εδώ κάτω στα μπετά, πράσινο
έχει στο φανάρι, πράσινο το μαρούλι στο
σουβλάκι, πράσινο στους τοίχους το σύνθη-
μα ΘΥΡΑ 13 (κάτι ψωρόδεντρα εδώ κι εκεί
πρασινίζουν με τις εποχές τους· να τα κό-
ψουμε). Τ.Σ.

135 Γιατί «Είμαστε όλοι μετανάστες»

Το γράφουν οι τοίχοι, το διατυμpanίζουν
οι προοδευτικές διακηρύξεις της πολυπο-
λιτισμικής μητρόπολης, σε ένα κτίριο στη
βαβέλ της πλατείας Βικτωρίας το κάνουν
PRAXIS. Δίνοντας ιατρική και ψυχολογική
υποστήριξη σε πρόσφυγες, μετανάστες,
οροθετικούς και λοιπά μέλη ευπαθών ο-
μάδων, προωθώντας τον εθελοντισμό, ε-
ντάσσοντας τους νέους συμπολίτες μας στο
παιχνίδι της αθηναϊκής καθημερινότητας.
Όλα γίνονται από νέα παιδιά και παντού
βλέπεις, παρά τα προβλήματα, χαμόγελα
(Παιωνίου 5 & Αχαρνών, Πλ. Βικτωρίας). Π.Μ.

136 Για την πεζογέφυρα Καλα- τράβα στην Κατεχάκη

Καλύτερο σημείο για να τη «βγεις» στην κί-
νηση. Ακριβώς πάνω από τα ασταμάτητα
ρεύματα του ΙΧ ποταμού, στέκεσαι για λί-
γο, σταματάς τον χρόνο, αναρωτιέσαι για
τη ματαιότητα του vanity unfair κόσμου
μας, αναπληρώνεις τα μαθήματα Γεωμε-
τρίας -στο σχολείο, έκανες κοπάνα- με
δάσκαλο τον Santiago Calatrava, ξεπερ-
νάς τον ίλιγγο της θέας από ψηλά, προχω-
ράς και προσγειώνεσαι κατευθείαν στα
μπαλκόνια με τις βρεγμένες μπουγάδες.
Σουρίαλ. Γ.Δ.

137 Γιατί ακόμα και οι κοπάνες από το γραφείο είναι σαν μικρές περιπέτειες

Δεν το ξέρουν πολλοί (αλλά θα το μάθουν
τώρα): Η καλύτερη κοπάνα είναι στην Και-
σαριανή, στο πέτρινο σπιτάκι του πυρο-
σβέστη (βρίσκεται ακριβώς πριν από τη
μεγάλη στροφή που σε βγάζει στην πίσω
πλευρά του βουνού). Βλέπεις ως τον Πει-
ραιά και μπροστά απλώνεται μόνο πρασι-
νάδα. Πάρε νερό, φαγητό για μισή μέρα,
κάτι μαλακό για ξάπλα, τον σκύλο και φό-
ρεσε αθλητικά. Μ.Κ.

138 Για το σημερινό Μικρολίμανο

Η ανάπλαση του Μικρολίμανου, που ολο-
κληρώθηκε το 2021, άφησε τους Πειραιώ-
τες διχασμένους. Δεν είναι λίγοι αυτοί που
αναπολούν την παλιά, πιο νησιώτικη, ό-
πως λένε, χωροταξία, όπου τα τραπέζια
των εστιατορίων σχεδόν ακουμπούσαν τη
θάλασσα. Σε αντίθεση με την τωρινή ει-
κόνα, όπου η ακτογραμμή έχει γίνει ένας
ενιαίος πεζόδρομος με πλακόστρωση, η
παλιά εικόνα με την άμμο εξαφανίστηκε,
πλέον έχουν μπει παγκάκια και φωτισμός,
και θυμίζει περισσότερο Αθηναϊκή Ριβιέ-
ρα παρά νησιώτικη παραλία. Σε κάθε πε-
ρίπτωση, το Μικρολίμανο προσφέρει μια
σπάνια αίσθηση ανεμελιάς, που σε κάνει
να θέλεις να το επισκέπτεσαι χειμώνα-
καλοκαίρι. Μ.Δ.

139 Για τις καμπάνες του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτη στο Κολωνάκι

Που χτυπούν καθώς απολαμβάνεις ανυ-
ποψίαστος το ποτό σου στο Φίλιον, αργά το
απόγευμα, και ξαφνικά νιώθεις ότι μπαίνει
η άνοιξη, αρχίζουν οι Χαιρετισμοί. Γ.Δ.

140 Για την ωραιότερη καντίνα μέσα σε πάρκο

Στα ντουζένια της, π.χ. στην Έκθεση Βι-
βλίου, σε γιορτές και πανηγύρια, η **Γαρδέ-
νια** είναι τίγκα και μια συμπαθητική ουρά
που περιμένει το κατιτίς της σχηματίζεται
μπροστά στο τροχосπιτοειδές μαγαζάκι.
Το οποίο είναι μια καντίνα, κυριολεκτικά,
με στέγαστρο μπροστά, με μερικά τραπε-
ζάκια και καρέκλες που δεν σου γεμίζουν
το μάτι, αν δεν είσαι πελάτης. Γιατί, αν εί-
σαι, καταλαβαίνεις μια χαρά. Μ.Ζ.

Η ροζ ομορφιά της Βασιλίσσης Σοφίας

141

Πολλοί τη θεωρούν μια από τις ωραιότερες πολυκα-
τοικίες της πόλης -κι όχι άδικα-, με τα έντονα ροζ χρώ-
ματα και τα υπέροχα έρκερ, τυπικό δείγμα αρχιτεκτο-
νικής του Μεσοπολέμου. Έργο του γνωστού Αθηναίου
αρχιτέκτονα της εποχής, Κώστα Κιτσιίκη. Ολοκληρώ-
θηκε γύρω στο 1926-27 για λογαριασμό της οικογένειας

Ταμπακόπουλου, τραπεζιτών από την Αλεξάνδρεια, εξού και το όνομα «Πο-
λυκατοικία Ταμπακόπουλου». Η ωραία της λεπτομέρεια; Τα γλυπτά των δύο
Ηρακλειδών δεξιά κι αριστερά της επιβλητικής εισόδου. Ένα χάρισμα οφθαλ-
μών απ' όποια γωνία κι αν την κοιτάξεις. Κ.Β.

I LOVE ATHENS

142 Όλη η Αθήνα στο mural της ATHENS VOICE

Θα αγαπάμε πάντα την τεράστια τοιχογραφία σε έναν από τους τοίχους του κτιρίου που φιλοξενεί εδώ και 23 χρόνια τα γραφεία της ATHENS VOICE στη Χαριλάου Τρικούπη, που έγινε με αφορμή τα γενέθλια των 15 χρόνων της εφημερίδας. Δύο από τους πιο γνωστούς street artists, ο Έλληνας Billy Gee και ο Ελληνομεξικανός Alexander Martinez, ανεβασμένοι σ' έναν γερανό, μέσα σε δύο εβδομάδες ζωντάνεψαν την Αθήνα. Κτίρια, δέντρα, τάρτσες, κεραίες, τέντες, μπαλκόνια, ο Λυκαβητός στο βάθος. Οκτώ χρόνια μετά τη δημιουργία της, η τοιχογραφία παραμένει ανέπαφη, ζωντανή, χρωματιστή, χαζευτική — ένα δώρο της ATHENS VOICE στην πόλη που τη γέννησε. Σ.Π.

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα της Μαργαρίτας Μιχελάκου*

143 Για τα Προσφυγικά της Αλεξάνδρας

Αγαπώ όσο τίποτα αυτή την οπτική παραφωνία στην Αλεξάνδρας, που αντιστέκεται με σθένος στον γύρω εξευγενισμό, όχι μόνο αρχιτεκτονικά αλλά και ουσιαστικά, προτείνοντας έναν άλλο τρόπο ζωής. Τα Προσφυγικά εγκαταλείφθηκαν για χρόνια από το κράτος, όμως όσοι βρήκαν εκεί καταφύγιο, τα καθάρισαν από τις ναρκομαφίες που τα λυμαίνονταν (ακριβώς δίπλα από τη ΓΑ-ΔΑ!) και τα μετέτρεψαν σε μια ζωντανή κοινότητα όπου όλοι ζουν αρμονικά, με αγάπη και φροντίδα ο ένας για τον άλλον. Μπείτε λίγο πιο μέσα και θα δείτε μια γεμάτη παιδική χαρά, έναν λαχταριστό φούρνο, μια κουζίνα που μοιράζει φαγητό σε αστέγους, ξενώνες για τους καρκινοπαθείς του Αγίου Σάββα και τους ασθενείς τους. Τα Προσφυγικά δεν χρειάζονται ανάπλαση. Χρειάζονται στήριξη απ' όσους δεν θέλουν να τα δουν να γίνονται άλλη μια διαψευσμένη ελπίδα.

144 Για τις τυρόπιτες του φούρνου Μπερκίν Ελβάν

Στα Προσφυγικά ένας φούρνος φτιάχνει καθημερινά τρομερά καλούδια που ετοιμάζουν οι κάτοικοι και εθελοντές, όπως φοβερές τυρόπιτες με ζύμη ατσμά. Ο φούρνος παίρνει το όνομά του από τον 15χρονο Κούρδο που σκοτώθηκε από αστυνομικό στις διαδηλώσεις στο πάρκο Γκεζί, ενώ πήγαινε να αγοράσει ψωμί για την οικογένειά του.

145 Για το ΣΚΡΙΠ

Το βιβλιοπωλείο που άνοιξε το 2024 μέσα στη Δημοτική Αγορά της Κυψέλης έχει μόνο βιβλία από την Άγρα και τους Αντίποδες, και δεν ξέρω τι παραπάνω μπορεί να θέλει κανείς. Ο Χρήστος Κρυστάλλης μπορεί να σας φανεί ο πιο διαβασμένος «ταμίας», στην πραγματικότητα όμως επιμελείται τη σειρά μαρτυριών των Αντιπόδων, που μας έχει δώσει τρία αριστουργήματα: το «Άσυλο» της Ειρήνης Βλάχου, τις «Φυλακές» του Τάσου Θεοφίλου και το «Ρεπορτάζ» της Ελίζας Τριανταφύλλου.

146 Για το Au Revoir

Στο πρώτο τεύχος της ATHENS VOICE το 2003 έλαχε σ' εμένα να γράψω τον οδηγό των μπαρ, και γι' αυτό το αρχιτεκτονικό μνημείο του Προβελέγγιου έγραψα απλώς «ιδανικό για το πρώτο ή το τελευταίο ραντεβού». Τελευταία, αυτά τα όλο και πιο σπάνια γεγονότα ταυτίζονται για μένα, αλλά, ευτυχώς, το θρυλικό μπαρ ξεχειλίζει από τριαντάρηδες που το αγαπούν με πάθος, ίσως περισσότερο κι από εμάς τους ηλικιω-

μένους πια, που θυμόμαστε τον Νίκο Τριανταφυλλίδη καρφωμένο στα σκαμπό του (28ης Οκτωβρίου 136).

147 Για την Αγίας Ζώνης Σάββατο πρωί

Περιμέναμε οι Κυψελιώτες πολλά χρόνια να έρθουμε στα πράγματα, κι αυτή τη στιγμή ζούμε τη Χρυσή Εποχή πριν από το gentrification (φαίνεται ότι το κακό θα έρθει από τη Σποράδων και πέρα), αφού έχουμε επιτέλους μέρη στα οποία έρχονται οι φίλοι μας, αλλά και αρκετές γιαγιάδες, μαύρα κομμωτήρια και μετανάστες που πίνουν μπίρες στα πεζούλια. Δεν υπάρχει πιο ωραίο σημείο για ένα ηλιόλουστο σαββατιάτικο πρωινό από την Αγίας Ζώνης, που πλέον έχει τα πάντα: Το **Santo Belto** για φανταστικά πρωινά από παιδιά της γειτονιάς, τον γεωργιανό φούρνο **Marili** για χατσαπούρι και όχι μόνο, το μπαρ **Iznogood and Nephew** (ναι, ο DJ που αγαπήσαμε στα μπαρ του Πότσου με τον ανιψιό του), τ' **Επρεπε** για καλά κρασιά και έμπειρα τσιμπολογήματα, το **Ντύλαν**, που έχει υψηλού επιπέδου κουζίνα αλλά καθόλου ψωνισμένους πελάτες, κι ένα μεζεδοπωλείο με το ωραιότερο όνομα στον κόσμο: **Αριζόνα Ντριμ**.

148 Για το Σέλας στα Εξάρχεια

Όποιος θέλει να νιώσει ότι είναι σε νησί (βλ. καφενείο στην Ικαρία, όχι sunset bar στη Μήλο), ένα στενάκι της Μεθώνης προσφέρει χαλαρότητα, γεράνια, συντροφικότητα. Πείτε ότι κατουριέστε και θαυμάστε την CBGB τουαλέτα.

149 Για τον Εθνικό Κήπο

Για την παιδική χαρά με τα ξύλινα παιχνίδια, για τους άτακτους πράσινους παπαγάλους του και τις νωχελικές γάτες του, για τα μωρά σε καρότσια, για τους τζόγκερ που ασθμαίνουν δίπλα σου, για τα ζευγάρια στα παγκάκια, για τα νήπια που τσιρίζουν από ευτυχία και τρόμο μπροστά στις πάπιες, και για την πολύτιμη ηρεμία και απομόνωση που προσφέρει το πράσινο της Αμαλίας δίπλα σε μια δύσκολη πολύβουη πραγματικότητα.

150 Για το αυτοδιαχειριζόμενο παρκάκι της Ναυαρίνου

Τα δέντρα που φυτεύτηκαν το 2009, όταν οι κάτοικοι των Εξαρχείων αποφάσισαν να σώσουν το πρώην πάρκινγκ από μια τσιμεντένια μοίρα, έχουν πια θεριέψει. Εδώ μπορείς να σταματήσεις για μια ανάσα και να πιεις έναν καφέ από του **Γιλμάζ** (ο Γιλμάζ έχει φύγει, αλλά το ρετρό καφέ μπαρ δεν έχει αλλάξει χαρακτήρα), κυρίως όμως να πάρεις μια γεύση από τη χαρά μιας πρωτοβουλίας αυτοοργάνωσης που επέζησε.

151 Για το Galaxy της Σταδίου

Για κάποιους το Galaxy Bar είναι δεύτερο σπίτι, το ένα και μοναδικό μπαρ της πόλης, ο μονόδρομος, η ασφάλεια, το απαραίτητο φόντο σε νέους έρωτες, παλιές φιλίες, στις παραμικρές γιορτές, και βέβαια στις απαραίτητες απογοητεύσεις και τους συντροφικούς καβγάδες που συνήθως αφορούν κάποια ταινία που άρεσε σε λίγους ή ένα βιβλίο που άρεσε σε πολλούς. Ποτέ κανείς δεν πήγε στο Galaxy για τη μουσική ή τους σταρ που μπορεί να κληρωθούν στο διπλανό κάθισμα, πήγε για τα τίμια ποτά, την πέστροφα, που συχνά αντικαθιστά το οικογενειακό γεύμα (ειδικά για εκείνους που δεν έχουν οικογένεια), τις πολυκαιρισμένες φωτογραφίες στους τοίχους, και κυρίως για τον κύριο Γιάννη και υιό και τον κύριο Στέλιο.

152 Για το δίπολο

Γιατί είμαστε μαζοχιστές και τυχεροί μαζί και ζούμε σε μια πόλη με κόρνες, μούτζες, ακάλυπτους που βουίζουν από καβγάδες, εστιατόρια με τιμές Σαγκάης και δρόμους με μυρωδιές Βομβάης, φίσκα λεωφορεία, αυτοσχέδια πάρτι, θερινά σινεμά, τη χαοτική Πατησίων, που όμως στην άκρη της δεσπόζει η Ακρόπολη, τρένα γεμάτα γκραφίτι και πεντακάθαρο μετρό (μου αρέσουν εξίσου και τα δύο), και φυσικά τη θάλασσα και το μπάνιο πολύ κοντά.

*Η Μαργαρίτα Μιχελάκου είναι δημοσιογράφος

Lidl House Athens

Γιατί αξίζει.

**Εδώ, η σχέση μας με τον καταναλωτή
δεν σταματά στο ράφι.**

Μετουσιώνεται σε μια καθημερινή, ζωντανή εμπειρία γεύσης και γνώσης. Δημιουργούμε έναν πρότυπο κόμβο 670 τ.μ. όπου η ελληνική γαστρονομία συναντά τη βιωσιμότητα.

Ραντεβού τον Σεπτέμβριο
στη Στοά Αρσακείου.

Μάθε περισσότερα

Δήμος Μπαλόπουλος
Resident Chef, Lidl House Athens

Βασιλική Αδαμίδου
Διευθύντρια Εταιρικών Υποθέσεων
& Βιωσιμότητας, Lidl Ελλάς

I LOVE ATHENS
Η Αθήνα του Κωνσταντίνου Βήτα*

Έχω ζήσει Κολοκυνθούς στη Λένορμαν, Ευαγγελίστρια στο Περιστέρι, Άνω Πετράλωνα, κέντρο. Η αγαπημένη μου παραμένει το Περιστέρι. Καμία πόλη του κόσμου δεν μου θυμίζει την Αθήνα, και γι' αυτό μου αρέσει.

*Ο Κωνσταντίνος Βήτα είναι μουσικός

154. ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΖΑΤΟΠΕΚ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ

Τιμή και δόξα στις καθημερινές παρουσιάσεις βιβλίων, τον καφέ τη μέρα, τα ποτά το βράδυ και στο μαραθωνοδρόμου Εμίλ Ζάτοπεκ τη λόξα, αφού προς τιμήν του το ονόμασαν έτσι. Άραξε, ζήτη ένα αντίτυπο από τον «Κολοσσό του Αμαρουσίου» του Χένρι Μίλερ και τσέκαρε πόσο από το 1939, όταν ο Αμερικάνος την επισκέφτηκε, ως και σήμερα η Αθήνα παραμένει η πόλη όπου «αναδύεται όλος ο ελληνικός κόσμος, παρελθόν, παρόν και μέλλον. Βλέπω το βιολετί φως στα σκληρά χαμόδενδρα, τα φαγωμένα βράχια, τους τεράστιους βράχους, τις ξερές κοίτες των ποταμών να λαμπυρίζουν σαν μαρμαρυγή· βλέπω τα νησάκια να επιπλέουν πάνω στην επιφάνεια της θάλασσας, στεφανωμένα με εκθαμβωτικές λευκές κορδέλες, αετούς να εφορμούν από τα επιβλητικά απόκρημνα βράχια στις απρόσιτες βουνοκορφές». Β.Μ.

155. ΕΝΑΣ ΚΗΠΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΟΥ

Αν και βρίσκεται επί της Λεωφόρου, ο κήπος του Παντείου Πανεπιστημίου, με τα σιντριβάνια, το γρασίδι και τα δέντρα του, είναι ό,τι πρέπει για να ξεφύγεις από τη ρουτίνα της πόλης. Υπάρχει εδώ από το 1967, πολλά χρόνια προτού η Πάντειος Σχολή μετονομαστεί σε Πάντειο Πανεπιστήμιο. Η καλύτερή του εποχή είναι η άνοιξη, όταν τα πάντα είναι ανθισμένα, και είναι ιδανικός για φοιτητικές συζητήσεις και όχι μόνο. Καθώς οι είσοδοι του Πανεπιστημίου, τόσο επί της Λεωφόρου Συγγρού όσο και επί της Φραγκούδη, είναι πάντα προσβάσιμες, αν κάποιος βρίσκεται στη γύρω περιοχή για δουλειές, είναι το κατάλληλο σημείο για να χαλαρώσει λίγο σε κάποιο από τα παγκάκια του ή ακόμη και στο γρασίδι. Ν.Μ.Κ.

156. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΖΙΚΟ ΜΠΑΣΚΕΤ

Το καλύτερο σημείο συνάντησης Φιλιππινέζων παικτών μπάσκετ είναι το γήπεδο Φωκιανού, απέναντι από το Καλλιμάρμαρο, στο πάρκο του Ζαππείου. Τις Κυριακές οι Φιλιππινέζοι ρεπατζήδες κατεβαίνουν από τα βόρεια προάστια και παίζουν σκληρό, γρήγορο παιχνίδι (είναι και ευέλικτοι), ενώ τα κορίτσια τους τους παρακολουθούν με πασατέμπο και κουτσομπολιό. «Το κύρια» και «το κύριους» είναι σαν να μην υπάρχουν εκείνη τη στιγμή. Αργότερα πίσσα και poodles όλοι μαζί στις γκαρσονιέρες της περιοχής Πανόρμου. Γ.Ν.

157. ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΠΕΤΥΧΕΙΣ ΤΟΝ ΓΙΑΟΥΡΤΑ

«Περνάει ο γιαουρτάς! Πρόβειο παραδοσιακό γιαούρτι!» Και ξαφνικά η σκηνή θυμίζει ελληνική ταινία του '50. Νοικοκυρές βγαίνουν στο παράθυρο, του κάνουν νόημα να περιμένει και κατεβαίνουν με ρόμπες και παντόφλες για να πάρουν το πήλινο με το γιαουρτάκι τους. Ο κύριος Γιώργος Κρητικός είναι από τους τελευταίους γιαουρτάδες της πόλης και από το 1992 γυρίζει τις γιαουρτάδες στα δυτικά προάστια, με γιαούρτι, ρυζόγαλο, πρόβειο γάλα και κρέμες της οικογένειας Τσιαπάρα. Κ.Κ.

158. ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΟΦΟ ΤΟΥ ΣΤΡΕΦΗ

Το μονοπάτι απ' την πίσω πλευρά του, που χαίρομαστε τα πρωινά με τον σκύλο, αλλά και τα φθαρμένα σκαλιά της Καλλιδρομίου, που λειτουργούν σαν θέσεις αμφιθεάτρου για τους νεαρούς που αμφισβητούν σταθερά τις αξίες του υλικού μας κόσμου. Ε.Μ.

Tel: 210.68.40.005 - E-mail: info@calingroup.gr - website: calin.gr
Master Franchisor in Greece: CALIN S.A.

CALZEDONIA

THE BIKINI EXPERT.

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΓΟΡΑ
HENS
TITOLI

**Τα Ανα-
φιώτικα**
ΤΟΥ
**Τάσου
Ανέστη***

Η Αθήνα είναι η μοναδική πόλη που έχει ένα νησί στην καρδιά της. Στα Αναφιώτικα, κάτω από την Ακρόπολη, οι λευκοί τοίχοι και τα στενά σοκάκια μοιάζουν να έχουν ξεφύγει από κάποιο κυκλαδίτικο νησί και να έχουν ριζώσει στο κέντρο της πόλης. Εκεί η Αθήνα αλλάζει. Από μια πολυσύχναστη πρωτεύουσα γίνεται γειτονιά, καλοκαίρι, ανάμνηση. Ίσως γι' αυτό την αγαπώ. Μέσα στον θόρυβο και την ιστορία της, καταφέρνει να κρύβει ένα μικρό κυκλαδονήσι μόνο για όσους θέλουν να το βρουν.

**Ο Τάσος Ανέστης είναι φωτογράφος.*

160. ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΦΕ-ΜΠΑΡ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΑΤΗ ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ ΣΙΝΑ ΚΑΙ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ

Επίκαιρο εδώ και 10 χρόνια, άνοιξε «παράρτημα» στην Αθήνα μετά τα «κεντρικά» της Θεσσαλονίκης κι έγινε ένα σημείο-σύμβολο του freestyle στο κέντρο της πόλης, δίνοντας νέα ζωή σε ένα παρατημένο μέρος. Από την τέχνη του Γιώργου Τζινούδη και του Arset στους τοίχους του, τα αραλίκια αγαπημένων MCs και τα χαμόγελα των ανθρώπων του μέχρι τον ήλιο που σε φωτосυυθέτει τα πρωινά, νιώθεις πως βρίσκεσαι σ' ένα δικό σου μέρος. Δ.Α.

161. ΤΟ «ΝΕΟΨΟΡΚΕΖΙΚΟ» REX ΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Έργο του Βασίλη Κασσάνδρα τη δεκαετία του 1930, ενσωματώνει με ακρίβεια την αισθητική του μεσοπολεμικού μοντερνισμού, με καθαρές γραμμές, γεωμετρική πειθαρχία και διακριτικές art deco αναφορές. Φτιαγμένο αυθεντικά και στη σωστή εποχή, σαν μικρογραφία του Radio City, με τα στενά του παράθυρα, τους δύο πυργίσκους στην κορυφή και το μαγικό τεράστιο κόκκινο νέον του ονόματός του, το Rex παραμένει η καλύτερη και κοντινότερη αναφορά στο Μπρόντγουεϊ, άσχετα αν αυτά που ακούγονται μέσα πολλές φορές θυμίζουν άλλα σημεία του πλανήτη. Γ.Ν.

162. ΣΤΟ ΚΤΗΜΑ ΣΥΓΓΡΟΥ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΜΑΘΕΙΣ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ

Και δενδροκομία, και κηποτεχνία, και μελισσοκομία, και να κάνεις ένα σωρό ακόμη σεμινάρια για αρωματικά και βότανα, λαχανικά, μπουστάνια - τα μαθήματα του Ινστιτούτου Γεωπονικών Επιστημών είναι πολλά, είναι οικονομικά, εμπλουτίζονται συνεχώς και γίνονται όλα στο πανέμορφο Κτήμα Συγγρού με τα πεύκα, τις κουκουναριές και τα κυπαρίσσια. Ικανοποιείς τις αγροτικές σου ανησυχίες, παίρνεις γερές δόσεις οξυγόνου, μαθαίνεις πράγματα ωραία και χρήσιμα. Ε.Α.

163 Για τα κρυφά καφέ σε απίθανα μέρη

Τι καλύτερο από ένα καφέ σε κλινική. Και μάλιστα με την καλύτερη θέα Ακρόπολης και Λυκαβηττού από την ίδια βεράντα. Στην Κεντρική Κλινική Αθηνών (Ασκληπιού και Ναυαρίνου), στον 7ο όροφο, υπάρχει ένα καφεστιατόριο που δεν θυμίζει σε τίποτα τα γνωστά κυλικεία νοσοκομείων. Είναι πολύ κομψό, και ειδικά τις πρώτες απογευματινές ώρες πλημμυρίζει από εκπληκτικό αττικό φως. Ταυτόχρονα, είναι σχεδόν πάντα άδειο και πολύ ήσυχο και εχέμυθο. Ενδεικνύεται και για φερέλπιδες ποιητές που εμπνέονται από την υψοφοβία τους. Β.Σ.

164. ΤΟ «ΒΡΟΜΙΚΟ» ΠΟΥ ΒΛΕΠΕΙ ΤΑ ΤΡΕΝΑ ΝΑ ΠΕΡΝΟΥΝ

Έξω από τον Σταθμό Λαρίσης βρίσκεται μια καντίνα που οι ξενύχτηδες γνωρίζουν πολύ καλά. Για το μεθύσι, τη λιγούρα, ακόμα και για την ίδια τη γεύση και το ξεχωριστό σουβλάκι, η στάση στον κύριο Χρήστο είναι επιβεβλημένη όταν περνάς αργά το βράδυ από την περιοχή. Για όλες εκείνες τις φορές που η δίαιτα και η διατροφή πήγαν περίπατο. Μ.Κ.

165. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΑΚΟΥΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Η Γερμανική Ευαγγελική Εκκλησία Αθηνών, στη Σίνα 66, λειτουργεί από το 1897 ως λουθηρανικός ναός της γερμανόφωνης κοινότητας. Διαθέτει ιστορικό εκκλησιαστικό όργανο και ενεργή χορωδία που αποδίδει ρεπερτόριο από Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ έως γερμανικούς ύμνους. Οι λειτουργίες τελούνται κάθε Κυριακή (συνήθως 11:00) στα γερμανικά, ενώ διοργανώνονται και συναυλίες κλασικής και εκκλησιαστικής μουσικής. Η ακουστική και η πειθαρχία της εκτέλεσης την καθιστούν μοναδικό χώρο στην Αθήνα για αυθεντική ιερή μουσική εμπειρία. Γ.Ν.

166. ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΥΠΟΓΕΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΕΡΚΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

Στην ανατολική πλευρά του Σταδίου διατηρείται μια υπόγεια δίοδος, το μοναδικό σωζόμενο τμήμα του αρχαίου σταδίου, απ' όπου στην αρχαιότητα εισέρχονταν αθλητές και ζώα. Στα ρωμαϊκά χρόνια χρησιμοποιήθηκε για θηριομαχίες, ενώ στον Μεσαίωνα έγινε γνωστή ως «Τρύπα της Μοίρας», τόπος τελετουργιών και δοξασιών. Στους πρώτους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες λειτούργησε ως αποδυτήρια, ενώ σήμερα είναι επισκέψιμη και φιλοξενεί έκθεση για την ιστορία των αγώνων. Τους ψιθύρους της ιστορίας τους ακούς ακόμα. Ε.Ντ.

167. ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΡΤΙ ΣΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ ΝΕΟΚΛΑΣΙΚΟ ΤΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΛΕΣΧΗΣ

Κατηφορίζοντας βιαστικά την Ιπποκράτους, αυτή την πόρτα εύκολα θα την αγνοήσεις, κι ως υπογράφει ο μέγας αρχιτέκτονας Αλέξανδρος Νικολούδης το μαγικό νεοκλασικό που στεγάζει, από το 1920, τη Φοιτητική Δέσχη-Αναγνωστήριο του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου. Από τότε το κτίριο δεν έχει αλλάξει ούτε γλόμπο, αλλά ούτε και χούγια. Στην εποχή της Google και της οθόνης, φοιτητές από κάθε σχολή προτιμούν τα γαλήνια σεπαρέ του για να μελετήσουν, περιστοιχισμένοι από βιβλία, σε μια ατμόσφαιρα που αφαιρετικά θυμίζει Κέιμπριτζ - χωρίς το λούστρο. Στις στοές του υπογείου ανθούν τα πάρτι, από rave μέχρι disco, και τα τελευταία τρισδιάστατα ερωτικά ραντεβουδάκια. Ιπποκράτους & Ακαδημίας. Ε.Ψ.

168. ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΑΥΡΟΒΕΛΟΝΙΑ

Οι «τέχνες χειρός» βγαίνουν από το σεντούκι της γιαγιάς για να σε μεταμορφώσουν σε ξεφτέρι και άρχοντα ενός DIY που ξαναβλέπει τα φώτα της δημοσιότητας. Ενεργός από 1872, ο Σύλλογος Εκπαιδύσεως Νεανίδων στη Στοά Μπολάνη στο Σύνταγμα θα σε μυήσει στα μυστικά του πατρών και της κοπτοραπτικής, της σταυροβελονιάς και του μακραμέ, θα σου δείξει τι εστί βελονάκι και κοπανέλι, κομποδετική και αργαλειός, θα σου μάθει να κάνεις τα δικά σου κοσμήματα, να βάφεις υφάσματα και, άμα είσαι τεχνολογικά αστοιχειώτος, θα σου μάθει και τα βασικά του επίπλου που λέγεται υπολογιστής. 2103227344. Ε.Ψ.

Για το πιο φτηνό, ασιατικό μπακάλικο

Αν σας αρέσει να μαγειρεύετε την ασιατική κουζίνα, αλλά δυσκολεύεστε να ξετρυπώσετε τα συστατικά της, το **Wang Fu** (Κεραμεικού 37, Μεταξουργείο) είναι παράδεισος. Όχι μόνο γιατί εδώ βρίσκεις χιλιάδες προϊόντα που δεν υπάρχουν αλλού, αλλά και γιατί ακόμα κι εκείνα που είναι λιγότερο δυσεύρετα, εδώ κοστίζουν ένα πεντάευρο λιγότερο. Έχει και Wolt! Κ.Βν.

Ταξιδεύουμε στ' αστέρια του ουρανού και στην Ανδρομέδα με το τηλεσκόπιο «Δημήτρης Δωρίδης»

Βρίσκεται στο Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών, έχει μήκος 5 μ., φάκο 40 εκ. και ζυγίζει περίπου 8,5 τόνους. Εδώ, με καλό καιρό, γίνονται οι ανοιχτές για το κοινό παρατηρήσεις του ουρανού. Προσέξτε όμως: αν δείτε την Ανδρομέδα, το πιο μακρινό αντικείμενο που μπορείς να δεις με γυμνό μάτι, η εικόνα της θα αντιστοιχεί σε περίπου δύομισι εκατομμύρια χρόνια πριν. Τόσο χρειάζεται το φως για να φτάσει σε εμάς από τον Γαλαξία της Ανδρομέδας! (Κέντρο Επισκεπτών Θησείου, 2103490160). Τ.Σ.

Για τις ελεύθερες νύχτες στη Δελφών

Είναι πέντε το πρωί, τα λεφτά

λίγα και σε έναν πεζόδρομο στη Δελφών εμφανίζεται η λαμπερή Ντισκομπάλα. Ένας χώρος με πολλά δωμάτια, χρώματα και μουσική από 80s ποπ μέχρι ντίσκο. Ο κόσμος εκεί είναι ανάμεικτος, κανείς δεν σε κοιτάει περίεργα, δεν υπάρχει πόρτα που θα σε κόψει για το ντύσιμο. Χορεύεις με τις ώρες, ιδρωμένος, όμως δεν σκέφτεσαι πια τίποτα. Γιατί στην Αθήνα υπάρχουν ακόμα μέρη που μπορείς απλώς να είσαι ο εαυτός σου. Ε.Β.

Για το καλύτερο διατηρημένο νεοκλασικό της Αθήνας

Το Γερμανικό Αρχαιολογικό Ινστιτούτο Αθηνών είναι ένα από τα 19 ξένα αρχαιολογικά ινστιτούτα που έχουν έδρα και στην Αθήνα. Βρίσκεται στην οδό Φειδίου 1, στη γωνία με τη Χαριλάου Τρικούπη, δίπλα στο Μέγαρο Πρόκες-Όστεν. Χτίστηκε με σχέδια του σπουδαίου αρχιτέκτονα Ερνέστου Τσίλλερ μεταξύ του 1887 και του 1897. Εκτός από την καλοδιατηρημένη του πρόσοψη, τη διατήρηση της τυπολογίας της κάτοψης, της δομής και της κατασκευής του κτιρίου, αλλά και της ίδιας της χρήσης για την οποία είχε αρχικά ανεγερθεί, συνοψίζει με τον πληρέστερο τρόπο τους κανόνες της νεοκλασικής αρχιτεκτονικής του τελευταίου τετάρτου του 19ου αιώνα. Γ.Κ.

Η Αθήνα του Γιάννη Παυλίδη*

Αυτό που μου αρέσει στην Αθήνα, μία πόλη γεμάτη αντιθέσεις, ενέργεια και αυθεντικότητα, είναι η ωραία ακαταστασία της. Η μη κανονικότητά της, η εναλλαγή άναρχου αστικού τοπίου με σημαντικά αρχαία μνημεία, οι γειτονιές με ιδιαίτερο χαρακτήρα (εναλλακτικές, πολιτισμικές, ιστορικές), που την κάνουν στα μάτια μου πολύ «ανθρώπινη». Δεν είναι κουκλίστικη, δεν είναι παραμυθένια όπως κάποιες άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, είναι όμως γλυκιά με μια ιδιόμορφη ομορφιά και με έντονη νυχτερινή ζωή, λες και δεν κοιμάται ποτέ. Με πολλά θέατρα, καφέ, γκαλερί, μουσικές, πλατείες, ωραίο καιρό, καλοκαιρινά σινεμά με θέα στα αστέρια, καλό σουβλάκι, πολλές γαστρονομικές επιλογές και με ένα άρωμα κάπου ανάμεσα στα άνθη των νερατζιών την άνοιξη και του γιασεμιού το καλοκαίρι.

*Ο Γιάννης Παυλίδης είναι ζωγράφος

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

174

Για τον Αρκά Ακόμα δεν έχουμε μάθει ποιος είναι. Τον Banksy τον ανακάλυψαν πάντως.

175 Για τον γοτθικό πύργο όπου είναι φυλαγμένα τα παλιά μας παιχνίδια

Υπέροχος διατηρητέος πύργος με πολυγωνικούς πυργίσκους, χτισμένος στα τέλη του 19ου αιώνα, με έντονα στοιχεία γοτθικού αρχιτεκτονικού ρυθμού, που στέκεται περήφανος στην παραλιακή, στο ύψος του Παλαιού Φαλήρου. Παλαιότερα ανήκε στον πλοιοκτήτη και ευεργέτη της Ύδρας Αθανάσιο Κουλούρα και στη σύζυγό του Βέρα, οι οποίοι τον έκαναν δωρεά στο Μουσείο Μπενάκη το 1979. Από το 2017 ο πύργος λειτουργεί ως παράρτημα του Μουσείου Μπενάκη και στεγάζει τη συλλογή παιχνιδιών της Μαρίας Αργυριάδη, που συγκαταλέγεται στις δέκα καλύτερες συλλογές παιχνιδιών της Ευρώπης. Παιχνίδια, βιβλία, έντυπα, ρουχισμός και αντικείμενα της παιδικής ηλικίας απ' όλο τον κόσμο σε ένα παραμυθένιο σπίτι. Γ.Ν.

176 Γιατί έχουμε πλατεία της αστυνομικής λογο- τεχνίας

Ίσως φορούσε καμπαρντίνα, καβουράκι, σκούρα γυαλιά και να κρατούσε εφημερίδα για το ξεκάρφωμα. Ποιος ξέρει τι σκεφτόταν ο πατριάρχης της ελληνικής αστυνομικής λογοτεχνίας Γιάννης Μαρής όταν έγραφε το «Εγκλημα στο Κολωνάκι» ή τα περίπου 50 βιβλία που άφησε πίσω του. Αυτή είναι η πλατεία που πήρε το όνομά του: η πλατεία Γιάννη Μαρής, κάτω από την Κολιάτσου. Κι αυτό έγινε πολύ πρόσφατα, το 2018, ύστερα από πρόταση του Δέανδρου Σλάβη, μέσα από το βιβλίο «Πώς σας είπαμε», που κυκλοφόρησε από το Λογότυπο. Ο λόγος; Εδώ παραδίπλα, στην οδό Κύθνου 1, πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του ο Μαρής. Τ.Σ.

177 Η πιάτσα για όλα της Ιπποκράτους

Γιατί αυτός ο δρόμος, που μοιάζει ένας ακόμα αδιάφορος δρόμος, δεν είναι πιάτσα για κάτι, αλλά για όλα. Ξεκινάει από τα κρουασάν του **Portatif** και συνεχίζει με ό,τι μπορείς να φανταστείς: μίνι μάρκετ, χασάπικα, κορνιζάδικα, μικροατελιέ ζωγραφικής, καλλιτεχνικά ερ-

γαστήρια, καταστήματα μοντελισμού, παλαιοπωλεία, ραφτάδικα, νυχάδικα, κλειδαράδες, βιβλιοπωλεία, μοντέρνα καφέ, μικροσκοπικά μανάβικα, τις εκδόσεις Μεταίχμιο, για να καταλήξει στο γυμναστήριο Ύανα, λίγο πριν το φανάρι της Ακαδημίας. Α.Μπ.

178 Γιατί υπάρχουν ακόμη άνθρωποι που ανοί- γουν φύλλο στο χέρι

Και δεν εννοώ φύλλο για πίτα, αλλά για μπακλαβά (δεν μπλέκεις!). Ο κ. Βασίλης φτιάχνει καθημερινά φύλλο στο υπόγειο εργαστήριό του επί της Αγίου Μελετίου. Αν περάσεις απ' έξω, θα το δεις ανοιγμένο από τη μεγάλη τζαμαρία, είναι μεγάλο όσο ένα διπλό κρεβάτι (!). Με αυτό φτιάχνει μπακλαβάδικα, γαλακτομπούρεκο, σαραγλάκι κι άλλα επικά γλυκά. Έχει και διάφορα προϊόντα ζύμης που μπορείς να προμηθευτείς από εδώ κατεψυγμένα και να τα ψήσεις στο σπίτι. Έχει και ιστορία από το 1930, έχει και τσουρέκια-ποίημα. Αγίου Μελετίου 60. Κ.Βν.

179 Το καλύτερο μέρος για να επισκευάσεις τα πα- πούτσια σου

«**Ό,τι θέλει το παπούτσι**» (Κασσαβέτη 6, Κηφισιά). Μικροχειρουργική παπουτσιών, όπου όλες οι ασθένειες αντιμετωπίζονται και όλοι οι ασθενείς θεραπεύονται. Αν το σκυλάκι σου, αντί για κόκαλο, έχει φάει τη γόβα σου, χαλάρωσε και κάνε μια βόλτα στην Κηφισιά. Τ.Σ.

180 Για τα μέρη όπου τρέχουν οι σκέιπερς

Στο Πεδίον του Άρεως, όπου μαζεύονται κυρίως οι πολύ «επαγγελματίες» από το μεσημέρι και μετά μέχρι αργά το βράδυ, και στην πλατεία Συντάγματος, στα σκαλάκια από τη μεριά της Βουλής. Τα δύο πιο διάσημα spots που διαλέγουν τα παιδιά για να γράψουν τον κόσμο στις σαβιλένιες σόλες τους. Μ.Α.

181 Για τη γραμμή 040, το λεωφορείο του ξενύχτη

Το ένδοξο και πάντα εκεί για σένα 040. Το λεωφορείο που ξεκινάει από το Σύνταγμα και φτάνει μέχρι τον Πειραιά, μαζεύοντας όλους τους ξενύχτηδες από το κέντρο της πόλης. Άγνωστο ποια ώρα σταματάει τα δρομολόγια, πάντοτε εμφανίζεται στον πίνακα. Οι στροφές του είναι επικίνδυνα κλειστές, σε δοκιμάζει για να δει πόσο ήπιες απόψε και αν μπορείς να σταθείς στα πόδια σου. Του χρωστάς όμως μεγάλο ευχαριστώ, γιατί είναι ο πιστός σοφέρ σου στα δύσκολα βράδια. Ε.Β.

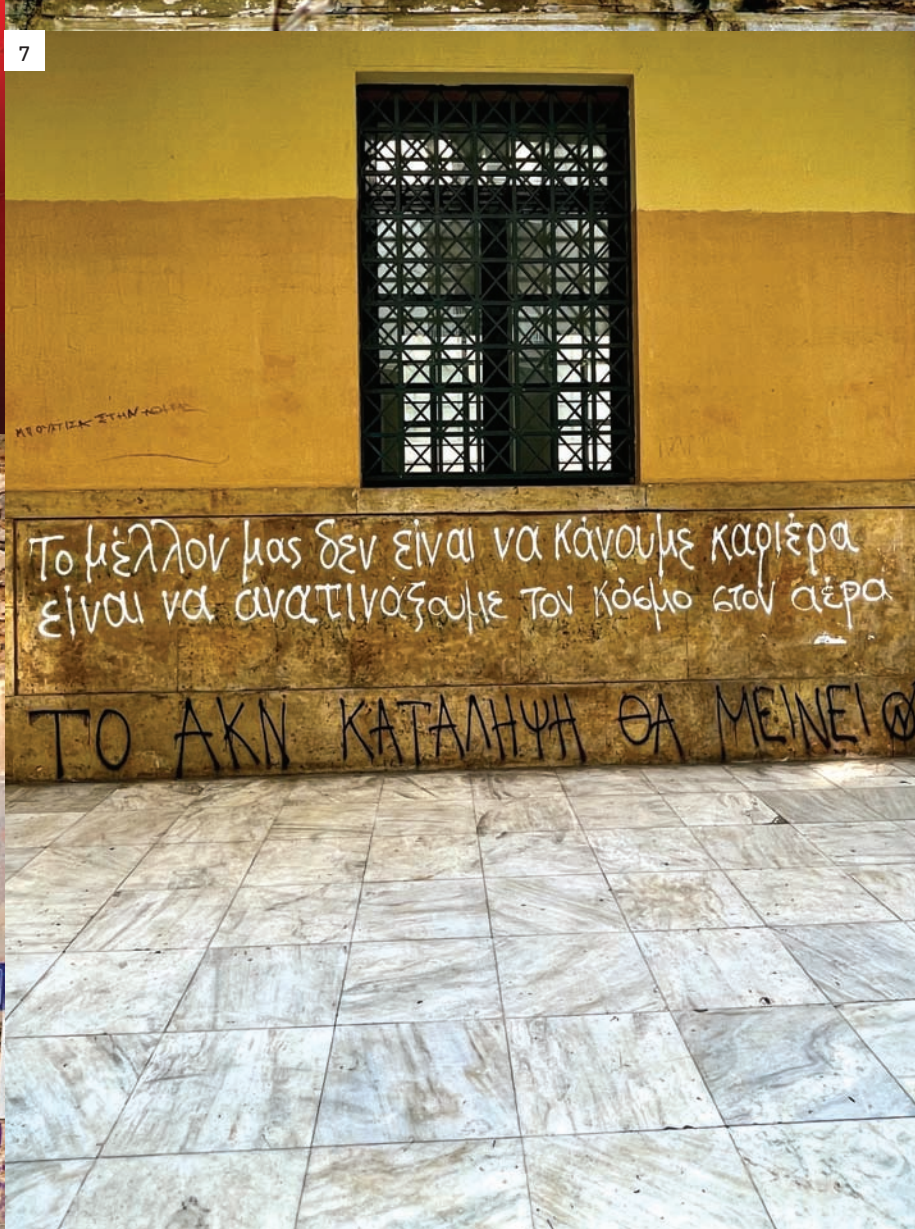

182

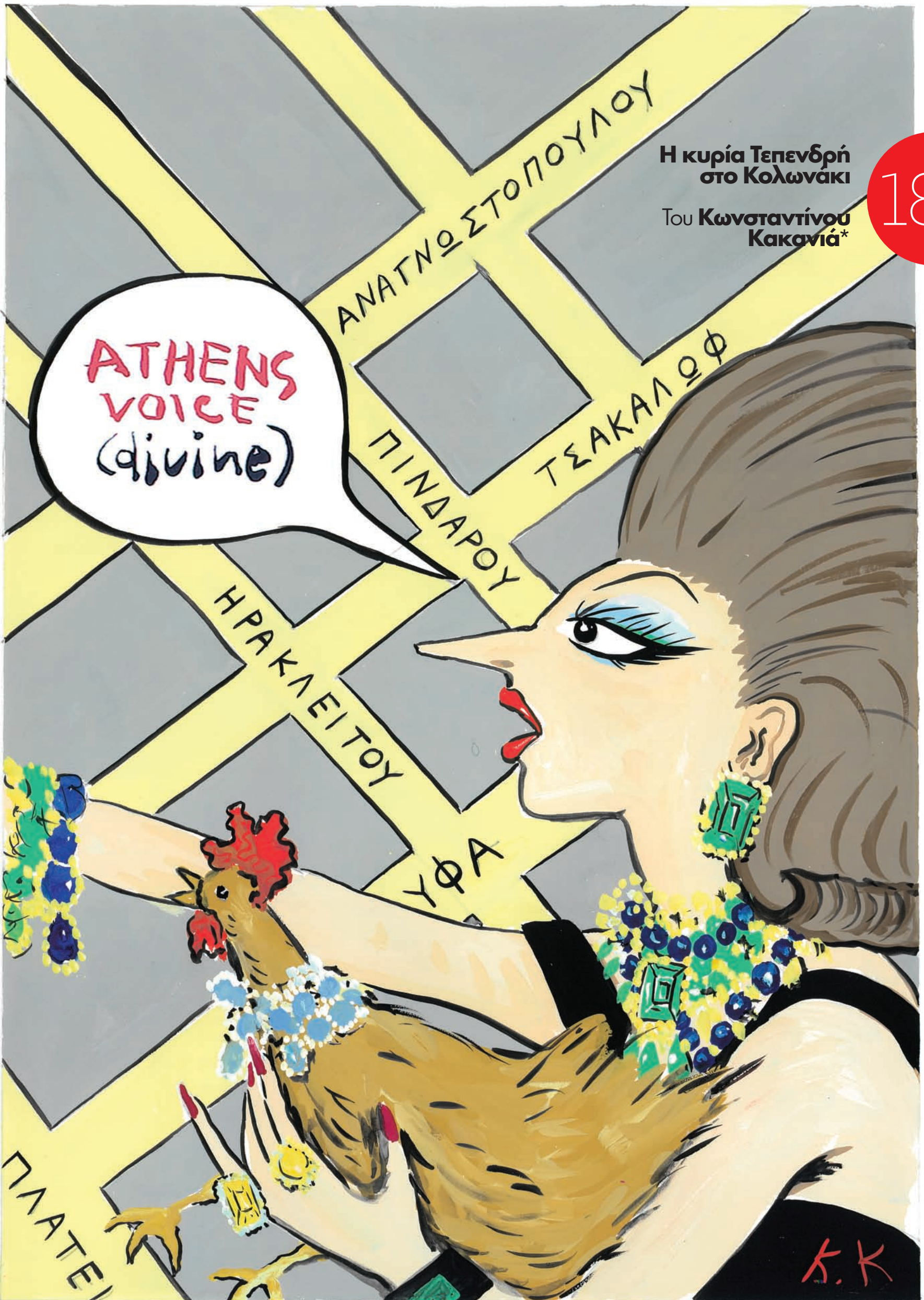
Η Αθήνα του Μάριου Βουτσινά*

01. Γιατί σε έναν ακάλυπτο κρύβεται η ιστορία
02. Καληνύχτα, Κεμάλ. Αυτός ο κόσμος δεν θ' αλλάξει ποτέ.
03. Ερωτική σκηνή στον ακάλυπτο
04. Έτσι ξαφνικά, όπως θα μπαίνει η άνοιξη
05. Γιατί στους ακάλυπτους παρατηρείς ό,τι άφησε ο χρόνος
06. Γιατί μετά τη βροχή βόσκουν αγελάδες στον ακάλυπτο
07. Τις νύχτες οι ακάλυπτοι διηγούνται ιστορίες

*Ο Μάριος Βουτσινάς είναι εικαστικός καλλιτέχνης και φωτογράφος. Τα τελευταία 10 χρόνια φωτογραφίζει για το πρότζεκτ «Ιχνηλατώντας την Αθήνα».

Η κυρία Τεπενδρή
στο Κολωνακί
Του Κωνσταντίνου
Κακανιά*

*Ο Κωνσταντίνος Κακανιάς είναι εικαστικός, καλλιτέχνης.

184. Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΚΑΣΕΡΟΠΙΤΑ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ

Στο παραδοσιακό **Μαμ** της οδού Σοφοκλέους, λίγα μέτρα πριν από την είσοδο του παλιού κτιρίου του Χρηματιστηρίου Αθηνών. Τσίμπα τη ζεστή, λιπαρή, τρυφερή, περιεκτική, τραγανή κασερόπιτα που μόλις βγήκε από τον φούρνο και σε περιμένει στο ταψί να τη χτυπήσεις. Μία σπανιώς είναι αρκετή. Μ.Δ.

185. ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΑΙΣΤΑΝΘΕΙΣ ΤΟΥΡΙΣΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΣΟΥ

Περπατώντας στην Κυψέλη μια Κυριακή, παρατηρείς τα μεγάλα γκράφιτι στους τοίχους, «ΓΕΛΙΩ ΚΑΙ ΖΩΗ», δίπλα σε μαγαζιά μιας άλλης εποχής με τις ταμπέλες τους, DIEGUITO CAFE - SPRITZERIA και MUSIC SHOP, και τα πιο νέα, AZOUX «με ποντιακό πιρσκι από το 2023». Απέναντι το εναλλακτικό Εργαστήριο Κεραμικής, που στην αντανάκλαση της μεγάλης βιτρίνας του με τα χρωματιστά πήλινα αντικείμενα καθρεφτίζονται αυτοκίνητα, δέντρα, σύννεφα, νεοκλασικά και μπαλκόνια πολυκατοικιών. Ακριβώς δίπλα, ο Ιερός Ναός του Αγίου Δημητρίου Κυψέλης – πώς δεν τον είχες προσέξει; Μπαίνεις και το βλέμμα σου πέφτει στο μωσαϊκό του πατώματος, στην τεχνοτροπία των εικόνων, στο μπλε με τα αστεράκια του θόλου, μια μικρή στιγμή ησυχίας, ενώ η πόλη έξω συνεχίζει στους ρυθμούς της. Έτσι δεν θα ένιωθες αν περπατούσες στη Νάπολη, μπαίνοντας σ' έναν ναό ανάμεσα σε μαγαζιά με φρούτα και τα κιτς αγαλματίδια του Μαραντόνα; Ίσως είναι θέμα οπτικής ή διάθεσης, αλλά η Αθήνα μπορεί να σου φανεί καινούργια, ακόμα κι αν τη ζεις χρόνια. Δ.Γκ.

186. ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΑΛΙΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Η παραλία του ΠΙΚΠΑ στη Βούλα έχει υποδομές και εγκαταστάσεις για να μπορούν να χαίρονται τη θάλασσα οι άνθρωποι με κινητικές δυσκολίες. Και είναι πάντα γεμάτη. Ε.Α.

187. ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΟ ΠΑΖΑΡΙ ΣΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΟΥ ΕΛΑΙΩΝΑ

Όσο άδειος είναι ο σταθμός τις καθημερινές, τόσο γεμίζει από κόσμο τα Σαββατοκύριακα. Οι πωλητές στήνουν τηνπραμάτεια τους από τα χαράματα και μπορείς να βρεις από παλιό Παπαδιαμάντη, μέχρι σπάνια βινύλια του Neil Diamond. Καμιά φορά και του King Diamond. Μ.Κ.

188. ΤΑ ΑΚΡΑ ΣΤΟ ΠΑΓΚΡΑΤΙ

Γιατί κάνουν καλύτερες μπάμιες κι απ' τη μάνα μου. Πλατεία Προσκόπων, Αμύντα 12. Κ.Γ.

189. Η ΒΟΛΤΑ ΜΕ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟ ΣΟΥ ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ

Υποτίθεται πως είναι μια καθημερινή υποχρέωση. Στην πραγματικότητα όμως είναι ένα μικρό διάλειμμα ζωής, ένα άτυπο ραντεβού του Αθηναίου με τον εαυτό του. Την άνοιξη ειδικά, ο Λυ-

Μ' ένα tuk tuk γυρνάς την πόλη

Tuk tuk, trikke, πατίνα, καλάθια μηχανής και κάτι ανάμεσα σε γκολφ καρτ και παιδικό παιχνίδι, όλα μαζί τρέχουν πάνω κάτω στην Πλάκα, κουβαλώντας τουρίστες αρπαγμένους από τον ήλιο. Ένας ακόμα τρόπος να δεις την πόλη αλλιώς. Κ.Κ.

191

καβηττός γίνεται σχεδόν μαγικός: παπαρούνες, μαργαρίτες, χαμομήλια, η γη που ανθίζει αθόρυβα πάνω από την πόλη. Ανάμεσα στα μονοπάτια, σκυλάκια χαιρετιούνται με τον δικό τους τρόπο, μυρίζονται, κοντοστέκονται, συνεχίζουν. Οι αναβάτες στέκονται για λίγο, παίρνουν ανάσα, κοιτούν την Αθήνα από ψηλά και, χωρίς να το πολυκαταλαβαίνουν, αφήνουν κάτω ένα μέρος από το βάρος τους. Εκεί πάνω, τα προβλήματα μικραίνουν. Η πόλη από ψηλά μοιάζει σχεδόν τρυφερή. Και όταν η ατμόσφαιρα είναι καθαρή, όταν το βλέμμα περνάει ανεμπόδιστα πάνω από τις ταράτσες και τις πολυκατοικίες, διακρίνεται στο βάθος η Αίγινα, απλώνεται ο Σαρωνικός, κι έχεις για μια στιγμή την αίσθηση ότι η Αθήνα δεν είναι μόνο τσιμέντο και βιασύνη, αλλά ένας παράδεισος κάτω από ένα δυνατό φως. Τον απaráμιλλο αττικό ήλιο. Ε.Μ.

192. ΚΙ ΟΜΩΣ, ΕΧΟΥΜΕ ΧΩΡΙΑΤΙΚΟ, ΣΠΙΤΙΚΟ ΓΙΑΟΥΡΤΙ

Γιατί βρίσκεις χωριάτικο, εντελώς σπιτικό γιαούρτι, με τα τσαρούχια και με τα όλα του, σε συνοικιακό ζαχαροπλαστέιο (που φτιάχνει επίσης την καλύτερη πορτοκαλόπιτα), τον **Μπαλή** (Τριφυλλίας 69, Αθήνα, 2106911543). Μ.Ζ.

193. DOCTOR IT, Ο «ΓΙΑΤΡΟΣ» ΤΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ ΣΤΗ ΣΙΝΑ

Ένας διαφορετικός... ειδικός υγείας. Παρεμβαίνει σωτήρια, ιδιαίτερα σε περιστατικά με «ψηφιακές παθήσεις». Από σπασμένες οθόνες (τεχνολογικά κατάγματα) και «αμνησία» δεδομένων, μέχρι πρόληψη και αντιμετώπιση ιών και λοιμώξεων συστημάτων, προσφέρει ολοκληρωμένη «θεραπεία». Πολλά «συμπτώματα» σε smartphones, υπολογιστές και laptop μπορούν να εξεταστούν και να αποκατασταθούν εξ αποστάσεως. Έχει «αναστήσει» αμέτρητες συσκευές και εφαρμόζει την κατάλληλη «αγωγή» με ταχύτητα και αποτελεσματικότητα. Δ.Α.

194. ΓΙΑΤΙ ΑΚΟΜΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΦΑΝΑΡΤΖΙΔΙΚΑ ΣΤΟΥ ΨΥΡΡΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

Και πουλάνε φορητά βρυσάκια, φανάρια, ποικίλα μεταλλικά δοχεία, σκάρες, κρασοδοχεία διαφόρων χωρητικοτήτων, μασιές, πλέγματα, απολήξεις για καμινάδες κ.λπ.

195. ΟΙ ΤΑΡΑΤΣΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ, ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΚΕΙ ΨΗΛΑ

Εκτός από θέα που πιάνει από Ακρόπολη μέχρι Σαλαμίνα, εκτός κι από τα υπέροχα ηλιοβασιλέματα με τον Σαρωνικό να στραφταλίζει στο βάθος, πολλές ταράτσες των Εξαρχείων και κυρίως της Καλλιδρομίου, που πολύ συχνά κρύβουν δώματα-προνομιούχα Airbnb, είναι άλλες σούπερ ντιζάιν, άλλες φτιαγμένες εκ των ενόντων και σ' απaráμιλλο boho chic στιλ κι άλλες στολισμένες με υφαντά χαλάκια και πολύχρωμες γλάστρες, να δίνουν μια αύρα από αιγιοπελαγίτικο νησί. Ν. Γ.

Φαληροφρόνια uber alles

190

Γιατί, όπως κάθε γνήσιος Φαληριώτης, θα υποστηρίξεις μέχρι τέλους πόσο ψώνια είναι οι Γλυφαδιώτες, που αποκαλούν την πόλη τους «Μαλιμπού της Ελλάδας», καθώς Φαληροφρόνια είναι μόνο μία. Άσε που το **Sin Burger Bar** ανέκαθεν είχε καλύτερο burger από όποιο γλυφαδιώτικο burger house ήταν της μόδας εκείνον τον μήνα. Α.Π.

196

© ΠΕΤΡΟΣ ΝΙΚΟΛΤΣΟΣ

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Γιώργου Μαργαρίτη*

Την Αθήνα τη λατρεύω απ' άκρη σ' άκρη. Είναι το άλφα και το ωμέγα. Όλα τα καλά είναι εδώ μαζεμένα. Ζω πολλά χρόνια στην Αθήνα, από 15 χρονών. Η πρώτη μου δουλειά ήταν σε ένα περιβόλι στο Κορωπί. Σκαλίζαμε μαρούλια. Εργατική δουλειά. Μ' αρέσει να βλέπω τα φώτα τη νύχτα και ν' ακούω τις φωνές των κρεοπωλών στη Βαρβάκειο τη μέρα.

*Ο Γιώργος Μαργαρίτης είναι λαϊκός τραγουδιστής

197

Γιατί υπάρχουν άνθρωποι που αγαπούν και φροντίζουν τις γάτες της πόλης

Στο τέλος της οδού Ξενοκράτους στο Κολωνάκι, μικρές κατασκευές ντυμένες με τεχνητό γκαζόν δημιουργούν ένα ήσυχο καταφύγιο για τις γάτες. Οι ευτραφείς γάτες της γατοποικίας κυκλοφορούν σαν να είναι οι άρχοντες της γειτονιάς, ξαπλώνουν κάτω απ' τον ήλιο, παίζουν στα παγκάκια και ζουν άνετα, χωρίς να χρειάζεται ν' ανησυχούν για τα προς το ζην. Ε.Ν.

198 Γιατί δεν χρειάζεται να ξεγιτευτείς ως την Τζαμάικα για να πιεις ένα ρούμι της προκοπής

Το Baba au Rum του Θάνου Πουρναρού με τα 400 είδη ρουμιού σκοράρει ανελλιπώς και χρόνια τώρα στη λίστα με τα καλύτερα μπαρ του πλανήτη, χάρις σε μια πλείλιση απολύτως τροπική. Σ.Τσ.

199-203

Για την Αρ Ντεκό πολυκατοικία Σπαθάρη

Στην οδό Μαυροματαίων 39 στέκει μια πενταώροφη πολυκατοικία με ξεχωριστή προσωπικότητα, έργο του αρχιτέκτονα Νικολάου Νικολαΐδη, που χτίστηκε τη δεκαετία του 1920. Το βλέμμα τραβά αμέσως η γωνία της, που υψώνεται σαν μικρός πυργίσκος, δίνοντας στο κτίριο έναν αέρα σχεδόν παραμυθένιο. Δεν είναι τυχαίο ότι έχει χαρακτηριστεί ιστορικό διατηρητέο μνημείο, αφού αποτελεί ένα σπάνιο και ιδιαίτερα κομψό δείγμα πολυκατοικίας του Μεσοπολέμου, με έντονες επιρροές από το κίνημα της Αρ Ντεκό. Φ.Κ.

Για να ξαναζήσεις τα 80s ή να τα ζήσεις για πρώτη φορά

Εδώ και 4 δεκαετίες, το **Blanos Roll & Bowl** (γνωστό στους ντόπιους απλά ως Μπλάνος) διασκεδάζει παιδιά και ενήλικες στην καρδιά της Γλυφάδας. Για τα παιδιά που γεννήθηκαν στα 80s και μεγάλωσαν στα 90s, τα σαββατόβραδα στον Μπλάνο ήταν ό,τι πιο κοντινό υπήρχε σε τελετή μύησης. Ελάτε να ξαναζήσετε παιδιά, να παίξετε bowling, να κάψετε roller ή να γιορτάσετε like it's 1989... κυριολεκτικά! Λεωφόρος Ποσειδώνος 81 & Δούσμανη 3. Ε.Χ.

Οι δενδροστοιχίες της Μιχαήλ Βόδα

Εξακολουθεί να είναι ο δρόμος της Αθήνας με την ωραιότερη διάταξη δενδροστοιχιών. Και με τόσους πεζόδρομους κατά μήκος της Βόδα είναι να απορείς πώς δεν έχει συμβεί στην περιοχή λίγο ποιοτικό gentrification και σ' αυτή τη γωνιά των Αθηνών. Ειδικά τους καλοκαιρινούς μήνες, που μας καίει ο τσιμεντολίβας, θα εκτιμούσαμε πολύ κάνα δυο τραπεζάκια, με κατιτίς δροσερό πάνω τους. Ο παλιός παράδεισος των μπαλωματήδων έχει ακόμη να δώσει στους κατοίκους του. Χ.Γ.

Για τη βεράντα στον ουρανοξύστη του Πειραιά

Αν ακούσεις κάτι για rave party στον ουρανοξύστη του λιμανιού του Πειραιά, μη φοβηθείς τα μεγάλα ύψη. Στον 3ο όροφο του ουρανοξύστη, στον όροφο του Nice and Easy, θα βρεις το **Cloud 9 seaside lounge bar**, που διαθέτει μεγάλη εξωτερική βεράντα με θέα στην πόλη, στο ηλιοβασίλεμα και στα φώτα των πλοίων στην μπούκα του λιμανιού. Αυτό που έχει κάνει τα τελευταία 2 χρόνια το Cloud 9 πολυσυζητημένο είναι τα rooftop sessions τους ζεστούς μήνες, δηλαδή συγκεκριμένες βραδιές με θεματικά πάρτι, με είσοδο,

επώνυμους djs, δυνατή ηλεκτρονική μουσική και ατμόσφαιρα κομψού house club - τα πάρτι ανακοινώνονται μέσα από τα social. Μ.Δ.

Μπεργκεράδικο χρονοκάψουλα

Τρως smash burgers και παράλληλα βλέπεις σε προτζέκτορα στον τοίχο τον Γκάλη, τον Γιαννάκη, τον Φασούλα να δίνουν μάχη με τα θηρία της Σοβιετικής Ένωσης το μακρινό 1987 - κι η όλη αισθητική τριγύρω είναι 80s και 90s, από τις αφίσες μέχρι μια σειρά αναμνηστικών της εποχής. Στο **Balboa** (Αρτέμιδα) στα σύνορα Ψυρρή-Μοναστηράκι. Λ.Β.

ΕΔΩ, ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΟΗΓΕΙΤΑΙ.

Στην Παπαστράτος, εδώ και 95 χρόνια, δίνουμε προτεραιότητα στο μέλλον. Πρωτοπορούμε, επενδύουμε στους ανθρώπους και τον τόπο μας και συμβάλλουμε σταθερά στην πρόοδο της Ελλάδας.

Με οδηγό τις αξίες μας, τη συνέπεια και την εμπειρία, συνεχίζουμε να διαμορφώνουμε το αύριο.

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΣ PHILIP MORRIS INTERNATIONAL

#prostokalytero

204. ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΤΑΡΑΤΣΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΠΡΑΪΝΤΙΚΕΣ

Ένα ποτό με θέα την Ακρόπολη στο **Bios**, καλοκαίρι, λίγο αέρα, λίγο ιδρώτα. Και ξαφνικά, όλα αυτά που σε εκνεύρισαν μέσα στη μέρα μικραίνουν. Χ.Μ.

205. ΜΙΑ ΠΑΡΑΛΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΥΣ:

Το έργο «*Attheriver*», που συνυπογράφουν ο ΙΝΟ και ο Ταχίς, επί της Πανόρμου, στην πρόσοψη πολυκατοικίας λίγα μέτρα από το Μετρό, μας μεταφέρει σε μια καλοκαιρινή σκηνή, δίπλα στο νερό, καμία σχέση με το γύρω αστικό τοπίο. Πόσοι έχετε δει αυτήν την τοιχογραφία που βρίσκεται εκεί από το 2021; Αρκεί απλώς να σηκώσετε λίγο πιο ψηλά το βλέμμα για να την παρατηρήσετε. Ν.Μ.Κ.

206. ΓΙΑ ΤΗ ΖΑΧΑΡΗ ΠΟΥ ΚΥΛΑΕΙ ΑΡΓΑ ΣΤΑ ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣΙΑΝΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΑ

Η διακόσμηση μοιάζει βγαλμένη από ταινία Bollywood: φούξια τοίχοι, γυαλιστερές αφίσες, πλαστικά λουλούδια κι ένα μεγάλο ψυγείο με Κόκα Κόλες. Στους πάγκους, τα ταψιά γεμίζουν με γλυκά που στάζουν σιρόπι. Πρωταγωνιστής το Rasgulla, μικρές σφαιρικές μπουκιές από ζυμάρι με σιμιγδάλι, βουτηγμένες σε ζάχαρη. Θα τα βρεις στις γειτονιές της Ομόνοιας, Πλατεία Θεάτρου, Μενάνδρου, Σωκράτους και Γερανίου, ανάμεσα στα πάμπολλα ινδικά και πακιστανικά εστιατόρια που είναι ταυτόχρονα μπακάλικα και ναργιλεδάδικα. Κ.Κ.

207. ΣΤΟΝ ΠΑΡΙ ΣΤΟΝ ΑΛΙΜΟ ΓΙΑ ΣΟΥΒΛΑΚΙΑ ΚΑΙ ROCK

Στην οδό Θουκυδίδου 38, δεν θα βρείτε απλά καλό κρέας και φιλόξενη, ακομπλεξάριστη περιποίηση. Από το 1962 η σχάρα του έχει ψήσει αμέτρητα νόστιμα, τα οποία κέρδισαν χιλιάδες στόματα. Ξεκίνησε από έναν ναυτικό που βαρέθηκε τα «μπάρκα» και ο γιος του αποφάσισε να μη ροκάρει μόνο η τσίκνα αλλά και η μουσική. Το προτιμούν και αρκετές μπάντες όταν έρχονται Ελλάδα. Δ.Α.

208. ΜΠΙΡΑ, ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

Σε αυτή την μπιραρία μόνο μια τεράστια τζαμαρία σε χωρίζει από τα καζάνια του ζυθοποιείου, εκεί όπου γεννιέται η μπύρα σου κι ύστερα ρέει από την παραγωγή κατευθείαν στο ποτήρι σου. Το **Paragon** είναι μικροζυθοποιείο και tap room μαζί. Και, ναι, βρίσκεται στην Αθήνα! Λεμεσού 3, Ηλιούπολη. Κ.Βν.

209. ΟΙ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΤΑΠΙΣΕΡΙ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ

Ολόκληρη η Γαλλική Πρεσβεία είναι ένα μουσείο. Αλλά για να δεις τέτοιες ταπισερί χρειάζεται κα-

© ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΪΤΖΑΣ

211. Για τα θερινά σινεμά «σαν συγκατοίκηση»

Η Αθήνα, εκτός από τα αστεράτα της θερινά (Cine Paris, Θησείων κ.λπ.), έχει κι εκείνα όπου ως θεατής νομίζεις ότι συγκατοικείς με τους γύρω γείτονες. Σινεμά όπως η Αθηναία στο Κολωνάκι και η Ριβιέρα στα Εξάρχεια, όπου εκτός από την ταινία, βλέπεις και σκηνές από τις ζωές των ανθρώπων που μένουν στις γύρω πολυκατοικίες και νιώθεις σαν τον χαρακτήρα του Τζίμι Στιούαρτ στον «*Σιωπηλό μάτσα*». Γ.Δ.

νονικά να ταξιδέψεις στη Γαλλία. Πρόκειται για τη «*Μάχη στη Μιλθία Γέφυρα*», κατασκευασμένη από τη βασιλική βιοτεχνία των Γκομπλέν του 17ου αιώνα, μνημειακών διαστάσεων και ασύλληπτης τεχνικής. Και δύο τεράστιες επίτοιχες ταπισερί του Ρενέ Περό με θέμα την κουκουβάγια και τις όρνιθες. Δεν περιγράφονται, απλώς σε κάνουν να σκέφτεσαι «τύφλα να 'χει η οπ αρτ». Ε.Λ.

212. ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ ΠΟΥ ΛΕΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

Πιθανότατα είναι η μοναδική! Είναι γνωστή ως πολυκατοικία Σαββίδη, στην Αιγύπτου 1-σχεδόν στην συμβολή Αλεξάνδρας και Πατησίων-, στην αριστερή πλευρά του πέμπτου ορόφου της οποίας βρίσκεται ένα μεγάλο ρολόι. Η κατασκευή της, σε σχέδια Νικολαΐδη και Μιχαλέα, ολοκληρώθηκε το 1936 και, πιθανότατα, επειδή εκείνα τα χρόνια ήταν με διαφορά το ψηλότερο κτίριο στην περιοχή, τοποθετήθηκε σ' αυτήν το ρολόι ώστε να ξέρουν οι Αθηναίοι που περνούσαν από κει την ώρα. Τ.Σ.

213. ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΘΕΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΛΟΙΑ

Το πιο εύκολο σημείο για να χαζέψεις τα πλοία που φεύγουν και έρχονται είναι η ψηλή πεζο-

γέφυρα έξω από τον Ηλεκτρικό του Πειραιά. Ανεβαίνεις κι όλο το λιμάνι είναι μπροστά σου: καράβια που ετοιμάζονται να φύγουν, αυτά που μόλις έφτασαν και κόσμος που πηγαينوέρχεται. Έχει και κυλιόμενες σκάλες, δεν θα κουραστείς. Ε.Β.

214. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΙΣ ΤΟΥΣ BEATLES ΣΕ ΡΩΣΙΚΕΣ ΜΑΤΡΙΟΣΚΕΣ

Υπάρχει λοιπόν αυτός ο τύπος, ο Τάσος Κόντος, που ταξιδεύει με λεωφορεία, τοπικές αερογραμμές και βαπόρια στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και φέρνει περίεργα πράγματα που τα βρίσκεις στο **Επίλεκτον** (Καραΐσκου 111, Πειραιάς, 2104175498). Εκτός από τους Beatles (μεγαλύτερη ματριόσκα ο Δένον φυσικά), μπορεί να σου βρει vintage αυθεντικές γιγαντοαφίσες του Bollywood, τριπάτα μικρά λαμπάτερ από χρυσαφένιο κεχριμπάρι από τη Λιθουανία (90% της παγκόσμιας παραγωγής κεχριμπαριού προέρχεται από τις Βαλτικές Χώρες), προσωπεία από καρπούς σόγιας από την Κούβα, ξυλόγλυπτους σταυρούς από την Αιθιοπία, το ξύλινο rain stick (και σε βερσιόν των 2 μέτρων) για να ακούς τον ήχο της βροχής από τον Αμαζόνιο, τα ιστορικά δαμασκηνά ριχτάρια της Συρίας περασμένα από τους δρόμους του μεταξιού, από την Κωνσταντινούπολη και τη Ρώμη, κινέζικες διαφημίσεις τσιγάρων του 1920 και ό,τι άλλο μπορεί να βρει ένας ρομαντικός globe trotter στις περιηγήσεις του. Αγαπημένοι του ήχοι τα blues και οι ανακοινώσεις από τα μεγάφωνα των αεροδρομίων. Αν πεις μαζί του κι ένα αφέντι, μπορεί να τον καταφέρεις να σου εξηγήσει τι είναι το Πριγκιπάτο της Σαντορίνης... Γ.Ν.

210

Το πιο πράσινο και δροσερό καφέ στη Δυτική Αττική

Έχεις ξανακούσει για τον Διομήδειο Βοτανικό κήπο; Όχι, γιατί είναι καλά κρυμμένος στο Χαϊδάρι, έχει άπειρα λουλούδια, δέντρα, θαμνάρια και φυτά, μοσχοβολάει εξοχή, και το καφέ μέσα στον κήπο είναι σαν να βρίσκεται σε εντελώς άλλον (αλλά υπέροχο) κόσμο. Ιερά Οδός 403, Χαϊδάρι. Μ.Ζ.

ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ

ΟΜΙΛΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Επενδύουμε σε μία καλύτερη
ποιότητα ζωής για όλους

SNFCC / Giorgis Yerolymbos

Κάθε έργο μας, αξία για τη χώρα.

Κάθε έργο μας είναι μια δέσμευση για ένα καλύτερο αύριο. Με τις υποδομές που δημιουργούμε, χιλιάδες οικογένειες στηρίζονται και αποκτούν νέα προοπτική, οι πόλεις αναβαθμίζονται, οι πολίτες νιώθουν μεγαλύτερη ασφάλεια, το περιβάλλον αναπνέει και οι τοπικές οικονομίες ανθίζουν.

Με σταθερά βήματα εξέλιξης, είμαστε μπροστά στην απασχόληση, την οικονομία, την ενέργεια και την κοινωνία.

- ✓ Συμβάλλουμε έμπρακτα στην **ενίσχυση της απασχόλησης**.
- ✓ Ενδυναμώνουμε την **τοπική επιχειρηματικότητα** και το εθνικό εισόδημα.
- ✓ Ενισχύουμε την **ενεργειακή αυτονομία** και **ασφάλεια** της χώρας.
- ✓ Στεκόμαστε **δίπλα στη νέα γενιά**, στηρίζουμε τις ευάλωτες ομάδες και ανταποκρινόμαστε άμεσα σε κάθε έκτακτη ανάγκη.

www.gekterna.com

I LOVE ATHENS

Δυο ζωές

Του Κωνσταντίνου Πίττα*

Βύρωνα, 1985

Τα σκεπάσματα βγήκαν στον ήλιο, οι άνθρωποι βγάζουν το κρεβάτι τους στο παράθυρο. Δυο μαξιλάρια - δυο ζωές μοιρασμένες, με αγάπη, ή και χωρίς αυτήν. Σκηνές από έναν γάμο, όλα στο φως, δεν σου κρύβουν τίποτα - δεν έχεις παράπονο-, αρκεί να τα προσέξεις, να τους δώσεις σημασία και να φανταστείς και όσα δεν φαίνονται.

Ήταν Κυριακή πρωί στον Βύρωνα και από τα πολλά ανοιχτά παράθυρα άκουγες ραδιόφωνα. Δεν υπήρχαν πολλοί σταθμοί - ή λαϊκά τραγούδια ή τη Μητρόπολη θα άκουγες. Πολύ δυνατά έπαιζαν όλα, μικρή φασαρία της γειτονιάς. Στον δρόμο ακούγεται πίσω μου μια πόρτα αυτοκινήτου που κλείνει, κάποιος βάζει μπροστά και φεύγει. Γαβγίσματα σκύλων από μακριά, από την άλλη γειτονιά. Νευριασμένη φωνή μιας γυναίκας, λίγο μακρινή κι αυτή, σ' ένα παιδί, σ' ένα σπίτι.

*Ο Κωνσταντίνος Πίττας είναι φωτογράφος

Spark Your Vibe

HUAWEI WATCH FIT 5

Φέρνει το fitness στον δικό σου ρυθμό!

HUAWEI WATCH FIT 5 Pro

HUAWEI WATCH FIT 5

Η νέα σειρά HUAWEI WATCH FIT 5 φέρνει το fitness πιο κοντά στον δικό σου ρυθμό. Με λεπτό, τετράγωνο και κομψό design, φωτεινή οθόνη, προηγμένες λειτουργίες άθλησης και υγείας, mini-workouts για κάθε στιγμή της ημέρας και αυτονομία έως 10 ημέρες, γίνεται το smartwatch που ταιριάζει στην πόλη, στην προπόνηση και στην καθημερινότητά σου. Παράλληλα, με κάθε αγορά FIT 5 ή FIT 5 Pro, οι χρήστες θα αποκτούν δωρεάν πρόσβαση σε premium εφαρμογές υγείας, fitness και ευεξίας μέσω του HUAWEI Health MultiPass, όπως HUAWEI Health+, URUNN, FIIT και άλλες, αξίας €163 έως €179 ευρώ αντίστοιχα.

Το HUAWEI WATCH FIT 5 είναι ήδη διαθέσιμο στο επίσημο δίκτυο συνεργατών της HUAWEI, από €199 στα €159, τιμή γνωριμίας, ενώ το HUAWEI WATCH FIT 5 Pro έρχεται στις 4 Ιουνίου, και αυτό με προσφορά έκπληξη!

 HUAWEI Υγεία | Συμβατό με Android και iOS

 Ανέπαφες Πληρωμές

Tap to Pay με CURVE Pay

ΛΟΓΟΙ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑ

216. ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΩΝΥΜΟΙ ΚΑΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ ΤΟ ΠΟΤΟ ΤΟΥΣ

Ας πούμε στο **Codice Blu** (Δουκιανού 32): σε ένα βράδυ μπορείς να συναντήσεις σε διπλανά τραπέζια τον Νίκο Καρβέλα, τον Ευάγγελο Βενιζέλο, τον Δημήτρη Μελισσανίδη και όλες τις θεατρικές παρέες της Αθήνας, αλλά και γιατί το σέρβις σε σκλαβώνει. Ε.Μ.

217. ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΞΕΧΩΡΙΣΤΟ ΣΤΕΚΙ ΣΤΟ ΜΑΡΟΥΣΙ

Το **Blueprint**. Από εκείνα τα μέρη που είναι και σημαίνουν πολλά πράγματα. Τον καφέ πριν από την έξοδο, το ραντεβού, το ποτό του σβησίματος, τις εξομολογήσεις, τους εορτασμούς. Το κλασικό ροκ από τα ηχεία ιδανικό μπάκγκραουντ σε ένα στέκι που συνοδεύει εδώ και δεκαετίες τις αναμνήσεις μας από την περιοχή. Μ.Κ.

218. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΠΑΛΜΟΡΑΛ

Μέσα στο καταπράσινο κτήμα στο Ίλιον, ο επιβλητικός Πύργος της Βασιλίσσης μοιάζει από άλλη εποχή. Χτισμένος τον 19ο αιώνα ως εξοχική κατοικία της βασίλισσας Αμαλίας, θυμίζει γοτθικό πύργο παρόμοιο μ' εκείνον του Χοενσβάνγκαου, όπου έζησε ο Όθωνας τα παιδικά του χρόνια, και αποπνέει μια ρομαντική, παραμυθένια ατμόσφαιρα. Στο εσωτερικό του, η διακόσμηση, οι υπέροχες οροφωγραφίες και τα ξύλινα παρκέ-μαρκετερί συμπληρώνουν την εικόνα ενός χώρου ιδιαίτερης αισθητικής. Ε.Ν.

219. Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΥΠΟΓΕΙΑ ΣΤΟΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΣΙΔΩΡΩΝ

Βρίσκεται στο κρυμμένο εκκλησάκι των Αγίων Ισιδώρων του Λυκαβηττού. Η στοά κατεβαίνει από τη δυτική πλαγιά του λόφου, ακολουθεί την Καλλιδρομίου μέχρι τη μέση, περνάει τον λόφο του Στρέφη, διασχίζει την Αλεξάνδρας, περνάει κάτω από το Πεδίο του Άρεως, διασχίζει την Κυψέλη και βγαίνει στο Γαλάτσι, στο τέρμα της οδού Πανουργιά. Δεν χρειάζεται να την περπατήσεις - το έχουν κάνει οι ερευνητές της μυστικής Αθήνας για σένα. Γ.Ν.

220 Ο καλύτερος σταθμός του μετρό για να μένεις μακριά

Μεταξουργείο. Ο σταθμός είναι πολύ συμπαθής και ίσως από τους πιο εύστοχα διακοσμημένους, με έργα του Φασιανού που αποδίδουν τη χαρούμενη εποχή που το θέατρο Περοκέ, και κατ' επέκταση η γύρω περιοχή, ήταν στις μεγάλες τους δόξες. Όταν μένεις μακριά, ανακαλύπτεις το ωραίο ντεκόρ κάθε φορά που αποβιβάζεσαι ή επιβιβάζεσαι εκεί. Αντίθετα, όταν τον επισκέπτεσαι σε καθημερινή βάση, φτάνει γρήγορα η στιγμή (όπως και οπουδήποτε αλλού άλλωστε) που δεν βλέπεις πια τίποτα εκτός από τα γρανιτένια πλακάκια. Γ.Κ.

221

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Αύγουστου Κορτώ*

Αγαπώ την Αθήνα γιατί είναι χαωτική σαν εμένα και γιατί, όταν λέω Αθήνα, εννοώ Εξάρχεια και δεν μπορώ να φανταστώ κάτι πιο αγαπημένο από τα Εξάρχεια. Δεν έχω γνωρίσει άλλη γειτονιά, εκεί ζω από το 2003 και, παρόλα τους τα βάσανα, είναι και θα είναι η μικρή μου πατρίδα.

*Ο Αύγουστος Κορτώ είναι συγγραφέας

222. ΟΙ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΝΤΣΕΡΤΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΝΑΣΣΟ

Υπό την αιγίδα της βασιλικής οικογένειας, ο ετήσιος χορός του Παρνασσού ήταν το κοσμικό γεγονός της χρονιάς και, από το 1875, ο Σύλλογος Παρνασσός, στο αρχοντικό νεοκλασικό της πλατείας Καρύτση, έδωσε μια νέα καλλιτεχνική πνοή και μια αισιοδοξία σε δύσκολες εποχές. Με το πέρασμα του καιρού, σχόλασαν οι χοροεσπερίδες, οι ανθοκομικές εκθέσεις και η σχολή των εγκαταλειμμένων παιδιών. Όμως, σε μια πόλη που δεν φημίζεται για τη φιλοτεχνία και τη φιλοκαλλιέργειά της, ο Παρνασσός, στο ίδιο πάντα ιστορικό ντεκόρ του, επιμένει καλλιτεχνικά, ολοζώντανος, με εκθέσεις, κονσέρτα και διαλέξεις. Καρύτση 8. Ε.Ψ.

223-227

Για την Αυλή των Θαυμάτων που κρύβει στην καρδιά της η Αθήνα

Στο Μοναστηράκι, ένα οικοδομικό τετράγωνο που κάποτε λεγόταν «Αυλή των Θαυμάτων» έχει μετατραπεί στο Μουσείο Νεότερου Ελληνικού Πολιτισμού. Ένα σύνολο κτιρίων και μνημείων -οθωνικά σπίτια, εκκλησίες, ρωμαϊκά και βυζαντινά ίχνη- συνθέτει μια παλαιά πόλη μέσα στη νέα. Στους χώρους του, αντικείμενα και ιστορίες από τον 18ο αι. έως τη δεκαετία του '70 ζωντανεύουν την καθημερινότητα της Αθήνας. Ε.Ντ.

Επιστροφή στα 70s

Για το μουσείο «ουφάδικο» της Αθήνας, στο Παλαιό Φάληρο. Ήχοι από κουμπιά, πίστες που δεν τελειώνουν ποτέ και αμέτρητες οθόνες. Στο **Greek Arcade Museum** θα βρεις αμέτρητα arcade παιχνίδια, από Pac-Man, Daytona, παλιές κονσόλες, όλα στη σειρά. Δεν είναι ακριβώς μουσείο, ούτε ακριβώς ουφάδικο. Είναι κάτι ενδιάμεσο. Ένας χώρος που σε βάζει για λίγο μέσα σε μια άλλη δεκαετία. Ε.Β.

Για τις Ασιάτισσες της Καθολικής Εκκλησίας

Κάθε πρωί Κυριακής, στον Καθολικό Καθεδρικό Ναό Αγ. Διονυσίου Αρεοπαγίτη, καθολικοί, ως επί το πλείστον Ασιά-

τες, συμμετέχουν στη λειτουργία και μετά κατηγορίζουν φλύαροι τον μεγάλο περίπατο και χάνονται μέσα στο Μετρό Πανεπιστήμιο. Ε.Μ.

Τι κι αν περνάνε τα χρόνια και χάνονται τα αγαπημένα μας συγκροτήματα;

Πόσες φορές θα ξαναδείς τους Scorpiens, τους AC/DC, ακόμα και τους Guns N' Roses ή τους Metallica; Η σκηνή της Αθήνας σου προσφέρει εδώ και καιρό την καλύτερη εναλλακτική. Η πληθώρα από TRIBUTE BANDS στα αγαπημένα μας γκρουπ εδώ και χρόνια κάνει ιδιαίτερα αισθητή την παρουσία της στο συναυλιακό σανίδι. Μουσική από fans για fans. Μ.Κ.

Οι τελευταίες εφηβείες όταν πάνε για καφέ

Οι γιαγιάδες και τα παππουδάκια που κατακλύζουν τα Mc Donald's και τα Goody's σε παρέες των 15 για καφέ. Η χαλαρότητα του ελληνικού σε πλαστικό κυπελλάκι, σε μια τελευταία εφηβεία πριν τα 85, που φλερτάρει, κακαρίζει με ανέκδοτα του Μπόμπο, ακκίζεται ξεπατικώνοντας τις σκανδαλιές της πενταήμερης, νοστιμείται τα κερασμένα μπισκοτάκια αφηφώντας το ζάχαρο και μαζεύεται σπίτι από νωρίς, μόλις ηχησει το καμπανάκι για το χάπι της πίεσης. Ε.Ψ.

216-227

THE GREEK SUPERFOOD

mastihashop® info@mastihashop.com | www.mastihashop.com

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα μέσα από τον φακό του Άνθιμου Ντάγκα*

*Ο Άνθιμος Ντάγκα είναι street photographer

Η Αθήνα των λόφων, της ιστορίας και των ανθρώπων Του Μανόλη Κορρέ*

Η Αθήνα είναι η πόλη στην οποία γεννήθηκε – κι αυτό από μόνο του είναι ένας σπουδαίος λόγος. Όμως συμβαίνει και κάτι ακόμη, που πολλές φορές μου προκαλεί απορία: το ότι γεννηθήκαμε σε μια τόσο σημαντική πόλη. Εμείς απλώς βρεθήκαμε σε κάποιο σημείο της Γης, σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Θα μπορούσαμε να έχουμε γεννηθεί οπουδήποτε αλλού στον κόσμο, κι όμως γεννηθήκαμε στην Αθήνα. Πάντα αναρωτιέμαι: είναι σύμπτωση; Το έχουμε φτιάξει στη φαντασία μας; Πώς γίνεται, ανάμεσα σε τόσα διαφορετικά μέρη του κόσμου, να καταλήξαμε τελικά στην Αθήνα;

Βέβαια, υπάρχουν ασφαλώς κι άλλες πόλεις με τεράστια ιστορία, με μνημεία, με σπουδαίους ανθρώπους. Αλλά ποιος είπε ότι κι αυτές οι πόλεις δεν είναι μοναδικές; Και, σε κάποιον βαθμό, κάθε μέρος πάνω στη Γη είναι μοναδικό.

Θα πρόσθετα και κάτι ακόμη. Την εποχή που συζητούσαν αν πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους θα έπρεπε να γίνει η Αθήνα ή κάποιο άλλο μέρος – ίσως κάπου πιο κεντρικά στη Στερεά Ελλάδα. Ο Λέο φον Κλέντσε είχε σχολιάσει τότε, πάνω σ' αυτές τις πιθανότητες, κάτι εξαιρετικό: ότι η Αθήνα είναι τόσο μοναδική, ώστε, ακόμη κι αν εξαφανιζόταν ολοκληρωτικά από προσώπου Γης, μόνο το όνομά της θα αρκούσε για να την ξαναχτίσει. Είναι μια σπουδαία φράση του Κλέντσε.

Κατά τα άλλα, η Αθήνα είναι σπουδαία και ως γεωφυσικό περιβάλλον. Γύρω της υπάρχει ένα σύνολο από αξιόλογα βουνά· βρίσκεται μέσα σε μια μεγάλη πεδιάδα – το «πεδίο» των αρχαίων – και συγχρόνως διαθέτει λόφους με εξαιρετική παρουσία.

Για παράδειγμα, όλοι γνωρίζουμε ότι η Ρώμη αποκαλείται Επτάλοφος. Όμως, αν ταξιδέψει κανείς εκεί περιμένοντας να συναντήσει λόφους όπως της Αθήνας, πιθανότατα θα απογοητευτεί. Οι επτά λόφοι της Ρώμης είναι στην πραγματικότητα γεωφυσικοί σχηματισμοί που προέκυψαν από τη διάβρωση ενός σχετικά ήπιου υψιπέδου, μόλις τριάντα ή σαράντα μέτρα πάνω από τη στάθμη του ποταμού Τίβερη. Με τη διάβρωση δημιουργήθηκαν μικρές κοιλάδες – της τάξεως των εκατό ή εκατόν πενήντα μέτρων σε πλάτος και είκοσι ή τριάντα μέτρων σε βάθος – κι έτσι τα τμήματα που απέμειναν από εκείνο το πλατό ονομάστηκαν λόφοι.

Στην Αθήνα, αντίθετα, έχουμε λόφους πραγματικά επιβλητικούς, βραχώδεις. Τα πετρώματα στις κορυφές τους – στον Λυκαβηττό, στην Ακρόπολη – έχουν ηλικία περίπου εκατόν τριάντα εκατομμυρίων ετών. Όλοι αυτοί οι λόφοι, όπως και τα πετρώματα των γύρω βουνών, κουβαλούν μια τεράστια γεωλογική ιστορία. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι το λεκανοπέδιο της Αττικής υπάρχει εδώ και εκατόν τριάντα εκατομμύρια χρόνια· ίσως η ηλικία του να είναι της τάξεως των πέντε εκατομμυρίων ετών. Τα υλικά του όμως – οι γεωλογικοί του σχηματισμοί – είχαν ήδη αρχίσει να στρώνονται και να διαμορφώνουν γεωλογικά στρώματα πριν από εκατόν τριάντα εκατομμύρια χρόνια. Ακολούθησαν αμέτρητες μεταβολές και μεταμορφώσεις: η περιοχή αναδύθηκε από τη θάλασσα, ξαναβυθίστηκε, μετακινήθηκε. Είναι, με άλλα λόγια, ένα κομμάτι της ίδιας της ιστορίας της Γης αποτυπωμένο πάνω σ' αυτούς τους λόφους.

Έπειτα, η Αθήνα είναι ο τόπος της ελιάς και του ελαιόλαδου. Είναι ένας τόπος ξερικός, κι όμως, ήδη από την αρχαιότητα, τη θαύμαζαν για το μοναδικό της κλίμα. Θυμάμαι ότι, ακόμη και στις δύσκολες εποχές του νέφους, στις δεκαετίες του '70, του '80 και του '90 – όταν η πολιτεία προ-

σπαθούσε να αντιμετωπίσει τη σοβαρή ατμοσφαιρική ρύπανση- η Αθήνα παρέμενε καλύτερη από πολλά άλλα μέρη που δεν είχαν νέφος. Γιατί οι κλιματικές της συνθήκες είναι κάτι πραγματικά ξεχωριστό.

Από την αρχαιότητα αυτό επαναλαμβάνεται συνεχώς: η Αθήνα είναι διάσημη για το κλίμα της και για τη βλάστησή της. Και βέβαια υπάρχει και η θάλασσα. Είναι σπάνια αυτή η φυσική ποικιλία - να έχεις τη θάλασσα παντού γύρω σου. Δεν είναι καθόλου συνηθισμένο χαρακτηριστικό. Η Αττική άλλωστε, που κάποτε αποτελούσε το κράτος της Αθήνας, φαίνεται πως πήρε το όνομά της από μια παλαιότερη λέξη, «Ακτική», που αναφερόταν ακριβώς σ' αυτό: στον τόπο με τις πολλές ακτές γύρω γύρω.

Έπειτα υπάρχει και η ιστορία της Αθήνας, η οποία πιθανώς οφείλει πολλά και στα ίδια τα φυσικά χαρακτηριστικά του τόπου. Πολλοί υποστηρίζουν ότι αυτό δεν είναι μια απλή σύμπτωση, αλλά ότι υπάρχει μια βαθύτερη αιτιακή σχέση - όχι μόνο για την Αθήνα, αλλά και για άλλα μέρη όπου γεννήθηκε πολιτισμός, αναδείχθηκαν σπουδαίοι άνθρωποι και αναπτύχθηκε δημιουργία σε πολλούς τομείς.

Τα φυσικά γνωρίσματα του τόπου, το ήπιο κλίμα, η θάλασσα, αλλά και μια εξαιρετικά κεντρική θέση, που επιτρέπει ταξίδια και επαφή με άλλους κόσμους, φαίνεται πως συνέβαλαν στη διαμόρφωση ενός ιδιαίτερου χαρακτήρα. Κι αυτό είναι κάτι που απασχολούσε τους σκεπτόμενους ανθρώπους ήδη από την αρχαιότητα. Ο Ηρόδοτος είχε πει ότι η Ελλάδα γεννά τόσο δυνατούς ανθρώπους επειδή έχει σκληρά χώματα. Εννοούσε, δηλαδή, ότι ο αγώνας της επιβίωσης ήταν δύσκολος και πως αυτή η δυσκολία σκληραγωγούσε τους ανθρώπους. Εννοούσε επίσης την ικανότητα που είχαν τότε οι Έλληνες να υπερασπίζονται τον τόπο τους απέναντι σε πολύ ισχυρότερους επιβουλείς, όπως ήταν η περσική δύναμη.

Και βέβαια, το ένα φέρνει το άλλο. Κάποια στιγμή φτάνουμε σ' αυτό που θα λέγαμε «κρίσιμη μάζα»: η συσσώρευση χαρισμάτων, ευνοϊκών συνθηκών και δυνατοτήτων φτάνει σε ένα τέτοιο σημείο ώστε να συμβαίνει μια μετάλλαξη- η ιστορία γυρίζει σελίδα και εμφανίζεται ένας μεγάλος πολιτισμός. Έτσι αναδύονται όλοι εκείνοι οι στοχαστές, οι μαθηματικοί, οι δημιουργοί που υπήρξαν στην Αθήνα.

Βέβαια, δεν μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι ο τόπος από μόνος του -η γεωγραφική θέση ή τα φυσικά του γνωρίσματα- αρκεί για να γεννηθούν τέτοιοι άνθρωποι. Γιατί αν ίσχυε αυτό, πώς εξηγείται το ότι δεν επαναλήφθηκε το αθηναϊκό θαύμα και στους επόμενους αιώνες; Φαίνεται λοιπόν πως δεν υπάρχει μια απλή «συνταγή», ότι αρκεί δηλαδή να διαθέτει ένας τόπος φυσικά χαρίσματα και όλα θα ακολουθήσουν. Αυτά τα στοιχεία ίσως δεν είναι ικανή συνθήκη- μπορεί όμως να είναι αναγκαία. Είναι μια εξαιρετικά ευνοϊκή βάση, αλλά απαιτούνται κι άλλα: μια ιστορική συγκυρία, μια ολόκληρη ιστορική διαδρομή, ώστε όλα κάποτε να συμπέσουν.

Και πάλι, βέβαια, μπορεί να αναρωτηθεί κανείς: υπάρχει πράγματι κάποιος νόμος στην ιστορία; Αν υπήρχε, τότε θα μπορούσαμε ίσως να συγκεντρώσουμε τα φυσικά χαρίσματα και τα υπόλοιπα δεδομένα ενός τόπου και να προβλέψουμε ότι σε πενήντα ή εκατό χρόνια θα συμβεί ένα νέο «θαύμα». Μάλλον όμως δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό. Είναι εύκολο να κατασκευάζουμε θεωρίες για τους νόμους της ιστορίας- στην πραγματικότητα πρόκειται περισσότερο για προσεγγίσεις και υποθέσεις - έστω και πολύ ενδιαφέρουσες.

Αυτά σκέφτομαι πολλές φορές όταν συλλογίζομαι το θέμα μας: την πόλη, την ιστορία της και τα κατορθώματα των ανθρώπων της Αθήνας σε μεγάλες και καθοριστικές εποχές.

**Ο Μανώλης Κορρές είναι αρχιτέκτονας, πολιτικός μηχανικός και καθηγητής της Ιστορίας της Αρχιτεκτονικής στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα σπουδών του ΕΜΠ. Είναι επικεφαλής της Υπηρεσίας Συντήρησης Μνημείων Ακρόπολης και τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών από το 2017.*

230. ΓΙΑ ΤΗ ΡΥΜΟΤΟΜΙΑ ΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗΣ

Το ιδανικό μέρος για να χαθείς. Η εξαιρετική ρυμοτομία (διά χειρός Δοξιάδη) σε αποπροσανατολίζει. Δεν έχεις συνηθίσει σε τόσο σωστά ακτινωτούς δρόμους που ξεκινούν από πλατείες, σε τόσο πλατιές, ισόφαρδες λωρίδες κυκλοφορίας, τόσο τακτοποιημένα μονομπλόκ κτιρίων, τόσο καλά μοιρασμένες πολυκατοικίες. Φυσικό είναι, μπερδεύεσαι, χάνεις το μέτρημα από πού πρέπει να στρίψεις, αρχίζουν και σου φαίνονται όλα ίδια, δεν έχεις κανένα σημάδι χάους να θυμάσαι αν ξαναπέρασες από κει, σταματάς και ανοίγεις χάρτη. Θα βρεις το μυστικό πέρασμα; Θα περάσεις στο επόμενο level; Κάνε save και συνέχισε. Αν βρεις και το σπίτι της Άντζελας, έχεις bonus έξτρα ζωή. Γ.Ν.

231. ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΑΖΙΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ, ΠΟΥ ΣΕ ΤΑΪΖΟΥΝ ΣΑΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΟΥ

Όπως το **Koutsou & Co** στην Ξενοφώντος, δίπλα στο Σύνταγμα. Μπαίνοντας στη στοά, βλέπεις ένα μπουκέτο ανεμώνες σε κάθε τραπέζι κι αυτό το οικείο μείγμα από θαμώνες, περαστικούς και φίλους. Μέχρι να βγει η Αργυρώ από την κουζίνα και να σε υποδεχτεί με το φιλόξενο χαμόγελό της, αναζητάς (ή έχεις κλείσει από πριν) μια θέση, βολεύεσαι και κοιτάς το γνώριμο μενού στον κατάλογο. Κι όσο τρως το χειροποίητο ψωμί που ζυμώνεται καθημερινά, οι αγαπημένες νοστιμιές της ελληνικής κουζίνας, από τη φάβα μέχρι την κοκορόσουπα και την πίτα ημέρας, όλα με ένα μικρό twist από τα μαγικά της χέρια, έρχονται στο τραπέζι σου με ένα άρωμα σπιτικής θαλαπωής. Δ.Γ.

232. ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ 608 ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

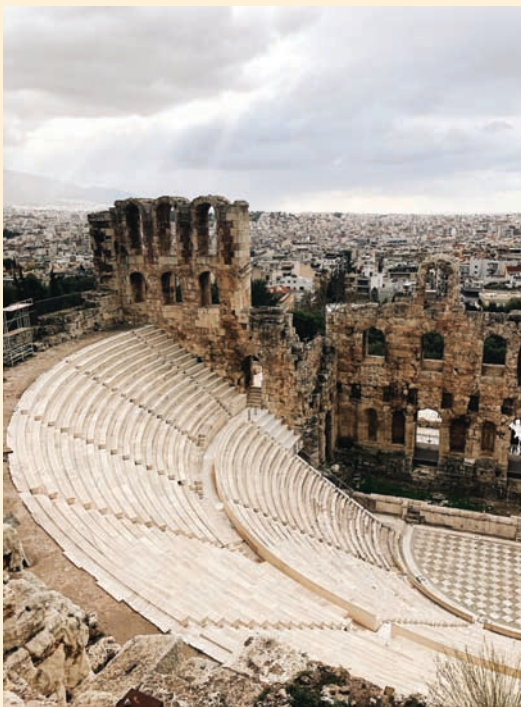
Το γνωστό φοιτητολεωφορείο του Ζωγράφου – που περνάει ήδη γεμάτο και παρ' όλα αυτά σταματάει. Σακίδια, ακουστικά, κουβέντες για εξεταστικές και σχέδια για καφέ που μπορεί να γίνουν, μπορεί και όχι. Το παρατσούκλι του είναι ακορντεόν, επειδή έτσι μοιάζει με τη φυσούνα του, αλλά κι επειδή ανοίγει, κλείνει, προσαρμόζεται και συνεχίζει. Αν έχεις στριμωχτεί μέσα του, έχεις ζήσει ένα μικρό, συλλογικό μάθημα επιβίωσης. Κ.Κ.

233. ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ SHAWARMA

Ε, αυτό το ανακάλυψα τυχαία και είμαι πολύ περήφανη. Το μαγαζί λέγεται **Al Zaim**. Μπέιτε χωρίς δισταγμό και παραγγείλτε κοτόπουλο Shawarma, σας παρακαλώ! Τα παιδιά είναι από τη Συρία και το φτιάχνουν ακριβώς όπως στην πατρίδα τους: ζουμερό, πεντανόστιμο και μπαχαρένιο. Την πρώτη φορά που το δοκίμασα

235 Ο κόσμος σου ανήκει

Αρκεί να βρεθείς στο Ηρώδειο, ζώντας κάθε στιγμή, κοιτώντας ψηλά.

© JULIA ISAKOVA, UNSPLASH

έφαγα από εδώ πέντε μέρες συνεχόμενα. Έχει και ωραίο φαλάφελ. Αγίου Μελετίου 61. Κ.Βν.

236. ΤΟ ΚΤΙΡΙΟ ΤΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΣΑΝΣ ΜΠΕΛ ΕΠΟΚ

Έτσι ονομάστηκε η περίοδος περίπου από το 1870 μέχρι την κήρυξη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Η Ωραία Εποχή. Τότε δεν το ήξεραν, μετά το κατάλαβαν και τη δεκαετία του 1930, ονόμασαν εκείνη την περίοδο Μπελ Επόκ. Τα σημάδια της υπάρχουν και σήμερα στην Αθήνα. Ένα από αυτά στην Πανεπιστημίου 12. Το Ίλιου Μέλαθρον, το Νομισματικό Μουσείο σήμερα, από τα εμβληματικά κτίρια της αθηναϊκής Μπελ Επόκ, κατοικία κάποτε του Ερρίκου Σλήμαν. Όποιος μπαίνει, σίγουρα αισθάνεται κάτι από την αύρα εκείνης της εποχής. Τ.Σ.

237. ΓΙΑ ΤΟ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ ΜΑΣ ΔΑΣΟΣ

Το κλισέ ταυτίζει την Αθήνα με το τσιμέντο και την απουσία... χλωροφύλλης. Όμως σε ποια μητρόπολη μπορείς, με δέκα λεπτά περπάτημα, από τις πολυκατοικίες της Καισαριανής εν προκειμένω, να διακτινιστείς στη φύση; Την απόφια, την αγνή, με την αφ' υψηλού θέα της, τα δάση με τα αγριολούλουδα και τα θυμάρια, και μόνονους το βυζαντινό μοναστήρι της Καισαριανής. Το Αισθητικό Δάσος της Καισαριανής είναι χαρά Θεού και ταυτόχρονα ένας λαβύρινθος από δρομάκια, στα οποία θα συναντήσεις, εκτός από την Κοκκινোসκουφίτσα, ωραίους ποδηλάτες και λοιπούς εραστές των σπορ του βουνού, πριν καταλήξεις στην Καλοπούλα για τσίπουρα και μεζεδάκια. Μια άλλη φορά, να έρθεις για πικ νικ. Μην κουβαλήσεις καρό κουβερτούλα. Για να φας τα κεφτεδάκια σου διατίθενται ωραία ξύλινα παγκάκια και τραπέζια προσκοπικού στιλ κάτω από τον ίσκιο των δέντρων. Ε.Ψ.

238. ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΝΕΑ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ ΓΡΗΓΟΡΑ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Ποτέ ξανά δεν γράφτηκαν τόσα πολλά για μια τυρόπιτα, όσο για εκείνες του θερινού κινηματογράφου Αθηναία, στο Κολωνάκι. Φταίει η περιοχή που ευνοεί τις μόδες-λαίλαπα; Φταίει ότι είναι ένα μέρος του ρομαντικού σκηνικού το να βλέπεις ωραίες ταινίες τρώγοντας κρατσανιστό φύλλο γεμιστό με τυρί, ενώ πέφτουν θρύμματα στα ελαφριά καλοκαιρινά σου βαμβακερά; Φταίει ότι όλοι διαβάζουν τα ίδια sites ή έγιναν influencers; Ό,τι και να είναι, ομολόγησέ το! Έχεις πάει και ξαναπάει για να χτυπήσεις την τυρόπιτα που σε κάνει να ξεχνάς όλους τους Τριφό και τους Μελβίλ που έχεις απολαύσει σ' αυτόν τον δροσερό κήπο. Χάρητος 20, Κολωνάκι. Γ.Ν.

239. ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΤΑ ΣΤΟΥ ΜΠΑΤΜΑΝ

Αφού έχεις βγει στα κανονικά μαγαζιά, after πηγαίνεις «για after» στο μπαρ Batman, στον Νέο Κόσμο. Μέσα σ' ένα ανάμεικτο πλήθος από πλάσματα της νύχτας και ηθοποιούς, πίνεις μέχρι να εκραγείς. Αν μεθύσεις αρκετά, κάνεις και παραγγελιά σου παίζουν το αγαπημένο σου τραγούδι κι εσύ συνοδεύεις με δυνατή φωνή. Μπορείς, βέβαια, να το πεις και χωρίς να πεις – τι Μπάτμαν είσαι! (Διεύθυνση: όποιος πει ότι τη θυμάται δεν έχει πάει). Γ.Α.

240. ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΓΥΡΝΩ ΣΠΙΤΙ Ο,ΤΙ ΩΡΑ ΘΕΛΩ (ΣΧΕΔΟΝ)

* **Μετρό:** Γραμμές 2 & 3, κάθε Σάββατο 24ωρη λειτουργία. Καθημερινά τελευταία δρομολόγια ~00:30-02:00.

* **Τραμ:** Γραμμές T6 (Σύνταγμα-Βούλα), T7 (Πειραιάς-Βούλα): 24ωρη κάθε Σάββατο. Καθημερινά 05:30-01:00.

* **Λεωφορεία & Τρόλεϊ (24ωρα/νυχτερινά):** Τρόλεϊ 11 (Άνω Πατήσια-Ν. Παγκράτι-Ν. Ελβετία): 23:50-05:00

* **24ωραλεωφορεία:** 040(Σύνταγμα-Πειραιάς), 400 (Πειραιάς-Στ. Δουκίσσης Πλακεντίας), 500 (Πειραιάς-Κηφισιά), 790 (Γλυφάδα-Περιστέρι), X14 (Σύνταγμα-Κηφισιά express) και όλες οι γραμμές express για αεροδρόμιο (X93, X95, X96, X97). Σ.Κ.

234

Η Αθήνα όταν δεν ανήκει σε κανέναν

Η Αθήνα μετά τις 3 και πριν τις 5 το πρωί. Ούτε κάτοικοι, ούτε υπάλληλοι, ούτε τουρίστες. Μόνο λίγοι άνθρωποι που δεν θέλουν ή δεν μπορούν να πάνε σπίτι. Για λίγο η πόλη σου δίνει την αίσθηση του μετέωρου, σαν να βρίσκεσαι σε ενδιαμέσο χωροχρόνο. Α.Μπ.

230-240

CREATING THE CITIES

WE WANT TO LIVE IN

 DIMAND
REAL ESTATE DEVELOPMENT

dimand.gr Νερατζωτίσσης 115, 151 24 Μαρούσι | T: 210 8774200 | E: info@dimand.gr

Η Αθήνα του Γιάννη Ηλίου*

01 Αγαπώ την οδό Αιόλου

Έχοντας φύγει εδώ και 17 ολόκληρα χρόνια από την Αθήνα, όπου όμως πέρασα σχεδόν μια εικοσιπενταετία, δεν έχω να εισφέρω το παραμικρό στο πανηγυρικό αυτό αφιέρωμα. Όμως δεν ήθελα με τίποτα να λείψω. Έχω ιδιαίτερος σοβαρούς λόγους: διαβάζω τη VOICE από το πρώτο της φύλλο, και τα τελευταία 4 χρόνια που γράφω (ό,τι μου κατέβει) εδώ είναι τα πιο όμορφα της επαγγελματικής μου ζωής. Αλλά τι να πω! Όλα τα τιπ που ήξερα έχουν σβήσει, έχουν τελειώσει, έχουν πεθάνει, χάθηκαν σαν δάκρυα στη βροχή, η πόλη έκτοτε άλλαξε, μεταμορφώθηκε, έγινε μια άλλη, ο κόσμος έφυγε και ήρθε ένας άλλος. Σχεδόν δεν αναγνωρίζω ούτε τα Εξάρχεια (τη γειτονιά μου επί 20 χρόνια) όποτε κατεβαίνω, μια δυο φορές τον χρόνο. Κι ως είναι πολλά μαγαζιά και κάποιες γωνιές ολόγεια με παλιά. Αλλά ποτέ πια δεν ανηφορίζω προς την Καλλιδρομίου, γιατί είναι ο αθηναϊκός δρόμος που κυρίως με συγκινεί – αυτός, και η νυχτερινή Πανεπιστημίου με βροχή. Όμως δεν γίνεται να μην πάω – πάντα μόνος, πάντα μεσημέρι – στη Βαρβάκειο για μια σουπιά, και για λίγα χοντρά μακαρόνια μετά, με σάλτσα από το κοκκινιστό, και τυρί. Ούτε αυτό παύει να με συγκινεί, και ιδίως η βουή του παράξενου κόσμου που στροβιλίζεται ολόγυρα.

02 Για τα εγκαταλειμμένα της υπόγεια

Κάποια έγιναν ενοικιαζόμενα δωμάτια. Κάποια άλλα υπόγεια, όμως, παραμένουν βουβά και δεν θυμίζουν με τίποτα τις ένδοξες, μεγάλες νύχτες που έζησαν. Όπως το υπόγειο της Ι. Δροσοπούλου και Φωκ. Νέγρη. Διασκεδάσαμε στο Noturno, στο Igloo, στο Fliskos. Στο υπόγειο της Κεφαλληνίας 51 και Πατησίων ήταν το Vips. Στο υπόγειο της Κύπρου 32 και Δευκωσίας ήταν το Hobby. Στο υπόγειο της Πλ. Κολωνακίου και Τσακάλωφ ήταν το Dolly's.

03 Για τη μυρωδιά του φρεσκοψημένου ψωμιού

Πρώι πρώι, έξω από τους παλιούς φούρνους που έχουν απομείνει. Αντιπαθώ όμως τους φούρνους των επώνυμων αλυσίδων, με το προκατασκευασμένο ψωμί που δεν μυρίζει. Ούτε οι τυρόπιτες ούτε τα κουλουράκια και τα γλυκά, που προσπαθούν με το ζόρι να σου πουλήσουν, μυρίζουν φρεσκοφουρισμένο.

04 Για τα κλασικά της περίπτερα

Αυτά όμως με τις εφημερίδες και τα περιοδικά, τις καραμέλες, τις τσίχλες και τα συναφή. Αυτά που μοιάζουν με μίνι μάρκετ με αφήνουν αδιάφορο. Τα προσπερνώ.

05 Οι υπέροχες αθηναϊκές στοές

Κάθε μια έχει τη δική της μεγάλη ιστορία. Η στοά Ορφανίδου, η Νικολούδη, η Πεσματζίγου, η Μπολάνου (Θεάτρου Κεντρικόν), η στοά Φέξη, Χατζηχρήστου, Διομείας (με τις δύο της εισόδους, μία από την Ερμού και μία από την Κορνάρου), η στοά των Εμπόρων. Πρωτοποριακά ρουχάδικα, υφασματάδικα, ράφτες, πουκαμισάδες, καπελάδικα, χρυσοχοεία, τυροπιτάδικα, δισκάδικα, μαγαζιά με ηλεκτρονικά, με φωτογραφικά ήταν εκεί. Κανένα από αυτά δεν υπάρχει σήμερα. Αντίθετα, κάποιες από

τις πιο πάνω στοές είναι εντελώς σκοτεινές σήμερα. Τόσο σκοτεινές, που μετά βίας διακρίνεις τα κίτρινα χαρτιά των ενοικιαστηρίων.

06 Για τα μπλουτζίν του Ναούμ

Στη στοά Ορφανίδου μπαίνεις από τη Σταδίου και βγαίνεις στη Σοφοκλέους. Εκεί ήταν το βασίλειο του κ. Ναούμ. Αμερικάνικα μπλουτζίν και πουκάμισα με κουμπάκια στον γιακά (button down) η σπεσιαλιτέ του. Τα έβρισκες μόνον εκεί. Κι αυτό γιατί στα χρόνια του '50 και μέχρι το 1966-67 δεν υπήρχαν μπλουτζίν στα καθώς πρέπει μαγαζιά. Εθεωρείτο είδος περιθωριακό και ήταν έως και απαγορευμένο. Και ο Ναούμ έκανε χρυσές δουλειές. Τα μπλουτζίν του ήταν μάλλον λαθραία, ίσως κάποια και μεταχειρισμένα. Αρχές του '70, ο Ναούμ μετέφερε το βασίλειό του – τα μπλουτζίν του και τα πουκάμισα με τους τεράστιους γιακάδες, όπως απατούσε τότε η μόδα – σε ένα άλλο υπόγειο. Στην πλατεία Ομονοίας. Κάτω από το παλιό ειρηνοδικείο. Κάποια χρόνια μετά, χάθηκαν τα ίχνη του.

07 Η αύρα που σκορπούν κάποια παλιά ζαχαροπλαστεία

Το Green Park (του Κανδηλώρου), το Select της Φωκίωνος Νέγρη, ο Κρίνος της Αιόλου. Βρίσκονται στα ίδια σημεία όπως παλιά, διατηρούν την αύρα τους, αλλά οι γεύσεις έχουν αλλάξει. Έχουν απλοποιηθεί.

08 Για τη μικρή στοά του πρώην πολυκαταστήματος Ατενέ

Από Σταδίου στη Σοφοκλέους. Εκεί ήταν η μπουτίκ του Pierre Cardin, που ανήκε στο Ατενέ. Από το 1966 και για τα επόμενα 10 χρόνια περίπου. Εκεί γνώρισαν οι Αθηναίοι το καλοραμμένο έτοιμο ρούχο, αλλά και τις... φίρμες. Ο Pierre Cardin ήταν η πρώτη μεγάλη γαλλική φίρμα που εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Και συζητήθηκε πολύ. Σήμερα η μικρή στοά είναι ένα κεραμιδαριό. Περνώ όμως από κει. Με ανταμείβει η ωραία μικρή τυρόπιτα από το Μαμ, που βρίσκω ακριβώς στην έξοδο, στη Σοφοκλέους. Είναι η ίδια, όπως παλιά.

09 Για το σχολείο μου

Το περίφημο Β' Γυμνάσιο Αρρένων Αθηνών, γωνία Χέυδεν και Αχαρνών. Κτίριο του 1862 που έγινε γνωστό και ως Βίλα Αμαλία τα τελευταία χρόνια. Και λέω περίφημο, γιατί ήταν πολύ αυστηρό και είχε –υποτίθεται– καλούς μαθητές. Από τις αίθουσές του πέρασαν σχεδόν όλοι οι μετέπειτα γνωστοί Αθηναίοι. Από τον αρχιεπίσκοπο Αλβανίας Αναστάσιο, τον Δευτέρη Παπαδόπουλο, τον Αλέκο Φασιανό και τον Θόδωρο Αγγελόπουλο, μέχρι τον Ντέμη Ρούσο, τον Λουκιανό Κηλαηδόνη και τον Βλάσση Μπανάτσο.

10 Για τους περιπάτους στο Πεδίο του Άρεως

Τα χρώματα, τα αρώματα, τα λουλουδάκια, τα δρομάκια, τα παγκάκια... όλα κάτι θυμίζουν. Είναι όμως και οι ήχοι και οι εικόνες που έρχονται από τα μαγικά αναψυκτήρια που υπήρχαν εκεί. Μουσικές, τραγούδια και γνωστές φωνές από το Άλσος του Οικονομίδη, ζογκλέρ, μάγοι, ακροβατικά, από το Green Park. Πάμε στο Άλσος για να ακούσουμε, στο Green Park για να δούμε και στον Κήπο του Μουσείου (λίγο πιο κάτω) για να φλερτάρουμε, έλεγαν τότε στα χρόνια του '50 και του '60.

*Ο Γιάννης Ηλίου είναι διαφημιστής- συγγραφέας. Το βιβλίο του «Μέρες μαγικές με γρανίτες και ταμ-ταμ» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ATHENS VOICE BOOKS.

Για τα σφηνάκια που κυκλοφορούν στα μπαρ

Ποιος δεν θυμάται το σφηνάκι «Ντοστογιέφσκι» στο Key Bar (Πραξιτέλους 37). Πολλοί προτιμούν να το λένε «μικρό Bloody Mary». Το πιο λογοτεχνικό σφηνάκι της Αθήνας έχει ένα μέρος παγωμένη βότκα, που διαβρώνεται με όξινη Worcestershire sauce. Το κατεβάξεις κι έπειτα τσιμπάς μισό τσέρι ντοματάκι ποτισμένο με χοντρό πιπέρι και ταμπάσκο. Κανείς δεν θέλει μόνο ένα, κι ως καίει... Π.Μ.

Κιγκαλερία, αγάπη μου

Λίστα αφιερωμένη σε όσους δεν ασχολούνται με τα μαστορέματα, αλλά μπερδεύονται στα δίχτυα του «φτιάξ' το μόνος σου» (και μετά δεν ξέρουν πώς να ξεμπλέξουν). Μαγαζιά που τα έχουν όλα και επιπλέον την υπομονή και τη διάθεση να δώσουν τη σωστή συμβουλή:
* **Αφοί Ρέππα** (Κακουργιοδικείου 3, Μοναστηράκι) Η φωλιά της βίδας και της ντίζας.
* **Κ. Παπαματθαίου** (Αθηνάς 27) Επειδή η ώρα για το αυτόματο πότισμα δεν αργεί. Τεράστια ποικιλία ηλεκτρικών εργαλείων υψηλής ποιότητας, σύνεργα για χομπίστες της οινοποιίας και πολλά κλαδευτήρια αξιώσεων.
* **Αφοί Αθ. Σακελλαρόπουλου** (Αθηνάς 31) Ο παράδεισος

του ερασιτέχνη επιπλοποιού. (Πιο συνηθισμένη ατάκα που ακούγεται από τους πελάτες: «Θα ήθελα ναβάλω κάτι ράφια...»)
* **Τρέζου Αφοί & ΣΙΑ** (Αθηνάς 30) Σχοινιά για κάθε νόμιμη χρήση και αξεσουάρ για το σκάφος και την ψαρόβαρκα. Γ.Κ.

Για την παιδική χαρά Πικιώνη στη Φιλοθέη

Από τις παλιότερες παιδικές χαρές της πόλης. Κανονικό μνημείο, δηλαδή. Κατασκευασμένη στη δεκαετία του '50 από τον Δημήτρη Πικιώνη, παίζει με το ξύλο και το χρώμα με έναν διαφορετικό τρόπο. Με φαντασία. Γ.Δ.

Για την μπουγάτσα μπάι νάιτ

Θέλεις κάτι γλυκό και κρεμώδες, που να μοσχοβολάει βανίλια και γάλα, πασπαλισμένο με άχνη, σε μικρά, ζεστά, τραγανά κομματάκια που κάνουν κριτς, ενώ η ώρα έχει πάει πια πεντέμισι, λαλήσαν τα κοκόρια.
* **Σαντέ** (Θησέως 74, Καλλιθέα) Μπουγάτσα με ό,τι θες, ακόμα και σκέτο φύλλο με λιωμένη σοκολάτα.
* **Σάββας, ο αρχηγός της Θηβών** (Θηβών 37, Περιστέρι) Είναι ξακουστός. Βρίσκεται απέναντι από το Dark Sun και ποτέ δεν κοιμάται, όλους τους περιθάλλει. Νταρκόπαιδα, αλάνια και λάτρεις της «σωστής μπουγάτσας» απ' όλη την Αθήνα. Δ.Τ.

kaizen
GAMING

**Built in Greece.
Scaling globally.**

Bridging now and next. Across 20 markets.

kaizengaming.com

255. ΓΙΑ ΜΙΑ MILONGA, ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΠΕΜΠΤΗΣ

Τανγκέρος ζητούν ντάμα για αργεντινικά τάνγκο, τα βήματα σέρνονται και χτυπούν αστραπιαία στο πάτωμα, σου 'ρχεται ένας μικρός ερωτικός αέρας στο πρόσωπο όταν στριφογυρίζουν περνώντας από μπροστά σου, ζευγάρια από το Μπουένος Άιρες ή από τα Άνω Πετράλωνα. Πίνεις κόκκινο κρασί. (Thissio Affair, Αποστόλου Παύλου & Μαρίνης 25, Θησείο και Milonga Aires, Βουλιαγμένης 106, Νέος Κόσμος. Άλλες επιλογές: prodance.gr ή hoj-milonga.com και στο Facebook group «Milongas in Athens»). Γ.Ν.

256. Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΓΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΕΙΑΔΩΝ

Το στρογγυλομάτιο γατί που πήρε στον κήπο και την καρδιά μας τη θέση της υπερλατρεμένης Βενέτσας - και συνεχίζει τη γατική παράδοση του βιβλιοπωλείου. Κ.Γ.

257. ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Δεν σου γεμίζει το μάτι απ' έξω, αλλά είναι ένας μικρός θησαυρός το μαγειρείο της Μαρίας στην Ομήρου, με το που στρίβεις από Ακαδημίας, με τα πιο «σπιτικά» μαγειρευτά που έχεις γευτεί σε κέντρο πόλης. Μπορείς να περάσεις και να ρωτήσεις «τι τρώμε σήμερα», κι αν είναι νωρίς, να της παραγγείλεις τι θα ήθελες να φας το μεσημέρι. Ψωνίζει κάθε πρωί και ετοιμάζει το μενού ανάλογα με τη διάθεση της μέρας αλλά και τις επιθυμίες των ανθρώπων που θα περάσουν για το μεσημεριανό τους φαγητό. Δ.Γκ.

258. ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΝΕΟΓΟΤΘΙΚΟ ΤΗΣ ΠΥΡΓΟ

Είναι κανονικός πύργος, με μυτερές αψίδες και επάλξεις! Μοιάζει σαν να βγήκε από παραμύθι και την πρώτη φορά που τον βλέπεις περνώντας ανυποψίαστος από μπροστά του, τρίβεις τα μάτια σου. Τι δουλειά έχει ένας πύργος στην Πλατεία Αμερικής; Βρίσκεται στον αριθμό 54 της οδού Θήρας και χτίστηκε το 1914 για να στεγάσει την οικογένεια ενός εύπορου εμπόρου από την Κεφαλονιά, του Τζώρτζη Αλφονσάτου Τυπάλδου. Η οικογένεια Τυπάλδου λέγεται ότι είχε καταγωγή από την Ιταλία, γεγονός που μάλλον δικαιολογεί την ανέγερση ενός πύργου ως φόρο τιμής στο παρελθόν της. Η τελευταία ιδιοκτήτρια του Πύργου είχε το όραμα να λειτουργήσει ως πολιτιστικός χώρος σε συνεργασία με την πολιτεία. Μάλλον δεν τα κατάφερε, γιατί εδώ και λίγους μήνες ένα πωλητήριο έχει εμφανιστεί στην πέτρινη πρόσοψη του πύργου. Αν ενδιαφέρεστε... Κ.Βν.

259. ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ ΣΤΟΥ ΡΕΝΤΗ

Η ζωή σε κάτι τέτοια μέρη είναι η αληθινή. Ξεκινάει πριν ξυπνήσεις - κρέατα, φωνές, καθάρισμα με το λάστιχο. Μια ωμή, σχεδόν σκληρή κανονικότητα, σαν sixth sense αθηναϊκής επιβίωσης. Α.Μπ.

260. ΓΙΑ ΤΑ ΤΣΙΠΟΥΡΑ ΜΕ ΤΑ ΠΑΠΠΟΥΔΙΑ

Τι θα ήταν η Αθήνα χωρίς τους καφενέδες της; Όχι μόνο τους καινούργιους-για-όλους, αλλά εκείνους τους παππουδίστους, με τον γλυκό βραστό, την πρέφα και το πάρτι. Κάποιοι σαν κι αυτούς, όπως το **Αγριολούλουδο** (Γιαπαδιαμαντοπούλου 74, Ιλίσια), ανοίγουν τη γκάμα τους στο ευρύτερο κοινό, βρίσκουμε θέση κι εμείς τα κορίτσια πλάι στους συνταξιούχους που μας κερνάνε μανταρίνια από τη

© ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΑΚΗΣ

261. Οι υπαίθριοι φρουτάδες, που κάνουν την πόλη να μυρίζει καλοκαίρι

Στην Ομόνοια, Σταδίου και Αιόλου γωνία, στο Μοναστηράκι έξω απ' το μετρό, στη γωνία Μαυρομιχάλη και Σκουφά, σε καίρια σημεία της πόλης, πάγκοι ξεφυτρώνουν από το πουθενά, με ροδάκινα, κεράσια, καρπούζια κομμένα στη μέση, ντομάτες, μπανάνες. Φωνές, τιμές στον αέρα, χρώματα που σπάνε το γκρίζο της πόλης... Μια μοναδική αθηναϊκή δροσιστική στάση όταν ο υδράργυρος χτυπά κόκκινο. Κ.Κ.

λαϊκή και λουλούδια από τις νεραντζιές, το μεσημέρι όλοι μαζί μοιραζόμαστε τoστ με μπίρες, το βράδυ, που τα παππούδια κοιμούνται, έρχεται η νεολαία, βγαίνουν οι ποικιλίες και τα τσίπουρα, το μπαρ έχει ούισκι, έχει και τζιν τόνικ έχει και τσικουδιές. Ε.Ψ.

262. ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΒΡΕΙΣ ΘΕΟΡΑΤΟΥΣ ΚΑΚΤΟΥΣ ΟΠΩΣ ΤΕΞΑΣ

Στο καλύτερο φυτώριο για κάκτους: Ο **Πουλημένος** στο Καπανδρίτι. Από κακτάκια μπονζάι μέχρι υπεραιωνόβιους κάκτους γιγαντιαίων διαστάσεων και τα πάντα για τη συντήρησή τους. Since 1945. Γ.Κυρ.

263. ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΤΑ-PUNK ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ REMEMBER, ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΚΟΜΑ

Όχι πλέον στην Πλάκα, όπου γεννήθηκε, αλλά στα Θυμαράκια, στην οδό Αγαθοπούλεως 6. Από το 1978 έντυνε τους πρώτους Αθηναίους πανκς, πριν ακόμα το πανκ γίνει αφόρητα της μόδας. Τώρα, με το brand Remember Fashion, συνεχίζει να τολμά, με design γεμάτο θράσος και χιούμορ. Γ.Ν.

264. Ο,ΤΙ ΠΙΟ ΚΡΥΦΟ ΣΕ ΤΑΪΛΑΝΔΕΖΙΚΟ

Κάπου στη Νίκης. Στην πόρτα βάζεις τον κωδικό που σου έχουν δώσει με την κράτηση. Μπαίνεις μέσα και πέφτεις σε ένα ταξιδιωτικό γραφείο. «Εδώ είναι το ταϊλανδέζικο;» ρωτάς όλο αγωνία. Όχι σου λέει ο άνθρωπος και χωρίς να πει τίποτα άλλο ανοίγει άλλη πόρτα. Μια θεοσκότεινη σκάλα οδηγεί στο υπόγειο. Αναρωτιέσαι αν θα βρεις ταϊλανδέζικο ή τον Χάρο, αλλά παρόλα αυτά κατεβαίνεις. Και καλά κάνεις! Συγχαρητήρια, μόλις ξετρώπωσες το πιο κρυφό ταϊλανδέζικο της Αθήνας. Κ.Βν.

265. ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΟΔΗΓΗΣΗΣ

Την Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου. Τέτοια άπλα, τέτοια αλφαδιά, που δεν κινδυνεύει κανείς.

266. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΡΟΑΣΤΙΟ ΓΙΑ SHOPPING

Το Χαλάνδρι, γιατί είναι:

1. Η πιο συνεπτη αγορά, με πολλούς πεζοδρομους.
2. Με κυρίαρχο το Golden Hall Mall, γίνεται και κόμβος όλων των αλυσίδων, από Bershka έως Public και Κωτσόβολο και από Everest έως Beauty Shop και Sake Tattoo Crew.
3. Το Habitat είναι σε απόσταση αναπνοής.
4. Φουλ από μικρά, εξειδικευμένα μαγαζιά όπως βοτανοπωλεία, κορδελάδικα και χαντράδικα, μέχρι outlets.
5. Η γειτονιά του πολύ ενημερωμένου βιβλιοπωλείου «Ευριπίδης», διακεκριμένου στα Β.Π.
6. Έχει πολλά ζαχαροπλαστεία (κι ως έφυγε ο Βάρσος), αλλά και το ξακουστό τυροπιτάδικο Βελανιδιά. Μ.Κ.

267. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΒΡΕΙΣ ΜΠΟΓΙΑΤΖΗ

Γωνία Κάνιγγος και Καποδιστρίου, έξω από το κατάστημα χρωμάτων Αφοί Παπαδόπουλοι. Οι μπογιατζήδες (κάθε εθνικότητας) περιμένουν υπομονετικά για μεροκάματο. Είναι εκεί κάθε πρωί από τις 6.00 τουλάχιστον και οι τελευταίοι εγκαταλείπουν το πόστο μετά τις 9.00. Όσο πιο αργά αναζητήσεις τον άνθρωπό σου, τόσο αυξάνονται οι πιθανότητες να πέσεις σε τεμπέλη, μεθύστακα, που θα σου κάνει πασαλείμματα. Γ.Κ.

Το πιο οικονομικό καρότσι γιατί αξίζει.

No.1

στη σχέση
ποιότητας-τιμής*

*Σύμφωνα με ανεξάρτητη έρευνα από τον διεθνή οργανισμό ICERTIAS, η οποία διεξήχθη τον Μάιο του 2025 στην Ελλάδα.

market research

Η αγορά των προϊόντων έγινε από την εταιρία ερευνών IWD, η οποία είναι υπεύθυνη μόνο για την πραγματοποίηση των αγορών. Η Lidl φέρει την αποκλειστική ευθύνη για την επιλογή των προϊόντων και για τυχόν σταθμίσεις που εφαρμόστηκαν. Η έρευνα πραγματοποιήθηκε σε καταστήματα της Αθήνας την περίοδο 11.05.2026 - 16.05.2026.

Σε άλλο
Σούπερ Μάρκετ
96,16€

83,04€

13,12€
φθηνότερα

Ανακάλυψε
όλα τα προϊόντα.

I LOVE ATHENS

Χίλια τεύχη μετά

Ο zoάρης του 2003 συναντά τον εαυτό του στο σήμερα

Κείμενο-Φωτό: **Αλέκος Λιδωρίκης***

Αν υπάρχει κάτι που αγαπάμε στην Αθήνα, ίσως είναι ότι καταφέρνει να χωρά πολλές πόλεις μαζί. Την Αθήνα που θυμάσαι, την Αθήνα που έχασες, εκείνη που αλλάζει μπροστά σου κι εκείνη που ανακαλύπτεις ξανά χωρίς να το περιμένεις. Ένα απόγευμα, κάπου ανάμεσα στο Σύνταγμα και στο Μοναστηράκι, αν μπορούσε να γίνει μια παράξενη συνάντηση και ένας zoάρης από τον Οκτώβριο του 2003 βρισκόταν ξαφνικά απέναντι στον εαυτό του είκοσι τρία χρόνια μετά, στο σήμερα, θα στέκονταν για λίγο αμήχανα, θα κοιτάζονταν σαν να αναγνωρίζονται και ταυτόχρονα σαν να προσπαθούν να καταλάβουν ο ένας τον κόσμο του άλλου.

Ο πρώτος έχει στις τσέπες του κλειδιά, πορτοφόλι, κι ίσως είναι ένας από τους λίγους της ηλικίας του που έχει μαζί του ένα κινητό που να κάνει κυρίως αυτό που μέχρι πριν από μερικά χρόνια ξέραμε: τηλεφωνικές κλήσεις και να στέλνει SMS. Ίσως έχει κατεβάσει μια πολυφωνική μελωδία που τότε θεωρούνταν μικρό τεχνολογικό επίτευγμα. Έχει κανονίσει συνάντηση στις επτά έξω από το μετρό στο Σύνταγμα. Αν αρνήσει ο φίλος του, απλώς θα περιμένει. Δεν υπάρχει live τοποθεσία, δεν υπάρχει εφαρμογή που να δείχνει πού βρίσκεται ο άλλος, ούτε αυτόματο μήνυμα «έρχομαι σε πέντε», την ώρα που κάποιος μόλις έχει βγει από το σπίτι.

Ο δεύτερος κοιτάζει μια οθόνη. Το κινητό του γνωρίζει ήδη πού βρίσκεται, πού πηγαίνει, πόσο χρόνο χρειάζεται για να φτάσει, τι μουσική ακούει, ποια διαδρομή θα ακολουθήσει και τι έχει προγραμματίσει για το βράδυ. Δεν θυμάται τηλέφωνα, δεν κρατά σημειώσεις, δεν ψάχνει διευθύνσεις σε χαρτάκια. Μέσα σε μια συσκευή χωρά η παρέα του, οι τραπεζικές συναλλαγές του, οι φωτογραφίες του, οι μετακινήσεις του, η ενημέρωσή του και ένα μεγάλο κομμάτι της καθημερινότητάς του.

Οι δυο τους πιθανότατα θα δυσκολεύονταν να εξηγήσουν ο ένας στον άλλον τη ζωή τους. Γιατί ο zoάρης του 2003 μεγάλωσε σε μια Αθήνα λίγο πριν από τους Ολυμπιακούς Αγώνες, σε μια πόλη γεμάτη εργοτάξια, προσδοκία και αλλαγές. Παντού υπήρχε η αίσθηση ότι κάτι μεγάλο ετοιμάζεται. Το μετρό ήταν κάτι καινούργιο για τους κατοίκους της πόλης, το τραμ επέστρεφε, νέοι δρόμοι κατασκευάζονταν, οι προσόψεις όλων σχεδόν των πολυκατοικιών φρεσκάρωνταν και η Αθήνα έμοιαζε να προετοιμάζεται για μια στιγμή που πίστευε ότι θα την άλλαζε οριστικά. Τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004.

Κάπου εκεί, τον Οκτώβριο του 2003, εμφανίστηκε και η ATHENS VOICE. Από την πρώτη στιγμή ως free press και με μια διαφορετική αντίληψη για το πώς ένα έντυπο μπορούσε να συνομιλεί με την πόλη του. Δεν την αγόραζες, τη συναντούσες – σε ένα σταντ έξω από έναν σταθμό, σε ένα καφέ, σε μια γωνιά που ήξερες ότι κάθε εβδομάδα θα βρίσκεται εκεί. Την έπαιρνες βιαστικά πριν εξαντληθεί, τη δίπλωνες κάτω από το χέρι και κάπως έτσι ξεκινούσε η εβδομάδα της πόλης. Κάποιοι άνοιγαν πρώτα τα εξώφυλλα, άλλοι έψαχναν τις εξόδους, τις μικρές ειδήσεις, τις φωνές και τις ιστορίες της Αθήνας. Δεν ήταν απλώς μια εφημερίδα, αλλά ένας τρόπος να παρακολουθείς τον παλμό της πόλης.

Εκείνος ο zoάρης του 2003 είναι σήμερα 43 ετών. Κι αν ξανασυναντούσε τον εαυτό του τότε, ίσως δυσκολευόταν να του εξηγήσει πόσο γρήγορα μετακινήθηκε ο κόσμος από την αναλογική στην ψηφιακή εποχή. Το 2003 η κινητή τηλεφωνία, εάν και είχε ήδη συμπληρώσει περίπου μία

δεκαετία παρουσίας στην Ελλάδα και είχε αποκτήσει σημαντική δυναμική, βρισκόταν ακόμη σε μια ενδιάμεση φάση. Το κινητό ήταν κυρίως εργαλείο επικοινωνίας και όχι τρόπος ζωής. Κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί ότι λίγα χρόνια αργότερα μια μικρή συσκευή θα μετατρεπόταν σε χάρτη, τραπεζικό κατάστημα, φωτογραφική μηχανή, τηλεόραση, μέσο πληρωμών, εισιτήριο και προσωπικό ημερολόγιο. Η πραγματική τομή ήρθε από το 2007 και μετά, με την έλευση των smartphones. Και κάπου εκεί ξεκίνησε μια σιωπηλή επανάσταση που άλλαξε όχι μόνο τις συσκευές αλλά και τις συνήθειες μιας ολόκληρης γενιάς.

Το 2008 αποδείχθηκε χρονιά-ορόσημο. Το Facebook μεταφράστηκε στα ελληνικά και από μια σχετικά περιορισμένη ψηφιακή συνήθεια πέρασε στη μαζική χρήση. Οι παρέες απέκτησαν νέο τόπο συνάντησης. Λίγο αργότερα, περίπου το 2009 και το 2010, εμφανίστηκε πιο δυναμικά και το Twitter, δημιουργώντας έναν διαφορετικό πυρήνα χρηστών γύρω από την επικαιρότητα, τα media και την πολιτική συζήτηση.

Ο zoάρης του 2003 πιθανότατα θα δυσκολευόταν να καταλάβει γιατί εκατομμύρια άνθρωποι φωτογραφίζουν σήμερα έναν καφέ, μια διαδρομή ή ένα ηλιοβασίλεμα. Γιατί τότε οι φωτογραφίες είχαν άλλη διαδρομή και άλλη αξία. Τις τραβούσες, με ψηφιακή κάμερα, περίμενες, κάποιες τις εμφάνιζες, τις κρατούσες. Κατέληγαν σε άλμπουμ, σε συρτάκια και σε κορνίζες. Σήμερα μια φωτογραφία μπορεί να ζησει δεκαπέντε δευτερόλεπτα σε ένα story, πριν χαθεί ανάμεσα σε χιλιάδες άλλες εικόνες. Από την αναμονή περάσαμε στην ακαριαία δημοσίευση, από τη μνήμη περάσαμε στο διαρκές μοίρασμα.

Κάτι αντίστοιχο συνέβη και με τα χρήματα. Το 2003 το πλαστικό χρήμα για έναν νέο άνθρωπο δεν ήταν αυτονόητη συνήθεια. Τα μετρητά κυριαρχούσαν, οι τράπεζες έκαναν τα πρώτα τους βήματα στο internet banking και φυσικά η έννοια mobile banking δεν υπήρχε ακόμη στη συζήτηση. Σήμερα η εικόνα μοιάζει σχεδόν αντίστροφη. Το πλαστικό χρήμα έγινε ψηφιακό χρήμα και περισσότεροι από τέσσερα εκατομμύρια ενεργοί χρήστες πραγματοποιούν συναλλαγές μέσα από κινητές συσκευές και ψηφιακά πορτοφόλια.

Από τότε μεσολάβησαν πολλά. Ολυμπιακοί Αγώνες, οικονομική κρίση, μνημόνια, κοινωνικές ανατροπές, πανδημία, ψηφιακός μετασχηματισμός, έκρηξη του τουρισμού, γεωπολιτικές εξελίξεις και συγκρούσεις που δεν ήταν μακριά από τη γεωγραφική γειτονιά μας. Η Αθήνα άλλαξε πολλές φορές πρόσωπο, είδε γειτονιές να μεταμορφώνονται, το Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος να γίνεται νέο σημείο αναφοράς, την παραλιακή να αποκτά άλλη δυναμική και το Ελληνικό να υπόσχεται μια νέα εκδοχή της πόλης, μια νέα πόλη μέσα στην πόλη, μια πόλη των 15 λεπτών, όπου όλα θα γίνονται χωρίς αυτοκίνητο.

Και όμως μέσα σ' αυτή τη διαδρομή των χιλίων τευχών και των είκοσι τριών χρόνων, ίσως υπάρχουν πράγματα που δεν άλλαξαν ποτέ πραγματικά. Γιατί είτε είσαι ο zoάρης του 2003 είτε ο σημερινός zoάρης, εξακολουθείς να ψάχνεις περίπου τα ίδια πράγματα, αλλά με διαφορετικό τρόπο. Μια παρέα, μια βόλτα, ένα στέκι, μια φίλια, μια σχέση κι εκείνη την αμυδρή αίσθηση ότι κάπου στην πόλη κάτι συμβαίνει και δεν θέλεις να το χάσεις.

Χίλια τεύχη μετά, ίσως αυτό να είναι τελικά και κάτι απ' όσα αγαπάμε στην Αθήνα. Όχι επειδή είναι εύκολη πόλη, δεν ήταν ποτέ. Ούτε επειδή μένει ίδια, δεν έμεινε ποτέ. Αλλά γιατί συνεχίζει να σου δίνει την αίσθηση πως κάτι υπάρχει λίγο παρακάτω. Στην επόμενη γωνιά, στην επόμενη διαδρομή, στην επόμενη συνάντηση. Μια πόλη που αλλάζει διαρκώς, αλλά εξακολουθεί να κρατά την ίδια υπόσχεση. Ότι κάπου κάτι συμβαίνει και δεν θέλεις να το χάσεις. Ίσως αυτή να είναι τελικά και η ιστορία της ATHENS VOICE. Όχι μόνο η ιστορία μιας εφημερίδας, αλλά η ιστορία μιας πόλης που εδώ και χίλια τεύχη συνεχίζει να ψάχνει το επόμενο σημείο συνάντησης.

*Ο Αλέκος Λιδωρίκης είναι δημοσιογράφος και φωτογράφος

269. ΓΙΑ ΤΟ ΝΤΡΟΠΑΛΟ «Σ' ΑΓΑΠΩ»

Το 'χεις στην άκρη της γλώσσας, αλλά ντρέπεσαι να το πεις. Πήγαινε την/τον στο **Dr. Feelgood** (Σπύρου Τρικoupη 1, Εξάρχεια), νύχτα Παρασκευής. Έτσι κι αλλιώς, τόσο δυνατά που τις παίζει τις γκαραζιές, αποκλείεται να το ακούσει. Τ.Σ.

270. ΓΙΑΤΙ ΟΛΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΒΓΟΥΝ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Ερμού στάνταρ. Στην αρχή της. Όταν θέλουν τα κανάλια άποψη ή να κάνουν κανένα γκάλοπ (π.χ. «η ακρίβεια επηρεάζει την αγορά») ξεχύνονται εκεί και σταματούν τους περαστικούς. Ακόμη κι αν δεν πεις τη γνώμη σου, μπορεί να σε ανακαλύψει το Επόμενο Μεσημεριανάδικο και να γίνεις πανελίστρια. Μ.Α.

271. ΓΙΑΤΙ ΠΛΕΚΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ

Δεν είναι μόνο στις πόλεις της Ευρώπης το πλέξιμο ύψιστο trend, με τα δικά του καφέ και στέκια όπου μαζεύονται οι πιστοί του αθλήματος για ν' ανταλλάξουν πλέξεις και απόψεις για το ρεγκλάν. Στο **Hobby Lobby** (Κολοκοτρώνη 33, 2114060920) θα μπει κι εσύ στο λόμπι της βελόνας και θα κάνεις φίλους με τους οποίους θα πλέξετε κοινά όνειρα για ένα ζιλέ. Ε.Ψ.

272. ΜΕΤΡΗΜΕΝΗ ΘΟΟΑΡΑ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΓΙΑ ΤΡΕΞΙΜΟ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Στο άλσος Νέας Σμύρνης. 800 μέτρα είναι ο μεγάλος γύρος, 500 η εσωτερική διαδρομή. Το καλό είναι ότι έχει και όργανα γυμναστικής, το κακό ότι δεν έχει ένα μέρος, κάτι, αν θες να αφήσεις τα πράγματά σου - αλλά εντάξει, πάρκο είναι. Τ.Σ.

273 Γιατί η Αθήνα βαράει metal

Έχουμε μια ακμαία, βροντερή και επίμονη metal σκηνή, που καλύπτει όλες τις κατηγορίες - από classic heavy και thrash μέχρι doom, death και underground rock, με συγκροτήματα που παίζουν στα venue της πόλης και κρατάνε ολοζώντανο το fan base. Σημαντικό ρόλο παίζουν και οι δισκογραφικές, όπως η No Remorse Records (Ακαδημίας 81), ένας από τους πιο σταθερούς πόλους της σκηνής, και η Eat Metal Records (Σπ. Τρικoupη 45), η οποία αναλαμβάνει νέα άλμπουμ ελληνικών και ξένων συγκροτημάτων αλλά και επανεκδόσεις, με παραγωγή και διανομή που φτάνει πέρα από την Ευρώπη. Και βέβαια έχουμε ένα από τα μεγαλύτερα ελληνικά metal ρεκόρ, το διάσημο περιοδικό Metal Hammer & Heavy Metal, που βρίσκεται στο Μοσχάτο και σύντομα θα γιορτάσει το 50οό τεύχος του. Γ.Ν.

274. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΑΡΜΕΝΟΒΙΛ

Το **Αρμενοβίλ** (Δρυόπων 2, Άνω Πετράλωνα), μυρωδάτο και κατακόκκινο, άνοιξε πρόσφατα στα Πετράλωνα, αλλά στη Θεσσαλονίκη έχει ιστορία από το 1930. Πουλάνε συγκλονιστικό αρμενοβίλ (τι άλλο;) και τα καλύτερα τρίγωνα Πανοράματος της Αθήνας. Εισέρχεστε με δική σας ευθύνη. Κ.Βν.

275. ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΠΙΤΣΙΡΙΚΑΔΕΣ ΤΑΓΚΑΡΟΥΝ ΑΝΕΛΕΝΤΑ

Η Αθήνα είναι γεμάτη όχι μόνο murals και street art, από αυτά που δείχνουν τα τουρ για τους τουρίστες, αλλά και αληθινά γκράφιτι, με λιγότερες ίσως καλλιτεχνικές αρετές αλλά με περισσότερο αυθορμητισμό, ταγκιές από δεκατριάχρονα πιτσιρικά που απλώς δηλώνουν το «παρών», τεκμήρια ότι η πόλη είναι ζωντανή. Ε.Α.

276. ΤΑ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Αθησαύριστοι θησαυροί, εξαντλημένες κι άγνωστες εκδόσεις, σπάνιοι, σκονισμένοι τίτλοι, σπασικλοργασμός. Κ.Γ.

277. ΟΙ ΑΦΡΙΚΑΝΟΙ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Καλοί και χρυσοί οι περισσότεροι. Αλλά γκρινιάρηδες. Και απίστευτα φωνακλάδες. Κι όμως στην κουλτούρα τους τα πολλά ντεσιμπέλ στη συνομιλία θεωρούνται ένδειξη φιλίας και πάθους. Σε καμία περίπτωση εχθρότητας. Δεν χρειάζεται να περνάς την Πλατεία Αμερικής, θα τους ακούσεις από καμιά εικοσαριά μέτρα πιο πέρα. Κι αν μιλάς σπαστά γαλλικά, θα κλέψεις και κανένα μυστικό τους. Μ.Κ.

278. ΓΙΑΤΙ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ

Υπάρχει μια στιγμή βαθιά αθηναϊκή. Είναι η στιγμή της επιστροφής. Από καλοκαιρινές διακοπές ή από ένα μικρό Σαββατοκύριακο σε κάποιο νησί, εκείνη την ώρα που είσαι πάνω στη μηχανή, ακόμη μέσα στο πλοίο, και ξαφνικά ανοίγει η μπουκαπόρτα. Μέχρι ένα δευτερόλεπτο πριν, κουβαλάς ακόμη μέσα σου τη γαλήνη του νησιού. Το αλάτι πάνω στο δέρμα, τον αργό χρόνο, την ψευδαισθηση πως η ζωή μπορεί να μείνει για πάντα λιγότερο θορυβώδης, λιγότερο απαιτητική. Και ύστερα, σαν αλλαγή σκηνικού, εμφανίζονται τα πρώτα κτίρια του Πειραιά, τα φώτα της πόλης, αυτή η γνώριμη, σχεδόν συγκινητική σκληρότητα του αστικού τοπίου. Έλα όμως που, αντί να σε πλημμυρίζει μόνο η μελαγχολία για κάτι όμορφο που τελείωσε, νιώθεις μια ανακούφιση, σαν να σε περιμένει κάποιος δικός σου. Η Αθήνα, το σπίτι που σ' αγκαλιάζει, σε υποδέχεται με τα φώτα της, το τσιμέντο της, την ταραχή της, κι εσύ, πάνω στη μηχανή, νιώθεις ότι, ναι, κάτι ωραίο έμεινε πίσω, αλλά κάτι ουσιαστικό σε περιμένει μπροστά: η πόλη σου, η ζωή σου, η επιστροφή στον εαυτό σου. Ε.Μ.

279. ΚΗΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ Ο ΕΘΝΙΚΟΣ!

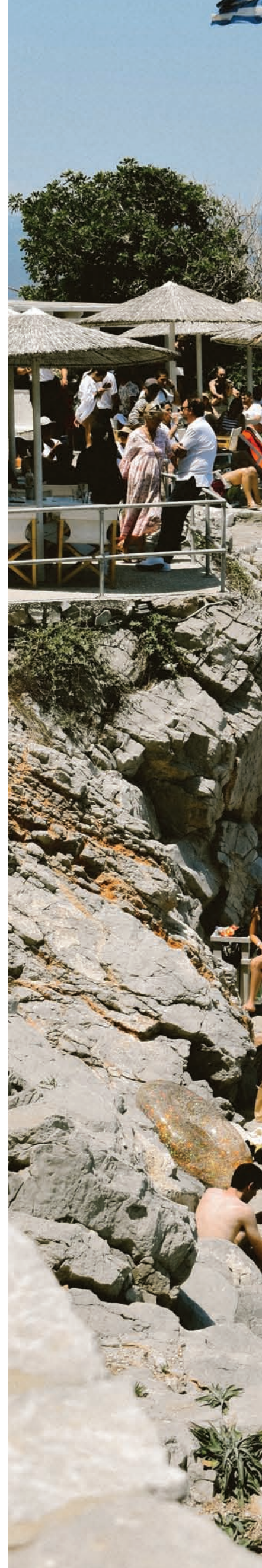
Για τον μεγαλύτερο βοτανικό της Ελλάδας και της Ανατολικής Μεσογείου, με 1.860 καταπράσινα στρέμματα, 25 λίμνες με νούφαρα και δενδρώνα με φυτά από την Ασία, την Αφρική και την Ωκεανία. Στον Βοτανικό Κήπο Ιουλίας και Αλέξανδρου Διομήδους, στο Χαϊδάρι, με ελεύθερη είσοδο, ειδικά το καλοκαίρι που η Αθήνα είναι καμίνι, η κατάσταση είναι φουλ δροσερή, εξωτική, με μπάλα, ποδήλατο παγωμένα ουζάκια... Σ.Τσ.

269-279

280

Η κοντινή θάλασσα

Μια λεωφόρος και ξαφνικά αλλάζει ο αέρας. Αφήνεις την πόλη πίσω σου και την ξεχνάς αμέσως, γιατί μπροστά σου λαμπυρίζει η θάλασσα. Έχουμε τη Ριβιέρα μας - όσο και να κοροϊδεύουμε αυτή τη λέξη. Α.Μπ.

Για τις βραδιές υπαίθριου τάνγκο

Όπου μπορείς να πετύχεις ζευγάρια αρχάριων ή επαγγελματιών να χορεύουν τα ξημερώματα, έξω από το Παλιό Αμαξοστάσιο του ΟΣΥ στο Γκάζι ή στη Στοά Κοραή, στο Πανεπιστήμιο, έξω από το Άστωρ. Γ.Δ.

Για τα ήσυχα μπαρ των γκράντε ξενοδοχείων

Το ισόγειο λόμπι του ξενοδοχείου President, με την εκκεντρική διακόσμηση (άλογα, Βούδες, πολύφωτα, ελεφαντάκια, σκαλιστές ζωγραφιές, κι όλα αυτά να δένουν τέλεια, λες και τα είχανε κάνει παραγγελία σε σουρεαλιστική λίστα γάμου). Είναι κόζι όμως, και φιλόξενο. Λεωφόρος Κηφισίας 43. Μ.Ζ.

Για το θωρηκτό Αβέρωφ

Μουσείο ορόσημο στο παραλιακό μέτωπο. Περπατάς στους στενούς μεταλλικούς διαδρόμους, ανεβαίνεις απότομες σκάλες, μπαίνεις στα χαμηλοτάβανα δωμάτια του πληρώματος με τη σπαρτιατική λιτότητα. Το τιμόνι και τα όργανα πλοήγησης διατηρούνται όπως ήταν, το ίδιο και τα πυροβόλα, οι χώροι μάχης, η καμπίνα του ναυάρχου Κουντουριώτη. Κι έχεις ήδη ξεχάσει ότι βρίσκεσαι μια ανάσα από το ΙΣΝ και τη μαρίνα Φλοίσβου, όπου ο κόσμος βολτάρει ανέμελος - είσαι

έτοιμος να σαλπάρεις. Ε.Α.

Γιατί, όσο υπάρχουν τα Αστέρια, θα νιώθουμε πάντα σταρ

Η πιο glamorous στιγμή της Αθηναϊκής Ριβιέρας ξημέρωσε κάπου στα μέσα της δεκαετίας του '50 και δεν έδυσσε σ' αλήθεια ποτέ. Τα Αστέρια Γλυφάδας είναι για την περιοχή ό,τι περίπου και ο Παρθενώνας για την Ακρόπολη. Οι θρυλικές καμπάνες τους φιλοξένησαν από τον Λάμπρο Κωνσταντάρρα μέχρι τον πρίγκιπα Αλβέρτο του Μονακό και στη χρυσαφένια τους πλαζ γυρίστηκαν κάποιες από τις πιο αγαπημένες ταινίες του ελληνικού κινηματογράφου. Οι ιστορίες που έχουν διαδραματιστεί σ' αυτή την ακτογραμμή πρέπει να είναι -κυριολεκτικά- όσοι και οι κόκκοι της άμμου που απλώνεται μπροστά από το συγκρότημα. Στη σύγχρονη εποχή τους τα Αστέρια Γλυφάδας με τα δύο εμβληματικά τους εστιατόρια (το εντυπωσιακό Atk, με σεφ τον διάσημο Γιάννη Μπαξεβάνη, και το κομψό Bungalow 7, με σεφ τον εξαιρετικό Ντίνο Φωτεινάκη), την πισίνα, τις πολυτελείς καμπάνες, τη γαλήνια πλαζ κι αυτή την κοσμοπολιτική αύρα είναι μια υπενθύμιση ότι η ζωή στην Αθήνα μερικές φορές μπορεί να μοιάζει μ' εκείνη του Μόντε Κάρλο. Κ.Βν.

285. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΕ ΜΠΑΧΑΡΙΚΑ ΚΑΙ ΜΥΡΩΔΙΕΣ

Elixir (Ευριπίδου 41). Ένα καλόγουστο μαγαζί γεμάτο μπαχαρικά, βότανα και μυρωδιές. Γεράνι, παπάγια, anise, ελαιοσάπουνα, θυμιάματα, αλάτια, όλος ο κόσμος σε ένα μπουκαλάκι. Έχει και site με virtual tour στο κατάστημα. Τ.Σ.

286. ΤΟ ΠΑΓΩΤΟ ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ

Το φτιάχνει η «**Τούλα**» (Ευτυχίδου 41, Παγκράτι, 2107218255) με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας παγωτού ειδικού τύπου. Το παγωτό δεν περιέχει καθόλου μουστάρδα. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για παρατσούκλι, που γεννήθηκε αυθορμήτως προ 60 ετών, καθώς τα παραπαιδία του παρασκευαστηρίου της κ. Τούλας εκστασιάζονταν βλέποντας το μέλι που προοριζόταν για το παγωτό να αλλάζει χρώμα και να γίνεται γυαλιστερό μουσταρδί καθώς ζεσταίνονταν μαζί με τα υπόλοιπα αρωματικά που χρησιμοποιούνται για να φτιαχτεί αυτό το αυθεντικό αριστούργημα της πολιτικής ζαχαροπλαστικής. Γ.Κ.

287. ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Μπορούμε να το δούμε μόνο σε φωτογραφίες, αφού η εκκλησία, μαζί με το καμπαναριό της, καταστράφηκαν ολοσχερώς το 1922. Το καμπαναριό της Αγίας Φωτεινής στη Νέα Σμύρνη, όμως, είναι πιστό αντίγραφο του κι έχει ύψος, όπως και της Σμύρνης, 30 μέτρα. Τ.Σ.

288. ΤΟ ΜΙΚΡΟ, ΤΑΠΕΙΝΟ, ΤΡΑΓΑΝΟ ΚΟΥΛΟΥΡΙ

Και γιατί το λέμε ακόμα «Θεσσαλονίκης».

289. Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΥΞ ΛΑΞ

Είναι ένα foundation που θα υπάρχει πάντα και δίνει στέγη σε μια πολύ συγκεκριμένη κατηγορία παιδιών της Αθήνας – που τώρα πια έχουν μεγαλώσει – και που η υπόλοιπη πόλη δεν έμεινε πιστή στα δικά τους ιδανικά. Η ευαισθησία αυτής της ράτσας είναι που δίνει ελπίδα ότι υπάρχουν ακόμα «καλά παιδιά». Με κιθαρούλες. Γ.Ν.

290. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΡΙΤΣΙΝΙ ΜΕ ΜΠΑΤΙΡΟΣΠΟΡΟ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Υπάρχουν μαγαζιά όπως το αρτοποιείο-ζαχαροπλαστείο **Αρτοποιητής** του κ. Κώστη στη Δάφνη και σε πολλά άλλα σημεία της Αθήνας, που μοιράζουν αγάπη στα Κοινωνικά Συστήματα αλλά φτιάχνουν και υπέροχες λιχουδιές, όπως τα μικρά, ταπεινά κριτσίνια, που είναι γεμάτα μπατιρόσπορο και τα τσακίζεις μέχρι να φτάσεις σπίτι σου. Μετά τρώς τα σπόρια που μένουν στη σακουλίτσα. Σούπερ. Μ.Ζ.

292 Για την ηλιοθεραπεία στην Ακρόπολη

Καλοκαίρι, επίσκεψη στον ιερό βράχο με λάδια υψηλού δείκτη προστασίας. Συμβαίνει ιστορικό μαύρισμα. Όσους Άγγλους έχουμε ανεβάσει τους βλέπουμε να αλλάζουν χρώμα μέσα σε μία ώρα – το πολύ (κυρίως η μύτη τους). Γ.Α.

Wolf Suedhitzky, «ταξίδι στην Ελλάδα», Μουσείο Μπενάκη, Πανακροθική Νίκου Καζαντζιάκου-Γκίκα

293. ΤΟ ΣΤΙΛ ΚΕΡΔΙΖΕΤΑΙ ΣΤΑ SECOND HAND

Στην Αθήνα, όπως και απανταχού της Γης, η μόδα κοστίζει. Το στιλ όμως – που είναι και το ζητούμενο – χαρίζεται με 1 ως 10 ευρώ, στη χειρότερη περίπτωση ενός vintage adidas. Πιο πολλά κι από φρεντοκαπουτσινάδικα, πιο πολλά κι από περίπτερα και σαφώς περισσότερα από φουρνάρικα, τα second hand κατακλύζουν την πόλη, απελευθερώνοντας το τοπικό μας στιλ από τις αγκυλώσεις της βιτρίνας. Ντύσου με αθλητικό μακό, πένσιλ κοκτέιλ, φλούο πλατφόρμες και ρίξε από πάνω τη γούνα της γιαγιάς σου. Μπόνους, οι ατελείωτες και αποκαλυπτικές ώρες ηδονής στο ξεσκαρτάρισμα. Ντύσε την κούκλα – που είσαι! Ε.Ψ.

294. ΓΙΑΤΙ ΑΚΟΜΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΜΑΤΣ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ, ΣΤΡΙΜΩΓΜΕΝΟΙ ΣΤΙΣ ΚΑΦΕΤΕΡΙΕΣ

Αλεξάνδρας και Πανόρμου γωνία, το γνωστό **Μαρόκο**, διαθέτει τεράστια οθόνη, όπως και πολ-

λές άλλες καφετέριες άλλωστε, αλλά αυτό που το κάνει να υπερέχει είναι ότι οι πελάτες κάθονται στριμωγμένοι, πολύ κοντά ο ένας στον άλλο και, σε συνδυασμό με τη βαβούρα από τις δύο λεωφόρους (Αλεξάνδρας και Πανόρμου), έχει κανείς την αίσθηση ότι βρίσκεται μέσα στο γήπεδο. Γ.Κ.

295. ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΡΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΗ

Είναι οι αυθεντικές θείες σου, Αθηναίες «αναντάμ μπαμπαντάμ», ντυμένες με καφέ μπροκάρ σαν αρχαίες ντιβανοκασέλες, κυρίες των τιμών επί Φρειδερίκης, μπιριμπατζούδες σε ρετιρέ των Αμπελοκήπων. Κυκλοφορούν Σάββατο απόγευμα δυο δυο και μυρίζουν πούδρα Tokalon και μοσχοκάρυδο. Γ.Ν.

296. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΟΡΓΙΩΔΕΣ ΓΚΡΑΦΙΤΙ ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΟ

Γκράβα. Κλασικά.

297. ΤΑ ΠΡΩΙΝΑ ΣΤΑ ΒΟΥ-ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Όλα κυλούν ήρεμα, ξεκινώντας μετά τις 10. Εκεί μοιάζει να έχει πάντα ήλιο κι όλες οι κυρίες να έχουν ξανθό μαλλί. Σ' αυτή τη ράθυμη πολιτεία, Κηφισιά - Ν. Ερυθραία - Εκάλη, λαμβάνει χώρα ένα κομψό, δηλητηριώδες κουτσομπολιό σε ιστορικά στέκια όπως το **Common Secret** στη Ν. Ερυθραία. Το λέει και το όνομά του. Τ.Σ.

298. ΓΙΑΤΙ ΠΑΙΖΟΥΜΕ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΜΠΡΙΤΖ

Ελληνική Ομοσπονδία Μπριτζ (υπάγεται στη Γενική Γραμματεία Αθλητισμού). Ένταση, σκέψη και σκληρός ανταγωνισμός με ανθρώπους με τους οποίους ποτέ δεν θα έκανες παρέα. Εθνικές ομάδες open, juniors, γυναίκες, αποστολές στο εξωτερικό, εκδρομές, καλοντυμένοι παππούδες, σαΐνια, παιδάκια σε γκρουπ, ζευγάρια 30+ που αναζητούν ασκήσεις στιλ, perds, μποέμ. Μοιάζει να έρχεται κατευθείαν από τα 60s, αλλά τώρα πια το μπριτζ (ή «σκάκι της τράπουλας») είναι επίσημο άθλημα στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς (hellasbridge.org, 2106893500). Γ.Ν.

299. ΟΛΗ Η ΑΘΗΝΑ ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΛΑΤΟ

Από τη Σοφία Λόρεν στο «*Παίδι και το δελφίνι*», ανεβασμένη στην Ακρόπολη να τρώει το ψωμοτύρι της ως Υδραία νησιώτισσα, μέχρι τον Μπραντ Πιτ με ξεχειλωμένο πουλόβερ να γυρίζει τη νέα του ταινία στην Πλατεία Κοτζιά, κι από την Πλατεία Θεάτρου ως ιρανική γειτονιά στη σειρά «*Τεχεράνη*» ως την Τζέιν Μάνσφιλντ να υποδύεται μια Ελληνίδα ηθοποιό στην ταινία εποχής «*Συνέβη στην Αθήνα*» του 1962, η πόλη προσφέρεται σαν σκηνικό – όχι μητρόπολης, αλλά σίγουρα με το δικό της, μοναδικό, χαρακτηριστικό χρώμα. Γ.Ν.

300. ΓΙΑ ΤΑ ΣΤΕΚΙΑ ΜΕ ΛΟΓΙΚΗ «ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ ΞΕΡΕΙ»

Μία από τις πιο χαρακτηριστικές καβάζτζες: Το πιο ενδεικτικό μπαρ-απεικόνιση της αθηναϊκής αρχιτεκτονικής σχιζοφρένειας. Το **Cantina Social** (Λεωκωρίου 6-8, Ψυρρή) είναι κρυμμένο στο βάθος μιας στοάς που φιλοξενεί ένα τυπικό σαντουιτσάδικο. Η αυλή του, όμως, ένα άθροισμα ακάλυπτων των γύρω κτιρίων που κρύβουν την ορατότητα, έγινε ένα από τα πιο πολυσύχναστα στεκία που «τα ξέρουν λίγοι» αλλά πάνε όλοι. Π.Μ.

291

Street art ή η ομορφιά μέσα από την ασχήμια

Σε 600 μέτρα από την Ιερά Οδό, στην Κεραμεικού 117, θα ανακαλύψεις ένα μικρό θαύμα τέχνης, το «**Parallel Worlds**», του street artist **INO** (2024). Μια μπαλαρίνα που είναι έτσι φτιαγμένη ώστε φαίνεται σαν να χορεύει στον ουρανό της Αθήνας. Σε μια περιοχή που δεν την λες κι όμορφη, ξαφνικά εμφανίζεται η ομορφιά όλου του κόσμου μέσω της τέχνης. Ν.Μ.Κ.

CONVERSE

CHUCK TAYLOR THROWBACK

ΤΟ SNEAKER ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΑ 90s ΠΙΣΩ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Το **Converse Chuck Taylor** είναι από εκείνα τα κομμάτια της pop κουλτούρας που κατάφεραν να περάσουν από τα γήπεδα του μπάσκετ στα stages, τα skate spots και τελικά στις πιο δυνατές street style στιγμές κάθε δεκαετίας. Από τους punk μουσικούς των 70s μέχρι την grunge γενιά των 90s, το **Chuck** έγινε κάτι σαν «λευκός καμβάς» προσωπικού στιλ και ίσως γι' αυτό να παραμένει τόσο διαχρονικό.

Το νέο **Converse Chuck Taylor Throwback** επιστρέφει ακριβώς σε εκείνη την εποχή όπου η μόδα είχε λιγότερους κανόνες και περισσότερο attitude. Η αισθητική των 90s επανέρχεται όχι μέσα από μια τέλεια, «καθαρή» αναβίωση, αλλά μέσα από μικρές ατέλειες που κάνουν το sneaker να μοιάζει σχεδόν σαν εύρημα από κάποιο vintage store του Μανχάταν. Oversized κρίκοι, chunky κορδόνια, washed αποχρώσεις και «πειραγμένες» λεπτομέρειες συνθέτουν ένα sneaker που μοιάζει σαν να έχει ήδη γράψει τη δική του ιστορία στους δρόμους της πόλης.

Το ενδιαφέρον είναι πως το μοντέλο παίζει πολύ έξυπνα με το ίδιο το archive DNA της **Converse**. Το χαρακτηριστικό Chuck patch εμφανίζεται ελαφρώς εκτός κέντρου, ενώ το «All Star» logo μοιάζει εσκεμμένα τεντωμένο, σαν να έχει περάσει ήδη μια δεκαετία σε συναυλίες, skate rides και ατελείωτες βόλτες στην πόλη. Αυτή η «χαλασμένη» αισθητική δεν είναι τυχαία, θυμίζει την εποχή που τα sneakers αποκτούσαν χαρακτήρα όσο περισσότερο τα φορούσες.

Παράλληλα, το **Chuck Taylor Throwback** φέρνει και μια πιο σύγχρονη προσέγγιση στην άνεση. Ο πιο φαρδύς και ενισχυμένος πάτος προσθέτει καλύτερη απορρόφηση κραδασμών και κάνει το sneaker να λειτουργεί όχι μόνο ως nostalgic fashion piece, αλλά και ως καθημερινό essential.

Από το λευκό και το κίτρινο μέχρι το έντονο κόκκινο, η χρωματική παλέτα κουβαλά όλη την ανεπιτήδευτη ενέργεια των 90s. Και κάπως έτσι, το νέο **Chuck Taylor Throwback** δεν μοιάζει με ακόμη μία retro κυκλοφορία. Είναι περισσότερο ένα επιμελημένο flashback σε μια εποχή που το στιλ ήταν λίγο πιο αυθόρμητο, λίγο πιο ακατέργαστο και σίγουρα πιο fun. Γιατί κάποια sneakers δεν ακολουθούν απλώς τις τάσεις, τις κουβαλούν στις σόλες τους εδώ και δεκαετίες.

—ΜΑΡΙΑ-ΙΩΑΝΝΑ ΣΙΓΓΑΛΟΥ

converse.gr
@converse.greece

Κεντρική διάθεση SPORT & FASHION FREEDOM 212 0003700

301. ΓΙΑΤΙ ΠΑΜΕ ΜΕΓΑΡΟ, ΟΠΩΣ ΔΕΥΤΕΡΟΛΟΓΗΣΕ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΡΙΤΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Αγαπάμε το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών γιατί είναι ένα αληθινό τοπόσημο της πόλης; χώρος με σοβαρό, στιβαρό πολιτιστικό χαρακτήρα, μεγάλες αίθουσες –από τη «Χρήστος Λαμπράκης» έως την «Αλεξάνδρα Τριάντη»–, που έχουν σχεδιαστεί με έμφαση στην άριστη ακουστική, τη θέαση και την άνεση. Τα μεγάλα φουαγιέ εμπνέουν ηρεμία και συζήτηση, ενώ κάπου εκεί, διακριτικά, το M Café λειτουργεί σαν ένα μικρό, ασφαλές σημείο συνάντησης, για καφέ, ένα ποτήρι κρασί και μια ανάσα πριν ή μετά την παράσταση. Και, βέβαια, το αγαπάμε γιατί εκεί φιλοξενούνται τα φόρα που διοργανώνουμε με επιτυχία η ATHENS VOICE. Το νιώθουμε λίγο σπίτι μας. Γ.Ν.

302. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟ

Σόρι κιόλας.

303. ΤΟ ΚΑΡΕ ΤΗΣ ΤΥΡΟΠΙΤΑΣ

Τέσσερις δοξασμένες –ανά τις δεκαετίες–, σταθερές αξίες, με απαράμιλλη σχέση ποιότητας-τιμής:

* **Μικέ:** Τέλεια σφολιάτα και ζουμερή γέμιση (Δ. Σούτσου 9, πλατεία Μαβίλη).

* **Desire:** Πολύ κυρία (Δημοκρίτου 6, Κολωνάκι).

* **Άριστον:** Τόσο καλή, που τρώγεται το ίδιο ευχάριστα και κρύα (Βουλής 10, Σύνταγμα).

* **Μαμ:** Η πιο... ρόμβος. Με funky «κρακελέ» σφολιάτα (Πεσμαζόγλου και Σταδίου, κέντρο). Γ.Κ.

304. ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟ, ΥΠΟΓΕΙΟ ΥΔΡΑΓΩΓΕΙΟ

Την Αθήνα την αγαπάς για όσα σου κρύβει. Γιατί τελικά η «Μυστική Αθήνα και Αττική» του Γιάννη Γιαννόπουλου, ή αλλιώς το βιβλίο που σημάδεψε τα 90ς της πόλης, δεν είναι δα και τόσο αστικός μύθος. Όσο λιάζεσαι με μπίρες στο καφενείο της Δεξαμενής ή βλέπεις ταινία στο ομώνυμο θερινό με τις γαζίες και τα γιασεμιά, πού να πάει ο νους σου πως με τα πόδια σου αγγίζεις ένα Μνημείο Πολιτιστικής Κληρονομιάς της UNESCO, τη στέγη του Αδριάνειου Υδραγωγείου, ενός μοναδικού έργου ρωμαϊκής μηχανικής, που λειτουργεί δίχως σταματημό από

τον 2ο αιώνα μ.Χ. Ένα κουκλίστικο υδραγωγείο που, με τις θολωτές του καμάρες πάνω στο νερό, δεν έχει τίποτα να ζηλέψει σε μυστήριο και υπόγεια γοητεία από το αντίστοιχο του Ιουστινιανού στην Πόλη. Θέλεις να το δεις; Να 'σαι εκεί, ανήμερα των Θεοφανείων, την ώρα που αγιάζονται τα ύδατα της πρωτεύουσας. Ε.Ψ.

306. ΓΙΑ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΙΝΕ STUDIO

Εκεί πρωτοείδαμε το «Salò» του Παζολίνι μόλις είχε επιτραπεί η προβολή του. Εκεί βλέπουμε αφιερώματα στον Παρατζάνοφ και ιρανικές ταινίες. Το Studio New Star Art Cinema, στα Πατήσια, λειτουργεί από το 1967 ως καταφύγιο arthouse και πολιτικού σινεμά, με αφιερώματα, συζητήσεις και ανεξάρτητες ταινίες: μια cult αίθουσα, όπου μέχρι και τα καθίσματα κουβαλούν ονόματα σκηνοθετών. Γ.Ν.

307. ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΤΕΧΝΗ ΣΥΝΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ

Μια μέρα, αφού πιεις τον καφέ σου στο Φίλιον της Σκουφιάς, θα μπεις στον Άγιο Διονύσιο. Είναι εντυπωσιακός. Τις αγιογραφίες του τις έχει φιλοτεχνήσει ο μεγάλος Σπύρος Βασιλείου και ο πολυέλιος είναι ο μοναδικός ξυλόγλυπτος στην Ελλάδα. Άναψε κι ένα κερί. Α.Μπ.

308. ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟ-ΓΚΑΛΕΡΙ

Όταν βλέπεις για πρώτη φορά το Montreal (Δερισυ 33) δεν καταλαβαίνεις τι ακριβώς είναι. Μπαρ; Αρχιτεκτονικό γραφείο; Γκαλερί; Βασικά είναι κομμωτήριο. Αλλά και γκαλερί! Με άλλα λόγια εδώ μπορείς να κάνεις το κούρεμα των ονείρων σου και να αγοράσεις τον πίνακα που σου γυάλισε όσο σε έλουζαν. Καινούργιο μαλλί και έργο τέχνης, δύο σε ένα. Κ.Βν.

309. ΤΟ ΣΤΑΘΕΡΟ ΚΑΙ ΟΙΚΕΙΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

«Παλιά πλυντήρια, παλιές κουζίνες, παλιές μπανιέρες, παλιά σώματα, ό,τι έχετε για πέταμα μαζεύω...» Η φωνή του παλιατζή ανεβαίνει από τον δρόμο μέχρι το μπαλκόνι σου και ζητά να του δώσεις ό,τι άχρηστο σου περισσεύει. Δεν χρειάζεται καφέ για να καταλάβεις ότι ξημέρωσε. Κ.Κ.

310. ΟΙ ΓΛΑΡΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΑΥΓΑ ΤΟΥΣ ΣΤΙΣ ΤΑΡΑΤΣΕΣ ΤΟΥ ΘΑΛΗΡΟΥ

Γίνεται κάθε άνοιξη. Κι άμα τύχει να δεχτούν επίθεση από καρακάξες, πιάνεις μια καλή θέση στο μπαλκόνι και βλέπεις αερομαχίες επιπέδου National Geographic. Ε.Λ.

311. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ ΣΤΟ ΠΑΓΚΡΑΤΙ

Μια πλατεία κοντά στο κέντρο, αλλά με την τρυφερότητα της γειτονιάς που αποκτά μια νέα ζωντάνια και αλλάζει χαρακτήρα καθώς κυλούν οι ώρες της μέρας. Μαγαζιά, ζωή, κίνηση και χαρακτήρες που τους περιέγραψε και στο βιβλίο του «Πλατεία Μεσολογγίου» ο Βαγγέλης Προβιάς. Ε.Ν.

312. ΜΑΜΑ, ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΝΤΡΑΜΕΡ

Το DRUMstore στη Λένορμαν. Το ιδανικό σετ τυμπάνων δεν ολοκληρώνεται ποτέ. Και τα παιδιά στο DRUMstore το ξέρουν αυτό. Εκεί θα κοιτάξεις και θα κάνεις δικό σου ένα νέο πιατίνο, ένα καλύτερο πετάλι, κάθε λογής μπαγκέτες. Καθώς φυσικά και την κουδούνα που ονειρεύτηκες από την πρώτη στιγμή που πήρες τα drums στα σοβαρά. Μ.Κ.

Η καλύτερη σπανακοτυρόπιτα στα νότια

Στην Καλλιθέα, δυο αδέρφια με το αποκαλυπτικό επίθετο Φουρνάρη ανοίγουν φύλλο βέργας, παραδοσιακό, και φτιάχνουν την καλύτερη σπανακοτυρόπιτα. Στο **Αλεύρων Έργα**, Δημοσθένους 45, 2114081501. Μ.Ζ.

Για τη ζωή κάτω από τα φώτα της Νομικής

Για τα πάρτι της Νομικής που γίνονται οι ταραξίες της Ακαδημίας. Για εκείνα τα Σάββατα που θυμάσαι την ανέμελη φοιτητική σου ζωή. Τότε που η έγνοια σου ήταν τι ώρα θα πιεις καφέ και αν θα μπορέσεις να πας στο μάθημα σερί από ξενύχτι. Για τους φοιτητές της Νομικής Σχολής Αθηνών που βάζουν φόρμες, φαρδιά τζιν και γυαλιά ηλίου, χορεύοντας ραπ, τραπ και ξεχασμένη ποπ αργά το βράδυ, δίνοντας ζωή στο κέντρο. Ε.Β.

Color Skates για να ρολάρεις με σтил

Σε μια μεγάλη πόλη, το Color, πρωτοτσούλησε το 2008, στο μπουμ της οικονομικής κρίσης. Το διαβόητο underground skate shop στην Πρωτογένους απέδειξε ότι, αν θέλεις, θα βρεις τρόπους κι έγινε σποτ όπου θα βρεις ό,τι ψάχνεις για skateboarding. Ανήκει σε και λειτουργεί αποκλειστικά από

skateboarders. Και στήνει πάρτι και ωραία events. Απόκτησε «αδερφάκι» και στην Κηφισιά. Δ.Α.

Τα συνεργεία αυτοκινήτων στον Δόφο Σκουζέ και στον Κολωνό

Με τις φωτογραφίες των ομάδων, τα γυμνά κορίτσια στα ημερολόγια των εταιρειών ελαστικών και τις άπειρες άδειες μπίρες. Κατευθείαν από τις σελίδες του Γιώργου Ιωάννου. Δ.Φ.

Το καλύτερο ανοιχτό μέρος για να παίξεις σκάκι με παππού

Πάρκο Φιξ/Κλωναρίδου, Πατησίων και Καφταντζόγλου, Άνω Πατήσια.

Η Ομορφοκκλησιά στη Λεωφόρο Βεΐκου, στο Γαλάτσι

Χτισμένη με τα υλικά πρωτοχριστιανικού ναού και μέλη αρχαιοελληνικού κτιρίου, που κείται δίπλα λεηλατημένο, εκεί όπου υπήρχε και το αρχαίο νεκροταφείο του Δήμου Βατής. Η τεχνοτροπία της αγιογραφίας του Παντοκράτορα εγείρει ερωτηματικά για μια πιθανή άφιξη του Δομίνικου Θεοτοκόπουλου στην Ομορφοκκλησιά κατά τη διάρκεια του ταξιδιού της μετανάστευσής του από την Κρήτη στη Βενετία –και ακολούθως στην Ισπανία– το καλοκαίρι του 1566. Γ.Ν.

305 Χανόμαστε, αλλά ξαναβρισκόμαστε όλοι στα ετήσια ραντεβού

- * **Athens Photo Festival**
- * **Νύχτες Πρεμιέρας**
- * **Athens Open Air Film Festival**
- * **Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου**
- * **Art Athina**
- * **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου**
- * **Athens Digital Arts Festival**
- * **Athens Photo World**
- * **Onassis Dance Days**
- * **Release Athens Festival**
- * **Plisskën Festival**

Γ.Ν.

Green Academy

4

Προγράμματα ανάπτυξης
πράσινων δεξιοτήτων

44

Συμμετέχοντες

86%

Επιτυχής αποφοίτηση

43%

Ένταξη στην αγορά
εργασίας

Στην Αθηναϊκή Ζυθοποιία επενδύουμε στον άνθρωπο και στο περιβάλλον και στηρίζουμε με κάθε τρόπο τη βιώσιμη ανάπτυξη.

Σε συνεργασία με την Odyssea, δημιουργήσαμε το Green Academy, μια μοναδική εκπαιδευτική πρωτοβουλία, που προσφέρει ευκαιρίες επιμόρφωσης σε νέες και νέους από ευάλωτες κοινωνικές ομάδες.

Μέσα από προγράμματα πράσινης εκπαίδευσης στους τομείς της εστίασης, της γεωργίας και των κατασκευών προωθούμε σύγχρονες και βιώσιμες πρακτικές, που ενισχύουν την αγορά εργασίας και στηρίζουν την τοπική κοινωνία της Θεσσαλονίκης.

Για ένα αύριο πιο βιώσιμο και πιο δυνατό!

 odyssea

 ΑΘΗΝΑΪΚΗ
ΖΥΘΟΠΟΙΑ

Παράγουμε ένα καλύτερο αύριο

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

322-327

319-327

319. ΓΙΑ ΤΑ ΙΠΤΑΜΕΝΑ ΧΑΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΥΡΙΔΑ

Ο Χαμίντ περιπλανήθηκε για πολλά χρόνια μέχρι να καταλήξει στην Αθήνα. Αλλά η τέχνη του χαλιού τον ακολουθεί από μικρό παιδί και, γνωρίζοντας όλα τα μυστικά, διατηρεί πλέον τη δική του γκαλερί. Στην οδό Δενιζλή 6, στη Νέα Ιωνία, θα βρεις αυθεντικά χειροποίητα χαλιά αλλά και συλλεκτικά από κάθε μεριά του Ιράν, κυρίως όμως από το Ταμπρίζ, την πόλη καταγωγής του Χαμίντ, που είναι φημισμένη για την παράδοσή της στο χαλί. Μπορεί όμως και να επιδιορθώσει τα χαλασμένα με μεγάλη μαεστρία αλλά και να τα καθαρίσει, όπως μόνο οι Ιρανοί ξέρουν. Μ.Κ.

320. ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΛΟΥΜΠΑΡΔΙΑΡΗ

Στη διασταύρωση των οδών Διονυσίου Αρεοπαγίτου και Αποστόλου Παύλου, ένας μεταβυζαντινός ναός του 16ου-17ου αι., αφιερωμένος στον Άγιο Δημήτριο. Το όνομα Λουμπαρδιάρης προέρχεται από θάυμα το 1658, όταν σώθηκε από κανονιοβολισμό Τούρκου αγά με λουμπάρδα (πυροβόλο). Ο ναός αναστηλώθηκε από τον Δημήτρη Πικιώνη το 1955 και είναι δημοφιλές σημείο για γάμους και φωτογραφίες, με τοιχογραφίες του 18ου αι. Ανοιχτός καθημερινά πρωινές ώρες. Ακόμα κι αν είσαι αγνωστικιστής, ησυχάζεις μέσα στην αγκαλιά του τρυφερού Λουμπαρδιάρη. Ε.Μ.

Γιατί ο Δήμος Παπάγου είναι ένας άλλος πλανήτης

Παράλληλο Πράσινο Σύμπαν, Δήμος Παπάγου, γνωστός και ως Κηπούπολη. Βορειοανατολικά της μπετονένιας Αθήνας. Το πράσινο «μακροήμερεύει» σε 18 πάρκα και άλση. Αγαπημένα: Αγίας Σκέπης, Δωδεκανήσου (γνωστό και ως «Πράσινη Γραμμή» επειδή είναι μακρόστενο), Ηπείρου και, κορυφαίο όλων, το Μεγάλο Πάρκο του Αλέξανδρου Παπάγου. Στα 70 του στρέμματα ο επισκέπτης βολτάρει ανάμεσα στο δημοτικό κηποθέατρο, τα γήπεδα άθλησης, τη μεγάλη παιδική χαρά – και στο τέλος απολαμβάνει μια ΕΨΑ στο αναψυκτήριο. Δ.Τ.

υπάρχει αλλιώς στο Α' Νεκροταφείο

Από το 1837, το Α' Νεκροταφείο Αθηνών φυλάσσει την ιστορία της πόλης, όχι σε αρχεία αλλά στο χώμα του. Η «Κοιμωμένη» του Γιαννουλή Χαλεπά, οι προτομές, τα επιτύμβια συνθέτουν μια σιωπηλή κοινωνία που νιώθεις ότι δεν παύει να σε παρατηρεί. Η είσοδος επιβάλλει τάξη αλλά μέσα η φύση χαλαρώνει τους κανόνες, με τα δέντρα να ψιθυρίζουν ιστορίες, μ' έναν τόνο που δεν αποκλείεται να είναι η αιωνιότητα που σε ειρωνεύεται. Γ.Ν.

Για τους αριστερούς της Αθήνας

Ο Αριστερόχειρας, το κατάστημα με «τα πάντα για τους αριστερόχειρες» βρίσκεται στην Εμμανουήλ Μπενάκη 25 (2103845840) και έχει όντως τα πάντα: Από κούπα του καφέ για αριστερόχειρες μέχρι νυχοκόπτη για αριστερόχειρες. Άσε που εκδικείσαι και τη δασκάλα σου στο δημοτικό, που σε υποχρέωνε να γράφεις με το δεξί. Β.Τ.

Για την οριένταλ καρδιά της Αθήνας

Go East. Οριενταλισμός στο κόκκινο. Συλλογή Ισλαμικής Τέχνης κοντά στο αρχαίο νεκροταφείο του Κεραμεικού. Το ορειχάλκινο κιβωτίδιο με την υπογραφή του Ισμαήλ Ιμπν αλ-Ουάρντ αλ-Μάουσιλι και τη χρονολογία 1220 θολώνει το βλέμμα σου βυθίζοντάς σε στη φαντασία. Μουσείο Ισλαμικής Τέχνης, Αγ. Ασωμάτων 22 & Διπύλου 12. Γ.Δ.

Γιατί κάνουμε σερφ χειμωνιάτικα

«Κόκκινα» Ανάβυσσου. Πάρε τον σκύλο σου και τη σανίδα σου και τη όρμα στα κύματα. Λεωφόρος Καραμανλή.

Γιατί η ζωή

Γιατί έχουμε μια Στέγη πάνω απ' το κεφάλι μας

Η Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση έφερε στην Αθήνα διεθνή ονόματα από Νέα Υόρκη και απ' όλο τον κόσμο, και απλώθηκε σε παραστατικές τέχνες, ψηφιακό πολιτισμό και αστικά beats. Ο φωτεινός κύβος στη Συγγρού έγινε τοπόσημο και γύρω του συγκεντρώνεται μια γενιά που βλέπει, ακούει και χορεύει. Και όλα αυτά μαζί. Γ.Ν.

321

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα της Λένας Διβάνη*

Αγαπώ την Αθήνα γιατί είναι μια πόλη που στην καρδιά της έχει ένα χωριό: την Κυψέλη. Το χωριό αυτό έχει μια πολύ μακρόστενη πλατεία, τη Φωκίωνος Νέγρη, όπου ανεβοκατεβαίνουμε για να μας δουν και να τους δούμε, στίλ μετα-νυφοπάζαρο. Δεν χρειάζεται καν να φύγουμε απ' το χωριό μας. Το πρωί κάνουμε τις δουλειές μας. Όλοι εδώ δίπλα μας είναι. Ξέρουμε τον μπακάλη, τον μανάβη, την κομμώτρια, τους βιβλιοπώλες και όλα τα σκυλιά. Τα βράδια πίνουμε τα ποτά μας, τρώμε τα βρόμικα και τα γκουρμέ μας, ακούμε μουσική λάιβ, βλέπουμε stand up comedy, θέατρο, ό,τι τραβάει ο καλλιτεχνικός οργανισμός μας. Πού να τρέχεις αλλού...

*Η Λένα Διβάνη είναι συγγραφέας. Το τελευταίο της βιβλίο, «Έτσι τελειώνει ο κόσμος», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη.

THE BOY

Δεν ταξίδεψα ποτέ στην Αυστραλία

THE BOY ΔΕΝ ΤΑΞΙΔΕΨΑ ΠΟΤΕ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ
ΠΡΟΒΟΛΕΣ – ΣΥΝΑΥΛΙΑ – ΕΚΘΕΣΗ – INSTALLATIONS
05 → 07 06 26 ΣΤΗ ΣΤΕΓΗ

Η ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ ΜΙΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ 13.375 ΧΛΜ. ΜΑΚΡΙΑ,
ΕΝΑ ΤΡΙΗΜΕΡΟ TAKEOVER ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΚΤΙΡΙΟ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ.

Φωτογραφία: Μυρτώ Τζίμα
ONASSIS.ORG

ONASSIS STEGI

328 **Γιατί υπάρχει το Ίδρυμα B & E Γουλανδρή**

Μια από τις σημαντικότερες συλλογές τέχνης βρίσκεται στην Αθήνα: Μονέ, Βαν Γκογκ, Πικάσο και άλλοι σπουδαίοι δημιουργοί, δίπλα σε έργα της ελληνικής καλλιτεχνικής παραγωγής. Μέσα από τη μόνιμη συλλογή και τις περιοδικές εκθέσεις, μπορείς να σταθείς μπροστά σε emblematic works of modern and contemporary art, without the need to travel abroad. E.N.

329. **Η ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΣΟΥΗΔΙΑΣ**

Έχει οργάνωση αμερικάνικης πανεπιστημιακής βιβλιοθήκης (καθότι τελεί υπό την αιγίδα της Αμερικανικής Αρχαιολογικής Σχολής) και ευγενικά μεγαλοπρεπή allure, στη σωστή κλίμακα της αθηναϊκής νεοκλασικής παράδοσης. Όλα τα τραπέζια του αναγνωστηρίου έχουν πρίζες για τα λάπτοπ των επισκεπτών και οι βιβλιοθηκάριοι παραδίδουν τα βιβλία στο τραπέζι όπου κάθεται ο επισκέπτης. Είναι ίσως η βιβλιοθήκη με το πιο διεθνές κοινό επισκεπτών. Έχει τέλειο κλιματισμό χειμώνα-καλοκαίρι. Οι διαθέσιμοι τίτλοι είναι καταχωρισμένοι σε ιστοσελίδα, στην οποία μπορεί να κάνει κανείς την αναζήτησή του πριν φτάσει στη βιβλιοθήκη (εξυπακούεται ότι διατίθεται και άνετο computer desk για επιτόπια αναζήτηση). Είναι ανοιχτή από Δευτέρα έως και Σάββατο, ενώ τις Πέμπτες μένει ανοιχτή μέχρι και τις 8 το βράδυ. Κι όλα αυτά σε μια «ειδυλλιακή» θέση, δυο βήματα από την καρδιά του Κολωνακίου. Γ.Κ.

330. **ΣΤΑ ΨΗΛΑ ΒΡΙΣΚΕΙΣ ΚΑΘΑΡΟ ΑΕΡΑ**

Πετρούπολη, Αγία Βαρβάρα του Αιγάλεω, κι ας μην έχουνε το όνομα (μόνο τη χάρη).

331. **ΓΙΑ ΜΠΙΡΕΣ ΣΤΟ ΠΑΡΚΑΚΙ ΤΗΣ ΚΑΡΥΛΛΟΥ**

Γιατί η μπίρα από το περίπτερο στην πλατεία της Νέας Σμύρνης θα έχει πάντα την ίδια ημι-περήφανη γεύση, καθώς συνειδητοποιείς πως όσα καινούργια μαγαζιά κι ν' ανοίξουν, όσο και ν' αλλάξει η γειτονιά, ο καλαμποκάς εξακολουθεί να στήνει τον εξοπλισμό του απέναντι από το παρκάκι της Καρύλλου, στο μοναδικό σημείο που έμεινε αναλλοίωτο στον χρόνο από τα 90s μέχρι σήμερα. Α.Π.

332. **ΤΟ «ΚΟΥΤΙ ΡΕΥΜΑΤΟΣ» ΣΤΗΝ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ**

Ακριβώς απέναντι από την Ακρόπολη, επί της Αρεοπαγίτου, μολοντί υπάρχουν πεζούλια για ν' αράξεις, βρίσκεις κι ένα πράσινο μεταλλικό κουτί, στο οποίο μπορείς να ακουμπήσεις την πλάτη σου και να απολαύσεις μια από τις πιο όμορφες εικόνες του κόσμου: τον Παρθενώνα. Κάποτε εκεί δίπλα υπήρχε κι ένα περίπτερο. Τώρα ίσως είναι η πιο γοητευτική καβάτζα του κόσμου. Λ.Β.

333. **ΚΛΕΙΣΤΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΛΟΓΩ ΠΑΡΤΙ**

Για τα πάρτι της Στέγης, που ξεκινάν από νωρίς το απόγευμα, με τον κόσμο να κλείνει τη μια πλευρά της Συγγρού, αλλά χαλάλι. Έχει ποτά, lives, κόσμο που χορεύει, dj-sets, ηλεκτρονική μουσική, ραπ καλλιτέχνες. Όλο το τετράγωνο φωτίζεται από τους προβολείς της Στέγης και σε προσκαλεί στο πιο αθηναϊκό street party. Σημείωση: είσοδος ελεύθερη. Ε.Β.

334. **ΠΡΩΙ ΠΡΩΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΤΥΡΟΠΙΤΑ ΤΑΨΙΟΥ ΣΤΑ ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ**

Ο Κώστας είναι εκεί από τις 6 το πρωί και θα σε υποδεχτεί με το πιο γλυκό χαμόγελο. Ο φούρνος Σκρέκης στην οδό Παρασκευοπούλου είναι για πολλούς Πατησιώτες η πρώτη τους καλημέρα, για τον καφέ και το πρωινό πριν από την ανηφόρα για τον ηλεκτρικό. Και, ναι, αυτή η τυρόπιτα ταψιού θα σε κάνει να ξυπνάς νωρίς και τα Σαββατοκύριακα για να την προλάβεις.

335. **ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΗ ΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΟΥΑΛΕΤΑ**

Κατασκευάστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα στη Βαρβάκειο και υπάρχει και σήμερα - βρίσκεται απέναντι από την αγορά και είναι 24ωρης λειτουργίας. Πάντως, ο Δήμος Αθηναίων το 1950 διέθετε 70 δημόσια ουρητήρια, περισσότερα απ' ό,τι σήμερα. Τ.Σ.

336. **ΓΙΑ ΤΗΝ CAFE SOCIETY ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟΥ**

Περνώντας από τους πεζόδρομους, τα γκράφιτι και την Πλατεία Αυδή, μεταφέρεσαι σε μία από τις πλέον γουστόζικες γειτονιές του κέντρου. Εναλλακτικά καφενεία με τον αντίστοιχο κόσμο, όπου μεταξύ άλλων ανακαλύπτεις μεζέδες που θα γίνουν το νέο σου μεγάλο κόλλημα. Ο Sabir, ο Δούης και τα Κανάρια «γράφουν» εδώ και καιρό στις αθηναϊκές μας νύχτες. Μ.Κ.

337. **ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΕΦΕΡΙΚ (ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΜΟΝ ΠΑΡΝΕΣ)**

Από κάτω σου ο εθνικός δρυμός της Πάρνηθας με τα μονοπάτια και τα ελάφια του, από πάνω σου ο ουρανός και οι γυπαετοί, άλλοι για ρουλέτες, άλλοι για το καταφύγιο Μπάφι, μαγική αιώρηση και ό,τι πιο κοντινό σε προσομοίωση με το «Όπου τολμούν οι αετοί», κλασική ταινία δράσης με εντυπωσιακές σκηνές τηλεφERIC στις Άλπεις. Β.Μ.

338. **ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΒΑΤΖΕΣ ΜΑΣ ΜΕ ΜΑΜΑΔΙΣΤΙΚΟ ΦΑΓΗΤΟ**

Με σπεσιαλιτέ τους παραδοσιακούς λαχανοντομαμάδες, οι **Νοστιμιές της Μαίρης** (Υδρας 2-4, Κυψέλη, 2108229239), με μπαμπατζάνικες μερίδες, τάζουν ηθοποιούς και καλλιτέχνες μετά το τέλος των παραστάσεων, καθώς και περίοικους, χρόνια τώρα. Σπιτικά, μαγειρευτά και της ώρας, όλα μαμαδέξ και σε χορταστικά πιάτα. Μ.Ζ.

339. **ΚΑΘΑΡΟ ΜΕΤΡΟ (ΣΥΝΗΘΩΣ)**

Μόνο το χαλάκι λείπει.

340. **ΓΙΑ ΤΗ ΜΥΡΩΔΙΑ ΑΠΟ ΠΑΣΤΟΥΡΜΑ ΣΤΑ ΧΑΥΤΕΙΑ**

Διασχίζεις την Ευριπίδου και τη Σωκράτους και ξαφνικά σε χτυπάει στη μύτη το κύμινο από το τσιμένι. **Αραπιάν, Μιράν, Καραμανλίδικα του Φάνη**, μπαίνεις μέσα και το κούτελό σου θα ιδρώσει ανάμεσα σε παστουρμάδες, καβουρμά και σουτζούκια, που οι Αρμένηδες ξέρουν να φτιάχνουν μερακλίδικα. Κ.Κ.

328-340

341

Η πόλη ποτέ δεν κοιμάται Του Θανάση Καρατζά*

Τα 1000 πρόσωπα μιας Αθήνας όταν βρίσκεται σε εξωστρέφεια. Της πόλης που δεν κοιμάται, παρά μόνο ξεκουράζεται, για να φρεσκαριστεί, ν' αλλάξει ρούχα και να ξαναβγεί.

*Ο Θανάσης Καρατζάς είναι φωτογράφος

342 Γιατί το soundtrack της Αθήνας είναι ο Voice 102.5

Οι ωραίες μουσικές δεν θα ήταν τίποτα χωρίς τις φωνές που τις συνοδεύουν, ανιχνεύοντας τις πιο όμορφες γωνιές της πόλης, τα στέκια, τις εκπλήξεις, τα ονόματα, τον ρυθμό του κέντρου της Αθήνας. Στο αυτοκίνητο, στο σπίτι, στη δουλειά – πάντα κάπου παίζει ο Voice 102,5. Και ξαφνικά η Αθήνα μοιάζει λίγο πιο όμορφη – την ακούς; x.m.

ΛΟΓΟΙ ΠΡΟΣ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑ

343

Η Αθήνα του Αντώνη Σκαμβαίρια

Στα μπαλκόνια της Αθήνας οι κάτοικοι αξιοποιούν τον ανοιχτό χώρο ως προέκταση του σπιτιού τους. Εκεί διαμορφώνουν ένα υπαίθριο σκηνικό όπου ξετυλίγονται οι ζωές τους. Μέσα από αυτά εκφράζεται η έμφυτη ανθρώπινη τάση προς την εξωστρέφεια.

Τίτλος έργου: «Η Δέσποινα
στο μπαλκόνι του ατελιέ»
1,80 x 1,40 cm

Η Αθήνα του Κυριάκου Αθανασιάδη*

01 Καλλιδρομίου, ο δρόμος που με συγκινεί

Έχοντας φύγει εδώ και 17 ολόκληρα χρόνια από την Αθήνα, όπου όμως πέρασα σχεδόν μια εικοσιπενταετία, δεν έχω να εισφέρω το παραμικρό στο πανηγυρικό αυτό αφιέρωμα. Όμως δεν ήθελα με τίποτα να λείψω. Έχω ιδιαίτερως σοβαρούς λόγους: διαβάζω τη *VOICE* από το πρώτο της φύλλο, και τα τελευταία 4 χρόνια που γράφω (ό,τι μου κατέβει) εδώ είναι τα πιο όμορφα της επαγγελματικής μου ζωής. Αλλά τι να πω! Όλα τα τηπ που ήξερα έχουν σβήσει, έχουν τελειώσει, έχουν πεθάνει, χάθηκαν σαν δάκρυα στη βροχή, η πόλη έκτοτε άλλαξε, μεταμορφώθηκε, έγινε μια άλλη, ο κόσμος έφυγε και ήρθε ένας άλλος. Σχεδόν δεν αναγνωρίζω ούτε τα Εξάρχεια (τη γειτονιά μου επί 20 χρόνια) όποτε κατεβαίνω, μια δυο φορές τον χρόνο. Κι ως είναι πολλά μαγαζιά και κάποιες γωνιές ολόδια με παλιά. Αλλά ποτέ πια δεν ανηφορίζω προς την Καλλιδρομίου, γιατί είναι ο αθηναϊκός δρόμος που κυρίως με συγκινεί — αυτός, και η νυχτερινή Πανεπιστημίου με βροχή. Όμως δεν γίνεται να μην πάω — πάντα μόνος, πάντα μεσημέρι — στη Βαρβάκειο για μια σούπα, και για λίγα χοντρά μακαρόνια μετά, με σάλτσα από το κοκκινιστό, και τυρί. Ούτε αυτό παύει να με συγκινεί, και ιδίως η βουή του παράξενου κόσμου που στροβιλίζεται ολόγυρα.

02 Το αθηναϊκό προσκύνημα στον Καπετάν Μιχάλη της Φειδίου

Ούτε βέβαια μπορώ να λείψω από τη Φειδίου. Τα πολύ παλιά χρόνια, η Φειδίου ήταν από τους πολύ βασικούς δρόμους της ζωής μου. Τότε που μετρούσαμε και τα κέρματα. Οπότε εκεί το '89-'90, σε ένα ισόγειο —κατέβαινες ένα δυο σκαλάκια— πουλούσαν γραφομηχανές και ταινίες για γραφομηχανές. (Η δίχρωμη ήταν σουξέ: μαύρο-κόκκινο. Το κόκκινο έμενε ανέπαφο όσο η μαύρη λουρίδα κουρελιαζόταν, αλλά, όταν ήταν σε καλή τιμή, έπαιρνες χωρίς σκέψη τη δίχρωμη ταινία κι έγγραφες και με κόκκινο μελάνι — γιατί όχι.) Δεν πουλούσαν μόνο όμως: νοίκιαζαν κιόλας. Εδώ που τα λέμε, βασικά νοίκιαζαν, παρά πουλούσαν. Και μπορούσες να διαλέξεις από μια μεγάλη ποικιλία. Εμένα μου άρεσε μια ωραία, βαριά Olivetti —θα 'ταν και δέκα κιλά, μπορεί και παραπάνω— που δεν μπλόκαρε ποτέ και που, άπαξ και την απίθωνες στο τραπέζι, δεν κουνιότανε με τίποτα. Και, ξέρω γω, έδινε στο γράψιμό σου μια κάποια βαρύτητα. Τι νοίκιαζα με τη βδομάδα. Μπρος-πίσω, μπρος-πίσω, απ' το σπίτι στη Φειδίου, απ' τη Φειδίου στο σπίτι, μέχρι να ξαναβρώ λεφτά να την ξανανοικιάσω για να συνεχίσω το βιβλίο που έγραφα. Εννιά μήνες, βδομάδα παρά βδομάδα. Όταν περίσσευαν λίγα λεφτά, καθόμουν στου Καπετάν Μιχάλη απέναντι. Ακόμα το κάνω, απαρεγκλίτως, για μένα είναι αθηναϊκό προσκύνημα.

03 Στο Τριφύλλι με τη Λάσκαρη

Αν βγάλεις το φαγητό από μια πόλη, είναι σαν να βγάζεις την ψυχή απ' τον άνθρωπο. Αλλά, από την άλλη, τι είναι το φαγητό σε μια πόλη αν δεν σου πάει η ατμόσφαιρα; Βγες και πες. Το Τριφύλλι πίσω από το γήπεδο του Παναθηναϊκού ήταν στέκι μου για πολλά χρόνια, κι αυτό που μου λείπει πιο πολύ απ' όλα τα άλλα. Μα, θα πες, αυτό; Ε ναι, ποιο άλλο; Το μαγαζί έμοιαζε σαν να έχει βγει από ταινία «*Star Wars*», από τη σκηνή με την καντίνα. Και βέβαια ήταν το καλύτερο μέρος στον κόσμο για φαγητό, τέλος πάντων για όποιον είναι έτσι η κοψιά του. Είχαμε κάνει μεγάλες συζητήσεις με τα παιδιά που το είχαν, τον Πύργο και τον Γιάννη, για την μπάλα, είχα πει πολύ από το κρασί τους, λυπηθήκα όταν πέθανε η κυρία Κούλα, που τα καλοκαίρια τηγάνιζε τους κεφτέδες, τον μπακαλιάρo και τις ζεματιστές ουκωταριές με ένα βρεγμένο βετέξ στο κεφάλι γιατί έσκαγε, αλλά η ζωή συνεχίζεται κι έχω να πάω μπόλικα χρόνια τώρα. Και δεν έφυγε μόνο η κυρία Κούλα, αλλά και ο Πύργος. Είχα πετύχει πολύ κόσμο εκεί, με πρώτη τη Λάσκαρη, ωραία καπνίστρια, με τον Λυκουρέζο. Εκείνη δεν με είδε.

04 Η πανηγυρική-προσκυνηματική βόλτα κάθε Σάββατο στα περίξ της Βαρβακείου

Στο Δίπορτο της οδού Θεάτρου και της Σωκράτους κατέληγα πάντα μετά από μεγάλο περίπατο, από το σπίτι ψηλά στη Χαριλάου Τρικούπη, ίσια κάτω, περνώντας μέσα από τη Στοά Βιβλίου (ακόμα έτσι τη λέω — οκέι: μπουμπερ διορθωτής), και

μετά από ένα πέρασμα από την αγορά, πρώτα από την προρρηθείσα Βαρβάκειο φυσικά και εν συνεχεία από τα μανάβικα και τα διάφορα χύμα περιέργα αντικείμενα που πουλάνε εκεί οι πρόδρομοι του Πουσουρούμ καμιά διακοσαριά μέτρα παραπέρα. Έκανα αυτή την πανηγυρική-προσκυνηματική βόλτα ανελλιπώς κάθε Σάββατο επί μία γεμάτη εικοσαετία, και λέγοντας ανελλιπώς εννοώ 52 Σαββάτα τον χρόνο — δεν απουσιάζω από την πόλη ποτέ, γιατί δεν βλέπω μακριά της κάτι που να αξίζει για να απουσιάσω. Και, σημειώτεον, υπήρχε πάντα και η επιστροφή, που ήταν και ανηφόρα, ειδικά όταν το σπίτι έτυχε να είναι στους πρόποδες του Στρέφου. Δεν ξέρω αν θα πήγαινα ξανά, άλλωστε έχω κάπου μια πενταετία να κατέβω εκείνα τα σκαλιά — ασφαλώς θρυλικά, σαν τα σκαλοπάτια του Αϊζενστάιν —, πιο πολύ γιατί το μέρος έχει με κάποιον τρόπο πιο πολύ κόσμο απ' ό,τι είχε παλιά, ήτοι είναι πολύ TripAdvisor. Αλλά βέβαια αυτό δεν σημαίνει κάτι, το μαγαζί είναι μεγαλειώδες, και μοιάζει παλιό όσο η Αθήνα, και εξίσου σοφό.

05 Στον Μπαρμπα-Γιάννη στα Εξάρχεια, που το ανακουφιστικό του φαγητό ήταν ό,τι και η ζεστή πετσέτα στο ξύρισμα

Στην Αθήνα κατέβηκα για μόνιμο το 1986, αλλά στον Μπαρμπα-Γιάννη πρωτοπήγα το 1981, σε μια από τις καθόδους μας μ' έναν φίλο — πάντα, και επί χρόνια, με στοστόπ — για να γυρίσουμε στα μέρη που για κάποιον λόγο αγαπούσαμε, για να μεθύσουμε όσο δεν πάει, και για να ξυριστούμε σε μπαρμπέ-ρικο με ζεστές πετσέτες, κολόνια λεμόνι, και όλα τα σχετικά. Το φαγητό του ήταν πάντα ό,τι και η ζεστή πετσέτα στο ξύρισμα — σε ανακούφιζε, και σ' έκανε να πιστεύεις πως υπάρχει νόημα στον κόσμο, πως όλα θα πάνε με τον τρόπο τους καλά: It's okay. Αλλά από το '86 και μετά έγινε μόνιμο στέκι, και μάλιστα για μερικά χρόνια (αυτού του αιώνα, επί Επτεκάρ πλέον, καθώς ο μπαρμπα-Γιάννης είχε πια φύγει) μια καθημερινή συνήθεια. Ίσως όχι και η πιο σοφή, καθώς έβαλα πολλά κιλά: το είχα για lunch break. Καταλαβαίνεις... Διαβάζω ότι το ανέλαβε μια εταιρεία εστίασης, και το κρατάει καλά, όπως του πρέπει. Μακάρι. Κάποια στιγμή το έβαλα και σ' ένα βιβλίο: ήταν το μαγέρικο όπου σύχναζε ο ήρωάς μου. Ένας σίριαλ κίλερ. Ας είναι. Είχε ερωτευτεί και μια σερβιτόρα εκεί: απ' τη ζωή βγαλμένο δηλαδή, γιατί πρώτος την είχα ερωτευτεί εγώ. Η ζωή είναι παράξενη, πάντως.

06 Το ημιπόγειο γαλακτοπωλείο της Καλλιδρομίου με τις κρέμες και τα ρυζόγαλα

Πολλά χρόνια μετά, σε ένα άλλο βιβλίο, έβαλα και το παλιό — δεν υπάρχει πια — γαλακτοπωλείο της Καλλιδρομίου, εκείνο με τις κρέμες και τα ρυζόγαλα, το ημιπόγειο. Εδώ το παράκανα, οι ιδιοκτήτες του έγιναν πρωταγωνιστές. Ακόμα θυμάμαι πόσο γλυκιά ήταν εκείνη η κρέμα, σου πόναγε το κεφάλι. Αλλά ήθελες κι άλλη μετά. Έχω μεγάλη εξάρτηση από τα γλυκά, και μου φαίνεται. Και από τη νοσταλγία, ύπαλαθι τις πόλεις. Δεν μπορείς να νιώσεις νοσταλγία στην ύπαιθρο ή σε ένα χωριό. Στις πόλεις τη νιώθεις καθημερινά, γιατί οι πόλεις αναπνέουν, γερνούν και ξανανιώνουν, αφήνοντάς πίσω τους σκέλεθρα, κουβάρια, σκιές, τέτοια πράγματα. Δεν μιλώ μόνο για τη φρίκη των Προσφυγικών, μιλώ για τις κατακρημνισμένες σου μνήμες. Πάντως, όπως το φάρμακο για την τεχνολογία της σήμερον είναι μια παλιότερη τεχνολογία (ρωτήστε τους λάτρεις του βινυλίου, που το βλέπουν σαν κάτι δήθεν προϊστορικό: δεν είναι), έτσι και με τα γλυκά: αν γκώσωεις από το τόσο πια ψαγμένο και αποδομημένο και σωστά γεωμετρημένο γλυκό που κυκλοφορεί και σερβίρεται παντού γιατί έτσι το θέλει η κινητικότητα του κόσμου και της αγοράς, μια πάστα αμυγδάλου, μια σεράνο, μια νουγκατίνα, ένας μπαμπάς, — ή ένα ρυζόγαλο που πνίγεται στη ζάχαρη — στη Φωκίωνος Νέγρη είναι μια βεβαία λύσις.

07 Τα βιβλιοπωλεία και οι εκδοτικοί των Εξαρχείων

Καθώς δεν αντέχω τις μετακινήσεις, παρά μόνο αυτές που μπορούν να γίνουν με τα πόδια — και να είναι σε λογικά πλαίσια, όχι πάνω από δέκα λεπτά, αλλιώς καλύτερα να δουλεύεις από το σπίτι σου σε τηλεφωνικό κέντρο παριστάνοντας την Α.Ι. —, έμενα πάντα στα Εξάρχεια, γιατί όλοι οι εκδοτικοί — δούλευα στους εκδοτικούς — ήταν εκεί. Και τα βιβλιοπωλεία. Πλέον πολλοί έχουν βγει από το κέντρο, δεν έχω ιδέα γιατί. Ίσως για το πάρκινγκ. Πολλά βιβλιοπωλεία όμως παραμένουν, γιατί η παράδοση της αγοράς είναι πιο παλιά και πολύ πιο ισχυρή. Και εκεί θα παραμείνουν. Απλώς, θα τα δούμε να αλλάζουν, και από βιβλιοκαφέ να γίνονται καφεβιβλιοπωλεία. Το βιβλίο πρέπει να αγκαλιάζει όλες τις αισθήσεις, και ειδικά τη γεύση: και οι δύο τύποι τροφής — μια και παλιά τη λέγαν «πνευματική» — να συνυπάρχουν. Οι καιροί που ζούμε δεν είναι για να επαναπαυ-

όμαστε. Θέλουν επιδεξιότητα, φαντασία, θέλουν συμπόσια με βιβλία και μελωμένους λουκουμάδες, μπουγάτσες με άνηλον και τυρόπιτες κουρού. Βασικά, εδώ που τα λέμε, θέλουν και βρόμικο. Καλοί οι ναοί του πνεύματος, αλλά ως κοιτάζουμε κι αυτούς του σώματος. Εν τη ενώσει η ισχύς. Σε λίγο κανείς δεν θα μπαίνει σε κανονικό βιβλιοπωλείο: αλλάξτε τα. Η Αθήνα θα τα στέρξει.

08 Στη Γερανίου και τα περίξ για μια στάλα Blade Runner ατμόσφαιρα

Δεν αντέχω τις μετακινήσεις, αλλά αγαπώ τις βόλτες στην πόλη, και δη στις ίδιες και τις ίδιες πάντα διαδρομές, ποτέ σε άγνωστα μέρη. Σαν τα σκυλιά, που δεν βαριούνται να κάνουν πάντα τον ίδιο περίπατο γιατί δεν είναι που βλέπουν κάτι αλλά που μυρίζουν, έτσι και ο αστικός οδοιπόρος: μυρίζει και συνήθως όχι με τη μύτη. Αλλά καμιά φορά και μ' αυτήν. Αν έχει κάτι μια χαστική, λαβυρινθώδης πόλη σαν την Αθήνα, είναι αυτή η μια στάλα Blade Runner ατμόσφαιρα, που —μεταξύ μας— είναι κάτι πολύ παραπάνω από ατμόσφαιρα. Ένας λιγάκι περιπετειώδης χαρακτήρας ξέρε τι σημαίνει να γυρίζεις, πες, στη Γερανίου και στα περίξ, να γίνεσαι ένα με τον πραγματικό κόσμο εκεί, και να κουρεύεσαι σε πακιστανικό κουρείο βλέποντας τις ειδήσεις στην τηλεόραση από πάνω σου. Στα πακιστανικά, ή ό,τι μιλάνε αυτοί οι άνθρωποι. Τα ίδια και με την Ακρόπολη, όταν δεν πας σαν τουρίστας για να δεις τα αρχαία. Και πόσα άλλα πράγματα μπορούν να σου αποκαλυφθούν αν δεν περιορίζεις τις βόλτες σου υπό το φως του πλίου... Καλά και άγια τα βιβλία και οι τέχνες, αλλά υπάρχουν πράγματα στη γη και στα ουράνια, και στην Αθήνα, που δεν τα χωρά η φιλοσοφία μας.

09 Να γυρίζεις την Αθήνα: να μια ωραία άσκηση μοναξιάς

Πριν από περίπου διακόσια χρόνια ο Πόε έγραψε τον «*Άνθρωπο του πλήθους*», ένα διήγημα στο μεταίχμιο μεταξύ αστυνομικής λογοτεχνίας και ψυχολογικής σπουδής. Η ιστορία ξεκινά με έναν ανώνυμο αφηγητή που αναρρώνει από ασθένεια, παρατηρώντας την κίνηση στους δρόμους του Λονδίνου από το παράθυρο ενός καφεναείου. Η ματιά του μετατοπίζεται από τη γενική ταξινόμηση των κοινωνικών ομάδων στην εμμονική παρακολούθηση ενός ηλικιωμένου άντρα, που η όψη του υποδηλώνει μια ανεξήγητη αντίφαση: απόλυτη μοναξιά μέσα σε ακραίο συνωστισμό. Ο αφηγητής τον ακολουθεί για ένα ολόκληρο εικοσιτετράωρο, διασχίζοντας απ' άκρου εις άκρον την πόλη, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο άντρας αυτός είναι η προσωποποίηση του εγκλήματος που αδυνατεί να μείνει μόνο του. Ο Πόε περιγράφει τη νεωτερική πόλη σαν έναν χαώδη μηχανισμό όπου οι άνθρωποι είναι κοντά σωματικά, πλην απόμακροι ψυχικά. Το πλήθος είναι καταφύγιο και πηγή τρόμου ταυτόχρονα: στα κύτταρά του σπαρταρούν μυστικά και αμαρτήματα που η ανθρώπινη ματιά δεν μπορεί να αποκρυπτογραφήσει. Όλοι είμαστε, λίγο ή πολύ, φλανέρ, πλάνητες, στήνουμε το σπιτικό μας στην καρδιά της κίνησης, παραμένοντας ταυτόχρονα κρυμμένοι από τον κόσμο. Να μένεις μόνος μέσα στο πλήθος: να η ανώτερη μορφή μιας πνευματικής αριστοκρατίας. Να γυρίζεις την Αθήνα: να μια ωραία άσκηση μοναξιάς.

10 Η Αθήνα έχει τα αστέρια της

Οι μητροπόλεις — και η Αθήνα είναι μητρόπολη: ο ορισμός — δεν είναι ένα δίκτυο από εύρυθμες λειτουργίες και ανθρώπινους δημόσιους χώρους, όπως βλέπουμε στις παιδικές ταινίες επιστημονικής φαντασίας ή όπως νομίζουν κάποιοι ότι είναι οι μεγάλες πρωτεύουσες του εξωτερικού — είναι τα πάντα. Και μέσα στα πάντα χωράνε και όλα εκείνα τα πράγματα που τις ασχημαίνουν και υπό μία έννοια τις κρατούν «χαμπλά» — μα που είναι πάντα εκεί. Ό,τι και να γίνεται, οι μεγάλες πόλεις δεν θα απαλλαγούν ποτέ από τη δυστυχία και τη μοναξιά, θα έχουν πάντα τα πρεζάκια τους, τους αστέγους και τους παράνομους μετανάστες τους, και τα γκέτο τους, και μια βία που γεννά το τοιμένο. Όπως, όμως, επίσης όλες αυτές οι πόλεις θα έχουν πάντα και μικρές-μικρές εστίες (ας τις πούμε) πολιτισμού, εστίες που ανάβουν μία μία, ακνά, αδιόρατα, χωρίς να το πει η μία στην άλλη, και που κάποια στιγμή, όπως τα αστέρια των αστερισμών, άλλο μικρό, άλλο μεγάλο, άλλο λαμπερό και άλλο όχι και τόσο, που όλα τους αγνοούν την ύπαρξη των συγγενών τους, ενώνονται και τους δίνουν ένα νέο σχήμα, τους προσδίδουν κάθε τόσο μια άλλη ταυτότητα, πάντα καινούργια και πάντα εκθαμβωτική. Και η Αθήνα κι αν τα 'χει αυτά τα αστέρια.

*Ο Κυριάκος Αθανασιάδης είναι συγγραφέας. Το τελευταίο του βιβλίο, «*Η πιο όμορφη λέξη του κόσμου*», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ελληνοεκδοτική.

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

354

I LOVE ATHENS

To beautiful chaos της Αθήνας Του Γιάννη Οικονομίδη*

Ο λόγος που αγαπώ την Αθήνα είναι η αντιφατική σχέση που έχω μαζί της. Είναι μια σχέση έλξης και απώθησης, αγάπης και μίσους. Θέλω και δεν θέλω δηλαδή. Συχνά αναρωτιέμαι πότε θα φύγουμε, πότε θα την κάνουμε από δω πέρα, πού θα αφήσουμε τα κόκαλά μας. Οι λόγοι για την απώθηση είναι προφανείς. Είναι αυτά όλα που νιώθουμε, που μας πληγώνουν, που δεν γουστάρουμε σ' αυτή την πόλη. Γι' αυτό και πολλοί άνθρωποι και φίλοι φεύγουν από δω, γιατί η προοπτική της πόλης μοιάζει τρομακτική. Από την άλλη, η Αθήνα παραμένει για μένα το λιμάνι μου. Γιατί εδώ βρίσκονται οι άνθρωποί μου: οι φίλοι, οι αγαπημένοι, η οικογένεια, οι συγκεκριμένες διαδρομές και τα στέκια που έχουν γίνει κομμάτι της ζωής μου.

Όταν πρωτοήρθα, πριν από περίπου σαράντα χρόνια, δεκαεννιά χρονών τότε, η Αθήνα μού φαινόταν τεράστια. Σήμερα, παρότι έχει μεγαλώσει κι απλωθεί ακόμη περισσότερο, για μένα έχει μικρύνει. Έχει περιοριστεί στον στενό κύκλο των ανθρώπων που μου προσφέρουν θαλπωρή, χαρά, ασφάλεια και ηρεμία. Αυτός ο μικρόκοσμος είναι που κάνει την πόλη να παραμένει «ο τόπος μου», ακόμη κι αν ζω με το ένα μάτι στραμμένο διαρκώς σε μια πιθανή έξοδο διαφυγής.

Η Αθήνα είναι πολλά χωριά μαζί πια. Και, βέβαια, έχει κάτι απολύτως δικό της. Αυτό το ιδιαίτερο χάος της. Είναι μια πόλη που δεν μοιάζει με τις άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες· περισσότερο θυμίζει μια πόλη της Μέσης Ανατολής μέσα στην Ευρώπη. Δεν είναι τυχαίο ότι εδώ γυρίζονται σειρές όπως η «Τεχεράνη» και γίνονται προσομοιώσεις με το Ιράν ή τον Δίβανο, γιατί η Αθήνα μπορεί εύκολα να μεταμορφωθεί σε Τεχεράνη, Βηρυτό ή κάποια άλλη πόλη της Ανατολής. Νομίζω, αυτό είναι και το touch της. Συνομιλεί με την αναρχία και το αλλοπρόσαλλο της Ανατολής, του Νότου. Τελικά, αυτό είναι η Αθήνα για μένα: ένα «beautiful chaos». Μπουρδέλο.

*Ο Γιάννης Οικονομίδης είναι σκηνοθέτης και σεναριογράφος

Η Αθήνα του Κωνσταντίνου Ματσούκα*

01 Οι λεύκες της Λεωφόρου Αλεξάνδρας

Η πόλη μας έχει κρατήσει την ανθρώπινη κλίμακα, δεν έχει «αξιοποιηθεί» μέχρι το τελευταίο εκατοστό της ούτε επιτηρείται απ' άκρη σ' άκρη, πράγμα που την κάνει φιλική στην περιπλάνηση. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχει απομαγευτεί, διαθέτει ακόμα «τσέπες» όπου συμπυκνώνεται εκείνο το μαγικό στοιχείο που κάθε αστικό περιβάλλον οφείλει να το δεξιώνεται και να του κάνει χώρο. Το δικό μου κορυφαίο παράδειγμα είναι το φυτεμένο με λεύκες τόξο της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, από την Κηφισίας μέχρι κάτω, την Πατησίων. Κάτι υγρά δειλινά, καθώς φωτίζεται με φόντο το μπλε του ουρανού που βαθαίνει, η καμπύλη της δείχνει να ενώνει την πόλη με κάποιο επέκεινα, που συνεχίζει να τρεμοπαίζει στις παρυφές του κόσμου που ξέρουμε.

02 Η γοητεία των ερειπίων στις ανηφόρες του Γκύζη

Στις ανηφόρες του Γκύζη, τις στεφανωμένες από μπετόν, αφού έχουν προηγηθεί ψησταριές και γραφεία τελετών, καθαριστήρια, ιατρεία, μια Επιπλούπολη, μαγαζιά και πολυκατοικίες στοιχισμένες επ' άπειρον, σαν για να σε αποθαρρύνουν από την άσκοπη περιπλάνηση, στην κορυφή ενός μικρού λόφου, θα βρεις ακόμα ένα απότιστο και ακλάδευτο σύδεντρο, που μέσα του βομβίζουν σκοτεινά χαλάσματα. Βρίσκεται εκεί εδώ και χρόνια, αχαρτογράφητο, ανένταχτο στον αστικό ιστό, αταυτοποιήτο, ξεχασμένο από εργολάβους και κληρονόμους, ένδοξο τεκμήριο της ζωής που ζούσαμε μικροί, σ' έναν άλλο αιώνα, διαβάζοντας στο Ρομάντζο, το «Σπίτι του μυστηρίου». Τεκμήριο, επίσης, ότι η πόλη μας δεν έχει στερηθεί παντελώς τη γοητεία των ερειπίων.

03 Επειδή έχουμε την Άτυπη Συνέλευση των Σκύλων στο Πεδίο του Άρεως

Διασχίζοντας το Πεδίο του Άρεως, στον ανοιχτό χώρο δίπλα από το Άλσος (πάλαι τότε θερινό θέατρο) θα συναντήσεις την Άτυπη Συνέλευση των Σκύλων, που εν παντί καιρώ συμμετέχουν σ' ένα αυτοσχέδιο πάρτι. Μάτια που λάμπουν από κοινωνικότητα, ξέφρενα κυνηγητά και κρεμασμένες γλώσσες, κορμιά που χαίρονται απ' άκρη σ' άκρη. Αδύνατο να μη σε αγγίξει η ενέργεια που εκλύουν.

04 Για τις υπαίθριες παραστάσεις του Καραγκιόζη στην Πλατεία Πρωτομαγιάς

Στην Πλατεία Πρωτομαγιάς (μεταξύ του Πεδίου του Άρεως και της παλαιάς Σχολής Ευελπίδων) ακόμα στήνονται υπαίθριες παραστάσεις του πιο διαχρονικού stand up comedian των Βαλκανίων, του Καραγκιό-

ζη. Ιστορίες 150 χρόνια παλιές, που για να στηθούν δεν χρειάζονται παρά ένα λευκό πανί κι έναν προβολέα και που κανείς δεν ξέρει τον συγγραφέα τους. Εδώ, παρακολουθώντας τον Καραγκιόζη να διδάσκει στο Κολλητήρι θρησκευτικά ή μαθηματικά, το ακροατήριο συμμετέχει χωρίς ντροπές, γελάει κακαριστά ή σχολιάζει, χτυπάει χέρια και πόδια από ενθουσιασμό ή αγανάκτηση.

05 Οι τοιχογραφίες της Άνοιξης στο Αρχαιολογικό Μουσείο στην Πατησίων

Στους τοίχους του Αρχαιολογικού Μουσείου στην Πατησίων σαλεύουν η τοιχογραφία της Άνοιξης και οι Αντιλόπες, αιώνια ζωντανό ψίθυρο από την ευφρόσυνη Μινωική φυσιοκρατία. Σε διπλανή αίθουσα κι άλλο στιγμιότυπο από τον μακρινό εκείνο κόσμο όπου οι θεότητες έπαιζαν: η Αφροδίτη απειλεί τον ερωτύλο Πάνα με το μαρμάρινο σανδάλι της. Στον αρχαίο κόσμο με τους τόσο ανθρώπινους θεούς του, η διεγκυστίδα ανάμεσα στο ιερό και στο βέβηλο δεν υποφωτιζόταν από τις φωτιές της Κόλασης.

06 Από την Quinta μέχρι τη βορειοαφρικανική τζελάμπα, η Κυψέλη τα χωράει όλα

Η Κυψέλη ήταν ανέκαθεν ένα μωσαϊκό, ακριβώς αυτό που λέει το όνομά της, με έντονη κοινωνική και πολιτιστική ζωή, ένας πυκνός αστικός ιστός όπου διέγραψαν τις λαμπρές τροχιές τους στέκια όπως η Quinta και το Media Luz, σινεμά όπως το Ριάλτο και το Λουζιτάνια, όπου γενιές ολόκληρες γαλουχήθηκαν με καράτε και Γκοτζίλα, και καφετέριες όπως ο Φλόκας και η Φαίδρα (με θαμώνες τον Τσιφόρο, τον Ελύτη και άλλους)... Σήμερα, η θέα της βορειοαφρικανικής τζελάμπα (κελεμπία) και ο ήχος του τζέμπε έχουν πια μπολιάσει την ντόπια αστική κουλτούρα. Τα Αφρικανάκια, στολισμένα από τους γονείς τους για την κυριακάτικη λειτουργία στην Επτανήσου, είναι από μόνα τους μια εθνολογική μελέτη. Όμως ο παλιός τρόπος ζωής έχει αφήσει στη γειτονιά μια πατίνα που δεν χάνεται εύκολα, παρ' όλες τις ζυμώσεις και προκλήσεις των τελευταίων χρόνων. Παρά την εισροή νέων, και λιγότερο προνομιούχων, πληθυσμών, παρά την απειλή, πραγματική και φανταστική, της ξενότητας, οι ζυμώσεις δείχνουν να έχουν εδραιώσει τόσο την ανθεκτικότητα όσο και τη φιλοξενία της σημερινής Κυψέλης.

07 Μεγάλη Τρίτη στην εκκλησία με τον μεγαλύτερο τρούλο των Βαλκανίων

Στην πασσαλινή λειτουργία της Μεγάλης Τρίτης, στην εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονα, με τον μεγαλύτερο τρούλο των Βαλκανίων, ακούς την πολυμελή, «επαγγελματική» χορωδία να ψέλνει τον ερωτικό θρήνο της Κασσιανής: «Αλίμονο σε μένα, γιατί μέσα μου είναι νύχτα κατασκότεινη και δίχως φεγγάρι, ο έρωτας της αμαρτίας...».

Το πέρασμα από το φως της μέρας στο ημίφως της εκκλησίας, τα μπουκέτα από κεριά να τρεμοπαίζουν ψηλά, ενήλικες που γονατίζουν και φιλούν τα εικονίσματα... Ακόμα, το χρυσάφι και το ασήμι παντού κι εκείνη η

βαριά μυρωδιά από λιβάνι που σε λιγώνει και ταυτόχρονα σε προειδοποιεί να μείνεις σοβαρός και μετρημένος! Τα ίδια λόγια επαναλαμβάνονται σ' εκατοντάδες εκκλησίες, μέσα στο ίδιο σκηνικό και τον ίδιο αιωρούμενο χρόνο. Ξανασυναντά κανείς εδώ τη θεατρικότητα, με την αυθεντική έννοια του όρου, που έχει υπάρξει για πολλούς από εμάς παιδιόθεν το κύριο θέλημα της εκκλησίας.

08 Για τα φαντάσματα των σιντριβανιών

Στην πλατεία Κοτζιά, χτισμένη πάνω από το εκτενές νεκροταφείο της αρχαίας Αθήνας, τον χειμώνα, στις 11.00 ακριβώς, κλείνουν το σιντριβάνι. Εκτίναξη και πτώση, εκτίναξη και πτώση, ανά τριάντα δευτερόλεπτα, ένας συρφετός από χειρονομίες άδειες από πρόθεση, κι ας δείχνουν αποφασισμένες για όλα, που όμως σκοντάφτουν στην επανάληψη και, όταν κλείσει για το βράδυ η στρόφιγγα, καταρρέουν αδιαμαρτύρητα μέσα στη σιωπή και την ακινησία. Οι δρόμοι κάτω απ' το ψιλόβροχο σύρουν μια αστραφτερή αυλαία επάνω στην παύση του σιντριβανιού, σαν σε παράσταση που ακυρώθηκε. Για τα δευτερόλεπτα που διαρκεί η άηχη έκρηξη αυτής της παύσης εύκολα φαντάζεται κανείς τους άχρονους νεκρούς να μουρμουρίζουν κάτω από τις φωτοχυσίες της επιφάνειας, αλλάζοντας πλευρό, έχοντας εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια να καταλάβουν τις σύγχρονες συνήθειες.

09 Για τις βόλτες στα ψηλά της Πετρούπολης

Στην Πετρούπολη, στα δυτικά, μπορείς ακόμα να βρεθείς αρκετά ψηλά ώστε να βρεις με το βλέμμα τη θάλασσα, άσχετα αν χρειαστεί γι' αυτό να σκαρφαλώσεις στο κακοτράχαλο βουνό της. Αγέλες από μικρά λυκόπουλα ακόμα παίζουν το κυνήγι του θησαυρού σ' αυτή την άγρια έκταση και μπορείς να θυμηθείς πόσο καιρό έχεις να πατήσεις γη που δεν έχει εξημερωθεί. Καταλαβαίνεις επίσης, πόσο πολύ η πόλη καδράρει το βλέμμα, σε πάει συνέχεια στα κοντινά πλάνα, μην αφήνοντάς σε να νοσταλγήσεις τίποτα, επιβάλλοντας πρώτα να διαβάσεις και μετά να βλέπεις.

10 Για τους ψιθύρους στον λόφο της Πνύκας

Στον λόφο της Πνύκας, τα ανοιξιάτικα βράδια ή κάποιο ήσυχο δειλινό, ακόμα αναδύεται ο αρχαίος βόμβος του ιερού τόπου, ακόμα υπάρχουν στον αέρα μόρια της συγγενείας μας μ' εκείνους που έχτισαν το μικροσκοπικό αρχαίο θέατρο στη γούβα του λόφου. Τώρα, πλέον, περισσότερο από καθετί γήινο, τη λατρεία του Διονύσου εδώ την ανακαλούν τα πεφταστέρια του Αυγούστου. Οι ψίθυροι από τις διπλανές παρέες, πιο πάνω, πιο κάτω στον λόφο επιβεβαιώνουν ότι τις στιγμές που όλα είναι ιερά δεν υπάρχει ανάγκη για κανένα δόγμα.

*Ο Κωνσταντίνος Ματσούκας έχει δουλέψει μεταξύ άλλων ως επίκουρος καθηγητής Φιλοσοφίας (tutor), ακαδημαϊκός ερευνητής, μεταφραστής/διερμηνέας, εκφωνητής ειδήσεων και αρθρογράφος.

365. ΓΙΑ ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η Αθήνα είναι η πόλη με τα πιο καλοφροντισμένα νύχια της Ευρώπης. Τα νυχο-ποδαράδικα σαλόν ξεπερνούν σε ποσότητα τα φαρμακεία, το ίδιο και οι τεχνικές που αναδεικνύουν σε αριστούργημα μικρογραφίας το ελάχιστο εμβαδόν της ανατομίας ενός νυχιού: μόνιμο και ημιμόνιμο, ακρυλικό ή «χτισμένο», ενισχυμένο ή γαλλικό, του χεριού και του ποδαριού, απλό ή έργο τέχνης, το μανικιούρ και το πεντικιούρ αλλάζουν το τοπίο της πόλης και η όζα της μαμάς φαντάζει παλαιολοθική τοιχογραφία. Ε.Ψ.

366. ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΕΣ ΣΤΑ ΠΕΤΡΙΝΑ ΤΑ ΛΕΝΕ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΟΠΩΣ ΠΑΛΙΑ

Σε μια από τις πιο όμορφες γειτονιές της Αθήνας, στα Πετράλωνα, στην παλιά προσφυγική συνοικία, ανάμεσα στις οδούς Τρώων, Στησικλέους, Τιμοδήμου και Ακάμαντος. Μια άλλη πόλη μέσα στην πόλη, μια γειτονιά με χαμηλά σπίτια, τοίχους από πέτρα, αυλές γεμάτες λουλούδια και γειτόνισσες να τα λένε στον δρόμο. Τ.Σ.

367. ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΦΑΣ ΤΕΛΕΙΟ ΡΑΜΕΝ

Πού; Σημείωνε: Στο **Zuzuto Ramen** (Σκουφά 73, Κολωνάκι/ Χαλκιδώνος 66, Αμπελόκηποι), όπου θα πάρεις οπωσδήποτε το ράμεν με μαύρο σκόρδο. Στο **Kutchisabishii** (Φαλήρου 36, Κουκάκι), που στα ιαπωνικά σημαίνει «όταν τρως όχι γιατί πεινάς, αλλά γιατί το στόμα σου αισθάνεται μοναξιά». Και στο **Tanporo** (Ευριπίδου 2) του σταρ-σεφ Σωτήρη Κοντζιά. Κ.Βν.

368. ΤΑ ΜΠΟΥΖΟΥΚΙΑ, ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΥΜΠΑΝ

Εκεί όπου όλα επιτρέπονται: γαρίφαλα που εκτοξεύονται, βλέμματα που συναντιούνται μπροστά στην πίστα, καψουροτράγουδα που όλοι ξέρουν χωρίς να θυμούνται πώς. Για κάποιους κιτς, για άλλους φαν, για άλλους απλώς καψούρα. Κ.Κ.

369. Ο ΛΟΦΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΥ ΞΕΒΡΑΖΕΙ ΑΚΟΜΑ ΑΡΧΑΙΑ ΑΓΓΕΙΑ

Βγάζοντας τον σκύλο σου βόλτα στον λόφο του Φιλοπάππου, μπορεί -ο σκυλάκος- να ξεθάψει κάτι μικρό, καμπυλωτό, ξεθωριασμένο και πήλινο, που μοιάζει πολύ με θραύσμα από αρχαίο αγγείο. Και το πιο συγκλονιστικό; Μπορεί πραγματικά να είναι θραύσμα από αρχαίο αγγείο. Ε.Δ.

370. ΣΤΟ ΡΕΜΑ ΤΗΣ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗΣ ΑΚΟΥΣ ΤΑ ΒΑΤΡΑΧΑΚΙΑ

Εκεί στα σύνορα Παλαιού Φαλήρου και Αλίμου. Αν το ανέβεις κάποιο βράδυ του καλοκαιριού, σε ξεκουφαίνουν, συναυλία κανονική. Ε.Δ.

372. Γιατί υπάρχουν και καλοί Αθηναίοι ταξιτζήδες

Που παρέχουν ένα μπουκαλάκι νερό στη διαδρομή μέχρι το αεροδρόμιο και ρωτάνε αν μπορούν να ανοίξουν ελάχιστα το παράθυρό τους. Ε.Μ.

© ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ, UNSPLASH

373. 25' ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ 25' ΑΠΟ ΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ

Μπάνιο στη θάλασσα χειμώνα-καλοκαίρι με τους **WeSwim** (ή μόνοι σας) και αεροπορική έξοδος εκτάκτου ανάγκης σε ίση απόσταση. Priceless. Κ.Γ.

374. ΓΙΑΤΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Δεν είναι αντικειμενικά όμορφη -αρμονική, ισορροπημένη, ευχάριστη στο μάτι. Ώρες ώρες είναι αντικειμενικά άσχημη - οπωσδήποτε κακοχτισμένη. Κι εκεί που την κατηγορείς, σε ξαφνιάζει: μια κρυμμένη αυλή στο πίσω μέρος κάποιας πολυκατοικίας στα Εξάρχεια, ένα δρομάκι με σκαλάκια προς τον Λυκαβηττό, μια αρ ντεκό είσοδος στην Κυψέλη, μια ανθισμένη μανόλια στη μέση της Συγγρού. Η ομορφιά που καλείσαι να ανακαλύψεις είναι η πιο αγαπησιάρικη. Ε.Δ.

375. ΘΕΑΤΡΑ, ΘΕΑΤΡΑ, ΘΕΑΤΡΑ

142 σκηνές, σε σύγκριση με τις 241 του Λονδίνου, 287 του Παρισιού και τα 40 (χα χα) των Βρυξελλών.

Εμένα μου φτάνει που μπορείς να δεις ανά πάσα στιγμή τρία έργα Ίψεν (και δύο καράτε). Κ.Γ.

376. Η ΑΘΗΝΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑ

Ο Κορρές και η **Arivita**, η δική μας απάντηση στον Δίοι, με μπόνους την καλλυντική δύναμη της -δικής μας- φύσης. Ε.Ψ.

377. Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ, ΡΟΚ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Ένας μύθος την περιβάλλει καθώς μεγαλώνεις. Ξέρεις λίγο-πολύ ότι, αν θες να κάνεις όνομα στη μουσική σκηνή της Αθήνας, θα περάσεις από κει. Τα live στην **Αρχιτεκτονική**, στην Ούλωφ Πάλμε στου Ζωγράφου, έχουν κάτι το ιδιαίτερο. Ειδικά όταν από τα πρώτα, στα οποία έρχονται μόνο οι φίλοι σου, καταλήγεις σ' αυτά που τα τραπέζια εξαφανίζονται κι ο χώρος γεμίζει ασφυκτικά. Μ.Κ.

378. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΥΣ ΦΑΛΛΟΥΣ

Γιατί είχε πολλή φαντασία αυτός που σκαρφίστηκε τους πριαπικούς φαλλούς που κατακλύζουν όλες τις προσόψεις του Μοναστηρακίου. Σε κόκκινο του πάθους, πράσινο της χλωροφύλλης και κίτρινο του ίκτερου, στολισμένοι με ανθάκια και πεταλουδίτσες - ο Πρίαπος σε αισθητική βαλκανίας μαντίλας. Ε.Ψ.

379. ΣΕ ΤΡΙΑ ΤΕΤΑΡΤΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΑΓΚΙΣΤΡΙ

Όποτε σου τη δώσει, μπορείς να πάρεις το δελφί-νι για το Αγκίστρι και σε τρία τέταρτα να κάνεις μπάνιο στη Χαλικιάδα. Ακόμη καλύτερα, να πάρεις το φέρι μποτ και να χαζεύεις τον κόσμο που ταΐζει τους γλάρους στη διαδρομή. Ε.Δ.

380. «SA MGA AMARELOKIPO ANG KAPATID!»*

Η λαϊκή των Αμπελοκήπων με τα φρέσκα bok choy, τα μπαμπού, τα rak choy, τις παπάγιες, τα φρούτα του πάθους, τα lime leaves και το λεμονόχορτο και τα ασιατικά σούπερ μάρκετ της Σεβαστουπόλεως. Το σούσι χωρίς μυστικά, στην πρώτη Φιλιππίνα/Asian γειτονιά της Αθήνας. Ε.Ψ.

* «Στους Αμπελόκηπους, αδέρφια» στα φιλιππινέζικα

381. Ο ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΗΠΟΣ

Στο πάρκο Νηρηίδων, δίπλα στη Μιχαλακοπούλου, στο ύψος της Εθνικής Πινακοθήκης, υπάρχει από το 2022 ένας κήπος που δύσκολα θα περίμενε κανείς να βρει στην Αθήνα. Ένα ιαπωνικό πάρκο, με λίμνες, κερασιές, σφενδάμια και τη χαρακτηριστική Torii πύλη να σηματοδοτεί τη μετάβαση σ' έναν χώρο μοναδικής φιλοσοφίας και αισθητικής.

Το άλλοτε πάρκο Νηρηίδων μετατράπηκε σ' ένα σύγχρονο υπόδειγμα πολιτιστικής και περιβαλλοντικής σύζευξης, χάρη στην ιδιωτική πρωτοβουλία σε συνεργασία με τον Δήμο Αθηναίων και την Πρεσβεία της Ιαπωνίας.

Για τη κατασκευή του μεταφέρθηκαν 350 κυβικά γόνιμο έδαφος, δημιουργήθηκαν μικροί λόφοι ώστε να αυξηθεί η ωφέλιμη επιφάνεια και φυτεύτηκαν 50 δέντρα και 3.000 νέοι θάμνοι, μικροί και μεγάλοι.

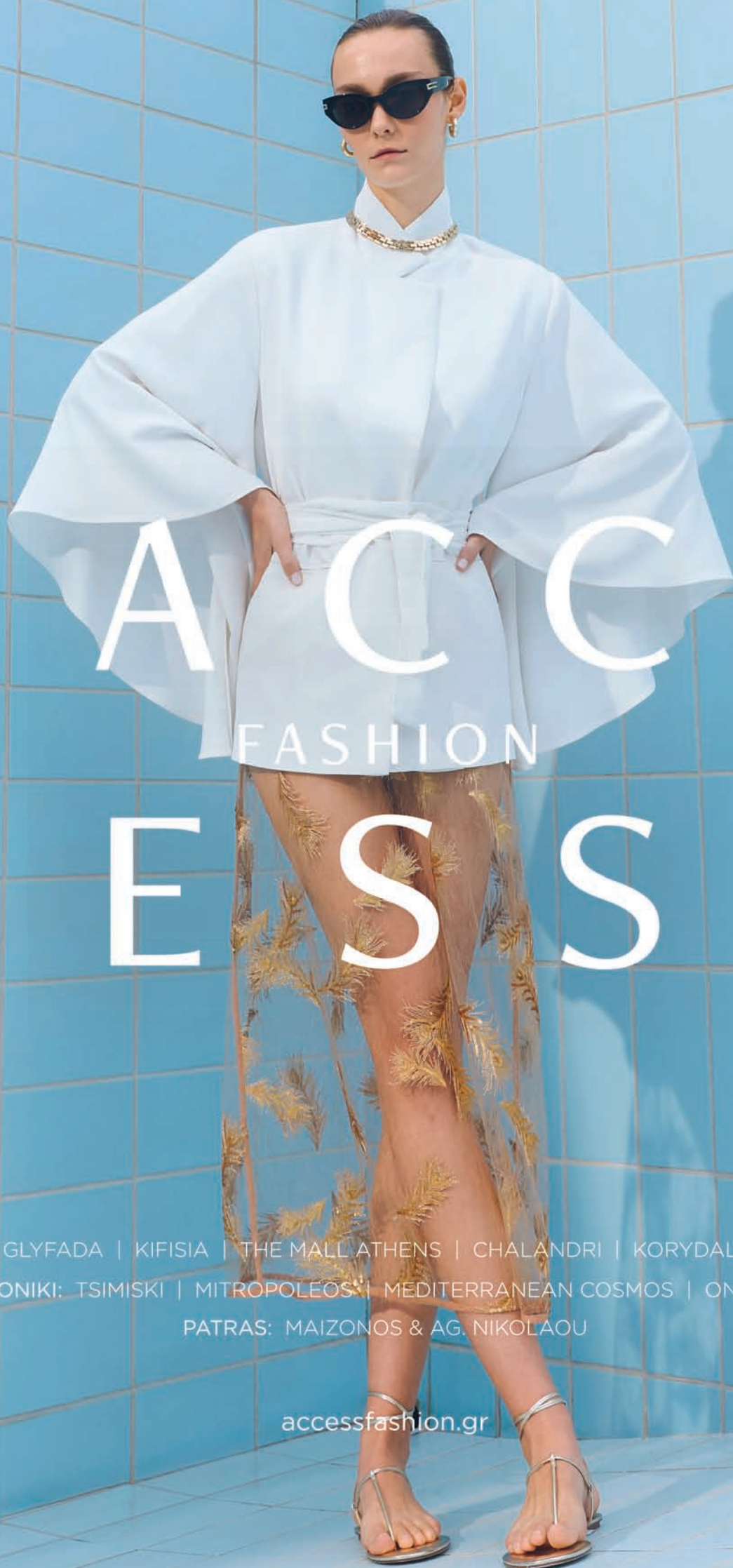
Είναι από τα λίγα σημεία της πόλης που δείχνουν μόνιμα καθαρά, σαν κάποιος να το προσέχει με μια αφοσίωση που δεν συναντάς εύκολα στα υπόλοιπα πάρκα της πόλης. Κ.Κ.

365-381

Γιατί στην Πλάκα μπορείς να δεις φαντάσματα

Πλάι στο σεφερικό πατρικό της Κυδαθηναίων και μπροστά στις προτομές του ζεύγους Τσάτσου, η Σαΐτα συνοψίζει ό,τι -καλό- απέμεινε από την παλιά πλακιώτικη ταβέρνα. Κατσικάκι λαδορίγανη, μπακαλιάρος σκορδαλιά και μελιτζάνες στον φούρνο. Άμα τύχει και περάσει η λατέρνα, κλείσε τα μάτια και θα δεις σουρωμένο τον Ορέστη Μακρή (Κυδαθηναίων 21, Πλάκα, 2103226671). Ε.Ψ.

ACCESS FASHION ESS

ATHENS: GLYFADA | KIFISIA | THE MALL ATHENS | CHALANDRI | KORYDALLOS OUTLET
THESSALONIKI: TSIMISKI | MITROPOLEOS | MEDITERRANEAN COSMOS | ONE SALONICA
PATRAS: MAIZONOS & AG. NIKOLAOU

accessfashion.gr

382. ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΑΘΗΝΑ

Οι Αρμένηδες της Αθήνας ανεβάζουν το volume της τοπικής μας γεύσης, με παστουρμάδες και σουτζούκια. Μιράν, Αραπιάν, Τσερτσιάν, Μπατανιάν, Αβακιάν, στα μαγαζιά όσων τελειώνουν σε-άν, Αρμένισσες νοικοκυροπούλες κρύβονται πίσω από μαντί, λαχματζούν, κεμπάπ, ταμπουλέ και ντολμαδάκια που φτιάχνονται στο σπίτι και στο χέρι, λιχουδιές για να κάνουν παρέα στον παστουρμά τον κομμένο με το χέρι. Η πιο κοντινή γεύση σε όσα αγάπησαν οι χαμένες πατρίδες. Ε.Ψ.

383. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΩΤΙΣΜΟΥΣ ΣΤΑ ΚΤΙΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΟΚΛΑΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η πόλη στο σκοτάδι φαίνεται πιο όμορφη με τα ιστορικά της κτίρια φωτισμένα με ρομαντική σχεδόν διάθεση: Ακαδημία Αθηνών, Μέγαρο Σταθάτου, Γοτθικό Πυργόσπιτο στο Φάληρο, το κτίριο της Τράπεζας της Ελλάδος επί της οδού Αμερικής 3. Γ.Ν.

384. ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΑΠΕΙΝΗ ΒΡΥΣΗ ΜΕ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΙΜΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η βρύση στη συμβολή των πεζόδρομων Καλαμιώτου και Ευαγγελιστρίας, στο ιστορικό τρίγωνο της πόλης. Είναι μία από τα παλαιότερες δημόσιες κρήνες της Αθήνας. Επίσης, είναι ίσως η μόνη δημόσια βρύση (εκτός των ορίων πάρκου ή κήπου) που λειτουργεί κανονικά. Η αισθητική της είναι υπόδειγμα αυτού που θα λέγαμε «8ος αντίληψη για το βυζαντινότροπο» (βλ. δημαρχία Δ. Μπέη). Βέβαια, στο κέντρο της τοξωτής λαξευτής μαρμαρίνης στήλης που αποτελεί το corpus της κρήνης υπάρχει μόνο ένας συμβατικότατος μεταλλικός ρουμπινές κουζίνας... Τι σημασία έχει όμως; Είναι μια γλυκούτσικη ατημελησία που συγχωρείται. Το σημαντικό είναι ότι το νερό τρέχει άφθονο μόλις γυρίσει κανείς τον ρουμπινέ, και ξεδιψούν περίοικοι, ανέστιοι κι αδέσποτα. Γ.Κ.

385. ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΖΗΛΟ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΩΤΙΣΜΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Δεν πετυχαίνει πάντα, αλλά η σκέψη μετράει. Γ.Ν.

386 Γιατί αγαπάμε τα παλιά σινεμά της πόλης

Το βιβλίο «**Τα σινεμά της Αθήνας 1896-2013: Ιστορίες του αστικού τοπίου**» του Δημήτρη Φύσσα είναι μια εξαιρετικά λεπτομερής μελέτη και καταγραφή, που περιλαμβάνει σχεδόν όλες τις κινηματογραφικές αίθουσες που λειτούργησαν στην Αθήνα κατά την περίοδο αυτή. Αλφαβητικά και με αγάπη: χειμωνιάτικοι και θερινοί, εντοπισμένοι και μη, λαϊκοί και κυριλέ, διατηρητέοι και όχι, βραχύβιοι και μακρόβιοι, κατεδαφισμένοι, κανονικοί και τσοντάδικα, κουφάρια ή σε λειτουργία κ.λπ. (Βρείτε το pdf εδώ: academia.edu/41408716/TA_SINEMA_TΗΣ_AΘΗΝΑΣ_1896_2013) Γ.Ν.

387. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΜΑΣ ΟΥΡΑΝΟΪΥΣΤΗ

Τον Πύργο των Αθηνών (έτος ανέγερσης 1967, ύψος 103 μέτρα, 28 όροφοι). Γιατί, όπως φαίνεται, 60 χρόνια οικοδομικού οργανισμού και παρεκκλίσεων από τις ισχύουσες οικοδομικές διατάξεις δεν ήταν αρκετά για να χτιστεί κάτι ψηλότερο. Γ.Κ.

388. ΓΙΑΤΙ ΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ανεβαίνοντας προς το θέατρο Λυκαβηττού, στα μισά του δρόμου, δεξιά, πηγαίνοντας προς το παλιό και δοξασμένο ουζερί της Πράσινης Τέντας, υπάρχει το εκκλησάκι των Αγίων Ισιδώρων με ένα μπαλκόνι που έχει όλη την Αθήνα μέχρι πέρα, τη Σαλαμίνα, πιάτο στα πόδια του. Ανασταίνεις με όλους τους ναούς της πόλης να καμπανίζουν και να φωτίζονται από τα βεγγαλικά. Σημείωση: Επικρατεί συνήθως το αδιαχώρητο. Γ.Ν.

389. ΓΙΑ ΤΑ ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΤΙ

Στο Athletic Football Center (Εριφύλης 9, Χαλάνδρι). Νοικιάζεις γηπεδάκι κι αφήνεις τους αφιονισμένους προσκεκλημένους να ξεσαλώσουν. Όταν είναι καλός ο καιρός, εσύ και οι φίλες σου χαζεύετε τους μεγάλους (άντρες) που παίζουν μπάλα στα διπλανά γήπεδα. Όχι, δεν είναι μέλη των Chippendales, απλοί άντρες είναι. Αλλά εσύ είσαι μαμά. Μ.Ζ.

390. ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΚΑΡΤΙΕ ΝΤΕΖ ΕΤΙΝΤΙΑΝ ΣΙΠΡΙΟΤ

Σάββατο μεσημέρι στο Starbucks των Αμπελοκήπων είναι σαν να βρίσκεσαι σε συναυλία της Βίσση.

391. ΕΧΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΙΑΠΩΝΙΚΟ ΜΠΡΟΥΤΑΛΙΣΜΟ ΕΠΙ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΛΕΩΦΟΡΟΥ

Το συγκρότημα διαμερισμάτων «**Δίφρος**» (Εθνικής Αντιστάσεως 84, λίγο μετά τη στροφή της Αγίας Βαρβάρας). Είναι έργο των αρχιτεκτόνων **Αλέξανδρου Τομπάζη** και **Δημήτρη Διαμαντόπουλου**. Ο σχεδιασμός των τεσσάρων ανισοϋψών κτιρίων με τις έντονες εσοχές και εξοχές εξωστών στις δύο κύριες όψεις είναι επηρεασμένος από τον ιαπωνικό μπρουταλισμό και μεταβολισμό. Κατασκευάστηκε κατά την περίοδο 1971-1975, και τότε, παρά το ότι όλοι αναγνώρισαν αμέσως το ρίσκο (και βέβαια, τη γενναιότητα) αυτής της πειραματικής αρχιτεκτονικής σύνθεσης και παρέμβασης στον χώρο, θεώρησαν το συγκρότημα σκανδαλώδες και δεν φοβήθηκαν να εκφράσουν αναλυτικότερα τα δυσμενέστερά τους σχόλια. Χρειάστηκε να παρέλθουν 30 χρόνια και οι όχθες της Κηφισίας να καταληφθούν από κτίρια γραφείων των οποίων ο σχεδιασμός άντλησε την έμπνευσή του κυρίως από την τυπολογία νεκροτομείων, για να αρχίσει ο «μποτιλιαρισμένος» να ξανακοιτάζει το συγκρότημα και –με επιείκεια αυτή τη φορά– να εκτιμά την έντονα πλαστική μορφή των όγκων και να ανακαλύπτει τη συμπαθή –έτσι σαστισμένη που είναι πια– μελοδραματική αλαζονεία τους. Γ.Κ.

392. ΓΙΑ ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΙΣ ΠΟΛΥΘΡΟΝΕΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Κινηματογραφική εμπειρία στις 42 πολυτελείς ανακλινομένες πολυθρόνες, στους 11 infinity καναπέδες, στα 157 εργονομικά Figueras Top καθίσματα και ντρινκς και άλλα στο cocktail bar του φουαγέ. Το αγαπημένο σινεμά Αθηναίον πέρασε σε επόμενη φάση, αλλά ακόμα διατηρεί τα ζωγραφισμένα πόστερ των ταινιών στη μαρκίζα του. Γ.Ν.

Για τις μικρές, κρυμμένες μονές

Αναζωογονητικές μικρές αποδράσεις σε καταφύγια όπως η Μονή Αστερίου του 10ου αι. μ.Χ., στη δυτική πλαγιά του Υμηττού, φωλιασμένη στην καρδιά του προστατευόμενου οικολογικού πάρκου, κοντά στο ερειπωμένο μεταβυζαντινό κώμημα του Πύργου της Ανθούσας. Εικάζεται ότι το αρχαίο κτίσμα αποκάτω ήταν το λεγόμενο διδασκαλείο του φιλόσοφου Διόδωρου. Η μονή απέμεινε ερειπωμένη μέχρι τη δεκαετία του '50, που η βασίλισσα Φρειδερίκη την ανακαίνισε προκειμένου να τη μετατρέψει σε προσωπικό της ησυχαστήριο. Σήμερα έχει αναβιώσει από νέα αδελφότητα και τελούνται εκεί πολλές ακολουθίες, με αποκορύφωμα αυτή της Αποκαθήλωσης το μεσημέρι της Μ. Παρασκευής, στον εξωτερικό περίβολο της μονής, μέσα στο δάσος. Γ.Ν.

Για τα ιδιαίτερα στέκια όπως το ναξιώτικο εργαστήρι βοτάνων και αρωμάτων

Το **Naxos Apothecary**, (Κολοκοτρώνη 3-5), είναι ένα υβρίδιο φαρμακείου βοτάνων, concept store και εμπειρίας ευεξίας. Ομοιοπαθητική, φυτοθεραπεία, αρωματοποιία μέσα σε ατμόσφαιρα παλιού εργαστηρίου, ενώ βλέπεις ακόμη και τη δι-

αδικασία παρασκευής και πιθανότατα τον Kirios Crifton να δοκιμάζει mocktails με μπλουζάκι «Καλύτερα να ΚΑΙΓΕΣΑΙ παρά να ΣΒΗΝΕΙΣ». Γ.Ν.

Γιατί υπάρχει και αυτή η νυχτερινή Αθήνα

Ψυριστική αντρών. Άμα περνάς με τα πόδια στην Ευριπίδου μετά τις 12 το βράδυ. Οι κοπελιές ορμάνε πέντε πέντε και σου βάζουνε χέρι παντού. Και στις τσέπες (πάει το σοάρικο). Τ.Σ.

Για τα ταγμένα να υπηρετούν τις γεύσεις μας

Περί Λέσβου (Αθηνάς 27). Παντοπωλείο με προϊόντα Λέσβου: γιαούρτια, τυριά, αλλαντικά, ούζο κ.λπ. Για χιονάτα γαλακτοκομικά χωρίζονται εκεί τη δοξασμένη **Στάνη** (Μαρίκας Κοτοπούλη 10, Ομόνοια), ενώ για γιαούρτι υπερεκατονταετούς διασημότητας έχουμε τον **Βάρσο** (Κασσαθέτης 5, Κηφισιά). Γ.Κ.

Το Erasmus ζει ανάμεσά μας

Μερικές πόλεις «συντηρούν» το κέφι του Erasmus με τρόπο κάπως πιο ένθερμο από άλλες. Στην Αθήνα, ξέφρενοι, μεθυσμένοι, χαρούμενοι ξένοι φοιτητές κάνουν πάρτι στα μπαρ των Εξαρχείων και θέλουν πολύ να μπλεχτούν και να χορέψουν με Έλληνες. Ψάξτε να τους βρείτε. Σ.Κ.

Το Μέγαρο στον Κήπο

Live συναυλίες, δωρεάν προβολές, events για παιδιά,
η Γιορτή της Μουσικής, χορός και καλοκαιρινές βραδιές κάτω από τ' αστέρια.

Ιούνιος & Ιούλιος 2026

Μέγαρο
Μουσικής
Αθηνών

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

ΧΟΡΗΓΟΣ

© ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΚΟΤΚΙΖΙΑΣ

398

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Μάκη Παπαδημητρίου*

Μια «μόνο στην Αθήνα» ιστορία που μου έχει συμβεί: Οδηγώ μηχανή σε κατηφόρα, λάδια στον δρόμο. Βλέπω μοτοσικλέτα μπροστά μου να πέφτει, τσιμπάω τα φρένα, πέφτω κι εγώ. Έρχεται η τροχαία και κάνει νόημα στους διερχόμενους μοτοσικλετιστές να προσέχουν. Όμως στέκεται... μετά τα λάδια. Μέσα σε 20 λεπτά έπεσαν άλλοι 14.

*Ο Μάκης Παπαδημητρίου είναι ηθοποιός

399. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΤΑΒΕΡΝΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΣ ΜΕ ΠΑΝΚΟ-ΦΡΙΚΟ-ΡΕΓΚΕ ΠΑΡΕΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΕΙ

Η Κληματαριά (Κλειψύδρας 5, Πλάκα) είναι ό,τι πιο cult έχει να προτείνει ο αυθόρμητος μεταμοντέρνος σουρεαλισμός της απελπισίας στην ημιμαζική εστίαση. Το corpus της διακόσμησης έχει παγώσει στις αρχές της δεκαετίας του '70. Το μενού είναι πάντα έκπληξη («Τι σερβίρετε;» «Έχουμε δικές μας σπεσιαλιτέ, όπως κολοκυθάκια τηγανητά»). Γ.Κ.

400. Η ΠΙΟ DERECHÉ MODE ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Στην ταβέρνα του κυρ-Μανώλη (Σάμου 1, Χαλάνδρι) βρίσκεις τα καλύτερα μπιφτέκια με υπόκρουση Depeche Mode, ξακουστά σε όλη την ροκ εν ρολ Αθήνα. Ο υιός, Γιώργος Γερανιός, που την τρέχει, είναι ο πρόεδρος του fan club των Depeche Mode αλλά και fan κάθε είδους electronica. Στην πελατεία, από στελέχη δισκογραφικών μέχρι τον Γιάννη Πετρίδη και

συγκροτήματα που έρχονται στην Αθήνα για συναυλίες. Πολλοί απ' αυτούς παίρνουν και τη σπανακόπιτα σε αλουμινόχαρτο για το αεροπλάνο. Γ.Ν.

401. ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ «ΠΡΙΝ ΜΠΕΙΣ ΜΕΣΑ, ΒΑΛ' ΤΟ ΜΕΣΑ»

Η πόλη έχει ανθρώπους με χιούμορ – ακόμα κι όταν πρόκειται για δράσεις στήριξης συνανθρώπων μας που το χρειάζονται. Σαν μια από τις πρωτοβουλίες του Red Umbrella Athens, που την είπαν «Πριν μπεις μέσα, βάλ' το μέσα».

Ήταν μια προσπάθεια ευαισθητοποίησης των πελατών των sex studios για την αποτροπή λήψης φωτογραφιών ή βίντεο στους συγκεκριμένους χώρους χωρίς τη συναίνεση των ατόμων που εργάζονται εκεί. Υπάρχει και ως σύνθημα σε τοίχους. Τ.Σ.

402. ΤΟ ΠΙΟ ΜΠΟΥΖΙ ΚΛΙΜΑΤΙΣΤΙΚΟ

Το βρίσκεις στο τραμ και είναι υπέροχο. Πάρε και ζακέτα μαζί.

Το ατελιέ του Βασίλη Ζούλια

Ό,τι πιο κοντινό έχουμε σε Παρίσι στο κέντρο (αν εξαιρέσεις τη Γαλλική Πρεσβεία, που είναι κολλητά).

Για το πάρκινγκ όπου Ινδοί παίζουν μπάντμιντον

Στη γωνία Μυλλέρου και Πειραιώς. Πολλές Κυριακές που ο χώρος είναι άδειος, συμπαθείς μετανάστες, που στη χώρα τους το μπάντμιντον είναι κάτι τόσο συνηθισμένο όσο εδώ το πιγκ πονγκ, επιδίδονται με ενθουσιασμό στο αγαπημένο τους σπορ. Γ.Κ.

Γιατί υπάρχουν δρόμοι όπου μπορείς να αισθανθείς την Αφρική

Οδός Γερανίου. Δεν μοιάζει με γκέτο. Είναι ένα αυθεντικό μόσχευμα της Αφρικής στην καρδιά της Αθήνας. Νομίζεις πως θ' ακούσεις τα ορμητικά νερά του ποταμού Κονγκό. Πολλές γυναίκες φοράνε εντυπωσιακά τουρμπάνια και ρούχα από υφάσματα που θα ζήλευε κι ο Μαντέλα. Συνεννοείσαι καλύτερα αν έχεις Lower. Γ.Κ.

Για την τράπεζα όπου νιώθεις σαν σε μουσείο

Εθνική Τράπεζα στην Αιόλου (το παλιό κτίριο). Θαυμάζοντας τον αρχαιοπρεπή της διάκοσμο δεν βαριέσαι στιγμή στην ουρά,

αντιθέτως, σου υποβάλλεται μια στωική βραδύτητα και κάνεις πιο φιλοσοφημένες τραπεζικές συναλλαγές. Γ.Κ.

Για το αρχαίο «κομπιούτερ»

Ο Μηχανισμός των Αντικυθήρων στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο παραμένει ένα από τα πιο εντυπωσιακά τεχνολογικά επιτεύγματα της αρχαιότητας – όχι πια γρίφος, αλλά θαύμα που σταδιακά αποκαλύπτεται. Ανακαλύφθηκε το Πάσχα του 1900 από σφουγγαράδες στα Αντικύθηρα, σε ναυάγιο του 1ου αι. π.Χ., μέσα σε ξύλινο κιβώτιο. Με σύγχρονες τομογραφίες διαβάστηκαν οι επιγραφές και αποκαλύφθηκε η λειτουργία του. Ένας ερευνητής τον αποκάλεσε εύστοχα «πρόγονο του hardware» – και δύσκολα διαφωνείς. Γ.Δ.

Για τις πασαρέλες της πόλης

Βουτάδων, πλατεία Κεραμεικού. Role models, τα νέα medio-pαιδα, στιλίστες, έρμια της μόδας, νέες τάσεις, σχεδόν νέες τάσεις, ξέμπαρκοι περαστικοί, όλη η gay land της περιοχής Κων/πόλεως, θαμώνες, μικρότεροι με πρα-πρα, χύμα με μπίρες σε κουτάκι, καντινιέρηδες, αδέσποτοι σκύλοι και πλανόδιοι με πάγκους. Όλοι αυτοί κι εγώ κι εσύ χτυπάμε πάνω κάτω στην πασαρέλα-ομφαλό της αθηναϊκής γης. Δ.Τ.

Il Giardino Segreto

στο ATRIUM του Alexander's Lounge

Απολαύστε ένα ξεχωριστό aperitivo
σε συνδυασμό με ιταλικά συνοδευτικά εδέσματα,
τα οποία ετοιμάζονται μπροστά σας στον φούρνο του κήπου,
με μεσογειακά υλικά εξαιρετικής ποιότητας.

HOTEL
GRANDE BRETAGNE
ATHENS

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ
ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 1 – ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, 105 64, ΑΘΗΝΑ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ: 17:30 - 23:30 | 210 333 0748
WWW.GBROOFGARDEN.GR

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

Στην

αγκαλιά
της Αττικής

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ - ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

στις γειτονιές μας

Η δράση της Περιφέρειας Αττικής που οι πολίτες αγκάλιασαν με ενθουσιασμό το 2025 συνεχίζεται και φέτος! Από τον Απρίλιο μέχρι και τον Δεκέμβριο του 2026, η Αττική γίνεται μια μεγάλη αγκαλιά για τον Πολιτισμό και τον Αθλητισμό. Οι γειτονιές μας υποδέχονται εκδηλώσεις που μας φέρνουν κοντά, αλλά και αναδεικνύουν την ξεχωριστή και ιδιαίτερη ταυτότητά τους.

Η Περιφέρεια Αττικής, σε συνεργασία με 66 Δήμους της Αττικής, διοργανώνει και χρηματοδοτεί μια ευρεία γκάμα από πολιτιστικές και αθλητικές εκδηλώσεις, στηρίζοντας κάθε γειτονιά ισότιμα, χωρίς εξαιρέσεις και χωρίς αποκλεισμούς.

«Στην αγκαλιά της Αττικής» η καθημερινότητα γίνεται καλύτερη, όταν οι δράσεις μας συναντούν τη ζωή κάθε πολίτη και ομορφαίνουν τη μέρα κάθε ανθρώπου.

Η Περιφέρεια Αττικής
ανοίγει και φέτος μια
μεγάλη αγκαλιά
για τον Πολιτισμό και τον Αθλητισμό
σε κάθε γειτονιά

**Βρείτε τις εκδηλώσεις
που διοργανώνονται
στη δική σας γειτονιά:**

attikiagkalia.gr

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

Στην

αγκαλιά

της Αττικής

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ - ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

στις γειτονιές μας

Βρείτε τις εκδηλώσεις που διοργανώνονται στη δική σας γειτονιά:

attikiagkalia.gr

Κλικ,
κάλενταρ
και πάμε!

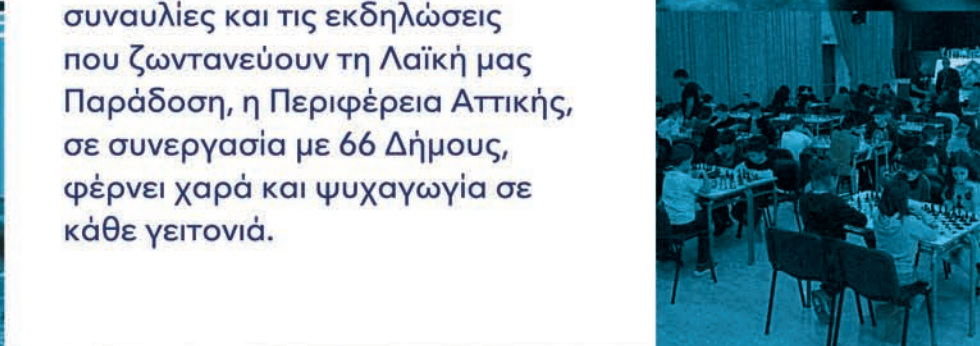
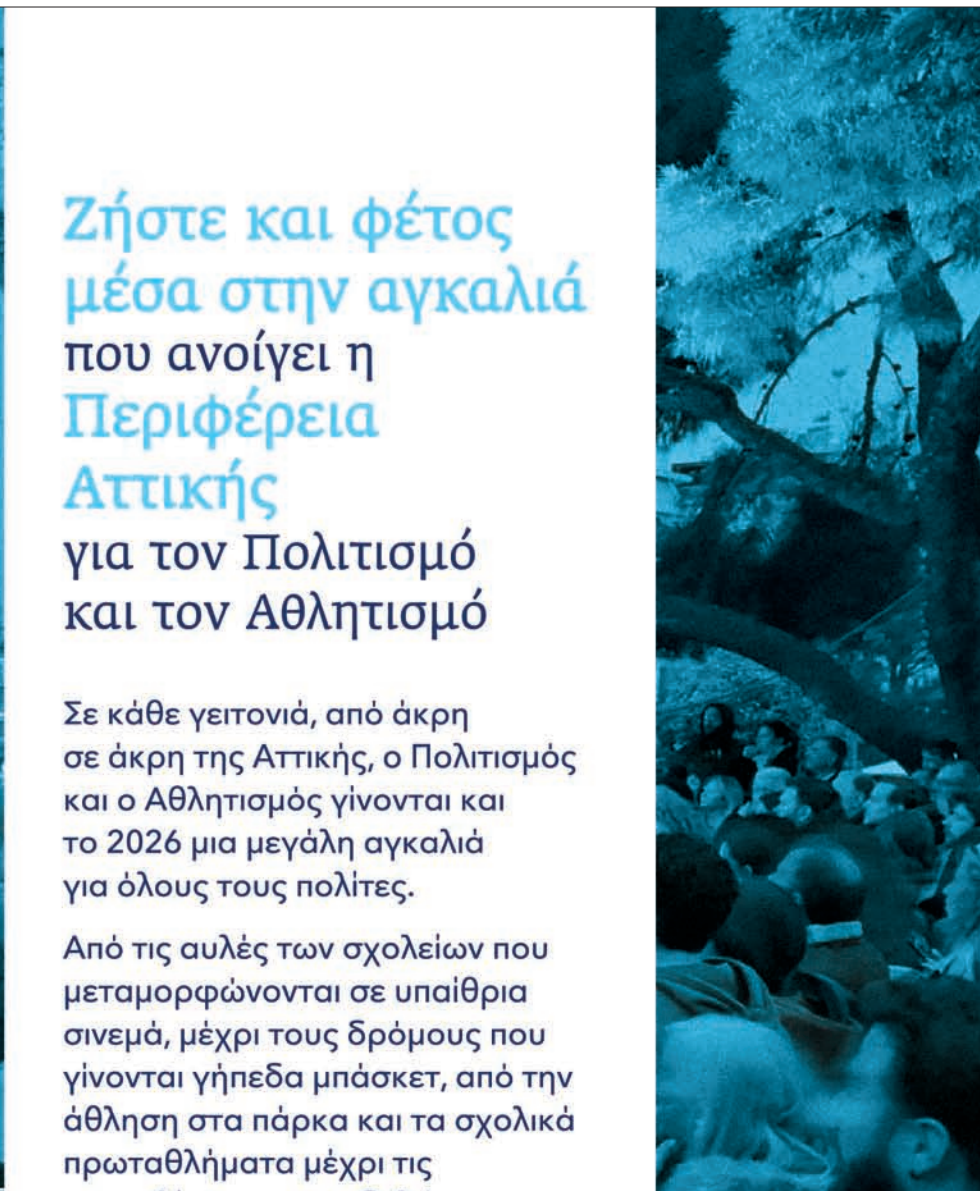

Ζήστε και φέτος μέσα στην αγκαλιά που ανοίγει η Περιφέρεια Αττικής για τον Πολιτισμό και τον Αθλητισμό

Σε κάθε γειτονιά, από άκρη σε άκρη της Αττικής, ο Πολιτισμός και ο Αθλητισμός γίνονται και το 2026 μια μεγάλη αγκαλιά για όλους τους πολίτες.

Από τις αυλές των σχολείων που μεταμορφώνονται σε υπαίθρια σινεμά, μέχρι τους δρόμους που γίνονται γήπεδα μπάσκετ, από την άθληση στα πάρκα και τα σχολικά πρωταθλήματα μέχρι τις συναυλίες και τις εκδηλώσεις που ζωντανεύουν τη Λαϊκή μας Παράδοση, η Περιφέρεια Αττικής, σε συνεργασία με 66 Δήμους, φέρνει χαρά και ψυχαγωγία σε κάθε γειτονιά.

409 Γιατί λατρεύουμε τα κόμικς

Η πόλη είναι μια διάσπαρτη σκηνή από anime, cosplay, workshops και μικρότερα φεστιβαλικά γεγονότα. Κάθε Μάιο έχουμε το Comicdom CON Athens στην Τεχνόπολη (με πάνω από 180 καλλιτέχνες στο Artists Alley), κάθε Δεκέμβριο το AthensCon (ελληνική εκδοχή του Comic-Con - πιο ποπ, πιο εμπορική) με πολλά comics + gaming + movies + collectibles στο Κλειστό Παλαιού Φαλήρου, καθώς και πολλά cosplay και anime events, όπως το Japan Festival, το Athens Animfest κ.ά. Γ.Ν.

410. ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΝΤΕΧΝΕΣ ΣΤΑ ΜΠΟΥΖΟΥΚΙΑ

Από μέσα Πολυδούρη κι από έξω Μαζωνάκη.

411. ΓΙΑ ΤΑ ΘΩΤΗΝΑ ΤΗΣ ΑΕΓΕΑΝ

Καλή η Αθήνα, αλλά υπάρχουν και μέρες που δεν θέλεις να τη βλέπεις στα μάτια σου. Θέλεις να σηκώνεσαι στα ξαφνικά και να πετάς μακριά. Γ.Ν.

412. ΓΙΑΤΙ ΖΟΥΜΕ ΤΟ INDUSTRIAL MAGIC ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ

Αυτή τη βόλτα δεν τη βάζει ο νους σου. Κι όμως, ώρες μπορείς να περπατάς στο βιομηχανικό παρελθόν του Πειραιά, σε ένα τοπίο βγαλμένο κατευθείαν από τα πλατό όλων των «Mad Max» μαζί. Απέναντι από την κεντρική Γούναρη, που σε πάει στο πλοίο, η Ρετσίνα ή Λεύκα είναι ό,τι έχει απομείνει από την Κλωστοϋφαντουργία Ρετσίνα, όπου έγινε και η πρώτη απεργία στην Ελλάδα, και τον Bauhaus Κεράνη. Ανάμεσα στους σκελετούς των ρημαγμένων πέτρινων εργοστασίων θα διαβάσεις την εποχή που λάτρεψε τον αρχιτεκτονικό σχεδιασμό για ένα εργοστάσιο και θα δεις το παλιό νεοκλασικό κλέος να προβάλλει σαν αρχαίος σκελετός ανάμεσα από σιδηρουργεία, βουλκανιζατέρ και μάντρες, που θα ξυπνήσουν μέσα σου τον ποιητή ή τον φωτογράφο. Ε.Ψ.

413. ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΣΙΝΕΜΑ ΚΑΙ ΝΑ ΑΚΟΥΜΕ ΤΟ ΚΥΜΑ

Δίπλα στη θάλασσα, εκείνες τις καλοκαιρινές νύχτες με αγιόκλημα και γιασεμιά, που τραγουδούσε ο Κηλαηδόνης. Στο διάσημο Σινέ Βοτσαλάκια, στην Καστέλλα (Δεωφόρος Βασιλέως Παύλου 4). Τ.Σ.

414. ΤΟ LITTLE KOOK ΣΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

Ένα cafe (αλλά δεν έχει καμία σημασία) που μοιάζει σαν να έρχεται μετά από έκρηξη στο σύμπαν

416 Για το κόκκινο φορτηγάκι

Εδώ και 1000+ εβδομάδες, το κόκκινο φορτηγάκι της ATHENS VOICE κάθε Τετάρτη βράδυ ξεφορτώνει φρεσκοτυπωμένη την εφημερίδα μας, που έγινε «σπίτι και φωνή μας». Ευχαριστούμε για την αγάπη και συνεχίζουμε. Γ.Ν.

© ΤΑΣΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣ

του Τιμ Μπάρτον, της Ντίσνεϊλαντ και του Χωριού του Αϊ-Βασίλη μαζί. Καταιγισμός από εικόνες, σκηνικά, κούκλες, σκελετούς, αράχνες, πριγκίπισσες, μονόκερους, γκλίτερ, λαμπάκια, άμαξες και γενικά θεματικές που αλλάζουν κάθε τόσο. Τα παιδάκια παθαίνουν ντελίριο και οι μαμάδες φωτογραφίζουν ασταμάτητα (Καραϊσκάκη 17). Γ.Ν.

417. ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑ ΜΠΑΡ ΠΟΥ ΣΕ ΒΑΖΕΙ ΣΕ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Για να μπεις σπρώχνεις δυο πόρτες. Όχι γιατί δυο πόρτες έχει η ζωή (καλά, και γι' αυτό), αλλά γιατί πρέπει να απομακρυνθείς αρκετά από την πραγματικότητα και ό,τι συμβαίνει εκεί έξω. Το εσωτερικό του Santarozza θα μπορούσε να ανήκει στο κινηματογραφικό σύμπαν του Τζάρμους. Μυστηριώδες, σέξι, απίστευτα σαγηνευτικό. Σκοτεινές μουσικές από βινύλια (και μόνο), ενώ για κάποιον λόγο όλοι (πελάτες, σερβιτόροι και barmen) φορούν πάντα μαύρα (Ασκληπιού 69, Εξάρχεια). Κ.Βν.

418. ΑΠΟΨΕΤΑ ΠΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΜΠΑΡ (ΚΑΛΙΚΟ)

Στο Beetroot (Δροσσοπούλου 56, Κυψέλη) πας για κρασί και ποτό και φεύγεις με προϊόντα απ' όλη την Ελλάδα.

419. ΤΑ POST-IT ΠΟΥ ΣΟΥ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΤΗ ΜΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΕ ΞΕΡΟΥΝ

Κάπου στο κέντρο, κολλημένο πάνω σε μια στάση, σ' ένα κουτί της ΔΕΗ ή σε μια βιτρίνα κλειστού μαγαζιού, ένα χαρτάκι γράφει κάτι απλό: «Τα πας καλά», «Χαμογέλα», «Όλα θα πάνε ok». Δεν ξέρεις ποιος τα κολλάει, είναι ένα μήνυμα με μαρκαδόρο. Μια γλυκιά υπενθύμιση ότι η πόλη μπορεί και να μιλά. Κ.Κ.

420. ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΟΣΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΑΥΣΩΝΑ

Η Πανδρόσου και η Κυδαθηναίων την ώρα του καλοκαιρινού καύσωνα. Τα αιρ-κοντίσιον των τουριστικών μαγαζιών εκπέμπουν και στον δρόμο, ενίοτε διαθέτουν και μπεκ που ψεκάζουν δροσοσταλίδες-βάλσαμο και οι τέντες τους απαγορεύουν την είσοδο σε οποιαδήποτε υπεριώδη ακτινοβολία. Όαση φολκλόρ δροσιάς ανάμεσα σε τσολιαδάκια, χειροποίητα σανδάκια και μπιζουδάκια που φωνάζουν «διακοπές». Ε.Ψ.

421. ΓΙΑΤΙ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΕΝΑ ΧΑΟΤΙΚΟ ΠΑΖΑΡΙ

Το κυριακάτικο παζάρι στο Σχιστό. Αχάραγο ξύπνημα για μια γερή δόση βαλκανικού φολκλόρ. Από ζωντανές φραγκόκοτες, ληγμένες κονσέρβες, μέχρι αυθεντικοί Λουί Σεζ καναπέδες και αυτοκίνητα σε τιμές έκπληξη. Ε.Ψ.

422. ΟΙ ΔΗΜΟΙ ΒΑΖΟΥΝ ΤΑΪΣΤΡΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ

Όλοι γινόμαστε πιο φιλόζωοι, πολλά καταστήματα βγάζουν το καλοκαίρι ένα μπολ με νερό δίπλα στην είσοδο. Ενώ στα καφέ και τις ταβέρνες δεν ενοχλούνται και δεν ξινίζουν αν το σκυλάκι κάθεται σε καρέκλα του τραπέζιου. Ε.Λ.

423. ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΟΝΟΜΑ ΣΤΑΣΗΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΥ

Στην Παπαδιαμαντοπούλου βρίσκεται η στάση Καφενείο, εκεί που συναντιούνται τα λεωφορεία 220, 622 και 140. Μια στάση σαν όλες τις άλλες, μέχρι να προσέξεις τ' όνομά της. Το ακούς, το διαβάζεις στην ταμπέλα, το βλέπεις να έρχεται στην οθόνη του λεωφορείου: «Επόμενη στάση: Καφενείο». Σε κάνει να γελάς για λίγο και σου θυμίζει να πιεις τον καφέ σου. Ε.Β.

424. ΑΝΟΙΞΕ ΠΑΛΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ

Επέστρεψε πέρυσι ανανεωμένο -έχεις λόγο να περιμένεις το καλοκαίρι.

425. ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Άνοιγμα προς τη θάλασσα, 17 λεπτά από το Σύνταγμα, κάθε 7 λεπτά. Greece is bliss. Κ.Γ.

426. ΤΟ ΤΡΕΞΙΜΟ ΣΤΟΝ ΥΜΗΤΤΟ

Πέντε λεπτά από την Κατεχάκη, φρέσκο οξυγόνο, φύση, περιπέτεια και εξερεύνηση. Κ.Γ.

Κάθε χρόνο φιλοξενεί το This is Athens City Festival

Με αφρικανικές μουσικές, έθνικ streetfood, χορούς και τραγούδια. Πολυπολιτισμικότητα στην πράξη - σε ταξιδεύει χωρίς να φύγεις. Ε.Λ.

Εθνική
Λυρική
Σκηνή

Greek
National
Opera

ΟΠΕΡΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ
ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ

26.27

ΝΕΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ

ΟΡΦΕΑΣ . Όπερα
Κλάουντο Μοντεβέρντι
Συμπαραγωγή με το Φεστιβάλ Γκλάντμπορν και τη
Μητροπολιτική Όπερα Νέας Υόρκης
Μουσική διεύθυνση: **Κωνσταντίνος Τερζάκης**
Σκηνοθεσία: **Ουίλλιαμ Κέντριτζ**
30 Οκτωβρίου και 1, 4, 6, 8, 10, 12, 14 Νοεμβρίου 2026

ΝΤΑΜΑ ΠΙΚΑ . Όπερα
Πιερ Ίλιτς Τσαϊκόφσκι
Μουσική διεύθυνση: **Ντιμίτρι Γιουρόφσκι**
Σκηνοθεσία: **Στήβεν Λάνγκριτζ**
6, 9, 13, 17, 23, 27, 30 Δεκεμβρίου 2026 και 5 Ιανουαρίου 2027

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ Ο ΠΟΘΟΣ . Μπαλέτο
Βαλεντίνα Τούρκου
Συμπαραγωγή με το Εθνικό Θέατρο Σλοβενίας
Χορογραφία: **Βαλεντίνα Τούρκου**
12, 20, 21 Φεβρουαρίου και 6, 7 Μαρτίου 2027

ΑΣΩΤΟΝ ΑΝΑΒΑΣΙΣ (THE RAKE'S PROGRESS) . Όπερα
Ίγκορ Στραβίνσκι
Μουσική διεύθυνση: **Ζακ Λακόμπ**
Σκηνοθεσία: **Αλέξανδρος Ευκλείδης**
5, 10, 13, 17, 19 Μαρτίου 2027

MISSA SOLEMNIS . Σκηνική παρουσίαση
Λούντβιχ βαν Μπετόβεν
Στο πλαίσιο της επετείου για το 200 χρόνια από τον θάνατό του
Μουσική διεύθυνση: **Θ.α.**
Σκηνοθεσία: **Θ.α.**
23, 26, 28, 30 Μαΐου και 2 Ιουνίου 2027

ΑΝΑΒΙΩΣΕΙΣ

ΖΙΖΕΛ . Μπαλέτο
Αντόλφ Αντάμ, με προσθήκες των Φρήντριχ Μπουργκμύλλερ
και Μπόρις Ασάφιεφ
Μουσική διεύθυνση: **Χοσέ Σαλασάρ**
Αναβίωση χορογραφίας, προσαρμογή: **Βερόνικα Βιγιάρ,**
Ελένα Ιγκλέσιας, βασισμένη στην πρωτότυπη χορογραφία του
Μαριώς Πετιό (κατά τους Ζαν Κοραλλί και Ζυλ Περρά)
20, 22, 24, 26, 31 Δεκεμβρίου 2026 και 2, 3, 7, 8, 9, 10
Ιανουαρίου 2027

ΤΟΣΚΑ . Όπερα
Τζάκομο Πουτσίνι
Μουσική διεύθυνση: **Πιερ Τζόρτζιο Μοράντι**
Σκηνοθεσία, σκηνικά, κοστούμια: **Νίκος Σ. Πετρόπουλος**
24, 26, 28, 30, 31 Ιανουαρίου και 3, 7, 11 Φεβρουαρίου 2027

ΘΕΛΛΟΣ . Όπερα
Τζουζέππε Βέρντι
Μουσική διεύθυνση: **Βασίλης Χριστόπουλος**
Σκηνοθεσία, σκηνικά, φωτισμοί: **Ρόμπερτ Ουίλσον**
8, 11, 14, 17, 20, 23 Απριλίου και 6, 9 Μαΐου 2027

ΜΑΝΤΑΜΑ ΜΠΑΤΤΕΡΦΛΑΪ . Όπερα
Τζάκομο Πουτσίνι
Μουσική διεύθυνση: **Σέστο Κουατρίνι**
Σκηνοθεσία, σκηνικά, κοστούμια: **Ούγκο ντε Άνα**
25, 27, 29 Ιουνίου και 1, 3, 11, 18 Ιουλίου 2027

ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ . Όπερα
Τζουζέππε Βέρντι
Μουσική διεύθυνση: **Λουκάς Καρυτινός**
Σκηνοθεσία, σκηνικά, κοστούμια, φωτισμοί: **Νίκος Σ. Πετρόπουλος**
17, 20, 22, 23, 25, 28, 30 Ιουλίου 2027

ΟΠΕΡΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΥΣ

ΤΟ ΑΗΘΝΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
Μουσική: **Λένα Πλάτωνος**
Σκηνοθεσία: **Κατερίνα Πετσάτση**
Παραστάσεις για σχολεία:
3, 5, 11, 12, 13 Νοεμβρίου 2026
Παραστάσεις για οικογένειες:
27 Δεκεμβρίου 2026 και 3, 9, 10 Ιανουαρίου 2027

ΜΟΥΣΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΑΝ ΦΥΓΕΙΣ...:
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΡΙΕΖΗ
Καλλιτεχνική επιμέλεια: **Δήμητρα Γαλάνη**
Ερμηνεύουν: **Δήμητρα Γαλάνη, Σαβίνα Γιαννάτου,**
Γιάννης Παλαμίδας
1, 3, 4, 7 Οκτωβρίου 2026

nationalopera.gr

Η ΕΛΣ επιχορηγείται από

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Μέγας Δωρητής ΕΛΣ

ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ
STAVROS NIARCHOS FOUNDATION | επίκεντρο ο άνθρωπος
humanity at the core

STAVROS NIARCHOS
FOUNDATION
CULTURAL
CENTER | ΚΕΝΤΡΟ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΙΔΡΥΜΑ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΙΑΡΧΟΣ

ΜΕΓΑΛΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΛΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΜΠΑΛΕΤΟΥ

 Piraeus

 Metlen
Energy & Metals

 ALPHA BANK

 EUROBANK

 PRODEA
INVESTMENTS

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

428

Για τα laundries της γειτονιάς

Μεγάλοι κάδοι που γυρίζουν νωχελικά καθαρίζοντας το γκρίζο της πόλης, μυρωδιά απορρυπαντικού, λάμπες φθορισμού, σκαμπό και πλαστικές καρέκλες για την ώρα της αναμονής. Ψιλοκουβέντα που αρχίζει με όσους περιμένουν, μερικά γέλια, κανένα τσιγάρο στο πεζοδρόμιο, νυχτερινό κουβεντολόι στα πλυντήρια που έγιναν τα μικρά, επιτόπια καφενεύα στις γειτονιές του κέντρου, μέχρι αργά τη νύχτα. Γ.Ν.

© TACOS ANESTHIS

Για τις μικρές και μεγάλες γιορτές των βιβλίων

Στην Αθήνα διοργανώνονται ετησίως περίπου 3-5 φεστιβάλ βιβλίου, γιορτές και παζάρια βιβλίων με συμμετοχή εκδοτών:

* Το μεγαλύτερο είναι το Φεστιβάλ Βιβλίου στο Πεδίον του Άρεως, εδώ και 53 χρόνια, συνήθως Σεπτέμβριο, από τον Σύνδεσμο Εκδοτών Βιβλίου (ΣΕΚΒ). Πέρυσι στην έκθεση

συμμετείχαν 210 εκδότες και περιλάμβανε συνολικά 285 περίπτερα.

* Το Παζάρι Βιβλίου στην Πλατεία Κλαυθμώνος (το 29ο φέτος). Γίνεται Ιανουάριο-Φεβρουάριο από τον ΟΠΑΝΔΑ με εκδότες απ' όλη την Ελλάδα και βρίσκεις μέχρι 9.000 τίτλους από 1€.

* Μικρότερα παζάρια και γιορτές στο Ζάππειο και σε πλατείες ή events εκδοτών (π.χ. Διεθνής Έκθεση Βιβλίου, γιορτές σε βιβλιοπωλεία). Γ.Ν.

429 Γιατί έχουμε βιβλιοθήκη κόμικς

Η Athens Comics Library, στου Ψυρρή (Δεπενιώτου 9), είναι ένα όχι-βιβλιοπωλείο, ένα ησυχαστήριο των aficionados (και των παιδιών τους ενίοτε) της 9ης Τέχνης. Πάνω από 2.500 τίτλοι από graphic novels μέχρι fanzines και σπάνιες εκδόσεις. Ησυχία, ξεφύλλισμα, κανένα γελάκι στα ξαφνικά, αγάπη. Γ.Ν.

430-432

Για το ρεπερτόριο της «παράλληλης οικονομίας χαμηλού κόστους»

Στο κέντρο της Αθήνας δρα ευρύτερο δίκτυο παράνομου υπαίθριου εμπορίου, στο οποίο συμμετέχουν άνθρωποι από διαφορετικές εθνικότητες. Με το που βρέχει, σκάνε μύτη από απίθανες γωνιές τύποι που

πουλάνε ομπρέλες. Στις ζέστες ανεμιστηράκια προσωπικού και βεντάλιες. Παπούτσια sneakers, τσάντες luxury, ρολόγια, γυαλιά ηλίου, power banks, καλώδια, ακουστικά, παιχνίδια, φωτάκια, laser, καλαμπόκια, κάστανα (τον χειμώνα), νερά, αναψυκτικά χωρίς άδεια, σημαίες, αξεσουάρ (σε αγώνες, διαδηλώσεις), του-

ριστικά μικροαντικείμενα, μάσκες (από την πανδημία και μετά), πλαστικά βάζα σε σχήμα πέους και κεφάλια ταρανδου (αλήθεια!). Γ.Ν.

Γιατί βρίσκουμε να παρκάρουμε σαν κομάντα

Πάρκινγκ-λαχείο! Ο αστικός μύθος του Ψυρρή, ένας απ' αυτούς τέλος πάντων,

είναι ότι Σάββατο βράδυ δεν βρίσκεις πουθενά να παρκάρεις. Δάθος. Οδός Επικούρου λέγεται το κελεπούρι, περνάει μπροστά από τον Τέλη με τα μπριζολάκια και βγαίνει στην Πειραιώς. Όπερ σημαίνει ότι αποτελεί και δρόμο αποφυγής του κλασικού αλκοτέστ της πλατείας Κουμουνδούρου. Τ.Σ.

Για τον νυχτερινό περίπατο με contemplation στον πεζόδρομο της Ερμού

Από το Μοναστηράκι μέχρι το Σύνταγμα, με μουσικό χαλί από καλλιτέχνη του δρόμου που σολάρει μόνος κι έρημος, κάνοντας υπερωρίες που κανείς δεν του ζήτησε. Γ.Κ.

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

433

Ο παράδεισος της αθηναϊκής χλωρίδας

Ας τη λένε τσιμεντούπολη, η χλωρίδα της Αθήνας είναι πλούσια, σπάνια και μεθυστική. Και κάθε άνοιξη γιορτάζουμε, σαν γιαπωνέζοι το δικό μας Hanami. Αρκεί να γυρίσεις το βλέμμα προς την είσοδο του Εθνικού Κήπου για να δεις τις αγέρωχες ουασινγκτόνιες, το μωβ χαλί που σχηματίζουν οι τζακαράντες στην αλέα του Ζαπείου, τους καταπράσινους θόλους με τις δενδροστοιχίες της Μιχαήλ Βόδα, τα λιόδεντρα στα στενάκια της Κολοκυνθούς, τις πικροδάφνες της Βασ. Σοφίας, τις κουκουναριές της Συγγρού, τις ξεμαλλιασμένες πιπεριές της λεωφ. Αμαλίας, τους μωβ καταρράκτες της γλυσίνας στην Αλεξάνδρας, τους αμάραντους του Λαυρίου, τις νερατζιές της Δεινοκράτους, τις μουριές στα μελαγχολικά δρομάκια των Δυτικών προαστείων, τις λευκές τριανταφυλλιές της πλατείας Κοτζιά, τους ζοχούς του Συντάγματος, τις δενδροστοιχίες των βραχυτιτώνων της Σταδίου, τα πλατάνια της Πανεπιστημίου, τις χαρούμενες μονστέρες της Αγίου Μελετίου, τους κανάριους φοίνικες της παραλιακής και πάντα μα πάντα, τις κουτσουπιές, το πιο αισιόδοξο ροζ του γης τις πρώτες ημέρες της άνοιξης. Σ.Π.

434

Γιατί έχει Δεξαμενή και στα Πετράλωνα

Κάπως μας ελκύουν τα υπερυψωμένα μπαρ. Και το Επί της Δεξαμενής στην ομώνυμη οδό κάνει ακριβώς αυτό, μαζεύοντας τα πιο ωραία τυπάκια της περιοχής στα γραφικά σκαλιά του. Ιδανικό για το καλοκαιρινό απεριτίφ αλλά και για τις κρύες νύχτες του χειμώνα, με τις παρέες μέσα να ενώνονται δημιουργώντας τα καλύτερα mini parties. Μ.Κ.

435

Γιατί έχουμε το μοναδικό αρχαιοελληνικό εστιατόριο στον κόσμο

Το πρώην Αρχαίων Γεύσεις έγινε Αρχαίων Γαστρονομία και φιλοξενείται στην Πλατεία Αγίας Ειρήνης. Θεραπαινίδες με χιτώνες σερβίρουν αρχαιοελληνικά πιάτα που κρατούν από το 3000 π.Χ., όπως το γλυκό «πλακουντοπουκόν» ή το μοναδικό «ονόμελο» κατά την υποδοχή. Εδέσματα που μπορείς να τα απολαύσεις καλύτερα σε ανάκλιτρο, σε ημικλινη στάση, διότι έτσι κρατάς σωστότερο, πιο χαλαρό timing, που βοηθάει τη γεύση να απλωθεί και να γίνει κατανοητή, ενώ σε εμποδίζει να χιμήξεις στο πιάτο, έλεγαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι. Χρησιμοποιώντας μόνο κουτάλι και μεταλλικές τσιμπίδες, για ψητά κρέατα, δροσερά τυριά, λαχανικά, φρεσκοστυμμένο χυμό σταφυλιών, κρασί με μέλι και ανθόνερο (Καρόρη 8, 697477766). Γ.Ν.

436

Τα δύο ορόσημα, οι κινηματογράφοι της οδού Σταδίου

Στέκουν σαν φαντάσματα στην πόλη, κλειστοί, μαυρισμένοι, ντυμένοι με κουρέλια. Έρχονται από μια άλλη εποχή, που επιμένει να υπάρχει, έστω και σιωπηλά, στη μνήμη μας. Πάντα όμως περιμένουμε να ξαναστηθούμε στην ουρά για εισιτήρια. Ραντεβού στο Απικόν και στον Απόλλωνα.

Α.Μπ.

I LOVE ATHENS
**ΕΙΜΑΣΤΕ από τη ΛΕΩΦΟΡΟ
Του Σωτήρη Γκορίτσα***

Στον Γιώργο Γονιό**

Ξεκινώ οπλισμένος. Η σιδερένια κουδούνα που κρατώ είναι η μεγαλύτερη που βρήκα στο Μοναστηράκι. Κυριακή δώδεκα το μεσημέρι, το κασκόλ στον λαιμό κι αρχίζω να μετρώ τα βήματα. Χίλια διακόσια πενήντα τρία απέχει ο «ναός» από το πατρικό μου. Στα πεντακόσια εβδομήντα επτά, στη Δεινοκράτους, βρίσκω δεξιά μου την πύλη του ΝΝΑ (Ναυτικό Νοσοκομείο Αθηνών για τους αμύητους, ΝΝΑ για όσους υπηρετήσαμε στο Ναυτικό).

Ο φρουρός ή καπνίζει στη ζούλα ή κόβει βόλτες ή φλερτάρει. Ή και τα τρία μαζί. Στα εξακόσια δέκα βήματα, πάλι δεξιά μου, θα βρω το καταραμένο στενό. Κατηφορίζει δίπλα στην Αμερικανική Πρεσβεία προς τη Βασιλίσση Σοφίας. Απέναντί της στέκουν σιωπηλά τα πέτρινα κτίρια, δείγματα «στρατιωτικής αρχιτεκτονικής του 19ου αιώνα», ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Με άλλα λόγια, το ΕΑΤ-ΕΣΑ. Εκεί όπου χτες βράδυ ακούσαμε στο σαλόνι με τον πατέρα μου από το Telefunken ράδιο τη γνωστή μπάσα φωνή της Ντόιτσε Βέλε να λέει ποιοι κρατούνται και ποιους βασανίζει η στρατιωτική χούντα. Τώρα δεν μου αρκούν η Κυριακή, η λιακάδα, ούτε η κουδούνα και το κασκόλ για να βρω ξανά τη χαρά που είχα όταν ξεκίνησα τη μέρα μου. Η εικόνα του βασανιστηρίου λίγα μόλις μέτρα μακριά μου καταστρέφει τα πάντα. Επιταχύνω, προσπερνώ γρήγορα το απεχθές ακόμα και σήμερα στενό.

Μετρώ ξανά βήματα, υπερπηδώ μερικά, είναι η ντριμπλα μου, μήπως κι έτσι ξεπεράσω την ενοχή τού να βαδίζω χαρούμενος την ίδια στιγμή που δίπλα μου κάποιος υποφέρει. Κάτι τέτοια, αυτό το αίσθημα ενοχής όποτε πας να ευχαριστηθείς, με σημαδεύουν από την εφηβεία κιόλας. «Θα τους ξεσκίσουμε, σπόρε. Βάρα την κουδούνα!» Η καθαρή έρχεται από το απέναντι πεζοδρόμιο. Χαμογελώ ντροπαλά στον άγνωστο με τις φαβορίτες και το μακρύ μαλλί και χτυπάω δυνατά την κουδούνα. Θορυβημένες οι νοικοκυρές στο μπαλκόνι κουνούν το κεφάλι και κλείνονται μέσα. Στο παρκάκι «της Έλενας», εδώ όπου γεννήθηκα δεκατρία χρόνια νωρίτερα, βλέπω τώρα στα μακρόστενα παράθυρα τις μητέρες με τις ροζρόμπες. Μας δείχνουν στα μωρά που κρατούν στην αγκαλιά τους να κάνουμε ουρά στο ξύλινο υπαίθριο γκισέ για να προμηθευτούμε το μαγικό χαρτάκι. «Θύρα 13». Μεγάλα πράσινα γράμματα. Το κρατάω σφιχτά, μην πάθω, ό,τι ο συμμαθητής μου. Καθ' οδόν προς το γήπεδο, του το άρπαξαν απ' το χέρι και γύρισε σπίτι άπραγος. Αυτό το βασανιστήριο, να αντηχούν οι Αμπελόκηποι τη ζητωκραυγή της κερκίδας τη στιγμή που βγαίνει η ομάδα στο γήπεδο κι εγώ να πρέπει να επιστρέψω σπίτι να ακούσω τον αγώνα από το Telefunken, δεν θα το αντέξω.

Απέναντι από το οινομαγειρείο με τους άφταστους ακόμη και σήμερα κεφτέδες, παρά το τσαλακωμένο εισιτήριο, ο φύλακας της θύρας μου επιτρέπει να προχωρήσω στο σκουριασμένο τουρνικέ. Το περνώ στριμωχτά και ορμάω στα τσιμεντένια σκαλιά. Τα σκαλιά που θα με φέρουν όλο και πιο κοντά στη μαγική στιγμή. Στην αποκάλυψη του ηλιόλουστου πράσινου χαλιού. Οι ασβεστωμένες γραμμές το ορίζουν με ακρίβεια, το τέρμα απέναντι έχει άψογα τεντωμένο το δίχτυ του, το βοριαδάκι κάνει τις σημαίες να κυματίζουν, το παλιό ρολόι στέκει πάντα ατάραχο με φόντο τον Υμηττό.

Ποια λόγια, ποια εικόνα μπορεί να περιγράψει αυτή τη στιγμή; Μόνο νότες κλασικής μουσικής ίσως να... «Στο κέντρο, στην επίθεση, έχουμε μια τριάδα...» με επαναφέρει ο Λάκης στην πραγματικότητα «...που δεν υπάρχει όμοια σε όλη την Ελλάδα!» ατακάρουμε αμέσως τραγουδώντας οι υπόλοιποι. «Ρουλαλά, ρουλαλά...» επιβραβεύομαστε μεταξύ μας. Και να που οι ενοχές που είχα όπως

ερχόμουν είναι τώρα παρελθόν. Είναι δώδεκα κι ο αγώνας αρχίζει στις τρεις. Το γήπεδο φυσικά είναι ακόμα άδειο. Στη Θύρα μας όμως δεν πέφτει καρφίτσα. Πιστοί, αφοσιωμένοι, στρατιώτες, με τον ήλιο να χτυπάει κατακουτέλα, δίνουμε όρθιοι τις εξετάσεις μας στον Λάκη. Γυμνός από τη μέση και πάνω, σκαρφαλωμένος στο κάγκελο να τον βλέπουμε όλοι, μας απευθύνει με την ντουντούκα του καίρια ερωτήματα.

«Ο πρώτος είναι ο ψηλός, που γήπεδα οργώνει...»; «Κι αντί για πόδι δεξιό, έχει ένα κανόνι!» σωστή και άμεση η απάντησή μας. «Ρουλαλά, ρουλαλά...» επιβράβευση. Προσπαθώ συγχρόνως να πλασαριστώ αθόρυβα σε λίγο καλύτερη θέση. Από το σημείο όπου βρέθηκα στρωγμένος από τους υπόλοιπους βλέπω το μισό μόνο γήπεδο. «Ελα, παιδιά, να στριμωχτούμε όλοι λιγάκι να χωρέσει και το παλικάρι», λέει και μου χαμογελάει ο μεσόκοπος κύριος με το σκούρο γυαλί-καθρέφτη και το κομοδινί μαλλί. «Πρόσεχέ τον, πιτσιρίκο, τον βαψομαλλιά, την τρίζει την όπισθεν», μου ψιθυρίζει ο φαντάρος καθώς τον προσπερνώ για να καθίσω. Δεν την έχω ακούσει την έκφραση, καταλαβαίνω όμως αμέσως. Θα έχω τον νου μου.

Χαμογελάω ένοχα στους διπλανούς που τους στρίμωξα για να χωρέσω. Προσπαθώ να αποφύγω το ενοχλημένο βλέμμα τους και κοιτώ δήθεν αμέριμνος το απέναντι πέταλο. Η Θύρα 7 (καμία σχέση με την ακατονόμαστη) είναι εντελώς άδεια ακόμη. Παραμένει ένα μυστήριο για ποιο λόγο, ενώ έχει την ίδια ακριβώς θέα στο γήπεδο με τη δική μας, το εισιτήριό της είναι ακριβότερο; Δεν άντεξα. Αρκούσαν λίγα παραπάνω κλεμμένα δίφραγκα από

την τσέπη του πατέρα για να το διαπιστώσω την επόμενη Κυριακή. Η θέα της στο γήπεδο είναι πράγματι η ίδια. Έχει όμως μία επιπλέον. Από την τελευταία πάνω πάνω κερκίδα της βλέπεις τα καγκελόφρακτα παράθυρα του Αναμορφωτηρίου Θηλέων στην «Πλατεία της Έλενας». Αναμορφωτήριο που μεταμφιέστηκε αργότερα σε σχολείο για να αποφοιτήσει από κει και το ντουβάρι που αργότερα έγινε «κάνναμε» είναι το σωστό-πρωθυπουργό. Στα παράθυρά του τώρα κάθε Κυριακή μεσημέρι στριμώχνονται πίσω από τα κάγκελα οι νεαρές τρόφιμες. Γυμνόστηθες! Διαγκωνίζονται ποια θα βγει πιο μπροστά για να δείξει ανάμεσα από τα κάγκελα το στήθος της σ' εμάς, τους επίσης γυμνόστηθους στην κερκίδα που

ζεματάει ο ήλιος. Οι πιο τολμηροί σχηματίζουν στον αέρα με το πακέτο Sapité το νούμερο του τηλεφώνου τους, «Εφτά... δύο... πέντε...» – ο παλιός κώδικας των κομμουνιστών φυλακισμένων, που θα μαθαίναμε χρόνια αργότερα από την ταινία «Πέτρινα Χρόνια». Κάποιες γυμνόστηθες ανταποκρίνονται. Τις βλέπουμε να αναζητούν χαρτί και μολύβι να σημειώσουν το νούμερο.

Μούσκεμα στον ιδρώτα, ο δασύτριχος διπλανός μου κάποια στιγμή απογοητεύεται που η γυμνόστηθη δεν καταλαβαίνει τα σήματά του. Κάνει τις παλάμες του χωνί και της ουρλιάζει ένα ένα τα νούμερα. Η κερκίδα υποδέχεται τον αριθμό τηλεφώνου με «άξιος», «πανάξιος» και ζεστό χειροκρότημα. Ένας δυο μάλιστα το σημειώνουν κρυφά στο πακέτο για βραδινή τηλεφωνική φάρσα. Πίσω από τα κάγκελα δυο γυμνόστηθες ξεμαλλιάζονται. Θεωρούν η καθεμιά ότι σ' εκείνη το φωνάζει ο δασύτριχος. Διακόσια μέτρα η απόσταση. Δύσκολο να δεις καθαρά. Όπως δύσκολα βλέπεις και χαρακτηριστικά προσώπου. Στήθος μόνο. Αλλά αρκεί. Δεν έχει σημασία το πρόσωπο, άλλο μετράει, είναι ένα ακόμη χρήσιμο μάθημα της εφηβείας. Το οποίο επιβεβαιώνω μάλιστα το βράδυ σβήνοντας το φως στο κομοδίνο και σε λίγο την υπερδιέγερση από την ακατανίκητη φαντασίωση: είμαι ο μοναδικός αρσενικός που μπήκε ποτέ στο αναμορφωτήριο... λιμάρισαν για μένα οι γυμνόστηθες τα κάγκελα... τρύπωσα... και ολόγυμνες τώρα, γονατισμένες μπρος στον θρόνο μου... ξανθιές ή μελαχρινές, με εκλιπαρούν να τις διαλέξω.

Τρίτο πολύτιμο μάθημα της εφηβείας, οι φαντασιώσεις δεν συμβαδίζουν με την πραγματικότητα. Οι τρόφιμες δεν λιμάρισαν ποτέ κάγκελο. Έσκαψαν όμως τούνελ. Τούνελ που βγάζει στο απέναντι πεζοδρόμιο, στο τέρμα των λεωφορείων του ΚΤΕΛ. Το είδα με τα μάτια μου. Παραμονή Πρωτοχρονιάς, βρέθηκα να με ρωτούν οι θειάδες για τους βαθμούς μου πριν επιστρέ-

Κόσμος στην οδό Τσόχα και κορίτσια του Αναμορφωτηρίου Θηλέων (σύνθεση)

ψουν στην ατέρμονη συζήτηση για το πότε θα πέσει η χούντα. Βγήκα στο μπαλκόνι της γωνιακής πολυκατοικίας, όπου έμενε ο θείος Μιχάλης, καπετάνιος του ΕΛΑΣ, στέλεχος μετά της ΔΕΗ. Την πλάκα του πεζοδρομίου την είδα με τα μάτια μου να ανασηκώνεται. Δεν ήταν σινεμά. Πραγματικότητα. Ξεπρόβαλε κυριολεκτικά μέσα από τη γη μία από τις γυμνόστηθες. Κάτασπρα τα μακριά μαλλιά της από τη σκόνη, καταξεσκισμένο το μαύρο της νυχτικό. Σηκώθηκαν από τον φραπέ οι οδηγοί των λεωφορείων, κάτι με μουστάκια και κομπολόγια, να τη συλλάβουν. Δεν έκανε το παραμικρό, τους περίμενε ακίνητη. Μόλις την πλησίασαν όλο μαγκιά και αγριάδα, απλά σήκωσε τα κατάμαυρα μακριά νύχια της μπρος στα πρόσωπά τους. Κάτι πρέπει να τους ψιθύρισε κι αμέσως οπισθοχώρησαν. Κι ας ήταν δέκα αυτοί και μία εκείνη. Μόνο όταν εξαφανίστηκε τρέχοντας στο παρκάκι «της Έλενας» ξεθάρρεψαν κι έκαναν δήθεν πως την κυνηγούσαν. Για να επιστρέψουν γρήγορα στο τσιγάρο και τον φραπέ. Ένα, λοιπόν, ακόμα μάθημα για το τι είναι ο «μάγκας». Τη συνέχεια, όταν έφτασε το περιπολικό, δεν την είδα. Με μάζεψε μέσα ο «Καπετάν Ορέστης» να κόψουμε τη βασιλόπιτα. «Σανγο, ένα τρανζίστορ σπάνιο! Και η ομάδα θα κατέλθει με τους: Οικονομόπουλο, Σούρη, Καμάρα, Καψή...»

Πότε πήγε κιόλας τρεις; Αν και βαλαντωμένος πια τρεις ώρες στον ήλιο, ξαναγεννιέμαι. Πρώτη, όπως πάντα, θα ξεπροβάλει από την καταπακτή η γνωστή φιγούρα, ο «Κοντός». Με το δέκα στην πλάτη. Πίσω του, μαυροφορεμένος και πάντα ιππότης, το «Πουλί». Τρίτος ο ψηλός από την Ξάνθη με τη χωρίστρα, αυτός που «...αντί για πόδι δεξιό, έχει ένα κανόνι». Ανατριχιάζω, δεν με πτοεί ο γελοίος ύμνος στα μεγάφωνα. Όπως ανατριχιάζω και σήμερα. Μάθημα; Δεν έχει καμία σημασία η «καλλιτεχνία» του προϊόντος, το πώς το ζεις έχει τη σημασία. Προσπαθώ να ζητωκραυγάσω, η φωνή μου έχει ξοδευτεί, δεν βγαίνει. «Φωνάχτε, ρε ψοφίμια!» ο φαντάρος που με προειδοποίησε νωρίτερα. «Φώναξε, ρε πάτερ!» στον παπά δίπλα, που έφερε και την κορούλα του. «Φωνή, ρε φίλε, φωνή, όχι...!» στον Κολωνακιώτη με το πράσινο Δακόστ που έκανε το λάθος να φέρει μαζί και την ξανθιά συνοδό του. Θα το καταλάβει καλά μετά από ενενήντα λεπτά στο στριμωξίδι της εξόδου. «Σιγά, ρε παιδιά, μη σπρώχνετε, είναι και γυναίκες εδώ...» μου κλείνει το μάτι ο κολλημένος πίσω της φαντάρος.

Για τα κατορθώματα της ομάδας τι να πω; Όποιος ήταν παρών ξέρει. Οι υπόλοιποι ας μείνουν στη μιζέρια τους ψελλίζοντας για χούντες, Δέσποινες και Ασλανίδηδες. Τους ακούω και γελάω. Ήμουν μέσα, σας λέω. Το είδα με τα μάτια μου. Μου κόπηκε η ανάσα στο 73'. Η βολίδα του Γιουγκοσλάβου Κάρασι σφύριξε ξυστά στο δοκάρι πήγαινε κατευθείαν γκολ. Ίσα που πρόλαβε και το έσωσε ο αίλουρος τερματοφύλακός μας, με απίστευτη υπερένταση. Δεκαπέντε μόλις λεπτά πριν από τη λήξη, αν έμπαινε, ποιο Γουέμπλεϊ και ποιος Άγιαξ; Αν ήταν λοιπόν πληρωμένο, γιατί σούταρε ο Κάρασι; Συνεχίστε. Συνεχίστε να λέτε, κι όταν φτάσετε κι εσείς σε τελικό Πρωταθλητριών, ελάτε να τα ξαναπούμ...

Τον συλλογισμό μου διακόπτουν τα κορναρίσματα πίσω μου. Έχωμποτιλιαριστεί ώρα στη Φειδιππίδου των Αμπελοκήπων. Ασπρομάλληδες σήμερα και οι δυο μας, τον χαζεύω που στέκεται στην πόρτα του άδειου μαγαζιού του κάτω από τη λιτή ταμπέλα. Λιτή, όπως το παιχνίδι του. «Αθλητικά Γονιός», ξερό, τίποτα άλλο. Άκουσε τις κόρνες και βγήκε. Με κοιτάζει σταματημένο στη μέση του δρόμου να του χαμογελάω. Ανοίγω το παράθυρο. Τον εξετάζω πρόχειρα. «Δεν είναι ο Εουσέμπιο, δεν είναι ο Αλταφίνι...»; Χαμογελάει. «Είναι ο Χάρης ο Γραμμός από τη Μυτιλήνη». Περνάει φυσικά με άριστα το τεστ. «Προχώρα όμως τώρα, γιατί μας ξεκούφανα». Κλείνω το παράθυρο, με χαιρετά χαμογελώντας, τον αποχαιρετώ και χάνομαι. Είμαστε όμως και θα είμαστε για πάντα από τη Λεωφόρο.

* Ο Σωτήρης Γκορίτσας είναι σκηνοθέτης

** Γιώργος Γονιός, 1946-2026. Σέντερφορ και σέντερμπακ, πρωταγωνιστής του νταμπλ του 1969, μέλος της χρυσής ομάδας του 1971, που έφτασε στον τελικό του Γουέμπλεϊ.

Φωτογραφία: Κορίτσια πίσω από τα καγκελόφρακτα παράθυρα του Αναμορφωτηρίου Θηλέων στην πλατεία «Έλενα»: Βασίλης Καββαθάς, «Αναμορφωτήρια. Η αλήθεια ολόγυμνη!...», Ο Ταχυδρόμος 4/1134, 22.1.1976, και Μαρία Φαφαλιού, «Κορίτσια στο περιθώριο», εκδ. Αλεξάνδρεια.

438

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Κωνσταντίνου Τζούμα

Αθηναϊκές λέξεις που δεν υπάρχουν πια; «Θα σου φύγει το κλαπέτο», «κλατάρω», «φρικόρω», «φλιπάρω».

Αθήνα, 2010

439

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Δημήτρη Κάσδαγλη*

Αγαπώ την Αθήνα για το πνεύμα που κρύβεται στη βαριά της κληρονομιά, πνεύμα που δεν είναι για μίσθωση.
Αν είχε φωνή, θα έμοιαζε με της Μελίνας, βραχνή και υπερήφανη, όλο πάθος.

* Ο Δημήτρης Κάσδαγλης είναι εικαστικός, illustrator και σχεδιαστής κόμικς

Για τις Αθηναίες γιαγιάδες Σε οποιαδήποτε στάση λεωφορείου. Το ιδανικό σημείο για να γνωρίσεις την τρίτη ηλικία της πόλης σου. Σου πίνουν μακροσκελή κουβέντα στο πιτς φιτίλι για οτιδήποτε. Αγαπημένα θέματα: καιρός, συμβουλές για πλεκτά, οι ώρες των λεωφορείων, η νεολαία σήμερα... Γ.Α.

441 Καλύτερο παγκάκι με θέα, Λυκαβηττός

Απέναντι από το θέατρο. Όχι μέρα. Νύχτα. Να μη βλέπεις την αρχιτεκτονική ασχήμια. Μόνο φωτάκια να μετράς, να χάνεσαι. Γ.Δ.

442 Έχουμε τα δικά μας σούπερ locations

Στα νταμάρια στα Τουρκοβούνια μπορείς να γυρίσεις ταινία ή διαφημιστικό με σενάριο που εκτυλίσσεται τάχα μου στο Κολοράντο, την Αίγυπτο, την οροσειρά του Άτλαντα, την Κρήτη ή τον Άρη. Και κανένας δεν θα καταλάβει ότι είσαι δέκα λεπτά από την Πανόρμου. Μ.Ζ.

443 Ο φανοστάτης του δημοτικού θεάτρου, που κατεδάφισε ο Κώστας Κοτζιάς

Υπήρχε δημοτικό θέατρο στην Αθήνα, και μάλιστα σπουδαίο. Κατεδαφίστηκε με εντολή του Κώστα Κοτζιά το 1940 (τότε ήταν υπουργός, είχε διατελέσει και δήμαρχος). Ήταν τόσο... φαεινή η ιδέα του, που δώσαμε στην πλατεία το όνομά του. Ό,τι απέμεινε από το θέατρο ήταν δύο φανοστάτες που υπήρχαν έξω απ' αυτό. Ο ένας βρίσκεται στη μέση της Πλατείας Αγίου Γεωργίου της Κυψέλης και ο διαβάτης τον βλέπει και σήμερα. Τ.Σ.

444 Σε είδα στη λαϊκή

Την Τρίτη έχει λαϊκή. Μην παρκάρεις εδώ, αύριο έχει λαϊκή.

Όποτε πάω λαϊκή, έχω πάντα φαγητό στο ψυγείο. Πόσο είχαν σήμερα τα μαρούλια στη λαϊκή; Τέλειωσαν τα πορτοκάλια, πρέπει να πάω λαϊκή. Γέμισε το ψυγείο, πήγα λαϊκή. Αυτά δεν είναι ντοματάκια, μαντάμ, είναι τσάγαλα! (οπωροπώλης στη λαϊκή). Ή αλλιώς, πώς η αθηναϊκή εβδομάδα ενορχηστρώνεται γύρω από τους πάγκους με τα τροφαντότερα και τα φτηνότερα της τοπικής μας παραγωγής. Η Αθήνα είναι οι λαϊκές της. Ε.Ψ.

445 Για τα τέλεια μπαρ της Πατησίων

Το Τέλειον (Ιθάκης 40) άνοιξε στον χώρο ενός παλιού ζαχαροπλαστείου και είναι όντως τέλειον. Όπως και το Κόμνα Τράκα στον ομώνυμο πεζόδρομο (Κομνά Τράκα 2). Και φυσικά το παντοτινό Au Revoir (Πατησίων 136), ίδιο κι απαράλλαχτο από το 1958 σε ένα νοσταλγικό παρόν. Κ.Βν.

446 Το ραφτάδικο που είναι εμπνευσμένο από τον Λόρκα

Το λένε Η Θαυμαστή Μπαλωματού και κάνει θαύματα, όντως (Ασκληπιού 41, Εξάρχεια).

447 Αμπαζούρ για το σπίτι ή για καπέλο

Στην Ευριπίδου 1, ανάμεσα σε μπαχαρικά και μικρομάγαζα, εμφανίζονται ξαφνικά μέσα από μια βιτρίνα φωτιστικά που μοιάζουν βγαλμένα από άλλο σύμπαν. Κρόσια, χρώματα, υφές - λίγο υπερβολικά, λίγο θεατρικά, καθόλου διακριτικά. Δεν ξέρεις αν πρέπει να τα βάλεις στο σπίτι σου ή να τα φορέσεις στο κεφάλι σου! Κ.Κ.

448 Για τη βόλτα στα Ατταλειώτικα

Τα προσφυγικά της Φρειδερίκης στα Άνω Πετράλωνα, όλα πέτρινα, με τις αυλές και τα δρομάκια τους, είναι ένα χωριό του χτες μέσα στην πόλη. Από κάποια σημεία βλέπεις και τη θάλασσα. Ε.Α.

449 Για τα κορίτσια στην πρώτη σειρά

Στις συναυλίες του Χαρούλη.

451 Η Αθήνα μας έχει σπορ για βουνό και θάλασσα

Μπορείς να πας για σερφ στη Λούτσα, για ιστιοπλοΐα στο Φάληρο, για πεζοπορία στην Καισαριανή και ορειβασία στον Υμηττό, για καταδύσεις στο Λαγονήσι και για αναρρίχηση στην Πεντέλη. Ε.Α.

452 Οι ανηφόρες του Ζωγράφου

Είναι ό,τι καλύτερο για να μάθει ο νέος οδηγός το ξεκινάω-μεχειρόφρενο. Άσε που είναι και δωρεάν γυμναστική. Κ.Γ.

453 Η παραλιακή από την Παλαιά Φώκαια ως το Λαύριο μέσω Σουνίου

Μια διαδρομή που μοιάζει με πορεία ολόκληρης ζωής: αλλάζεις φυλές, εικόνες, μυρωδιές, κόσμους. Η Φώκαια είναι ραστώνη θερινή. Το Λαύριο επιστροφή στην πόλη. Σαν τις Κυριακές με τα κλειστά στόρια, που θα ανοίξουν πάλι για το βούισμα της Δευτέρας. Κ.Γ.

454 Γιατί είναι η πόλη που δεν παίρνει τον εαυτό της στα σοβαρά Enough said.

455 Ξέρουμε να ξενυχτάμε

Στον πατσά του Γιάννη στην Αχαρνών. Ό,τι πρέπει έπειτα από ξενύχτι και ποτό (χωρίς τιμόνι φυσικά), βάλαμο και φάρμακο για το στομάχι. Ο ψιλοκομμένος, με μπόλικο μπουκόβο. Ο σωστός. Μ.Κ.

456 Γιατί έχουμε σινεμά με σοβαρά μπαρ

Όπως το θερινό της Αίγλης. Ποτάρες, παγάκια, ταινιάρες και με τραπεζάκια για την μπίρα ώστε να μην την αφήνεις πάνω στον διπλανό σου (που λέει ο λόγος). Μ.Ζ.

450 Η παντοτινή Ακρόπολη

Γιατί, όταν βλέπω την Ακρόπολη, από οποιαδήποτε γωνία, με οποιοδήποτε φως, μέρα ή νύχτα, αισθάνομαι ότι τίποτα δεν πάει χαμένο στη ζωή μου, όπως και σε εκατομμύρια ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων πριν και μετά από εμένα. Μ.Ζ.

Στην Αθήνα αγαπάω...

Του **Μάκη Προβατά***

Τα 70 χιλιόμετρα ακτογραμμή μέχρι το Σούνιο και τη διαδρομή αυτή με τη μηχανή.

Το ότι είναι παντελώς αδιάφορη για εμάς τους κατοίκους της. Ενώ έχει υπέροχες παραλίες, βουνά τριγύρω, λόφους στη μέση, το πιο ωραίο κλίμα στον κόσμο, τον Παρθενώνα, τον Κεραμεικό, το Λύκειο του Αριστοτέλη... από τις πιο εμβληματικές πόλεις στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η Αθήνα τα διαθέτει αυτά και αδιαφορεί παντελώς για την όποια ασχήμια έχουμε εμείς μέσα μας. Το κέντρο της πόλης. Έχει τέλειες ατέλειες.

Το ότι ακόμα υπάρχουν αληθινές γειτονιές με ανθρώπινους ανθρώπους. Ακόμα και 500 μέτρα από το Σύνταγμα, όπου ζω εγώ. Το ότι ζουν εκεί οι λίγοι κολλητοί μου φίλοι. Το ότι βρίσκω υπέροχες τις ταρατσες με τις χιλιάδες κεραίες... όταν είμαι ερωτευμένος.

*Ο Μάκης Προβατάς είναι δημοσιογράφος

458. ΓΙΑ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ «ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ»

Συνήθως είναι τα καλύτερα στέκια. Με ένθερμους θαμώνες, καλή περιποίηση και σίγουρο καταφύγιο στις μεγάλες κλοτσοπατινάδες. Το **Οινομαγειρείο** στην οδό Παναθηναϊκού, στους Αμπελόκηπους, είναι κλασική (πράσινη) περίπτωση. Πίσω από τη Δεωφόρο, με το παιχνίδι να ακούγεται σχεδόν απ' τον τοίχο, σερβίρει τα βασικά και απαραίτητα: ντολμαδάκια γιαλαντζί, συκωταριά τηγανητή, μπακαλιάρο, κεφτεδάκια που φεύγουν με την ντουζίνα. Ταπεινά, σταθερά, τίμια. Οι αφιονισμένοι βάζελοι το αγαπούν όπως αγαπούν τη μαμά τους - εδώ τρως, σχολιάζεις, βρίζεις διαιτητές και επιστρέφεις την επομένη. Δ.Τ.

459. ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΡΩΜΕ ΕΛΑΦΡΑ

Παπαγάλος. Αμιγώς ποδοσφαιρικό ιστορικό στέκι στον Βύρωνα. Η συνταγή κλασική: πλάσμα οθόνη, άντρες κάθε ηλικίας, θανατηφόρες ατάκες, κατάρες στον διαιτητή και ποικιλίες με κάθε είδους μικρομεζαδάκι που μπορείς να φανταστείς. Και πολλές μπίρες (Πλατεία Δελφολάνη, Βύρωνα). Π.Μ.

460. ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΪΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΦΙΛΗΜΑ

Φουλ χοληστερίνη, όλη η γεύση. Στάζει λάδια. Τα παιδάκια του **Ηλία** (Επταχάλκου 5, Θησείο).

461. ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ

Όχι πλέον ως κατάστημα, αλλά ως Κοινωνικό Παντοπωλείο του Δήμου Αθηναίων, που λειτουργεί αθόρυβα, καλύπτοντας βασικές ανάγκες επιβίωσης για ευάλωτες οικογένειες. Τρόφιμα, είδη πρώτης ανάγκης, μια στοιχειώδης ασφάλεια. Η πρόσβαση περνά από τις κοινωνικές υπηρεσίες, με κανόνες και διάρκεια. Είναι μια οργανωμένη, προσωρινή ανάσα μέσα στην πόλη. Γ.Ν.

462. ΓΙΑΤΙ ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στο **Astra Rasta** πάμε για νύχια και μαλλιά. Στον pop πολυχώρο της Αστρινιώς, εναλλακτικοί καλλιτέχνες και fun του πολιτισμού, του ελεύθερου camping, των φεστιβάλ, των dance parties, του τσίτσι, του cult, του Βούδα κ.λπ. κάνουν μοβ μαλλιά, σωστά ράστα, manga κουρέματα και φυσικές βαφές. Παράλληλα ακούν τριπαριστές μουσικές και ενημερώνονται για όλων των ειδών τα events σε όλη την επικράτεια των Αθηνών (Εμμ. Μπενάκη 100, Εξάρχεια). Δ.Τ.

463. ΓΙΑ ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ VIBE ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΓΛΥΦΑΔΑΣ

Η οδός Ζησιμοπούλου στη Γλυφάδα μαγεύει με το mix-american στιλ της, με Miami-Wynwood αισθητική. Πρόσφατα ανακαινισμένη, με φωτισμό, δέντρα και πεζοδρόμια που την έκαναν hot spot,

465

Για τον περίπατο των προ-προ-παππούδων μας

Κατεβαίνεις στο μετρό της Ακρόπολης και περπατάς προς τον πεζόδρομο στη Διονυσίου Αρεοπαγίτου. Ξαναχαζεύεις τα σπίτια, τα ξαναμοιράζεις με τους φίλους σου, «εσύ θα μένεις εκεί, εσύ εκεί κι εγώ εκεί», ανεβαίνεις πάλι τα σκαλάκια στο Ηρώδειο, κοιτάς μέσα στο θέατρο πέζοντας το πρόσωπό σου στα κάγκελα ασφαλείας και μετά κατηφορίζεις προς το Θησείο με ρυθμούς χελώνας, συζητώντας για τα πάντα (φιλοσοφία, πολιτική, ποίηση, πυρηνική φυσική...). Θυμάσαι τον Δουμπαρδιάρη, κοιτάς την Ακρόπολη κυκλικά και μετά κάθεσαι σε ανοιχτό καφέ, όπως έκαναν όλοι όσοι πέρασαν απ' αυτόν τον τόπο. Από τη γιαγιά σου μέχρι τον Σωκράτη. Αγαπημένη αστική λούπα μία φορά τον μήνα. Γ.Α.

προσελκύει trendy ζευγάρια 30-50, influencers και κορίτσια για shopping, με μαγαζιά όπως τα **Wynwood** (burgers), **Dorsia** (brunch), **Enoteca Salvatore** (wine-bar) και beauty spots. Upscale-casual Αθήνα! Ε.Α.

466. ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΓΩΤΟ ΜΕΣ ΣΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Φρέσκο σπιτικό παγωτό, πιστό στη μεγάλη ιταλική παράδοση. Είναι πάντα αφοσιωμένο στα φρούτα εποχής, οπότε γι' αυτή την περίοδο προτείνει μεταξύ πολλών άλλων: παγωτό πράσινο μήλο με calvados, παγωτό μανταρίνι και πολλές γεύσεις με τροπικά φρούτα. **Zillion's Ice Cream Bar** (Διονύσου 69, Κηφισιά). Γ.Κ.

467. ΓΙΑ ΤΑ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ (ΚΥΡΙΩΣ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΕΥΛΟΓΟΥΝΤΑΙ ΑΠ' ΟΠΟΙΟΝ ΤΑ ΤΡΩΕΙ)

* **Baklava** (Νίκης 10, Σύνταγμα) Εκτός από τον λιποθυμικό μπακλαβά, βρίσκουμε και πολιτικό τσουρέκι οθωμανικής χλιδής.

* **Κωνσταντινίδης** (Λ. Κηφισίας 129, Γηροκομείο). Γεμιστό με πραλίνα σοκολάτας και επιπλέον επικαλυμμένο με σοκολάτα - ο λάγνος δολιοφθορέας των τσουρεκιών.

* **Έχουμε κι εμείς Τερκενλή** (Παπανικολή 100-102, Χαλάνδρι και Βασιλίσσης Σοφίας 64). Το μεγάλο τσου-

ρέκι του ελληνικού Βορρά: πλεξούδα γεμιστή με κάστανο και επικάλυψη λευκής σοκολάτας.
* **Σταυρόπουλος** (Γαμβέττα 4, Εξάρχεια). Φοβερό τσουρέκι με αρμένικη συνταγή. Γ.Κ.

468. ΓΙΑΤΙ ΑΠΟΚΤΗΣΑΜΕ ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ AILF - ATHENS INTERNATIONAL LITERATURE FESTIVAL

Φέτος ήταν η πρώτη χρονιά. Θα το κρατήσουμε ψηλά! Γ.Ν.

469. ΓΙΑ «ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΘΑΡΟ ΒΡΟΜΙΚΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ»

Δεν είναι ευφημισμός, είναι το όνομα της καντίννας που βρίσκεται Σαρρή 36, σε στρατηγική θέση στον Κεραμεικό, κοντά στον Ψυρρή. Χιτάκι το σάντουιτς με μπριζολάκια. Π.Μ.

470. ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΑΝ-ΠΛΩΤΗ-ΠΑΓΟΔΑ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

Στην Εθνικής Αντιστάσεως, στο Χαλάνδρι, η Πρεσβεία της Ιαπωνίας στην Ελλάδα μοιάζει περισσότερο με αρχιτεκτονική πρόταση παρά με διπλωματικό κτίριο. Ο Kisho Kurokawa έχει συνδυάσει πέτρα και μέταλλο, δημιουργώντας ένα σύνολο όπου καμπύλες στέγες και σκιάστρα ελέγχουν το φως με ακρίβεια, σχηματίζοντας μια ρυθμική, όμοια με πλωτή σιλουέτα. Οι οικολογικές επιλογές -ηλιακή ενέργεια, φυσικός αερισμός- λειτουργούν σχεδόν αόρατα. Στο περιβάλλον αυτού του τυπικού δρόμου αθηναϊκού προαστίου, η «παγόδα» της Ιαπωνίας εντάσσεται με πειθαρχία, σαν ξένη γλώσσα που τελικά μιλιέται άπταιστα. Γ.Ν.

464

Οι πιάτσες * **Μουσικά όργανα** (Ακαδημίας, Ιπποκράτους, Σόλωνος, Μπενάκη) * **Πιατερίες - Κρυσταλλερίες - Σικάτο νοικοκυριό** (Κηφισίας-Ψυχικό, Μαρούσι) * **Ηλεκτρικό νοικοκυριό** (Κηφισίας, Μαρούσι. Διγότερο στη Συγγρού χαμηλά.) * **Οπτικά** (Ακαδημίας, Κανάρη) * **Κοσμήματα** (Βουκουρεστίου) * **Silicon Valley** (απομεινάρια στη Στουρνάρη) * **Πρε-α-**

πορτέ (Ερμού) * **Στριπτιζάδικα** (Συγγρού) Γ.Ν.

Πειραιώς Tourism 360°

Στηρίζουμε όσους δημιουργούν τον τουρισμό.

Στην Πειραιώς είμαστε δίπλα σε όλους εσάς που έχετε μία μικρή ή μεσαία τουριστική επιχείρηση και σας προσφέρουμε:

- **Επιτόκιο 5,90%** για Κεφάλαιο Κίνησης POS*
- **50% έκπτωση** στα έξοδα εξέτασης αιτήματος χρηματοδότησης
- **Έως και 90% έκπτωση** στα εισερχόμενα εμβάσματα

Μάθετε περισσότερα στο www.piraeusbank.gr ή επισκεφτείτε ένα κατάστημα της Πειραιώς.

*Πλέον εισφοράς Ν.128/75

 Piraeus

Στηρίζει κάθε αύριο

471

I LOVE ATHENS

Τα δύο υπαρξιακά ρολόγια της Αθήνας Του Ρένου Χαραλαμπίδη*

© ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Υπάρχουν δύο σημεία της Αθήνας που, όσο κυλάει ο καιρός, μου γίνονται όλο και πιο αγαπημένα. Όλο και πιο αναγκαία. Τα δύο δημόσια ρολόγια στην καρδιά της τρυφερά μπερδεμένης πολιτείας των Αθηνών, που πασχίζουν να βάλουν σε τάξη το πιο ανερμήνευτο και κατακλυσμιαίο πράγμα στη ζωή μας: τον χρόνο.

Το πρώτο δημόσιο ρολόι είναι ηλιακό. Και είναι ένα παιδιόθεν αγαπημένο, μυστικό και μυστικιστικό σημείο της πόλης. Βρίσκεται στην πύλη του Εθνικού Κήπου, στην είσοδο της Αμαλίας. Περιφρονημένο. Κάνεις δεν στέκεται να δει τι ώρα δείχνει η σκιά που ρίχνει αυτό το αλχημιστικό μεταλλικό έμβολο. Πάντα στο περίπου. Μου λέει μια άλλη, ποιητική ώρα, από τότε που παίρναμε το λεωφορείο από Ζωγράφου, το 222, και κατεβαίναμε με τη μητέρα μου βόλτα Κυριακή στον Βασιλικό Κήπο, όπως τον έλεγαν οι προηγούμενες γενιές. Και, για να είμαι ειλικρινής, ακουγόταν πιο παραμυθένιο.

Τώρα διαλέγω ηλιόλουστες μέρες της άνοιξης και πηγαίνω με μια απροσδιόριστη συγκίνηση. Δες να μη λειτουργεί πια; Κι όμως. Αυτό το ηλιακό ρολόι συνεχίζει να λέει τι ώρα είναι για το παιδί που προσεκτικά φυλάω μέσα μου. Εκεί θα συναντήσω τον μαθητή της Α' Δημοτικού που κάποτε υπήρξα και που προσπαθούσε με κόπο να καταλάβει την ώρα, σαν μέγα χρησμό, όπως τη λέει ο παντοκράτορας ήλιος και η μετέωρη σκιά.

Το δεύτερο ρολόι βρίσκεται στην Πλατεία Αιγύπτου. Κοντά στο Πεδίον του Άρεως. Κι ακόμα πιο κοντά στην προτομή του Καβάφη. Ο περαστικός δεν το παρατηρεί και πρέπει να του το υποδείξουν. Σαν ορθογραφικό λάθος. Είναι στον τελευταίο όροφο, λίγο πιο κάτω απ' την ταράτσα, της πολυκατοικίας του Μεσοπολέμου πίσω από την πλατεία. Τα βράδια φωτίζεται. Για όσους το έχουν ανάγκη. Για εμάς που θέλουμε να μοιραζόμαστε την ώρα μας σε κοινή θέα. Είναι τέλεια συντηρημένο κι αυτό το κάνει ακόμα πιο αλλόκοτο. Κάποιοι το αγαπάνε πραγματικά. Μα ποιος μπορεί να αγαπά τον χρόνο; Το παρατηρώ από την εποχή της φοιτητικής μου ζωής. Σαν ένα μυστικό της Αθήνας που ξέρω μόνο εγώ. Δεν έχει δείκτη για δευτερόλεπτα. Κι αυτό λοιπόν στο περίπου. Αντιψηφιακό. Όπως το ηλιακό.

Κάποια βράδια της φοιτητικής μου ζωής που ανακάλυπτα την ποίηση, πέρναγα ελαφρά μεθυσμένος και φανταζόμουν το άγαλμα του Καβάφη να απαγγέλει προς το ρολόι: «Δώδεκα και μισή. Πώς πέρασεν η ώρα. Δώδεκα και μισή. Πώς πέρασαν τα χρόνια».

Αυτά λοιπόν είναι τα δύο αγαπημένα «μυστικά» ρολόγια μιας πόλης που την ξέρω και με ξέρει. Και ο χρόνος ρολάρει πιο γλυκά για το παιδί που υπήρξα, αλλά και πιο ποιητικά για τον φοιτητή που ανακάλυπτε τον Καβάφη. Μόνο για τους μνημένους αθηνολάτρεις.

*Ο Ρένος Χαραλαμπίδης είναι σκηνοθέτης

ΞΕCOFLOW

Η νέα γενιά συσκευών EcoFlow ήρθε για να αλλάξει την καθημερινότητά σου!

Στο σπίτι, στο εξοχικό, στο ταξίδι, στην εργασία... Όπου κι αν βρίσκεσαι!
Smart, οικολογικές και φορητές, οι συσκευές EcoFlow φροντίζουν να έχεις
πάντοτε ενέργεια και άνεση σε κάθε σου στιγμή!

EcoFlow WAVE 3

EcoFlow GLACIER Classic

EcoFlow RAPID Magnetic Power Bank

Info Quest
TECHNOLOGIES

www.ecoflow.gr

I LOVE ATHENS

Άργησε να αγαπηθεί Μια γενεαλογία της αθηναϊκής κρίσης Του Παναγή Παναγιωτόπουλου*

Η ιστορία της σύγχρονης Αθήνας είναι και η ιστορία των αναπαραστάσεων της, των προβολών και των επενδύσεων που γίνονται πάνω της. Κι αυτό δεν είναι ξεκομμένο από την πραγματικότητα της πόλης και από τα βιώματα των ανθρώπων της. Λόγω της αστικής πυκνότητας και αυτής της ασταμάτητης αντανάκλασης που προκαλεί η σύγχρονη πόλη –ο Γερμανός κοινωνιολόγος Γκέοργκ Ζίμελ έχει, σε αυτό το σημείο, κατανοήσει εξαιρετικά τη δυναμική του δομημένου μητροπολιτικού περιβάλλοντος πάνω στον συλλογικό ψυχισμό ήδη από τις αρχές του 20ού αιώνα–, οι εντυπώσεις για την πόλη μας, η συνείδηση που αναπτύσσουν γι' αυτήν οι επισκέπτες, ο τρόπος που αυτοσκοινοθετείται, οι αναδράσεις προηγούμενων περιγραφών της εμπειρίας –και εσχάτως, με την κουλτούρα της πλατφόρμας, του Google Maps και των αξιολογήσεων, η άμεση συσχέτιση του δικού μας in situ βιώματος με τη γνώμη που άφησαν άλλοι για ένα σημείο, ένα τοπίο ή ένα κατάστημα–, όλα αυτά συμπλέκονται και ενίοτε ενοποιούνται.

Η αφαίρεση του λόγου και η εμπειρία του βιώματος δεν απέχουν στην πόλη τόσο πολύ – ειδικά στην Αθήνα, όπου η πυκνή δόμηση και η απουσία βλεμματικής διαφυγής πυκνώνουν τον χρόνο και πολλαπλασιάζουν την αίσθηση. Έτσι, χωρίς να μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι η καταγραφή της ζωής, των κοινωνικών σχέσεων και των ανταγωνισμών ανάγεται στον τρόπο που δομείται η αίσθηση της πόλης, μπορούμε σίγουρα να πούμε ότι η τελευταία είναι αναπόσπαστο και θεμελιώδες στοιχείο τους. Αυτό που είναι η Αθήνα προσδιορίζεται, περισσότερο ίσως απ' ό,τι σε άλλες μεγάλες πόλεις του κόσμου, από τις προβολές και τις επενδύσεις που γίνονται πάνω της, και ο τρόπος ζωής των ανθρώπων, τα αστικά τους συναισθήματα, διαμορφώνονται σε μεγάλο βαθμό από το πώς μιλάμε γι' αυτήν: εμείς οι κάτοικοι, οι επισκέπτες, μα και όσοι αναφέρονται σ' αυτήν. Κι αυτό έχει βεβαίως τη βαθιά και δεσμευτική ιστορική του ρίζα. Η Αθήνα, πόλη μοναδικής εμβέλειας στην αρχαιότητα, επανεφευρέθηκε τον 19ο αιώνα για να φιλοξενήσει τις προσδοκίες για την εθνική αναγέννηση, τις ευρωπαϊκές προβολές για τον δυτικό πολιτισμό και, προοδευτικά, να υποδεχτεί και να δομήσει τον σύγχρονο ελληνικό βίο. Δεν χρειάζεται όμως να πάμε τόσο πίσω για να εντοπίσουμε διακυμάνσεις και ενδιαφέροντα στοιχεία σ' αυτά τα συναισθήματα για την Αθήνα και για να αξιολογήσουμε τον τρόπο που αυτά επηρεάζουν την εμπειρία της πόλης. Αρκεί να το θυμόμαστε, ώστε να μη νομίζουμε, για παράδειγμα, ότι ο τρόπος με τον οποίο σήμερα ο τουρισμός και το βλέμμα των ξένων επηρεάζουν τη διαμόρφωση της πόλης είναι κάτι καινοφανές.

Μπορούμε λοιπόν να απομονώσουμε μια μεταπολιτευτική ιστορία της αυτοεικόνας της Αθήνας και του τρόπου με τον οποίο η πόλη ενσωματώνει το βλέμμα, το οποίο διαμορφώνει ένα οπτικό φάσμα που αντανάκλα εθνικές και παγκόσμιες ιδεολογίες για την πόλη, την ανάπτυξη, τις κοινωνικές σχέσεις και, εντέλει, την ίδια τη δημοκρατία.

Μεταπολίτευση: άνθηση και άρνηση

Η Αθήνα της μεταπολίτευσης έχει καταληφθεί από την πολιτική υλοποίηση των κοινωνικών και ατομικών οραμάτων της μεταπολεμικής ανασυ-

γκρότησης. Η δημοκρατία του 1974-1975 είναι η στιγμή κατά την οποία τα οράματα του κόσμου της εργασίας, του σύμπαντος της ιδέας της ατομικής προόδου και του ειρηνικού συναισθήματος μιας ανάπτυξης με δυτικά, φιλελεύθερα, ευρωπαϊκά και καταναλωτικά πρότυπα ευθυγραμμίζονται με το πολίτευμα της αυθεντικής αντιπροσώπευσης, την κυριαρχία μιας εκκοσμηκευμένης, δηλαδή αβασίλευτης, εξουσίας, τη μέριμνα για δικαιοσύνη, την άρση του αντικομμουνισμού και την επικράτηση των φιλελεύθερων αρχών του κράτους δικαίου. Αυτά που ενσάρκωνε η αθηναϊκή ζωή της μεταπολεμικής ανοικοδόμησης και δεν έβρισκαν την πολιτική και δημοκρατική τους ανταπόκριση συναντούν τη θεσμική τους έκφραση. Η δημοκρατία του 1974 είναι η πιο ακριβής προβολή ενός αστικού, δημοκρατικού και εκσυγχρονιστικού πάθους, που χτίστηκε μαζί με την αθηναϊκή πολυκατοικία του Μεσοπολέμου, τη νυχτερινή ζωή της Φωκίωνος, τις λαϊκές κινητοποιήσεις κατά του αυταρχισμού, τη γεύση δυτικής καταναλωτικής πολυτέλειας των Χριστουγέννων, τα πρώτα δημοκρατικά φλερτ στις ακτές του ΕΟΤ, τον χλιδάτο χιπισμό που δανείζονταν οι ανώτερες κοσμοπολίτικες τάξεις από τους τουρίστες – εξευγενίζοντάς τον σε στιλ και σεξουαλικό υπαινιγμό.

Οι θεσμοί και το βίωμα μπορεί να ευθυγραμμίστηκαν επιτέλους τότε, όμως η ιδεολογία και ο νέος πολιτισμικός καθωσπρεπισμός που κυριάρχησε μαζί και δίπλα σε αυτά είχαν άλλη γνώμη για την πόλη. Θα χρειαζόταν να ανασυγκροτηθεί ολόκληρη η πολιτισμική ιστορία της Μεταπολίτευσης για να συλλάβουμε με ακρίβεια τους μηχανισμούς αυτής της ασυμφωνίας: μπορεί κανείς όμως να σταθεί σε μια πολύ αδρή περιγραφή τους. Τι συνέβη λοιπόν γύρω από την Αθήνα τις πρώτες μεταπολιτευτικές δεκαετίες, σε επίπεδο ιδεών και τρόπων να μιλάς για την πόλη;

Βόλτα στο πάρκο του ΚΠΙΣΝ

© ΑΝΕΚΟΣ ΛΙΔΟΡΙΚΗΣ

Ενώ ολοκληρωνόταν η μητροπολιτική ανάπτυξη και η Αθήνα είχε μετατραπεί σε ιδανική κοιτίδα της δημοκρατικής άνοξης, ενός ευ ζην που, έπειτα από πολλές δεκαετίες οικονομικών και θεσμικών ανισοτήτων, άρχισε να κυκλοφορεί ανάμεσα σε ολοένα και πλατύτερες μάζες των μεσαίων στρωμάτων, ο λόγος για την πόλη, βασιζόμενος σε παλιότερα συντηρητικά ιδεολογήματα, άρχισε να γίνεται συγκεκριμένος και σαφής. Και, κυρίως, έγινε αρνητικός. Η σύγχρονη πόλη στιγματίστηκε ως πηγή των κοινωνικών δεινών, τόπος αλλοτρίωσης, έκφραση της απώλειας του εαυτού μας – εθνικού, προσωπικού, καταγωγικού, ταξικού. Τσιμέντο, πυκνότητα, ανωνυμία, αφιλόξενη πολυκατοικία, μοναδοποίηση και μαζικότητα, καταναλωτισμός και, κατόπιν, νέφος, μόλυνση και κακός τρόπος ζωής: αυτά είναι τα περιγραφικά κλειδιά που

θα ανακυκλώνονται για πολλές δεκαετίες στη δημοσιογραφία, στον λόγο των διανοουμένων, στις ενεργές περιμέτρους της σύγχρονης τέχνης και, κυρίως, στην έκθεση ιδεών.

Η Αθήνα ως τόπος δυσφορίας

Η Αθήνα, πρώτος και κύριος στόχος της αντιαστικής ρητορικής, περιγράφεται ως τόπος της κακής ζωής και της αποξένωσης. Σε πλήρη αντίθεση με τη βιωμένη εμπειρία μιας αρκετά αναπτυγμένης διαταξικότητας, κυρίως στον κάθετο άξονα της κοινωνικής συνύπαρξης που εκπροσωπεί η πολυκατοικία, στον λόγο για την πόλη μέχρι και το τέλος της πρώτης δεκαετίας του 21ου αι. προβάλλονται ποικίλες εκδοχές κοινωνικού συντηρητισμού και το άτυπο ιδεολογικό φαντασιακό ενός αδήλωτου αλλά ισχυρότατου αρχαϊσμού. Ο πολιτισμικός λαϊκισμός που επικράτησε στις κρατικές πολιτικές του ΠΑΣΟΚ –σε απόλυτο συνδυασμό με την εγκατάλειψη μεγάλων αστικών έργων και την, απαραίτητη βεβαίως, ενίσχυση της περιφέρειας στον τομέα των δημόσιων υποδομών– εντύπωσε με χαρακτηριστικό τρόπο αυτή την ιδεολογία. Μα τούτη δεν ήταν αποκλειστικά πασοκική-τουναντίον. Είχε την αγάπη της υπαίθρου και της παραδοσιακής τάξης που επικρατεί σ' αυτήν

Follow us on @

*
ASTERIA
*
GLYFADA

A NEW PERSPECTIVE OF THE ATHENIAN RIVIERA

ark | **BUNGALOW 7** | **DOMUS** | **POOL+BEACH** | **CULTURAL CENTER OF ART & LETTERS** | **ROOFTOP**

#ExperienceAsteria | asteriaglyfada.gr

ως δεξιά κληρονομιά, και τη νεόκτιστη στη Μεταπολίτευση προτίμηση της Αριστεράς για την υπαίθρια οργάνωση του αγώνα, όπως δοξάστηκε από την αγροτική παράμετρο του ΕΑΜ και της Αντίστασης τη δεκαετία του '40 και τον αντίπαλο του Εμφυλίου στις βορειοδυτικές μας οροσειρές. Ο δεξιός συντηρητισμός της ενάρετης ζωής της επαρχίας και η αριστερή παλινδρόμηση σ' ένα προαναπτυξιακό ιδανικό που εκλείπει στην πόλη αλλά επιβιώνει στο φαντασιακό της υπαίθρου ήρθαν να συγκατοικήσουν σ' ένα κοινό μέτωπο κατά της Αθήνας.

Διαμερίσματα-κλουβιά από μπετόν με αποξενωμένους γείτονες: εδώ συνέπιπταν όλοι, ικανοποιώντας και τα υποχρεωτικά μοτίβα της έκθεσης ιδεών, που πάσχιζε να εμφυσήσει αντιπροοδευτικά, αντιτεχνολογικά και αντιαστικά ιδεολογήματα. Μοναχική ήταν η θέση σημαντικών αρχιτεκτόνων –και αρκετών εικαστικών με αυθεντική αγάπη για την ωμότητα του χτισμένου τοπίου– που δεν υποτάχθηκαν στην κοινοτοπία της ρητορικής εχθρότητας προς την πόλη και στην επιτηδευμένη μεταπολιτευτική ανακάλυψη των αρετών της υπαίθρου. Ο βαθύς μοντερνισμός που υπήρχε στον κλάδο τους, η γνώση του μοντέρνου αστικού φαινομένου και οι πρακτικές ευαισθησίες για το πώς στεγάζεται και ζει ένας πληθυσμός τούς έδιναν άλλες δυνατότητες κατανόησης της αθηναϊκής ζωής και της κοινωνικής της ιστορίας. Βέβαια, ο χώρος της αρχιτεκτονικής δεν θα έχει ενιαία αντιμετώπιση του αστικού και αθηναϊκού φαινομένου και στο εσωτερικό του θα αναπτύχθουν και φωνές ενός, οπωσδήποτε λόγιου και συγκροτημένου, αρνητισμού για τη σύγχρονη ζωή και κατοικία.

Η εξιδανίκευση κάθε νεοκλασικής κληρονομιάς και η συχνή αναβάθμισή της έναντι όχι μόνο της μεταπολεμικής πολυκατοικίας αλλά και των μεσοπολεμικών της προγόνων, η κριτική στην αντιπαροχή και την απουσία δημόσιων χώρων στην Αθήνα, η φετιχιστική προσέγγιση του καραμανλικού ξηλώματος του τραμ είναι ορισμένα δείγματα νοσταλγικής απόρριψης του παρόντος μιας πόλης που έσφυζε από ζωή και στην οποία, για τα μέτρα της ελληνικής ιστορίας, συνέβαινε μια πολιτική, κοινωνική και πολιτισμική κοσμογονία: η γέννηση μιας δημοκρατικής και πολυπληθούς μεσαίας τάξης. Την ίδια στιγμή ο λόγος των ξένων για την Αθήνα είναι ανύπαρκτος: η χώρα τότε επενδύεται από έναν ήπιο εξωτισμό πολιτικής προέλευσης που καταλήγει στην ηλιόλουστη παραλία. Λίγα τα λόγια για την Αθήνα – σίγουρα, πάντως, όφειλε να είναι απλώς σταθμός και όχι προορισμός.

Από την απαξίωση στον εξωτισμό

Αν στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης η αντίφαση ανάμεσα στον αντιαθηναϊκό λόγο και τη βιωμένη και καταφατική αθηναϊκή εμπειρία είναι ισχυρή, το πεδίο της ρητορικής και της εμπειρίας θα αρχίσουν να συγκλίνουν, τουλάχιστον από το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '80 και μετά. Τα ανώτερα μεσαία στρώματα, οι πιο ενδυναμωμένες στα χρόνια της Μεταπολίτευσης ομάδες του αθηναϊκού πληθυσμού, θα αρχίσουν να εγκαταλείπουν τις κλασικές γειτονιές της πρωτεύουσας προς αναζήτηση κοινωνικού κύρους, καθαρότερης ατμόσφαιρας, πιο σύγχρονων και μεγαλύτερων σπιτιών, σε παλιά και νέα προάστια. Το φαινόμενο αυτό θα ενταθεί τις επόμενες δεκαετίες, με αποτέλεσμα τη χαλάρωση του κοινωνικού δεσμού στην πόλη και τη χωρική αποτύπωση νέων κοινωνικών ανισοτήτων. Οξύνεται περαιτέρω με την υλοποίηση των μεγάλων ολυμπιακών έργων και τη δημιουργία του μεγάλου οικονομικού και οικιστικού πόλου των Μεσογείων, στα μέσα της πρώτης δεκαετίας του νέου αιώνα. Και καθώς η πόλη αδειάζει, η παλιά πόλη –πόσο ενδιαφέρον ότι μπορούμε πλέον να αποκαλούμε έτσι το κέντρο της Αθήνας–, η αντιαστική περιγραφή υποχωρεί προς όφελος ενός νέου εξωτισμού. Η απόπειρα για ένα ήπιο gentrification του Κεραμεικού θα αποτύχει όμως: εξωτισμός για φαγητό, όχι για ύπνο και κοινωνική εικόνα.

Αυτός ο εξωτισμός, στα σπάργανα τότε στα διανοούμενα στρώματα, αλλά απογειωμένος από τους ξένους στο μέλλον, θα βρει το υλικό του τον Δεκέμβριο του 2008, μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και τη μακρά νεανική εξέγερση που ανανοηματοδότησε την Αθήνα – και όχι μόνον. Οι εικόνες του πυκνού αθηναϊκού ιστού, διάστικτου από φωτιές, οι κινούμενες εξεγερμένες μάζες στους δρόμους, τα πράσινα λείζερ και οι καπνοί των δακρυγόνων μαγνήτισαν το δυτικό βλέμμα. Ανάμεικτα συναισθήματα και ετερόκλητες πολιτικές προβολές, η τραγικότητα της δολοφονίας ενός νέου, τα αδιέξοδα του σύγχρονου καπιταλισμού, η αιώνια ελπίδα κάποιων ότι

Μια πόλη που επικρίθηκε στα χρόνια της ευημερίας της και που αγαπήθηκε στη βαθιά της κρίση

οι φτωχοί επιτέλους θα ξεσηκωθούν –που κοινωνιολογικά διαψευδότην από τη σύνθεση των εξεγερμένων– και άλλα πολλά έφτιαχναν την πρώτη εικονολογία μιας νέας Αθήνας. Κι ενός νέου εξωτισμού. Ταυτόχρονα, η προαστιοποίηση της ζωής και η ανάπτυξη περιφερειακών αγορών και τόπων ζωής σε όλο το λεκανοπέδιο και πέραν αυτού συνεχίζονταν αθόρυβα, αδιάκοπα.

Η εικονολογία της νέας Αθήνας θα αποκτήσει παγκοσμιοτητα τα χρόνια της χρεοκοπίας και των πολλαπλών κοινωνικών και πολιτικών κρίσεων που δοκίμασαν τη χώρα. Ο εγγχώριος λόγος κατά της πόλης έχει ουσιαστικά υποχωρήσει: στην πραγματικότητα, ο χρόνος των εικόνων καταστροφής της πόλης (και της χώρας) συμπίπτει τόσο με την άρση του εσωτερικού αρνητισμού της Μεταπολίτευσης όσο και με τη σκηνοθεσία της Αθήνας ως τόπου του διεθνούς αντισυστημικού φαντασιακού. Η Αθήνα της κοινωνικής και πολιτικής βίας, της καταστροφής, της φτώχειας, του εξτρεμισμού αλλά και των μαζικών εξεγερσιακών ροπών έγινε μια άτυπη πρωτεύουσα του κόσμου. Ως υποχρεωτικός προορισμός των νέων επαναστατών, μπήκε στη χορεία των παγκόσμιων μητροπόλεων και λατρεύθηκε μέσα από τον διάλογο παλιών και νέων ερειπίων. Ένας καλλιτεχνικός και εννοιολογικός λόγος, συχνά πολιτικοποιημένος, αποθέωνε την πάλα ποτέ μουντή πρωτεύουσα μιας κοινότητας μεσογειακής και ευρωπαϊκής χώρας. Ο εξωτισμός αυτός δεν έμεινε στη φθορά του δομημένου χώρου και στην επαναδιαπραγμάτευση της «αρχαίας σκουριάς» του. Μπήκε σε όσμη με όλες τις νεοκαπιταλιστικές και νομαδικές λειτουργίες των παγκοσμιοποιημένων ελίτ. Γειτονιές που κανείς δεν πρόσεχε έγιναν παγκόσμια τοπόσημα εναλλακτικής κατανάλωσης, για παράδειγμα: η πόλη υποδέχθηκε όλους τους γκραφίταδες του ντουνιά και το Aitbnb, πριν ακόμη κλείσει ο κύκλος της κρίσης, έδωσε ξανά ζωή στα ημιλιπόθυμα διαμερίσματα. Εκείνα που κάποιος κάποτε εγκατέλειπε για να κατοικήσουν βόρεια, νότια, ανατολικά και, εν γένει, στο επέκεινα των γειτονιών της μεταπολεμικής ανάπτυξης και της μεταπολιτευτικής δημοκρατικής καθημερινότητας. Η πολυκατοικία, μέσα από το γνωστό βλέμμα των ξένων –εκείνο που μας επιστρέφει αξιοδοτημένο αυτό που είχαμε αφήσει να κείται χάμω– αποκαταστάθηκε. Μελετήθηκε, εκτιμήθηκε και νοσταλγήθηκε, αφού όλη αυτή η αθηναϊκή αποθέωση, που εισχώρησε και στον εθνικό λόγο για πρώτη φορά, συνέπεσε με τη διαρκή κρίση της πόλης: την ένταση της βίας, την αύξηση της ταξικότητας, τον διαχωρισμό των περιοχών και των χρήσεών τους, τη δημιουργία μεταναστευτικών και άλλων ταυτοτικών γκέτο.

Η πόλη σήμερα: ανάμεσα στην αγορά και τη ζωή

Σήμερα η συνθήκη αυτή έχει παγιωθεί. Η στιλιζαρισμένη προς το εναλλακτικό εμπορευματοποίηση της αθηναϊκής εμπειρίας κατέστησε τη μητρόπολή μας, εκτός από τόπο λατρείας παλαιών και νέων ερειπίων, και τόπο επένδυσης στη γη και πολυτελούς μεσογειακής αξιοποίησης του πεδίου. Η αποδοχή των ξένων έχει κορυφωθεί και μαζί της η αυτοεικόνα των Αθηναίων για το μεσογειακό τους Βερολίνο ή το ευρωπαϊκό τους demi-Dubai: έτσι σίγασε η παλιά συντηρητική δυσφορία για την πόλη. Η ίδια, όμως, η ζωή σ' αυτήν υποχωρεί ως προς το εύρος των ανταλλαγών, την κοινή εμπειρία, τη διαπλαστική υφή της κοινωνικότητας. Μια πόλη που επικρίθηκε στα χρόνια της ευημερίας της και που αγαπήθηκε στη βαθιά της κρίση.

Μεγάλη η συζήτηση που ανοίγει, αν γίνουν δεκτά τόσο το συμπέρασμα αυτό όσο και η γενεαλογία που προηγήθηκε. Ας σκεφτούμε όμως πρώτοι εμείς έναν δρόμο αμφισβήτησης ή, καλύτερα, μετριασμού της απαισιόδοξης οπτικής μας. Η επέκταση και εξάπλωση του μετρώ και η ουσιώδης παραγωγικότητά του μπορούν να αντισταθμίσουν εν μέρει τα ελλείμματα κοινωνικότητας που προκαλεί η κρίση-αποθέωση της πόλης. Η μικροϊδιοκτησία παραμένει ισχυρή: το I.X., που τόσο πολεμιέται, μαζί με τα μηχανάκια, εξακολουθούν να λειτουργούν ως μέσα παραγωγής μιας μικροκαπιταλιστικής ανάπτυξης και να προσφέρουν ενέργεια, δυναμική και τυχαιότητα στην πόλη. Η δε τουριστική ανάπτυξη σώζει, έστω μέσω κοινωνικών αλλοιώσεων, τον οικιστικό πλούτο και αυξάνει, πέρα από το εθνικό εισόδημα, και τον κοσμοπολιτισμό μας. Η πόλη δεν έχει πεθάνει, δεν έχει γίνει ακόμη ένα μουσείο εναλλακτικής ή/και πολυτελούς ζωής. Έχει ακόμη λίγο χώρο για τις ενδιάμεσες εμπειρίες και συνθήκες. Ίσως και λίγο χρόνο.

* Ο Παναγής Παναγιωτόπουλος είναι αναπληρωτής καθηγητής Κοινωνιολογίας στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του ΕΚΠΑ

Ως πότε θα μένεις σε **ξένο σπίτι;**

Στεγαστικό δάνειο **CrediaBank First Home**

- ✓ Σταθερό επιτόκιο για τα πρώτα 2 έτη από 2,15%
- ✓ Διάρκεια αποπληρωμής έως 40 έτη
- ✓ Χωρίς έξοδα εξέτασης αιτήματος
- ✓ Δωρεάν νομικός & τεχνικός έλεγχος ακινήτου (έως 30.06.2026)

Μάθε περισσότερα
στο crediabank.com ή έλα
σε ένα κατάστημά μας χωρίς ραντεβού

473 Όλο το κέντρο σαν ένα παλιό βιβλίο

Όλο το κέντρο ένα second hand βιβλιοπωλείο. Ντοστογιέφσκι και Σεφέρης και όλη η σοφία του πλανήτη, σε εκδόσεις που θυμίζουν την οικογενειακή βιβλιοθήκη των παιδικών μας χρόνων. Με 100 ευρώ συνθέτεις στο σπίτι σου όλο τον πλούτο της Εθνικής Βιβλιοθήκης. Τα παλιά βιβλιοπωλεία μεταμορφώνονται σε φρεντάδικα, στα παλιά περίπτερα κατοικούν πλέον Βίπερ, η Άγκαθα Κρίστι και ο Ρέιμοντ Τσάντλερ δίπλα σε δερμόδετες, πολύτιμες εκδόσεις της εθνικής μας Ιστορίας. Μην το ψάξεις στην Εθνική ούτε στο Google! Θα το βρεις στα καλά-θια της Σόλωνος. Ε.Ψ.

474. ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΥΜΜΕΝΟ PHOTO BOOTH

Στο κρυμμένο photo booth που άνοιξε πρόσφατα στο κέντρο (Κολοκοτρώνη 28) μπορείς να βγάλεις τις πιο ρομαντικές ασπρόμαυρες φωτογραφίες. Οι φωτογραφίες βγαίνουν λίγο καμένες, λίγο θολές, σαν να ανήκουν ήδη σε ένα παρελθόν που μόλις συνέβη. Τις παίρνεις στο χέρι και επιστρέφεις στον κόσμο, στις φωνές και στο χάος της Κολοκοτρώνη. Ε.Β.

475. ΚΙ ΟΜΩΣ Η ΑΘΗΝΑ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΗΝ ΤΖΑΖ

Καλά, δεν είμαστε και Νέα Υόρκη, αλλά έχουμε κάτι πιο υπόγειο, πιο διάσπαρτο, σχεδόν μυστικό. Πέντε τζαζ στέκια στην πόλη:

- **Half Note Jazz Club** (Μετα). Θεσμός. Σταθερά με live σχεδόν κάθε βράδυ.
- **Jazz In Jazz** (Κολωνάκι). Καθαρό listening bar, τζαζ κουλτούρα.
- **Theatre of the NO** (Κέντρο). Νεανικό, συνδυάζει θέατρο + live jazz.
- **The Speakeasy Athens** (Κέντρο). Κρυφό bar τύπου prohibition. Πιο «βρόμικο», πιο ζωντανό.
- **Underflow Record Store & Art Gallery** (Νέος Κόσμος). Δισκάδικο + bar + live χώρος. Πειραματική, σύγχρονη τζαζ. Γ.Ν.

476. ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΠΕΡΙΠΑΤΟ ΜΕ CONTEMPLATION ΣΤΗΝ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

Στις οδούς Αγ. Μάρκου και Ευαγγελιστρίας, πριν οι υπάλληλοι του δήμου μαζέψουν τα κουτιά από τα εμπορεύματα που αφήνουν έξω τα μαγαζιά. Γ.Κ.

477. ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΣΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ

Με ένα βιβλίο, κάτω από τη σκιά της αρχαίας συκιάς στο κέντρο του νεκροταφείου του Κεραμεικού. Είναι κανονικά ηχομονωτικό. Στην καρδιά της πόλης, αλλά εντελώς αλλού, ο σιωπηλός κόσμος του αρχαίου νεκροταφείου οδηγεί τα βήματά σου, αργά, να προσπερνάς τις ανώνυμες επιτύμβιες στήλες κατά μή-

κος της Ιεράς Οδού. Στον Κεραμεικό κάθε ανάγλυφο είναι μια χειρονομία, ένα βλέμμα, ένα αποχαιρετιστήριο άγγιγμα. Γ.Ν.

478. ΕΝΑΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΟΥ ΗΣΑΠ ΠΟΥ ΒΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Δεν είναι εύκολο να δεις τον σταθμό του Ηλεκτρικού στο Μαρούσι ως κάτι το παλιακό. Το τρένο που περνάει πάνω από την πλατεία, πάνω από τις καφετέριες και τα κεφάλια μας είναι ίσως ένα από τα πλέον φουτουριστικά στιγμιότυπα σε όλη την Αθήνα. Το «τρένο του μέλλοντος», σε μια έτσι κι αλλιώς πολυαγαπημένη πλατεία. Μ.Κ.

479. ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΥΑΛΙΝΟ ΔΡΟΜΕΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ

Ο γυάλινος Δρομέας του Κώστα Βαρώτσου δεν στέκεται ποτέ ακίνητος – ακόμη κι όταν τον κοιτάς όντας ακίνητος. Είναι ένα σώμα σε διαρκή φυγή, μια σιλουέτα από γυαλί, που μοιάζει να σκίζει τον αέρα της πόλης, σαν να έχει πάρει φόρα από τη λεωφόρο και να κατευθύνεται ευθεία προς τη θάλασσα. Στην καρδιά μιας Αθήνας που συχνά βαραίνει από το ίδιο της το παρελθόν, ο Δρομέας επιμένει στο παρόν: διάφανος, κοφτερός, σχεδόν ανήσυχος. Γ.Ν.

480. ΓΙΑ ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Μέγεθος κουκλόσπιτου και αισθητική κινέζας Μπάρμπι σαν φλούο γλειφιτζούρι, γατάκια της τύχης, ο Μπρους Λι και οι Σαμουράι, το εστιατόριο **Dachafan** του Χονγκ-Κονγκέζου Ιζάκ, με την περιπετειώδη, κυματιστή κώμη, είναι το μικρότερο της πόλης. Η «σαλάτα με σπασμένο αγγούρι», τα «ορεκτικά ποικιλιών», η «σούπα με πατσάς μοσχολιού», το «τσιγαριστός κολοκάσι» και «τόφου με το αβγό αιώνα» ανήκουν στο ιδανικό μενού για να χαθείς ολότελα στη μετάφραση της κινέζικης γεύσης (Ξενοφώντος 12-14, 6993812345). Ε.Ψ.

481. ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΠΙΡΕΣ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΥ

Η νέα, νεόπρωτη εφηβεία, όταν το χαρτζιλίκι δεν φτάνει για το κλαμπ, στήνει τα πάρτι της έξω απ' τα περίπτερα με μπίρες στο χέρι και τελειώνει το ξενύχτι της με παγωτό χωνάκι απ' το ψυγείο. Ο περιπτεράς είναι ο νέος μπάρμαν/DJ ιερουργός, με κοινό που θα ζήλευαν οι μεγάλες πίστες, ικανό να μπλοκάρει κάθε ανάσα της πλατείας. Ε.Ψ.

482. ΤΟ ΚΑΛΑΜΑΚΙ ΣΥΚΩΤΙ ΣΤΟ ΚΑΛΑΜΑΚΙ BAR

Σε ποια άλλη πόλη θα το βρεις; Το σκέφτηκαν μάλλον πρώτοι, το σέρβιραν και το δοκιμάζουν κάθε μέρα στο Κουκάκι, στον πεζόδρομο της Δράκου, στη γωνία με Δημητρακοπούλου, τουρίστες, περαστικοί και κάτοικοι της πόλης. Δ.Α.

483. ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ ΤΩΝ ΠΕΖΟΔΡΟΜΩΝ

Ο πεζόδρομος είναι ένα πανηγύρι χωρίς άγιο και χωρίς συγκεκριμένη ημερομηνία, μια γιορτινή στιγμή της κάθε καθημερινής, που την καταναλώνεις κατά βούληση. Αυτό που σε συμφιλιώνει με την αγριάδα της μεγαλόπολης, η ανακωχή από το μποτιλιάρισμα, τις κόρνες, τον θυμό στους δρόμους, τα δεινά της κίνησης. Αυτό το «κοίτα να δεις που η Αθήνα δεν είναι τελικά τόσο άσχημη άμα θέλεις». Ε.Ψ.

484-487

Γιατί έχουμε και λειτουργίες με γκόσπελ

Στην Αθήνα υπάρχουν εκκλησίες μεταναστευτικών κοινοτήτων όπου ακούγεται γκόσπελ. Την πιο αυθεντική εμπειρία θα βρεις στις αφρικανικές/διεθνείς πεντηκοστιανές εκκλησίες, όπως η **Pentecostals of Athens** (Μεσογείων 19), με πολυεθνική κοινότητα, όπου βρίσκεις ζωντανό τραγούδι, call-and-response και ρυθμική, έντονη λατρεία. Επίσης το **UPCG Athens Crossroads** (Μιχαλακοπούλου 39) με κυριακάτικες και βραδινές λειτουργίες. Πολυπολιτισμικές πεντηκοστιανές κοινότητες λειτουργούν και σε ορόφους πολυκατοικιών, μικρές αίθουσες και μη εμφανείς χώρους στο κέντρο, κυρίως πέριξ της Ομόνοιας. Γ.Ν.

Pop art διαδρομές

Για τον πολύχρωμο δρόμο στον Άγιο Δημήτριο, πίσω από το 1ο Δημοτικό. Γραμμές, σχήματα και μοτίβα απλώνονται στην άσφαλτο, σαν ένα τιμεντένιο doodle, με την υπογραφή του street artist Soteur. Είναι η πιο pop art διαδρομή της πόλης, μήκους 30 μ. και καλύπτει περίπου 200 τ.μ. Ε.Β.

Γιατί έχουμε και κοινότητα Χάρε Κρίσνα

Το 2021 εγκρίθηκε από το κράτος η ίδρυση ναού στην Αθήνα, με όνομα **Sri**

Prabhupada Loka (Κάνιγγος 13, 4ος όροφος).

Η παρουσία του κινήματος International Society for Krishna Consciousness στην Αθήνα είναι υπαρκτή, αλλά αποτελούν μικρή κοινότητα και ο οίκος τους λειτουργεί περισσότερο ως χώρος λατρείας/συνάθροισης παρά ως μεγάλος ναός. Οι δραστηριότητές τους είναι: διαλογισμός με mantra, καθημερινή λατρεία, κίρταν (ομαδικό chanting), μελέτη Μπαγκαβάτ Γκίτα, ομαδικές αναγνώσεις, φιλοσοφία μπάκτι-γιόγκα, πρασάνταμ με διανομή χορτοφαγικού φαγητού. Αγαπημένο τους ρούχο οι σαφρόν (πορτοκαλί) ρόμπες τους – λευκές αν είναι έγγαμοι. Γ.Ν.

Για τον Κολοκοτρώνη της Σταδίου

Το άγαλμα που δείχνει τον δρόμο για το μπαρ. Στέκεται μπροστά από την Παλαιά Βουλή, στη Σταδίου, δείχνει ακριβώς την απέναντι στοά, μέσα στην οποία βρίσκεται το **Galaxy**. Είναι ένα πολύ καλό σημείο αναφοράς για να μην ξεχνιέται κανείς και αναγκαστεί να ψάχνει το Galaxy μέσα στην άγρια νύχτα. Είναι επίσης μία από τις πιο ξεκάθαρες και αθώες περιπτώσεις όπου ο δρόμος προς την ελευθερία συμπιέει με τον δρόμο προς το αλκοόλ. Γ.Κ.

473-487

2017
Habibis

488

I LOVE ATHENS

Το REX του Πάβλου Χαμπίδη*

Ένα Σάββατο μεσημέρι, κόβοντας από τη Σταδίου στην Αρσάκη, έμεινα έκθαμβος αντικρίζοντας διαγώνια μπροστά μου το REX.

Σαν να το έβλεπα για πρώτη φορά! Και προφανώς πρώτη φορά το έβλεπα έτσι: Σαν οπτασία ακτινοβόλουσε με όλο εκείνο το φως που πλημμύριζε την πρόσωπή του, εκείνη την κουρασμένη πρόσση μπροστά από την οποία είχα περάσει τόσες και τόσες φορές.

Ένα μεγαλείο παρελθόντος, κάτι από τη γοητεία των βορειοευρωπαϊκών πόλεων αποκαλύφθηκε στα μάτια μου. Γοητευμένος καθώς προσπερνούσα το ανούσιο, αισθητικά, άγαλμα του Παναγιώλη, σκίρτησα νιώθοντας σαν να έκανα βόλτα στο Amarcord... τόσο, που πίστεψα (ευγενής πόθος) ότι θα δω την Gradisca να περνάει από μπροστά μου! Ξαναπέρασα λίγες μέρες αργότερα για να το χαρώ ζωγραφίζοντάς το.

*Ο Πάβλος Χαμπίδης είναι ζωγράφος

489

I LOVE ATHENS

Η Πλατεία Αμερικής του Αχιλλέα Ραζή*

Ζωγράφισα τον πίνακα «Πλατεία Αμερικής» το 2010, σαν ένα κολλάζ από εικόνες και στιγμές της πλατείας αυτής, την ώρα που η πόλη άλλαζε μπροστά στα μάτια μου. Άνθρωποι από την Αφρική και τα Βαλκάνια της έδιναν νέο ρυθμό. Ένα περίπτερο στεκόταν από πάντα εκεί, αλλά κι αυτό μεταμορφωνόταν με τα χρόνια, όπως όλα γύρω του.

Ανάμεσα στους νέους κατοίκους έβαλα κι έναν άνθρωπο με σκούφο, μάλλον κατηφή, μια φιγούρα εγχώριας γκρίνιας, που σε λίγο καιρό, ίσως, θα ψήφιζε αλόγιστα κάποιο ακραίο, σκοτεινό κόμμα. Στην αριστερή πλευρά του πίνακα τοποθέτησα τον Γιώργο Καρτάλο, την ψυχή της γκαλερί Αγκάθι, της πρώτης μου γκαλερί, ως το πιο σταθερό σημείο μέσα σ' αυτή τη διαρκή αλλαγή.

*Ο Αχιλλέας Ραζής είναι ζωγράφος

Αυτή η πόλη μένει Του Ρωμανού Γεροδήμου*

Χρειάστηκε να ζήσω αρκετά χρόνια στο εξωτερικό και να ταξιδέψω σε πολλά μέρη του πλανήτη για να συνειδητοποιήσω ότι μου είναι απολύτως αδύνατο να μείνω για πολύ καιρό μακριά από την Αθήνα. Μέσα σε λίγες εβδομάδες απλώς αρχίζω να μαραζώνω, όπως τα φυτά που τα ξεριζώνεις από τη γλάστρα τους.

Όπως όταν μας λείπει μια μεγάλη αγάπη της ζωής μας και τα πάντα μάς τη θυμίζουν, όπου πάω αρχίζω να βρίσκω την Αθήνα: στις λεωφόρους του Μπουένος Άϊρες, που θυμίζουν τη Βασιλίσσης Σοφίας, και στο άγριο τσιμέντο με τα γκραφίτι του Μοντεβιδέο, που είναι καρμπόν τα Εξάρχεια· στα κυπαρισσιά· κάγκελα και τις μπλε πινακίδες των δρόμων του Παρισιού και στις μικρές πλατείες της Μασσαλίας, που θυμίζουν Κεραμεικό ή Νέα Σμύρνη· στην πέτρινη όχρα της Βαυαρίας και στα νεοκλασικά της Βιέννης, που με μεταφέρουν στην Κηφισιά· στις μεσοπολεμικές πολυκατοικίες της Κρακοβίας και στα Bauhaus μπαλκόνια του Τελ Αβίβ, ίδια με τα δικά μας· στις στροφές της Γαλλικής Ριβιέρας και την παραλιακή διασκέδαση της Βαρκελώνης· στους δενδρόφυτους, βρόμικους και άγαρμπους προαστιακούς δρόμους του Πούνε στην Ινδία, που μου θύμισαν το Νέο Ηράκλειο και τη Μεταμόρφωση· στα πανέμορφα αστικά ερείπια της Αβάνας και στο κυκλοφοριακό χάος του Ανόι· στα στεγασμένα από τις πιλοτές πεζοδρόμια και τα μικρομάγαζα των λεωφόρων της Ταϊπέι, που είναι ίδια η Πατησίων· στο γλυκό πορτοκαλί δειλινό της Ρώμης· στην κόκκινη σκόνη της Πέτρας και του Μαρακές, που πλέον είναι και δική μας· στις φοβερές ανηφόρες και κατηφόρες του Σαν Φρανσίσκο, που θυμίζουν Κυψέλη και Γαλάτσι· στα πεύκα, τον ήλιο και τη θαμνώδη βλάστηση του Λος Άντζελες (πανομοιότυπο κλίμα με την Αττική)· στη θέα-πιάτο της πόλης από το Μαλχόλαντ Ντράιβ, που θυμίζει τη θέα από τον Λυκαβηττό ή τον Περιφερειακό του Υμηττού. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι δεν χρειάζεται καν να απομακρυνθείς από την Αθήνα για να δεις τον κόσμο όλο.

Στους φούρνους, τις κάβες και τα ζαχαροπλαστεία, στα σουβλατζίδικα, τα μπαρ και τις ταβέρνες, στα φαρμακεία και τα άπειρα ιδιωτικά ιατρεία, στα γυμναστήρια, τα ωδεία, τα θέατρα, τις σχολές χορού και τα φροντιστήρια, στα μικρά βιβλιοπωλεία, τα φωτογραφεία, τα τυπογραφεία και τα οικογενειακά παντοπωλεία, στις μπουτίκ της γειτονιάς, τα ρολογάδικα, τις μοδίστρες και τους τσαγκάρηδες, στα είδη φιλοτελισμού και τα είδη καπνιστού, στους χασάπηδες, τους μανάβηδες, τους ψαράδες και στις λαϊκές αγορές, η Αθήνα –σε αντίθεση με πόλεις που ισοπεδώθηκαν από την παγκοσμιοποίηση και τη συγκέντρωση του πλούτου, όπου όλα αυτά είτε δεν υπάρχουν είτε ανήκουν σε ελάχιστες ολιγοπωλιακές αλυσίδες και πολυεθνικές– διατηρεί με νύχια και με δόντια μια αστική ποικιλομορφία, μια μεικτή χρήση και μια μικρομεσαία οικονομία ανοιχτή σε σχεδόν όλους, της οποίας τα οφέλη είναι ανυπολόγιστα, όχι μόνο για το ίδιο το προϊόν ή την υπηρεσία που ο καθένας προσφέρει, αλλά και για τη δημιουργία ενός συλλογικού κοινωνικού και οικονομικού ιστού και δικτύου προστασίας.

Η Αθήνα είναι μια τρέλα. Είναι εντελώς παράλογο το ότι αυτή η πόλη, που έχει απορροφήσει το 40% του πληθυσμού της χώρας μαζί με αλλεπάλληλα κύματα προσφύγων και μεταναστών από το εσωτερικό και το εξωτερικό συν το τσουνάμι της κλιματικής αλλαγής, επιβιώνει και λειτουργεί. Η πόλη αυτή έχει πάντα νεύρο (και νεύρα). Μας φέρνει στα όριά μας. Μας κάνει να τη μισούμε και να τη λατρεύουμε ταυτόχρονα. Πάντα όμως επιστρέφουμε σ' αυτήν. Και πάντα έχουμε τη φωτισμένη Ακρόπολη να μας θυμίζει ότι όλοι είμαστε μικροί και περαστικοί, προσωρινοί, ενώ η πόλη μένει. Είναι απελευθερωτικό και παρηγορητικό να ξέρεις ότι υπάρχει κάτι μεγαλύτερο από σένα· κάτι που θα υπάρχει για πάντα.

*Ο Ρωμανός Γεροδήμος είναι καθηγητής Διεθνούς Πολιτικής και Δημοσιογραφίας στο Πανεπιστήμιο του Μπόρνμουθ

491. ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΝΤΑΡΚΑΔΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ιερός και ιστορικός τόπος προσκυνήματος το **Dark Sun** (Θηβών 42, Περιστέρι), αγαπημένο gothic / industrial / dark alternative club-bar, ένα από τα πιο σκοτεινά και δημοφιλή κλαμπ της Ευρώπης. Είναι ο τόπος όπου προτιμούν να χορεύουν οι Αθηναίοι goths. Οτιδήποτε μαύρο είναι μέσα, νύχια και μάτια βαμμένα και στον λαιμό τσόκερ. Τις Παρασκευές και τα Σάββατα μπαίνεις από τις 11 τη νύχτα, βυθίζεσαι με dark ambient, avant-garde, νεο-folk και αργότερα industrial electro, noise, minimal electronica και βγαίνεις στις 6.30 το πρωί. Οποσδήποτε να έχεις μαζί σου μαύρα γυαλιά, θα σου χρειαστούν όταν θα σε χτυπήσει το φως του ηλίου – λίγο προτού πετρώσεις. Γ.Ν.

492. ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΠΡΑΣΙΝΟ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ

Είναι καλοκαίρι. Μια ανεπαίσθητη αύρα κατεβαίνει από τον Λυκαβηττό. Κάθεσαι στο φρεσκοκουρεμένο γρασίδι μαζί με άλλους και νιώθεις σαν να είσαι σε μια άχρονη, παντοτινή συναυλία. Στη σκηνή ο Κωνσταντίνος Βήτα παίζει τις ηλεκτρονικές του μελωδίες κάτω από τα αστέρια. Είσαι στον Κήπο του Μεγάρου Μουσικής και η ζωή είναι ωραία, τουλάχιστον για απόψε. Ε.Ν.

493. Ο,ΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ, Η ΑΘΗΝΑ ΘΑ ΕΧΕΙ ΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ ΤΗΣ

Γιατί, όταν στριμώχνεσαι ανάμεσα στα παρκαρισμένα αμάξια και αγχώνεσαι με τα προσωπικοοικονομικά σου, σου έρχεται μια ελαφριά μυρωδιά από τις ανθισμένες νεραντζιές και τα ξεχνάς όλα – στους πάρα πολλούς δρόμους που έχουν νεραντζιές σε όλη την πόλη. Μ.Ζ.

494. ΓΙΑ ΤΑ 5 METAL+ ΔΙΣΚΟΠΩΛΕΙΑ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ

Metal Era (Εμμ. Μπενάκη 22). Ιστορικό σημείο metal αναφοράς της πόλης. Εξειδίκευση σε βινύλια και σπάνιες κυκλοφορίες. Μπαίνεις για δίσκο και φεύγεις με κουβέντα για subgenres.

Bowel of Noise (Θεμιστοκλέους 25). Υπόγειο καταφύγιο για noise, hardcore και ακραίο ήχο. Μικρός χώρος, solid αισθητική, γνώση και εμμονή.

Reload Stores (Ακαδημίας 81). Από τα πιο πλήρη δισκοπωλεία της Αθήνας, με μεγάλο εύρος σε rock, pop, ελληνικά και reissues. Σταθερή αξία για να ανακαλύπτεις θησαυρούς.

Le Disque Noir (Θεμιστοκλέους 29). Dark wave, industrial και ηλεκτρονικός ήχος. Βινύλια, κασέτες και επιλογές που μιλούν κατευθείαν στην καρδιά.

Rock City (Γαμβέτα 5). Παλιό, αυθεντικό δισκοπωλείο με έμφαση σε rock και metal. Ράφια γεμάτα ιστορία και γνώση. Γ.Ν.

495. ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΜΑΣ ΣΑΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΚΗΝΙΚΑ

Το καλύτερο προαύλιο νοσοκομείου: Ερυθρός Σταυρός (το παλιό κτίριο). Πολύ όμορφα παρτέρια με ντάλιες και γλαδιόλες, σιντριβανάκι και παγκάκια παλαιού τύπου, ό,τι πρέπει για να σταθείς και να θαυμάσεις τις γάτες που βολτάρουν. Αν όμως ανοίξεις λίγο προς τα πάνω το οπτικό σου πεδίο και χωρέσεις μέσα του τη σημαία του Ερυθρού Σταυρού και τις κορυφές του Υμηττού που διακρίνονται στο βάθος, νομίζεις ότι βρίσκεσαι σε περιτύλιγμα από ελβετικό σοκολατάκι. Γ.Κ.

Η Αθήνα της Marseaux*

Περπατούσα στο κέντρο και γινόταν δοκιμή για τις σειρήνες του πολέμου. Εγώ όμως νόμιζα ότι συνέβαινε στ' αλήθεια κι άρχισα να κλαίω στη μέση του δρόμου.

*Η Marseaux είναι μουσικός

Η κρυφή μας ζούγκλα

Στο πάρκο της Πλατείας Μπακογιάννη, που δεν την ξέρουν ούτε οι ταξιτζήδες, πίσω από το άγαλμα του Παύλου, μπορείς να μαζέψεις από μαργαρίτες μέχρι ραδίκια – πριν το τέλος της άνοιξης, που την κουρεύουν οι κηπουροί και αποζουγκλοποιείται. Μ.Ζ.

Για τις υπόγειες ταβέρνες

Τα υπόγεια ταβερνάκια με ζωντανή μουσική, που κατεβαίνουν λίγα σκαλιά και αλλάζει η νύχτα. Στενά, χαμηλότάβανα, με τραπέζια κολλημένα το ένα στ' άλλο. Είτε διαλέξεις το **Ναυάγιο των Αγγέλων** (Στουρνάρη 41), είτε το **Οινομαγειρείο της Αλεξάνδρας** (Δεκελέων 32), είτε το **Υπόγειο του Μαραθωνίτη** (Υμηττού και Βίνκελμαν 3), είτε τη **Μαγκουφάνα** (Ιωάννου Αποστόλου 18), κάθε βράδυ μοιάζει ίδιο και τελειώς διαφορετικό. Ε.Β.

Τα «μερτσάδικα» του κέντρου για να γίνεις ροκ σταρ

Full Moon στα Εξάρχεια και στο Μοναστηράκι. Merchandise για το αγαπημένο σου συγκρότημα, ταινία ή τηλεοπτικό χαρακτήρα, μαζί με πολλά ακόμη αντικείμενα. Η βάση τους στηρίζεται στο **Menios**, το all-merch κατάστημα για 30 χρόνια, με φήμη που ξεπέρασε τα σύνορα.

Monstville στην Αγίας Ειρήνης. Χρειάζεται συστάσεις; Αυθεντικά ρούχα συγκροτημάτων και αξεσουάρ για μουσική, κινηματογράφο, τηλεοπτικές σειρές, tattoo culture. Είτε θέλεις το ρολόι τοίχου σου να δείχνει ώρα **Motörhead**, είτε θες το σωστό **perd** δώρο για το παιδί σου, το παιδί των φίλων σου, το παιδί που έχεις ακόμη μέσα σου. Δ.Α.

Γιατί η Βαρβάκειος είναι punk

Η Βαρβάκειος παραμένει η πιο raw power, punk αγορά της πόλης. Φέρτε τον Iggy να της γράψει τραγούδι.

Το πιο μικρό παγκάκι της Αθήνας

Πλουτάρχου και Σπευσίππου. Τα πρωινά μπορεί να το βρεις πιασμένο από κάποιον που διαβάξει ένα βιβλίο. Τις νύχτες γίνεται καβάτζα για δύο, που χωράνε τσίμα τσίμα και αλλάζουν φιλιά. Δ.Α.

Για τους εύζωνες στον Άγνωστο Στρατιώτη

Παρατηρούν τα πάντα. Ακίνητοι. Χαμογελούν κρυφά. Τσεκάρουν. Ιδρώνουν. Στάζουν. Δακρύζουν. Βαράνε το τσαρούχι και βροντάει ο τόπος. Τους φωτογραφίζουν. Τουρίστες στέκονται δίπλα τους. Τίποτα δεν κουνάει τον εύζωνα, μόνο η αλλαγή φρουράς. Γ.Ν.

503. SHOPPING & COFFEE WITH A VIEW

Το καλύτερο καφέ με θέα τις ταρατσές του κέντρου της Αθήνας είναι το café-restaurant του **Hondos Center** της Ομόνοιας. Θέα-ακτινογραφία – αυτό θα θες να το φωτογραφίσεις! Μ.Κ.

504. Η ΣΚΑΛΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Είναι η καλύτερη σκάλα για να τη θαυμάζεις με έναν υπνωτιστικό σχεδόν τρόπο. Αν κάνεις έντονο focus, μπορεί να δεις το ολόγραμμα της Όντρεϊ Χέμπορν να ποζάρει σαν Παριζιάνα Funny Face στον φακό του Φρεντ Αστέρ. Θέλεις να την ανεβοκατεβαίνεις συνέχεια. Γ.Ν.

505. Η ΣΟΦΙΑ ΛΟΡΕΝ ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Σήμερα είναι λίγο τρομακτική, κλεισμένη με κάγκελα και με ταμπέλα «Απαγορεύεται η είσοδος». Τη δεκαετία του 1960, όμως, και όχι μόνο, ήταν διάσημο κοσμικό κέντρο. Ανάμεσα στους άλλους τραγουδιστές ο Πολυμέρης, ο Μαρούδας, η Μάγια Μελάγια, ο Μανώλης Χιώτης και η Μαίρη Λίντα. Το 1957 βρέθηκε εδώ και η Σοφία Λόρεν για ένα γύρισμα της ταινίας «Το παιδί και το δελφίνι» και τραγούδησε στα ελληνικά το «Τι είναι αυτό που το λένε αγάπη». Τη Σπηλιά του Παρασκευά θα τη βρείτε στην Καστέλλα, στην οδό Παπαναστασίου 11, κατεβαίνοντας τα σκαλάκια που οδηγούν στην παραλία. Τ.Σ.

506. ΤΟ «ΧΑΛΙ» ΑΠΟ ΑΝΘΗ ΤΖΑΚΑΡΑΝΤΑΣ ΣΤΟ ΠΡΟΑΓΙΟ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΕΡΕΥΝΩΝ

Παγκράτι, μοβ, απαλό στρώμα που σχηματίζεται από πεσμένα άνθη τζακαράντας. Όταν το βλέπεις, ξέρεις ότι ήρθε η άνοιξη. Δ.Α.

507. ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ CONTEMPLATION ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΣΤΗΝ ΠΛΑΚΑ

Την ώρα που έχουν κλείσει τα μαγαζιά κι ακούς την Πλάκα να χασμουριέται σαν αθώα παιδίσκη-μπουμπούκα που σκέφτεται να κοιμηθεί χωρίς να πλύνει τα δόντια της. Γ.Κ.

508. ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΒΓΕΙΣ ΓΙΑ ΒΡΟΥΒΕΣ

Παίρνεις το μαχαίράκι σου, μια σακούλα και ανηφορίζεις στα ριζά του Λυκαβηττού. Γύρω σου οργιάζουν καυκαλήθρες, μολόχες, ραδίκια, άγρια πικάντικη ρόκα, βρούβες και ζωχάρια. Έχει και χαμομήλια. Η πρωτεύουσα σου στρώνει το τραπέζι πλάι στις πολυκατοικίες και το τσιμέντο. Σήμερα δεν χρειάζεται να πας στον μανάβη. Αν η τροφουσυλλογή σε ανεβάσει στην κορφή του Αγίου Γεωργίου, κάτσε να καθαρίσεις τηνπραμάτεια σου με θέα-απέραντη βουτιά στο λεκανοπέδιο. Πόσο κοντά είναι η θάλασσα στην πόλη! Κατεβαίνοντας, κόψε και μαργαρίτες, ανεμώνες και παπαρούνες για το βάζο. Ε.Ψ.

510 Ο Βέγγος σε ρόλο κασκατέρ στο Παγκράτι

Στην ταινία «Ο παπατρέχας», όπου έκανε τον θυρωρό και είχε να παντρέψει έξι αδερφές και μια θεία. Στην ταινία αυτή πέρασε με το κεφάλι από την τζαμαρία της εξώπορτας και κρεμάστηκε με το σκονί της μπουγάδας από την ταρατσα στο κενό. Μέχρι και πριν από λίγα χρόνια η πολυκατοικία αυτή είχε ακόμα θυρωρό. Θα τη δείτε στο Παγκράτι, Υμηττού 153 και Αρύββου. Τ.Σ.

511. ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΣΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΣΙΝΕΜΑ

Μα, γίνεται να δεις ιταλικό νεορεαλισμό χωρίς τσιγάρο; (Ποτέ varping).

512. ΓΙΑΤΙ ΕΧΕΙ ΖΩΗ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΥΧΙΚΟ

Η Νέα Αγορά του Παλαιού Ψυχικού, τρία μαγαζιά όλα κι όλα, ο Μανώλης ο Ψαρράς με τη σημαία της ΑΕΚ, το φαρμακείο που ξέρει τα πάντα για τους πάντες, το παραδοσιακό ζαχαροπλαστέιο Καμέλια από το 1972 και η Μπουτίκ Σουβλάκι, πάνω από 2 (δύο!) παιδικά πάρκα με πολύ πεύκο, και γωνιά με κυριλέ εστιατόριο που συνορεύει με ιταλικό. Σε τριάντα τετραγωνικά, τα οποία όμως συνδέουν αναίμακτα Γαλάτσι, Άνω Πατήσια, Παλαιό Ψυχικό και Δήμο Αθηναίων. Μ.Ζ.

513. ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΟΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ

Κάθεσαι στα δημόσια καρεκλάκια δίπλα στη λίμνη. Ταΐζεις κουλούρια τις πάπιες του Κήπου και, μέσα στη μακάρια ηρεμία σου, ταράζεις τα νερά με ένα κουίζ: ποια πάπια φοράει διακριτικό στο πόδι της; (Κάποιες, αν σ' ενδιαφέρει να μάθεις, φοράνε χρωματιστή μπιλίτσα-βραχιολάκι, γιατί κάποτε ήταν κατοικίδια.) Βρήκες το μυστικό της πάπιας, ξαναπέφτεις σε νιρβάνα. Γ.Α.

514. ΓΙΑΤΙ ΠΙΝΟΥΜΕ CRAFT ΜΠΙΡΕΣ ΣΤΑ TAPROOMS ΣΤΟ ΚΟΥΚΑΚΙ

Στο **Strange Brew**, στη Φαλήρου, ο κόσμος στριμώνχεται κάθε βράδυ όρθιος για να πει τη διάσημη Jasmine και τη Mandy Black. Ενώ πιο πάνω, στη Βεΐκου, στο **Blame The Sun** με τον καλιφορνέζικο αέρα πίνεις μια Beach Bum και σφηνάκι με ρούμι. Και μαθαίνεις να σου αρέσει η μπίρα. Ε.Λ.

515. ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΣΤΗ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ

Παλιά σφαγεία, παλιά εργοστάσια γυαλιού και λιπασμάτων, κι εσύ βλέπεις τη συναυλία έχοντας μπροστά σου τα σιλό και πίσω σου τη θάλασσα. Ή βολτάρεις στον πεζόδρομο που θυμίζει ντεκαραβιού και μετά παίρνεις έναν καφέ από το κυλικείο, πιάνεις θέση σ' έναν πάγκο κάτω από τους ευκάλυπτους και χαζεύεις τα τεράστια κρουαζιερόπλοια και τα πλοία της Cosco να μπαينوβγαίνουν στο λιμάνι. Ε.Λ.

516. Ο ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τον πολυακουσμένο τελευταίο Νέο Κόσμο μπορεί να τον ξέρεις μόνο στο ιλουστρασιόν κομμάτι του, με τα δημιουργικά εστιατόρια, τα μπαράκια και τα wine bars. Πίσω από τη μαρική και ανηφορίζοντας προς Βουλιαγμένης, ο -κατοικημένος- κόσμος σταματά στο Πάρκο Λαμπράκη. Με τα πανύψηλα δέντρα, την οργιώδη βλάστηση, την παιδική χαρά, το γήπεδο του μπάσκετ, τις παρέες των σκυλούχων και τις εφηβικές συντροφιές. Αν χορτάσεις πράσινο χουζούρι, στον πεζόδρομο έξω απ' το πάρκο η ζωή συνεχίζεται σε μια πιάτσα γιορτινή, που δεν έχουν ακόμη εντοπίσει ο αλλοτοπίτες. Μεζέδες, σουβλακερί, μπαράκια και ρεστοράν για ό,τι τραβάει η όρεξή σου. Το μεγαλείο της συνοικιακής χαράς! Ε.Ψ.

517. ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΤΟ ΠΑΤΙΝΙ ΠΑΣ ΠΑΝΤΟΥ

Όταν έχουν απεργία τα ταξί ή τα λεωφορεία, μπορείς να νοικιάσεις ένα πατινί και να πας μπαμ μπαμ στη δουλειά σου. Κι αν κάνεις μια παράκαμψη και περάσεις από την Πλάκα –άδεια και ήρεμη την ώρα που ξυπνάει– δεν μπορεί παρά να σκεφτείς: *Μα σε τι ωραία πόλη ζω!* Ε.Λ.

518. ΟΙ ΠΡΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Αφήνουν παντού να μπει το φως, σαν να είσαι μονίμως σε φωτογραφία από την παιδική σου ηλικία. Κ.Γ.

519. ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΠΟΔΑΡΑΤΟ ΣΤΟΝ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟ

Εξαγνισμός ψυχής.

520. ΧΩΡΙΣ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΟ ΜΠΡΙΚΙ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΑΒΙΛΗ

Μπαρ που στηρίζει ακόμα τον ταλαιπωρημένο αυτό χαρακτηρισμό. Ο κόσμος, ο ιδανικός φωτισμός, τα ποτά μετά το γραφείο, η Στέλλα μας πίσω από την μπάρα. Εκείνο το «*Where everybody knows your name, and they're always glad you came*» που έλεγαν στη σειρά «*Cheers*» στα 80s. Σε πόσα μέρη πάμε ακόμα, χωρίς να έχουμε δώσει ραντεβού; Μ.Κ.

Στο Σύνταγμα υπάρχει μια Burger Disco

Και, ναι, είναι αυτό που νομίζεις. Εδώ τρως burger και χορεύεις disco. Όχι απαραίτητα με αυτή τη σειρά. Και καλύτερα (για όλους) όχι ταυτόχρονα (Νίκης 11). Κ.Βν.

521

**Για τα
χρώματα και
τα αρώματα
στον Βρεττό**

**Από το 1909
παραμένει εμ-
βληματικό στέκι, με πάνω από
40 γεύσεις λικέρ, όπως βύσ-
σινο, καφέ και αμαρέττο. Μια
γουλιά μέσα στον φαντασμα-
γορικό του χώρο και γλιστράς
στο χθες. (Κυδαθηναίων 41,
Πλάκα). Γ.Ν.**

522. ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΚΑΚΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

Η Πλατεία Αμπελοκήπων: Δεν την ξέρει κανείς ως πλατεία, μόνον ως στάση λεωφορείων, αλλά έχει πέντε παγκάκια που ξαφνικά σε αποσύρουν από την τράτζικ κίνηση της συμβολής Κηφισίας-Αλεξάνδρας-Βασιλίσσης Σοφίας και καταφέρνουν να σε φέρουν στα ίσια σου. Έστω για πέντε δέκα λεπτά διάλειμμα. Είναι γνωστή και ως Παρκάκι της Μίας Νυκτός. Μ.Ζ.

523. ΤΟ «ΕΞΟΧΙΚΟ» ΤΟΥ ΤΣΙΛΛΕΡ ΣΤΗΝ ΚΑΣΤΕΛΛΑ

Δεν το έφτιαξε για να παραθερίσει, για την ακρίβεια, ο σπουδαίος αρχιτέκτονας κατασκεύασε επτά εξοχικές κατοικίες στα σύνορα του σημερινού Πασαλιμανιού με την Καστέλλα, με σκοπό να πουληθούν. Η μία διασώζεται και σήμερα, ένα φοβερό κτίριο, κυκλικό, με έναν μεγάλο τρούλο στην κορυφή. Θα το δείτε στην Ακτή Μουτσοπούλου 1. Τ.Σ.

524. ΤΑ ΣΤΡΑΒΑ ΜΑΣ ΣΙΝΤΡΙΒΑΝΙΑ

Όπως το καλύτερο σιντριβάνι που ξεχειλίζει, που βρίσκεται στη γωνία Αλεξάνδρας και Πατησίων. Είναι κάπως στραβό και το νερό που φεύγει στο πεζοδρόμιο δεν στεγνώνει ποτέ. Τον χειμώνα, όταν «μπάζει» από το Πεδίον του Άρεως, το νερό στο πεζοδρόμιο παγώνει ελαφρά και οι πεζοί χάνουν την πρόσφυση στο πεζοδρόμιο. Αντεκδικούνται χρησιμοποιώντας το σιντριβάνι ως κάλαθο αχρήστων. Γ.Κ.

525. Η ΠΙΟ ΜΥΡΩΔΑΤΗ ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΣΤΗΝ ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ

Αν είσαι fan των αρωμάτων, την «πάτησες». Το **Blooming Corner**, πάνω από την Πλατεία Ανεξαρτησίας στην Ηλιούπολη, θα γίνει εύκολα το νέο σου στέκι, με την ποικιλία του να ικανοποιεί κάθε γούστο και πορτοφόλι. Από διάσημα brands μέχρι εξαιρετικούς niche οίκους, το ταξίδι της όσφρησης ξεκινάει από τις πιο κινητικές και λουλουδάτες μυρωδιές, για να φτάσει σε επιβλητικά ξυλώδη αρώματα. Μ.Κ.

526. ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ ΓΙΑ ΔΩΡΟ

Ένα κουτί με όλες τις κλασικές γεύσεις του θρυλικού ζαχαροπλαστέιου **Αριστοκρατικών** (πλ. *Συντάγματος, Καραγιώργη Σερβίας*) είναι αυτό που θα προσφέρεις και θα κάνεις εντύπωση, αρνητική αν το έχεις ανοίξει κι έχεις τσιμπήσει δυο-τρία. Μ.Κ.

527

I LOVE ATHENS

Οι τόποι λατρείας του Τάσου Βρεττού*

Τζαμί Σενεγαλέζων μουσουλμάνων στην Πλατεία Καραϊσκάκη. Η περιπλάνησή μου στην πολυπολιτισμική και πολυεθνική Αθήνα των θρησκειών ξεκίνησε συμπτωματικά ένα Πάσχα πριν από πολλά χρόνια. Τόποι λατρείας σε αυθαίρετα υπόγεια και κοσμημένα διαμερίσματα, σε αυτοσχέδιους ναούσγκαράζ, σε γήπεδα και αλλόκοτα ιερά-πολυκατοικίες, σε ομάδες και κατάμονας, σε έκσταση και σε χαρά, με τα ελάχιστα και με τα πανηγυρικά, με ιερείς και δίχως, με άγχος, φόβο, σιωπή, αλλά και ξέφρενα, απήφιστα, σε χώρους ούτε δημόσιους ούτε ιδιωτικούς, στο πηχτό αιώρημα που είναι η πιο μύχια ταυτότητα της Αθήνας και όσων τη συνεχίζουν. Το υλικό έγινε έκθεση και βιβλίο.

*Ο Τάσος Βρεττός είναι φωτογράφος

521-526

ΛΟΓΟΙ ΠΑΡ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗ ΑΘΗΝΑ

528. **Η ΣΤΕΝΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΣΥΝΤΟΜΗ ΟΔΟΣ ΞΟΥΘΟΥ ΣΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑ**

Όπου βρίσκεται το τελευταίο –ίσως– δημόσιο λουτρό, καθώς και η έδρα του Ομάρ του Αιγύπτιου, του φτηνότερου παλαιοβιβλιοπώλη στην Αθήνα. Εκεί υπήρχε και το ιστορικό γκέι κλαμπ Graffiti. Δ.Φ.

529. **ΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΩΣΕΙΣ ΜΠΟΜΠΙ ΦΙΣΕΡ**

Πανελλήνιον (Μαυρομιχάλη 16). Μια ανάσα από τη Σόλωνος. Ήταν, είναι και θα παραμείνει. Βρίσκεται σ' αυτή τη θέση από το 1993. Κλασικό παραδοσιακό καφενείο. Ξύλινες καρέκλες, μαρμάρινα τραπέζια. Ησυχία. Προσήλωση μπρος σε 64 ασπρόμαυρα τετράγωνα. Κάνε κλικ στο χρονόμετρο, ξεκίνα με «γ4» και φαντάσου ότι είσαι ο Μπόμπι Φίσερ κι αντιμετωπίζεις τον Σπάσκι στους τελικούς του '72. Θ.Μ.

530. **ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΣΤΙΑΣΗΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ**

Από κατσαρόλες μέχρι «κολυμπήθρες». Η αλήθεια είναι πως ασχολούνται κυρίως με τη χονδρική και κοιτούν κάπως αφ' υψηλού τους πελάτες που πάνε για μια κατσαρόλα (ή για μια κολυμπήθρα), αλλά είναι «ακαταμάχητοι» προμηθευτές, καθώς διαθέτουν πολύ δυσεύρετα είδη, όπως λεμονοστίφη για να στίβεις μόνο μοσχολέμονα (βλ. Times), που είναι πολύ χρήσιμοι όταν θέλεις να φτιάξεις mo'ito.

Καλύτερες διευθύνσεις: **Κιουρτζόγλου** (στο νούμερο 47 του δρόμου – ικανοποιεί τους gourmet) και **Αθ. Κάτος** (στο νούμερο 38 του δρόμου – για πολύ μεγάλες κατσαρόλες). Γ.Κ.

531. **Ο ΜΕΤΑΛΛΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΛΕΥΚΟΣ ΥΔΑΤΟΠΥΡΓΟΣ ΣΤΗ ΛΕΩΦΟΡΟ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ**

Στην είσοδο της πρώην Αμερικάνικης Βάσης Ελληνικού, ένα καρό (πορτοκαλί – πρώην κόκκινο και άσπρο) απομεινάρι από τη δεκαετία του '50, που θα μπορούσε να είναι steampunk κατασκευή, με ίχνη pop art, που ποτέ δεν ευδοκίμησε. Γ.Ν.

532 **Γιατί αγαπάμε την τέχνη και σαν εμπειρία αφής**

Στο Μουσείο Αφής του Φάρου Τυφλών στην Καλλιθέα η επαφή με την τέχνη γίνεται κυριολεκτική: αγγίζεις πιστά αντίγραφα αρχαίων έργων και γνωρίζεις τον πολιτισμό μέσα από την αφή. Ένα από τα ελάχιστα μουσεία του είδους του στον κόσμο, δημιουργήθηκε για να προσφέρει ισότιμη πρόσβαση στα άτομα με προβλήματα όρασης, αλλά και έναν διαφορετικό τρόπο εμπειρίας για όλους. Εδώ, η τέχνη δεν είναι μόνο για να τη βλέπεις, είναι για να τη νιώθεις. Ε.Ν.

Ο ήχος του αρχαίου νερού κάτω από τα πόδια σου

Η Αθήνα από τα αρχαία χρόνια μέχρι και πριν έναν αιώνα είχε τα δικά της ποτάμια, πολλούς παραποτάμους και ρυάκια με τρεχούμενα νερά. Κάνε, στις νύχτας τη σιγαλιά, μια βόλτα στο πλακόστρωτο του Πικιώνη στον Λουμπαρδιάρη και στήσε αυτή για να ακούσεις τα νερά να τρέχουν γάργαρα, ανακουφιστικά, αιώνια. Ν.Γ.

534. **ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΘΡΟΥΡΙΟΥ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ**

Στην Πάρνηθα. Ήταν απρόσιτο λόγω του χιονιού κι από κει ο δημοκρατικός Θρασύβουλος και οι φίλοι του χτυπήσανε τους τριάκοντα τυράννους στα τέλη του 5ου αι. π.Χ. Δ.Φ.

535. **ΓΙΑΤΙ Η ΟΔΟΣ ΠΡΑΤΙΝΟΥ ΣΤΟ ΠΑΓΚΡΑΤΙ ΑΠΟΚΤΑ ΝΕΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ**

Περπατώντας στην οδό Πρατίνου, βλέπεις τον δρόμο να αλλάζει πρόσωπο: εργαστήρια καλλιτεχνών, μικρά μαγαζιά με ρούχα και τσάντες, γλυκά στις βιτρίνες. Σιγά σιγά παίρνει ζωή και χρώμα. Ένας δρόμος μιας αστικής γειτονιάς που αρχίζει να βρίσκει τη δική του δυναμική. Ε.Ν.

536. **ΓΙΑ ΤΙΣ ΨΑΡΟΤΑΒΕΡΝΕΣ «ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ»**

Γιατί όσο κι αν κανείς δεν μπορεί ν' απαντήσει με ασφάλεια στο αν η Βάρκιζα αποτελεί όντως τμήμα του αστικού ιστού της πρωτεύουσας, εσύ μπορείς πάντα να υποστηρίξεις ότι στα ανατολικότερά της σύνορα, η Αθήνα έχει μια υπέροχη μικρή μαρίνα, γεμάτη ψαροκάικα, δυο τρεις επικές ψαροταβέρνες στα σύνορα του πολιτισμού – δηλαδή στην αρχή της Αθηνών-Σουνίου– και, φυσικά, το **Cine Ria**, τον καλύτερο θερινό κινηματογράφο της πόλης. Α.Π.

537. **ΓΙΑ ΤΙΣ ΤΙΜΙΕΣ, ΜΙΚΡΕΣ ΜΠΙΡΑΡΙΕΣ**

Το 2016 άνοιξε το μικράκι **Brewklyn** στη Γλυφάδα, κοντά στη γνωστή Πλατεία Εσπερίδων. Μια τίμια, μικρή μπιραρία που μοιάζει σαν να βγήκε απ' το κέντρο της Αθήνας, με πληθώρα επιλογών, ξένων και ελληνικών, που κερνά πάντα άφθονα ξηρά καρπά και ποπ κορν, αλλά σερβίρει και δική του φοβερή πίτσα. Εάν σας αρέσουν οι IPA, πάρτε την «Ψυχή του Πάρτι» (Γιαννιτσόπουλος). Ε.Χ.

538. **ΓΙΑΤΙ Η ΑΘΗΝΑ ΕΧΕΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΒ-ΦΟΥΞΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ**

...που κυματίζει κάθε άνοιξη πάνω σε κλαδιά. Τη λένε κουτσουπιά και είναι το πιο περιφρονημένο και το πιο όμορφο δέντρο της πόλης. *Cercis siliquastrum*: μα είναι δυνατόν να περιφρονείς ένα θαύμα της αστικής φύσης με τόσο φίνο και αριστοκρατικό όνομα; Χ.Γ.

Για τη Λεωφόρο των Ηρώων

Γιατί η Λεωφόρος των Ηρώων στο Πεδίον του Άρεως –το μνημειακό σύνολο των 21 μορφών της Ελληνικής Επανάστασης– παρά τις αντιδράσεις που είχαν προκληθεί κατά την απόδοσή τους από γνωστούς γλύπτες της εποχής, αποτελεί σήμερα μια ξεχωριστή διαδρομή μέσα στην ιστορία αλλά και μέσα σε ένα πάρκο που αναβαθμίζεται συνεχώς, προσφέροντας ποιοτικές επιλογές σε κατοίκους & επισκέπτες. Ε.Ν.

Για τις Νύχτες Πρεμιέρας

Εδώ και 31 χρόνια, ξεκινάμε τη σεζόν, μαυρισμένοι ακόμα από τις διακοπές, με το πρώτο, σχεδόν τελετουργικό ραντεβού του φθινοπώρου: οι Νύχτες Πρεμιέρας είναι το φεστιβάλ που δείχνει ότι το σινεμά θα ζει πάντα στις ουρές για τις αίθουσες, στα φουαγέ με τις συζητήσεις, στα μπαρ με τους ξένους καλεσμένους κι εκείνο το γνώριμο άγχος: θα προλάβω όλες τις προβολές; Γ.Ν.

Η πιο όμορφη πολυκατοικία της Αθήνας

Για την ακρίβεια, πιθανολογείται ότι είναι και η παλαιότερη, χτισμένη περίπου το 1925, και βρίσκεται στη γωνία Πατησίων και Δασκαράτου. Με διαμερίσματα 200 τ.μ. και δωμάτια ψηλοτάβανα (5 μ. είναι από το πάτωμα

ως το ταβάνι). Και, ναι, κατοικείται ακόμα. Θα το διαπιστώσετε από τα λουλούδια στα μπαλκόνια – κάποιος τα φροντίζει. Τ.Σ.

Για το ιστορικό Ακροπόλι Παλλάς

Το ιστορικό ξενοδοχείο, που χτίστηκε μεταξύ 1926 και 1928 από τον Σωτήρη Μαγιάση (ο οποίος σχεδίασε και τις σκάλες, τα έπιπλα και τα φωτιστικά) και στέκει ακόμα, τέλειο δείγμα Αρ Νουβό – με έξτρα κύρος, γιατί από τα μπαλκόνια του κινηματογράφου οι Ολλανδοί ρεπόρτερ την έφοδο του ταγκ στο Πολυτεχνείο το 1973 (Πατησίων και Μάρνη). Μ.Ζ.

Γιατί έχουμε εξομίωση χωριού

Είσαι στο Αττικό Άλσος των 350 στρεμμάτων (ανάμεσα Γαλάτσι και Νέα Φιλοθέη). Η οικοδομημένη έκταση περιλαμβάνει: υπαίθριο θέατρο, θερινό κινηματογράφο, κυλικείο, δύο αναψυκτήρια και υπαίθρια γήπεδα βόλεϊ, μπάσκετ και τένις. Η φυσική πλευρά του βιότοπου αποκαλύπτει δύο λόφους, δασύλλια με κυπαρίσσια, πεύκα, μερικά από τα πιο αξιόλογα ενδημικά φυτά της Αττικής κι ένα σπήλαιο(!) που είναι επισκέψιμο. Νιώθεις ότι βρίσκεσαι σε χωριό. Κι αν αυτό δεν σε μπερδεύει, τότε νιώθεις τέλεια. Το μόνο που λείπει είναι οι αγγελάδες. Δ.Τ.

This is the New Bally's Intralot

At Bally's Intralot, big play is done right. We combine advanced technology, innovation, superior operational expertise to deliver responsible, secure, and thrilling lottery and gaming experiences that raise the industry standards.

Big Play. Done Right.

Bally's
Intralot

544. ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΜΥΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

Η Σκούφου και τα γύρω δρομάκια έχουν γίνει η έδρα της ασιατικής κουζίνας. Με **Hanoi Athens, Ekibu Kitchen, Birdman, Sushimu, Dachafan** και πολλά ακόμη, διαλέγεις ανάμεσα σε γεύσεις από Κίνα, Βιετνάμ, Χονγκ Κονγκ, Ιαπωνία. Όλη η Άπω Ανατολή σε απόσταση αναπνοής –εδώ ο κόσμος τσουγκρίζει ποτηράκια με σάκε. Ε.Δ.

545. ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΑ ΣΤΕΚΙΑ ΜΕ ORIGINALITY

Στον Πειραιά δεν είναι μόνο ο **Ιστιοπλοϊκός**, το ιστορικό all-day του Μικρολίμανου. Ξεκινώντας τη βόλτα μας από την Κοραή, την κεντρική πλατεία, πάμε στη **Στάνη** για τα παλιομοδίτικα γλυκά. Τα στενάκια πέριξ του Δημοτικού Θεάτρου και κάθετα στην οδό Σωτήρος, τον πιο εμπορικό δρόμο της πόλης, βρίθουν από καφέ, ουζερί και φαγάδικα. Για σουβλάκι εδώ ασφαλής επιλογή θεωρείται το **Street** (στην Ακτή Μιαούλη και στη Σωτήρος), ενώ το χιτ είναι η **Νικαράγουα** (Ανδρούτσου). Μιλώντας για κρέας, τις εντυπώσεις κερδίζει το **Twenty Five** στο Μικρολίμανο.

Προς Πασαλιμάνι, ένα μέρος που διατηρεί την αυθεντικότητά του είναι το **Belle Amie**, στο νεοκλασικό της Α. Μεταξά. Μια πολύ ιδιαίτερη εξωτική αυλή σε περιμένει στο λατινοαμερικάνικο εστιατόριο **CHÉ**, στην πλατεία Τερψιθέας. Το βραδινό σχήμα με ζωντανή μουσική (έντεχνο-λαϊκό), που συζητιέται φέτος, θα το βρεις στο μεζεδοπωλείο **Μαριγώ** (Τρούμπα).

Μπαράκι για τρελές βραδιές με happenings είναι οι **Αισθηματίες** στην Μπουμπουλίνας. Κοσμοσυρροή προκαλεί και το **Méthe**, το νέο wine bar-spitzzeria (Ακτή Μιαούλη), ενώ τοπικό σήμα κατατεθέν είναι και το **Sips 'n' Guts**, η νέα old-school pub στην περιοχή των κτιρίων των ναυτιλιακών εταιρειών. Στην οδό Νοταρά, ντόπιοι και ξένοι πάνε για το ιστορικό ταϊλανδέζικο **Ρουάν Τάι**, ενώ προς Χατζηκυριακού εξίσου δημοφιλές παραμένει και το **Υπερωκεάνιο** (ελπίζουμε να σερβίρει ακόμη εκείνες τις λαδένιες). Μ.Δ.

546. ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΑΓΑΠΗΣ ΣΤΑ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΑ

«Buongiorno, principessa»: η βαθιά ρομαντική και γλυκιά ατάκα, που παραπέμπει στο «*Η ζωή είναι γραμμά*» του Ρομπερτό Μπενίνι, μπορεί να σου φτιάξει τη μέρα όταν τη δεις γραμμένη στο πεζοδρόμιο, στην αρχή της οδού Αδριανείου στο Νέο Ψυχικό, πίσω από τη Shell στην Κηφισίας. Ένα μήνυμα αγάπης με άγνωστη παραλήπτρια, αλλά καλοδεχούμενο από όλους. Ν.Μ.Κ.

547. ΓΙΑΤΙ Η ΑΘΗΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΕΚΝΟ

Ζούμε επικές και ηρωικές βρπ νύχτες, με τον αφρό των παραγωγών και των εκρήβλων δισκοπαικταράδων του παγκόσμιου τέκνο ήχου (Ben Klock, KAS: ST, Charlotte De Vitte, Amelie Lens,

549

© RAFAEL HOYOS, UNSPLASH

Γιατί θα μπορούσε να είναι νησί

Ανέβα κάπου ψηλά, π.χ. στον Λυκαβηττό. Κοίτα κάτω. Όλο αυτό το γκρι δεν θα μπορούσε να είναι κυκλαδίτικο λευκό; Αν δεχτείς αυτή την υπέρβαση, τότε αυτόματα θα νιώσεις λίγο αέρα να φυσάει, θ' ακούσεις κάποιον να παίζει κιθάρα εκεί δίπλα, κάποιος θα φιλιούνται, κάποιος θα φτάνουν στο «νησί» για πρώτη φορά... Χ.Μ.

Richie Hawtin, Sama' Abdulhadi, Solomun, Black Coffee, Indira Panganotto, Ellen Allien – ενδεικτικές οι αναφορές, να μας προτιμούν, ανταπτάροντάς μας με τη διαπλανητική φάση του πάρτι. Εύφημος μνεία στους γενναίους προμότερ και ομάδες VeLocity, Sedes και Blend (Νίκος Παλόγος, Γιώργος Μπόικος και Lorenzo Παπαχρυσάνθου), που κρατούν το τέκνο αληθινό, σπαρταριστό και αμάσητα γκρουβάτο. Σ.Τσ.

550. ΓΙΑΤΙ ΓΥΜΝΑΖΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΝΙΑΡΧΟΣ

Έχει τοίχο αναρρίχησης, έχει κανάλι για καγιάκ, έχει μαθήματα τσί, γιόγκα και πιλάτες, έχει στίβο με υπαίθρια όργανα δίπλα στα πλατάνια, έχει και δυόμισι χιλιόμετρα ποδηλατόδρομο. Κι εσύ δεν έχεις καμία δικαιολογία να αναβάλλεις τη γυμναστική από Δευτέρα. Ε.Δ.

551. Η ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΑΖΕΙ ΜΥΑΛΟ

Είναι η αγαπημένη μου πολυκατοικία σε όλη την Αθήνα. «Γιατί», θα μου πεις, «τι έχει; Μια κοινή πολυκατοικία είναι». Γιατί κρύβει μια ιστορία. Γιατί μια μέρα ανεβήκαμε στον τρίτο, σπρώξαμε μια γυάλινη πόρτα και βρεθήκαμε σ' ένα μονόχωρο

φωτεινό διαμέρισμα που είχε εγκαταλειφθεί από τους προηγούμενους ενοίκους του. Το βάψαμε, το πλύνσαμε, του βάλαμε (λίγα) χωρίσματα. Μετά ήρθε ένα ενυδρείο με δύο μικρούτσικα χρυσόψαρα και κάτι γλάστρες. Έπειτα ήρθαν καλλιτέχνες κι έβαψαν τους τοίχους, βιβλία και γέμισαν τα ράφια, κόκκινα σταντ με εφημερίδες. Μετά ήρθαν οι φίλοι. Έγραφαν, ζωγράφιζαν, φώναζαν, έκλαιγαν και γέλαγαν, καβγάδιζαν και συμφιλιωνόταν και ένωσαν. Ένωσαν ότι κάτι γίνεται, κάτι που αλλάζει την Αθήνα, αλλάζει και τους Αθηναίους, και τα υπόλοιπα μίντια και τη ζωή στην πόλη.

Κάποτε έφτασαν κι εχθροί, κάτι λίγοι, που πίστεψαν ότι δεν πρέπει ν' ακούγεται άλλη γνώμη, και τη βρόμισαν. Αλλά την ξαναβάψαμε και συνεχίσαμε. Από το παράθυρο βλέπουμε απέναντι μια σκεπή με κεραμίδια και περιστέρια. Αυτή την πολυκατοικία την αγαπάνε κι άλλοι πολλοί, πάρα πολλοί Αθηναίοι, κι ας μην το συνειδητοποιούν. Είναι οι αναγνώστες μας, που έρχονται να πάρουν το τελευταίο τεύχος και να φέρουν κουλουράκι Θεσσαλονίκης, γλυκά στις γιορτές και τον καλό τους λόγο. Αυτή είναι η ιστορία της πολυκατοικίας στη Χαρ. Τρικυπτή 22 και 1.000 τεύχη πίσω. Α.Μπ.

552. ΟΤΑΝ ΠΙΝΕΙΣ ΜΙΑ ΜΠΙΡΑ ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΟΤΙΑΧΤΕΙ Η HARLEY DAVIDSON

Ένα ροκ μπαρ στο οποίο θα φτιάξεις και τη μηχανή σου, άμα έχεις μηχανή κι άμα χάλασε. Μπορείς εκεί να πιεις ωραίες, σπάνιες ή κλασικές μπίρες, είτε έχεις μηχανή είτε όχι, ακούγοντας σούπερ μουσικές και τρώγοντας ωραία συνοδευτικά της μπίρας. **Ride Dive Bar**, στην αντιπροσωπεία της Harley Davidson (Πειραιώς 187). Μ.Ζ.

548

Γιατί ο τελευταίος ρομαντικός κυκλοφορεί ανάμεσά μας

Πάντα κάπου στην πόλη θα τραγουδάει ο Γιώργης Χριστοδούλου με το γιουκαλίλι του, τις παλιές, κανταδόρικες ονειροπολήσεις του, τα γαλλικά σανσόν και τα άπαντα της «πνευματικής του μαμάς», της Αρλέτας. Γ.Ν.

FlexiPay

Ασφάλεια σε **12 δόσεις**
χωρίς πιεζωτική

- ▶ 12 μηνιαίες δόσεις μόνο με χρεωστική.
- ▶ 100% έγκριση, χωρίς ελέγχους.
- ▶ Γρήγορη διαδικασία, χωρίς γραφειοκρατία.

Αλλάξαμε την ασφάλεια. Για τα καλά.

553 Για τα πολύχρωμα πατίνια που φωτίζουν το κέντρο

Γέλια, μουσική από φορητό ηχείο και ρόδες που σκίζουν την ασφάλτο. Η Μαρία και η Αγγελική είναι τα πρόσωπα πίσω από τις βόλτες των 8wheelsglives – της ομάδας που έκανε τους Αθηναίους να φορέσουν κράνη, επιγονατίδες και outfits που θυμίζουν 70s. Διασχίζουν την πόλη από την Πανεπιστημίου μέχρι τα πιο μικρά στενά, μετατρέποντας το κέντρο σε πίστα. Οργανώνουν μαθήματα στο ΟΑΚΑ, μαζεύουν αρχάριους και προχωρημένους, οπότε κανείς δεν νιώθει μόνος στην πόλη, κι αυτός είναι ένας από τους λόγους που την αγαπάμε. Ε.Β.

554. ΓΙΑ ΤΗ ΦΩΦΗ ΚΑΙ ΤΟ SODADE

Τα straight κορίτσια αγαπούν το «παντός καιρού» Sodade. Εκεί μπορούν να χορεύουν ανενόχλητα γύρω από τον θρόνο της κούνι Φώφης Τσεσμελή, να κάνουν φίλους, ακόμα και να ανέβουν στην μπάρα με τα εσώρουχα, δεν θα τα ενοχλήσει κανείς. (Τριπτολέμου 10, Γκάζι). Γ.Α.

555. AMERICAN BAR TO ΚΑΝΑΜΕ ΕΔΩ:

Με την καλή έννοια. Την καλύτερη. Το Πλέι-Play στην Αγία Παρασκευή είναι ίσως ό,τι πιο κοντινό θα ζήσεις στην αμερικανική φοιτητική εμπειρία. Τα παιδιά από τα παρακείμενα κολέγια μοιάζουν να ζουν τους πρώτους έρωτές τους εδώ, ενώ εσύ δίπλα τους απολαμβάνεις γευστικά κοκτέιλ στον ιδανικό χώρο. Μ.Κ.

556

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Άρη Δαβαράκη*

Την αγαπώ πολύ την Αθήνα. Είναι η πόλη μου. Δεν ξέρω γιατί την αγαπώ, όπως δεν ξέρεις γιατί αγαπάς τον άνθρωπό σου, τη ζωή, τη φύση. Δεν θα 'θελα να ζω πουθενά αλλού.

*Ο Άρης Δαβαράκης είναι δημοσιογράφος και στιχουργός

557. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ

Το υπόγειο, ή γκαράζ, ή επισήμως «ειδικά διαμορφωμένος χώρος» στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης, στο οποίο φιλοξενούνται οι πιο ενδιαφέρουσες, συχνά ιδιόρρυθμες αλλά πάντα μοναδικές, παραστάσεις (Πειραιώς 206, Ταύρος). Μ.Ζ.

558. ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΠΗ-ΤΟ-ΠΙΤΑ

Βασιλόπιτες κόβονται μέχρι τα μέσα Μαρτίου σε συλλόγους δημοσίων υπαλλήλων, ετεροδημοτών, αλλοδαπών, κυνηγετικών ομάδων, χειμερινών κολυμβητών, σκακιστών, προσκόπων, μικροπωλητών, σωμάτων ασφαλείας και σε όλα ανεξαίρετως τα θέατρα της πόλης. Γ.Ν.

559. ΣΤΟ «ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ» ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΖΩΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Είναι το ιατρείο της ANIMA, του Συλλόγου Προστασίας και Περίθαλψης Άγριας Ζωής, που περιθάλλει από πουλιά μέχρι ελάφια και σκαντζόχοιρους. Αν βρείτε κάποιο ζωάκι, μπορείτε να το πάτε εκεί, είναι δωρεάν, αλλά μια μικρή ενίσχυση -2, 3, 5 ευρώ- πάντα βοηθάει (Μενελάου 134, Καλλιθέα, 2109510075). Τ.Σ.

560. ΚΑΤΗΦΟΡΙΖΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Όλοι οι δρόμοι καταλήγουν σε μια μπουκαπόρτα. Σαν η Αθήνα να ήταν ποτάμι που χύνεται στο λιμάνι, στο πλοίο που βγάζει στα νησιά, στην αύρα του Αιγαίου. Ε.Ψ.

561. ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΑΣΗ ΣΟΝΙΑ, ΠΟΥ ΤΗ ΛΕΜΕ ΑΚΟΜΑ ΕΤΣΙ

Η στάση Σόνια, λεωφορείων και τρόλεϊ, στη λεωφόρο Αλεξάνδρας, βαφτισμένη από μια καφετέρια που δεν υπάρχει πια εδώ και πολλά χρόνια, αλλά που όλο και κάποιος από εμάς θυμάται πόσο καλτ ήτανε και πόσο πολύ χτυπούσε τον ζεστό νεσκαφέ, μέχρι να σκυλοαφρίσει. Μ.Ζ.

562. ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ

Στο Γηροκομείο Αθηνών (Κηφισίας 137). Η περιοχή δεν έχει και πολύ πράσινο, ούτε παιδικές χαρές, έτσι οι γείτονες πάνε τα παιδιά τους στο Γηροκομείο, που έχει παιδική χαρά. Τ.Σ.

563

Για τις μυρωδιές από Ινδία

Το πεζοδρόμιο του ABC, που μοσχοβολά γκάραμ μάσαλα και όλη την αλφαβήτα του ινδικού ρεπερτορίου: φλούο κοτοσουβλάκια, νταλ, πράσινο κάρι, μπαχαράτες μπάμιες, μπιριάνι και καυτά νάαν από τον χτιστό φούρνο, με φόντο το Ταζ-Μαχάλ ταπετσαρία, τραπεζομάντιλα με τον Ρούντολφ το ελαφάκι ακόμη και τον καυτό Δεκαπενταύγουστο και καρέκλες που συνδυάζουν το σκοτσέζικο καρό και το χρυσοποίκιλτο κόκκινο του κάρι και του σάρι (Αχαρνών 314, Κάτω Πατήσια, 2102011653). Ε.Ψ.

564-566

Γιατί στα Πετράλωνα συμβαίνει τέχνη: Art Happens Here!

Είσαι φανατικός/ή των χειρονακτικών εργασιών και της Do It Yourself νοοτροπίας; Στο εργαστήρι ahh! (art happens here), στην οδό Δρυόπων στα Πετράλωνα, θα βρεις μαθήματα για κάθε γούστο αλλά και για κάθε επίπεδο, αν έχεις ήδη επαφή με το αντικείμενο. Με κύρια ασχολία τον πηλό και την κεραμική αλλά και courses για κέντημα, πλέξιμο, δημιουργία κοσμημάτων και καλλιγραφία. Μ.Κ.

Για τους χειμερινούς κολυμβητές του Μπάτη

Ο Μπάτης, η λαϊκή Καλιφόρνια της παραλιακής. Όλος ο κόσμος του Τέρι Ρίτσαρντσον, τρισδιάστατος. Κάτω από τους φοίνικες της Ποσειδώνος, μια αίγλη από Κάννες, τα μπάνια του, όχι οποιουδήποτε, λαού. Με όριο το υπαίθριο σκάκι στην Ποσειδώνος, καλωσόρισατε στον τομέα των εξωγήινων. All weather κολυμβητές, ακαθορίστου ηλικίας άνω των 65, με ξεροψημένο δέρμα και τάνγκα μαγιό, μαλλί ντεκαπαρισμένο από την αιώνια έκθεση στην υπεριώδη ακτινοβολία και άσβεστο πάθος για φλερτ με μεσόκοπες,

εξίσου αφυδατωμένες, παλιές δόξες του μπόντι μπιλντινγκ με κόκκινα μπικίνι, κυρίες με επτά-όροφες κομμώσεις κατευθείαν από τα 60s, ψάθες, μπανιερά και βουγιουκλακικά καπέλα, ατέλειωτες παρτίδες ρακέτας, σταρ της trash T.V., τζόγκινγκ, ψητά καλαμπόκια, κουβεντούλα στα πέτρινα χτιστά 70s τραπεζάκια του εντευκτηρίου, με φόντο την απέραντη αμμουδιά. Όμιλος Χειμερινών Κολυμβητών Μπάτης. Ε.Ψ.

Για το παντός καιρού Αερόστατο στο Παγκράτι

Ιστορικό καφέ για πάνω από δύο δεκαετίες, που κρατά τον συνοικιακό του χαρακτήρα, στην ωραία Πλατεία Προσκόπων. Με λίγο ρετρό αισθητική, ορκισμένους θαμώνες και τέλεια μπάρα, που τους χωράει όλους: φοιτητές, παππούδες, φρικά, ζευγαράκια και μοναχικούς που έρχονται να για να πουν τον καφέ τους ή να γράψουν στο λάπτοπ τους. Έχουν περάσει οι πάντες από εδώ, μέχρι και τον Ψαραντώνη έχουμε δει στις καρέκλες του. Και πάντα θα θυμόμαστε την Άλις, αυτή την άσπρη-μπεζ χαριτωμένη ψιψίνα που έπαιζε τον ρόλο της μασκότ. Τόσα χάρδια που έχει δεχτεί αυτό το γατί... (Πτολεμαίων 4). Μ.Κ.

Βραβεία Βιβλίου Public

Ένα βιβλίο είναι φορέας ιδεών, συναισθημάτων και εμπειριών.
Στα **13α Βραβεία Βιβλίου Public** μπορείς να αναδείξεις τις σελίδες
που μας εμπνέουν!

Ψήφισε τους τελικούς νικητές!
publicbookawards.gr

Έως 07 Ιουνίου

567. ΓΙΑ ΤΑ 5 ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΚΟΜΙΚΣ -ΚΑΙ-ΟΧΙ-ΜΟΝΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

Η Αθήνα έχει μια μικρή αλλά πολύ πυκνή βιβλιοπωλειακή σκηνή – εκεί όπου design, zines, κόμικς και εκδόσεις μικρής κλίμακας μπλέκονται.

– **Hyper Hypo** (Βορέου 10, Μοναστηράκι). Από τα πιο σημαντικά art & design bookstores της Αθήνας. Περιοδικά, φωτογραφία, αρχιτεκτονική, independent εκδόσεις. Έντονα curated – τίποτα εκεί δεν είναι τυχαίο.

– **Redy.Shop** (Ζωοδόχου Πηγής 117, Εξάρχεια). Μικρός, παιχνιδιάρικος χώρος για illustration, prints, zines. Μοιάζει με παιχνιδότοπο για γραφίστες. Εκεί πας για να δεις τι κάνουν οι νέοι Έλληνες illustrators.

– **Solaris** (Μπόττση 6, Εξάρχεια). Από τα παλαιότερα comic shops της Αθήνας (από το 1989). Τεράστια γκάμα: comics, manga, sci-fi/fantasy. Old-school ναός για nerd culture.

– **Comicon Shop** (Σόλωνος 128, Εξάρχεια). Καθαρόαιμο comic bookstore, indie εκδόσεις και ελληνικά κόμικς. Στην πιο κόμικς γειτονιά της Αθήνας.

– **Limited Edition Comics** (Κεφισίας 94, Κάτω Πετράλωνα). Συλλεκτικά, αυθεντικά έργα, έντονη επαφή με καλλιτέχνες και commissions. Εδώ η 9η Τέχνη ακουμπά την αγορά τέχνης. Γ.Ν.

568. ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΛΥΚΕΙΟ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Η άλλη αίσθηση του να μαθαίνεις πεντοζάλι και να διδάσκεισαι τα πρώτα βήματα του συρτού πάνω στα παλιά παρκέ –εκείνα που γυαλίζουν με παρκετίνη και μυρίζουν κεριό– στο παραμυθένιο νεοκλασικό του Λυκείου Ελληνίδων της Δημοκρίτου. Σε απευθείας σύνδεση με την Καλλιρόη Παρέν και την ίδρυση (το 1911) του ένδοξου θεσμού, που εξακολουθεί να συγκινεί όσο το πρώτο πάρτι ή η πρώτη νύχτα με Τραβόλτα στην ντισκοτέκ του '80. Με μπόνους την εθνική περηφάνεια του τσάμικου. Ε.Ψ.

569. ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΜΣΤ

Στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, στο παλιό Φιξ, η Αθήνα αποκτά ένα τοπόσημο που κρύβει μια επιθυμία και μια υπόσχεση στην εικόνα του: μοντερνιστικό κέλυφος, αυστηρές γραμμές, κόκκινη είσοδος που σε τραβά μέσα. Ένα μουσείο που επιτέλους υπάρχει (η επιθυμία) – και που ακόμα περιμένουμε να τολμήσει περισσότερο, αντάξιο της σύγχρονης τέχνης (η υπόσχεση). Γ.Ν.

570. ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Η κυριακάτικη επίσκεψη στον κήπο του Προεδρικού Μεγάρου. Τα μετόπισθεν της εξουσίας στον πρώην βασιλικό λαχανόκηπο που ο Ερνέστος Τσίλλερ μεταμόρφωσε σε ένα παραμύθι με αιωνόβια πλατάνια, φιλύρες, φοίνικες, κυπαρίσσια, 140 διαφορετικά είδη δέντρων, θάμνων, αναρ-

572

Αγαπάμε την τέχνη στο μετρό

Κάθε διαδρομή γίνεται εμπειρία: στον σταθμό Συντάγματος μας υποδέχονται σιωπηλά αρχαιολογικά στρώματα και ταφές, στον σταθμό της Ακρόπολης αντίγραφα της ζωφόρου, ενώ σύγχρονα έργα όπως οι εγκαταστάσεις του Γιώργου Ζογγολόπουλου και του Γιάννη Γαίτη συνδέουν την πόλη του χθες με τη σημερινή της ταυτότητα. Ε.Ν.

ριχητικών φυτών και μπόνους την υπαίθρια Γλυπτοθήκη με έργα του Ζογγολόπουλου, του Βαρώτσου και της Ναταλίας Μελά. Ο ζεν διαλογισμός του Σαββατοκύριακου. Ε.Ψ.

573. ΓΙΑ ΤΑ ΣΟΥΡΕΑΛΙΣΤΙΚΑ ΣΚΗΝΙΚΑ

Οι κυματοθραύστες πίσω από το ΣΕΦ είναι εκατοντάδες τεράστια τσιμεντένια «πιόνια» μέσα στο νερό, σε μια εντυπωσιακή εικόνα σύρραξης, λες και ξανάρχονται οι 300 του Λεωνίδα. Σουρεαλιστικό wallpaper. Γ.Ν.

574. ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΜΕ CONTEMPLATION ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΑΙΟΛΟΥ

Προχωρώντας από την Ομόνοια προς την Ακρόπολη. Βλέπεις τον Παρθενώνα φωτισμένο μπροστά σου και νιώθεις ότι βρίσκεσαι σε έναν διάδρομο απογείωσης και γρήγορα θα αποκολληθείς από το έδαφος για ν' αρχίσεις να ίπτασαι, μέχρι να φτάσεις εκεί και να μείνεις για πάντα. Γ.Κ.

575. ΟΤΑΝ ΠΑΜΕ ΓΙΑ ΠΟΤΟ ΣΤΟ ROOF GARDEN ΤΟΥ RADISSON BLU PARK

Το roof garden του ξενοδοχείου Radisson Blu

Park Hotel, σήμα κατατεθέν της λεωφόρου Αλεξάνδρας: ο καλύτερος τρόπος να καταλάβεις πόσο μεγάλο είναι το πάρκο, το Γκριν Παρκ, το Άλσος, το Πεδίον του Άρεως και όλο αυτό το κομμάτι της Αθήνας που ανοίγεται στα αριστερά σου, ενώ στα δεξιά σου έχεις την Ακρόπολη και τον Λυκαβηττό (Λεωφόρος Αλεξάνδρας 10). Μ.Ζ.

576. ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΧΑΛΕΠΑ

Μοιάζει σαν να κοιμάται βαθιά, με λυτά μαλλιά και λυγισμένα χέρια, μόνο ο σταυρός που κρατάει στο χέρι της μαρτυράει πως είναι νεκρή. Είναι το φημισμένο γλυπτό «Κοιμωμένη» του σπουδαίου Χαλεπά, που βρίσκεται από το 1880 στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών, κοσμώντας τον τάφο της πανέμορφης Σοφίας Αφεντάκη, η οποία πέθανε σε ηλικία 18 ετών το 1878. Κάποιοι λένε ότι πέθανε από φυματίωση, άλλοι ότι δηλητηριάστηκε κι έβαλε τέλος στη ζωή της επειδή ο έρωτάς της για τον Ιταλό τενόρο Μάριο Τζιοβάνι ήταν απαγορευμένος για την εύπορη οικογένειά της. Δίγα μέτρα από την «Κοιμωμένη» και τον τάφο της Σοφίας Αφεντάκη βρίσκεται κι εκείνος του Γιαννούλη Χαλεπά. Ένα γλυπτό-άγγελος είναι το μνημείο που έφτιαξαν για εκείνον οι μαθητές του. Τ.Σ.

577. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΝΟΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΤΙΡΙΑ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΤΟΥΣ

Το ξεκίνησε η αρχιτεκτονική ομάδα Monumenta, όπου εθελοντές καταγράφουν όμορφα κτίρια άλλων εποχών που βρίσκονται στις γειτονιές τους, μήπως και καταφέρουν και τα σώσουν. Στην προσπάθεια αυτή συμμετέχει και ένας δήμος, αυτός της Φιλοθέης-Ψυχικού, μέσα από το πρόγραμμα «Καταγραφή ιστορικών κτιρίων Δήμου Φιλοθέης Ψυχικού, της περιόδου 1924-1970». Αναμένουμε να δούμε κι άλλους δήμους. Τ.Σ.

571 Έχουμε σχολείο που ήταν το μεγαλύτερο των Βαλκανίων

Πρόκειται για το 8ο Γυμνάσιο Αθηνών, στο οποίο το πρώτο κουδούνι χτύπησε για πρώτη φορά το 1931 και λειτουργεί έως και σήμερα στην οδό Νικοπόλεως, στην πλατεία Κολιάτσου. Από τα θρανία του πέρασαν, μεταξύ άλλων, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο Δημήτρης Ροντήρης, ο Ανδρέας Εμπειρικός, ο Κορνήλιος Καστοριάδης, ο Φιλοποίμην Φίνος, ο Αλέκος Σακελλάριος, ο Παύλος Σιδηρόπουλος, ο Δημήτρης Μητροπάνος, ο Θάνος Μικρούτσικος, ο Αντώνης Καφετζόπουλος, η Μαρία Φαραντούρη. Τ.Σ.

567-577

freenow
by lyft

Κάθε στιγμή μετράει

Η διαδρομή σου ξεκινά εδώ.
Ανακάλυψε το Freenow, το
#1 taxi app στην Ελλάδα.

Κάνε κάθε προορισμό μέρος της ιστορίας σου.
Το Freenow είναι το taxi app με τον μικρότερο
χρόνο παραλαβής στην Ελλάδα. Τώρα
διαθέσιμο σε περισσότερες από 20 πόλεις.

Σκάνανε για
να το κατεβάσεις

ΛΟΓΟΙ ΠΑΡΑΓΑΠΑΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑ

578

579-588

I LOVE ATHENS

10 πράγματα που αγαπώ στην Αθήνα

Του **Τάσου Χαλκιάκου***

Η πλατιά οδός Αχαρνών

Ίσως τα πιο ενδιαφέροντα στόρι της πόλης να ξεπηδούν από το πλούσιο μιξ της. Ουσιαστικά ο πιο πολυπολιτισμικός δρόμος της χώρας, με κουλούρες, γεύσεις, μίνι μάρκετ με απίθανα προϊόντα και συσκευασίες, ντυσίματα, μουσικές και τα παιδιά τους, που μεγαλώνουν μαζί και φτιάχνουν νέες συνθέσεις, πλούσιες, ανεκτικές, χωρίς την άγνοια και τις υστερίες του παρελθόντος.

Το πόσο πάνε στο κλίμα μας και το γλεντάνε τα πλούσια σε ανθοφορία δέντρα

Τζακαράντες, κουτσουπιές, μποχίνιες, ακακίες, γαζίες, καλλιστήμονες. Ροζ, μοβ, φούξια, ροζ μπονμπόν, σύννεφα σκέτης ομορφιάς στον γαλανό ουρανό του Μάη. Ας φυτεύονται αυτά, πηγές χαράς και πετυχημένο μακιγιάζ στη σερί σκληράδα των πολυκατοικιών.

Τα χωσίματα στις παλιές στοές

Ιδίως στις υπόγειες, που κάτι θα 'χουν κρυμμένο απ' τις άλλοτε δόξες του 6ος κέντρου. Η παρακμή της Ομόνοιας σωτήρια στο να διατηρηθούν τέτοια ψήγματα 50-60 χρόνων. Μελαγχολία, συγκίνηση και σύγκριση με ό,τι πρόλαβες ως παιδί, ένα τσικ πριν κλάψεις σαν τον παππού που ανοίγει το παλιό κουτί στην «Αμελί».

Οι παλιές πινακίδες

Όσες ελάχιστες έχουν απομείνει, που φεύγουν απ' το σκηνικό της ζωής μας: αυτή που από πάντα είχαμε συνηθίσει κατηφορίζοντας την Ιπποκράτους από αριστερά, αυτή που χάζευες περιμένοντας στο φανάρι στη Σταδίου. Μικρά μαθήματα μιας τυπογραφίας και επικοινωνίας άμεσης, που δήλωνε, χωρίς φάνσι ονόματα, την πραγματικότητα: υποδήματα, νεωτερισμοί, αμορτισέρ, όλα κεφαλαία.

Η κούρμπα της Πραξιτέλους (& Λέκκα)

Από το Σύνταγμα στην κάτω πόλη της Βαρβακείου, μια βολική, ήσυχη κατεβασιά, εναλλακτική της φασαριόζας Σταδίου. Η καλή αρχιτεκτονική (μοναδικά δείγματα μοντερνισμού του '30), τα σχετικά χαμηλότερα

κτίρια, τα ενδιαφέροντα νέα μαγαζάκια με τις βιτρίνες, ένα χάζι που κυλά και δεν κατάλαβες πόσο γρήγορα έφτασες κάτω.

Το βραδινό shortcut πέρασμα από το Στάδιο στο Σύνταγμα στον δρόμο πίσω απ' το Ζάππειο

Φώτα χαμηλά, καλυμμένα από τις φυλλωσιές, ήχοι πουλιών απ' τον Εθνικό Κήπο και το δίλημμα «να περπατήσω στην ασφαλτο ή στο χωμάτινο πεζοδρόμιο», ιδίως νύχτες βροχερές.

Η θέα της Ακρόπολης απ' τον Ελαιώνα

Παρατημένα κλαρκ, σκουριασμένα κοντέινερ, ξεχαρβαλωμένες μάντρες, πεταμένοι καναπέδες και μπάζα, κι όλα να τα κάνει ακριβά η θέα του βράχου στο βάθος.

Το παζάρι της Κυριακής στον Ελαιώνα

Χιλιάδες αντικείμενα σε σεντόνια, κάτω ή στους στεγασμένους με ελενίτ πάγκους. Το ίδιο ερώτημα πριν φτάσεις: ποιο αντικείμενο θα φέρει η μοίρα σήμερα στα χέρια μου; Ένα μπρούτζινο κουτάκι του προηγούμενου αιώνα με τ' αρχικά ενός ζευγαριού, μια πλουμιστή φοντανιέρα με γιαπωνέζικα σχέδια μιας ντάμας της Κυψέλης, πιατικά του περίφημου εργοστασίου του Κεραμεικού, ή παλιές φωτογραφίες μιας Ελλάδας που απολάμβανε την απλή ζωή.

Το μεγάλο πίσω παράθυρο στα τρόλεϊ

Εκεί, στον χώρο που στέκονται όρθιοι, μπορείς ν' ανοίξεις διάπλατα το παράθυρο και ρομαντικός κι ανέμελος να χαζέψεις την πόλη, ιδίως βράδυ καθημερινής, με λίγους γύρω σου, πιθανώς βαρεμένους, οι οποίοι όμως κουβαλούν το ίδιο συναίσθημα, που στο τέλος της μέρας μαζεύτηκε και βρίσκει ανακούφιση στον ήχο των καλωδίων. Κι οι ταμπέλες «ΑΡΤΑ».

Οι νυχτερινοί περίπατοι κάτω απ' την Αθηνάς

Ενώ η πάνω πόλη αλλαγμένη έχει πάρει φωτιά απ' τα τουριστικά τους, η κάτω διατηρεί τη νυχτερινή ερημιά του κέντρου που είχαμε μάθει, ενός κόσμου καταστηματαρχών που ζούσε μέχρι τις 3-4 και μετά μαζευόταν στα προάστια. Το προνόμιο να περπατάς μόνος στους ακόμη ζεματισμένους δρόμους, σκηνικό σκέψεων, αναπόλησης, οικειότητας - το «στους δρόμους θα γυρνάς τους ίδιους. Και στες γειτονιές τες ίδιες θα γερνάς» που έχεις πια αποδεχθεί. Και θα ξανάρθεις.

*Ο Τάσος Χαλκιάκου είναι ο δημιουργός περιεχομένου στο @athensville

© ΦΑΝΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΥΛΑΚΗΣ

© EDDIE BUCAJEWSKI, UNSPLASH

Για τον υπέροχο αθηναϊκό Νότο

Το να κάνεις longboard στην παραλία της Γλυφάδας και μετά να πετάγεσαι με το αμάξι στον Λαιμό της Βουλιαγμένης, ίσα για να προλάβεις το ηλιοβασίλεμα, ή στον Φλοίσβο για να πιεις μια μπίρα στον κυματοθραύστη με τους local φίλους σου, μου θυμίζει πάντα πόσο τυχερός είμαι που τα νότια είναι το σπίτι μου. Α.Π.

590

Γιατί επιβιώνεις του χιπστερισμού στα in στέκια της πόλης

Ακόμα κι αν η Αθήνα έχει μετατραπεί σε μια ατελείωτη χιπστεροφωλιά, όσο και να κράζεις, κάπου μέσα σου σ' αρέσει να πηγαινοέρχεσαι από το Κλουβί στο Rudu και πάλι πίσω, ίσως γιατί νιώθεις κάπως νεώτερος από τους συμμαθητές που συναντάς συχνά πυκνά και στα δύο, και -τουλάχιστον- δεν κάνεις πως δεν τους βλέπεις. Είναι μια νίκη κι αυτή, ακόμα εδώ γύρω γυρνάς. Α.Π.

591 Για την «αγορά του Αλ Χαλίλι»

Η Κλεοπάτρα (Κρατίνου 11-13, πλ. Δημαρχείου, 2105227975), που σε ταξιδεύει βασιλικά και φαραωνικά στη γεύση της Αιγύπτου, για ένα ταξίδι από το Κάιρο ως το Ασουάν, καμωμένο από χουρμάδες, μοσχολέμονα, κύμινο, χυμούς γουάφα, αραβική λαγάνα, φουλ μεντάμεν κουκιά, μολοχία και φαλάφελ. Από την άσση της Σίβα ως το Αλ Χαλίλι στα πόδια του Δημαρχείου. Ε.Ψ.

592-593

Τα ιστορικά all-weather απαραίτητα καταστήματα όπως το Τακούνι Εξπρές

Είσαι με σπασμένο τακούνι στο Κολωνάκι, τι κάνεις; Τρέχεις με αξιοπρέπεια γωνία Πινδάρου και Σκουφά, στο Τακούνι Εξπρές. Οι άνθρωποι εκεί σου το φτιάχνουν επιτόπου, ενώ εσύ χαζεύεις την περαντζάδα και τις πελάτισσες, που είναι όλες demi-celebrities με σπασμένα τακούνια, πράγμα που σε κάνει να αισθάνεσαι λιγότερη μο-

ναξιά. Το ιστορικό Τακούνι Εξπρές αναλαμβάνει επιδιόρθωση και σταθεροποίηση τακουνιών, ντύσιμο τακουνιών με δέρμα/καστόρι/λουστρίνι, αντικατάσταση ή επισκευή σόλας, αλλά και μεταποίηση και επιδιόρθωση δερμάτινων ειδών. Παράλληλα, το e-shop του πουλά προϊόντα φροντίδας, πάτους, αξεσουάρ και άλλα είδη για υποδήματα, άρα δεν είναι απλώς τσαγκαράδικο. Και έχει το καλύτερο όνομα στην πόλη. Μ.Ζ.

Για την Μπιφτεκούπολη, με τα καλύτερα μπιφτέκια του κόσμου

Οδός Κωνσταντινουπόλεως στη Γλυφάδα (κάθετη περίπου στη συμβολή της οδού Λαζαράκη με τη Δ. Μεταξά). Οι μνημένοι λένε «πάμε μπιφτεκούπολη» εννοώντας ότι πηγαίνουν για μπιφτέκια σε κάποια από τις πολυάριθμες ταβέρνες της συγκεκριμένης οδού. Όλα ξεκίνησαν το 1951, όταν άνοιξε η πρώτη χασαποταβέρνα στον αριθμό 4 της οδού Κωνσταντινουπόλεως,

το George's Steak House, που μέχρι πρόσφατα λειτουργούσε και ως κρεοπωλείο. Η επιτυχία της έφερε γρήγορα και τους υπόλοιπους, κι έτσι δημιουργήθηκε αυτή η συμπαθής πιάτσα. Η αλήθεια είναι ότι η μεταφορά του αεροδρομίου στα Σπάτα έχει καταργήσει ένα μεγάλο και σημαντικό (ίσως το πιο cult) κομμάτι του φολκλόρ. Ειδικά το George's Steak House βρίσκεται στην ευθεία του παλαιού διαδρόμου προσγειώσης. Τα μεσημέρια, κάθε φορά που ένα αεροπλάνο έμπαινε σε

τροχιά προσγειώσης, ο ήλιος αντανάκλουσε στο κάτω μέρος της ατράκτου του και τη στιγμή που πετούσε σε χαμηλό ύψος πάνω από τη χασαποταβέρνα άστραφτε σαν φλας φωτογραφικής μηχανής, φωτίζοντας στιγμιαία την ασυγκράτητη βουλιμία των μπιφτεκοφάγων, που ξελαρυγγιάζονταν για να υπερκαλύψουν τη βοή του αεριωθούμενου προκειμένου να μη διακόψουν την κουβέντα τους. Την ίδια στιγμή τα ζουμερά μπιφτέκια σπαρταρούσαν στην πιατέλα τους από τις δονήσεις. Γ.Κ.

594. ΓΙΑ ΤΗ ΖΕΣΤΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΟΥΦΟΥ ΤΟΥ ΚΑΣΤΑΝΑ

Τις κρύες μέρες βγαίνουν ακόμα ο καστανάς και ο σαλεπιτζής να σε παρηγορήσουν. Στην Ερμού, τη Βουκουρεστίου και στο πάρκινγκ του Praktiker της Πειραιώς. Ε.Ψ.

595. ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΑΦΕ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Εάν αγαπάς πραγματικά τον καφέ και θες να σ' τον αλέθουν ή να σ' τον φτιάχνουν με χαμόγελο, ευγένεια και ευπροσηγορία, πήγαινε στο Δέντρο του Καφέ ψηλά στα Εξάρχεια (Χαριλάου Τρικούπη 89). Κατά πάσα πιθανότητα θα σε κεράσουν και λίγα μπισκοτάκια – προτίμησε τα γεμιστά λουλουδάκια (με κρέμα ή σοκολάτα). Ε.Χ.

596. ΓΙΑΤΙ FREE PALESTINE

Στην Παλαιστίνη της Αθήνας θα βρεις μαζεμένους όλους τους ενεργούς μαχητές του αγώνα, να σχεδιάζουν πρακτικές ανταλλάσσοντας απόψεις, βλέμματα που πετάνε σπίθες κρότου-λάμψης όταν η Παλαιστίνη κερδίζει κάποιο μικρό δίκιο, T-shirts με σφιγμένες γροθιές, απλωμένες σημαίες και παντιέρες, τα τραπέζια της στοάς γεμάτα «αδέλφια», στο κουζινάκι ψήνονται μαγικές νοστιμιές, φαλάφελ, μπάμπα γκανούς, ταμπούλε και φατούς. Τα Εξάρχεια της επανάστασης, τίγκα στο γκράφιτι και με την παλαιστινιακή μαντίλα στον λαιμό, όπως την ξέραμε πριν τα Airbnb (Palestina, Εμμ. Μπενάκη 58). Ε.Ψ.

597. ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΟΛΤΕΣ ΣΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΝΤΑΛΙΚΕΣ

Παραδοσιακό νυχτερινό hideaway για τρανς κορίτσια ή περίπου και για όσους ψάχνουν επιτόπιο fun ή περίπου, η λεωφόρος Αθηνών. Χώνεσαι –καλύτερα με το δικό σου μεταφορικό– ανάμεσα στις παρκαρισμένες νταλίκες κι αφήνεις τη νύχτα να φέρει τη συνέχεια. Κράτα προφυλακτικά. Γ.Ν.

598. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΚΙΤΡΙΝΑ ΤΑΞΙ ΣΧΕΔΟΝ ΣΑΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Μόνο που εδώ δεν τα σταματάς με το χέρι – τα κυνηγάς. Κι αφού μπεις μέσα, σε πέντε λεπτά θα έχεις μάθει τη γνώμη του ταξιτζή για τα πάντα. Και κάπως δεν θα βαρεθείς ποτέ τη διαδρομή. Χ.Μ.

599 Γιατί έχουμε και all-day-bars με χαρακτήρα

Το 2014 άνοιξε ένα μικροσκοπικό μπαράκι σε ένα στενό της Γλυφάδας, ονόματι Charlie. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας σέρβιρε υπέροχο, χειροποίητο glühwein στο χέρι, το οποίο ήταν τότε μια μικρή, ζεστή παρηγοριά. Λίγο μετά την πανδημία το Charlie μεταφέρθηκε, μεταμορφώθηκε, απλώθηκε και ονομάστηκε Charlie Dos: ένα all-day με καφέ, brunch, κρασιά, φοβερά κοκτέιλ, και νόστιμο barfood. Cherry-on-top είναι οι ωραίες μουσικές του και το ιδιαίτερο ντεκόρ του. Πανδώρας 14. Ε.Χ.

600 Γιατί ακόμα ακούμε τον ήχο της λατέρνας

Στην Ερμού, ανάμεσα σε βιτρίνες, πιτσιρικάδες και τουρίστες με

παγωτό στο χέρι, ακούγεται ακόμα η λατέρνα του Σπύρου Ταραπόσου, του τελευταίου λατερνατζή της Αθήνας. Με ένα τριαντάφυλλο στο αυτί, μας μεταφέρει στο «Λατέρνα, φτώχεια και φιλότιμο». Την τέχνη την έμαθε από τον παππού του, Μακεδόνα στην καταγωγή, που του άφησε κληρονομιά τη λατέρνα της δεκαετίας του '40. Από τότε, η ίδια λατέρνα συνεχίζει να τσουλάει βαριά, λίγο παλιά, λίγο πεισματάρα, αλλά πάντα περήφανη. Κ.Κ.

601. ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΛΑΧΑΝΑΓΟΡΑΣ ΤΟΥ ΡΕΝΤΗ

Η πηγή της τροφής σε μαγαζιά που θα ζήλευαν και τα πιο φραγκάτα προάστια, όλα όσα παράγει και όσα εισάγει η πατρίδα μας, τα σπαρταριστά και τα κατεψυγμένα, η γόπα και το χαβιάρι, ο μαϊντανός και η αγκινάρα Ιερουσαλήμ, η πεταλίδα και το στρείδι της Βρετανίας, σε χιλιάδες τετραγωνικά – όπως Αμερική. Με τις σακούλες ολόγουρα, βάζεις την τελεία με μεζεδάκια περιοπής και ΑΑΑ μεθυστικά αποστάγματα στα Μεζεκλίκια (2104820020). Ε.Ψ.

602. ΠΑΡΑΛΙΕΣ ΜΕ ΝΗΝΕΜΙΑ

Λυσομανάει βοριάς; Βουτάς στον Σαρωνικό. Τρελαίνει ο Σιρόκος, πλατς πλουτς στο Πόρτο Ράφτη και τη Δούτσα. Κολπίσκοι και λιμανάκια για όλα τα γούστα, παντός καιρού. Κ.Γ.

603. ΓΙΑ ΤΑ ΜΠΑΡΑΚΙΑ ΤΗΣ ΗΠΙΤΟΥ

Εκεί που πάνε οι 30+something με το πιο σαγηνευτικό τους προφίλ, εκεί όπου όλα μοιάζουν Ευρώπη, με έντονο παριζιάνικο εσάνς. Ακόμη και οι πλανόδιοι μουσικοί μοιάζουν σαν σε ταινία του Γκοντάρ και όχι του Κουστουρίτσα. Ε.Ψ.

604. ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΜΠΡΕΛΕΣ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΖΟΓΓΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Το αγαπημένο έργο με το μοτίβο της ομπρέλας, εκτός από τη Θεσσαλονίκη, υπάρχει και στην Αθήνα, στον σταθμό του μετρό της πλατείας Συντάγματος. Κινητικό έργο με αιωρούμενες ομπρέλες και σκάλες. Παραλλαγή του γλυπτού

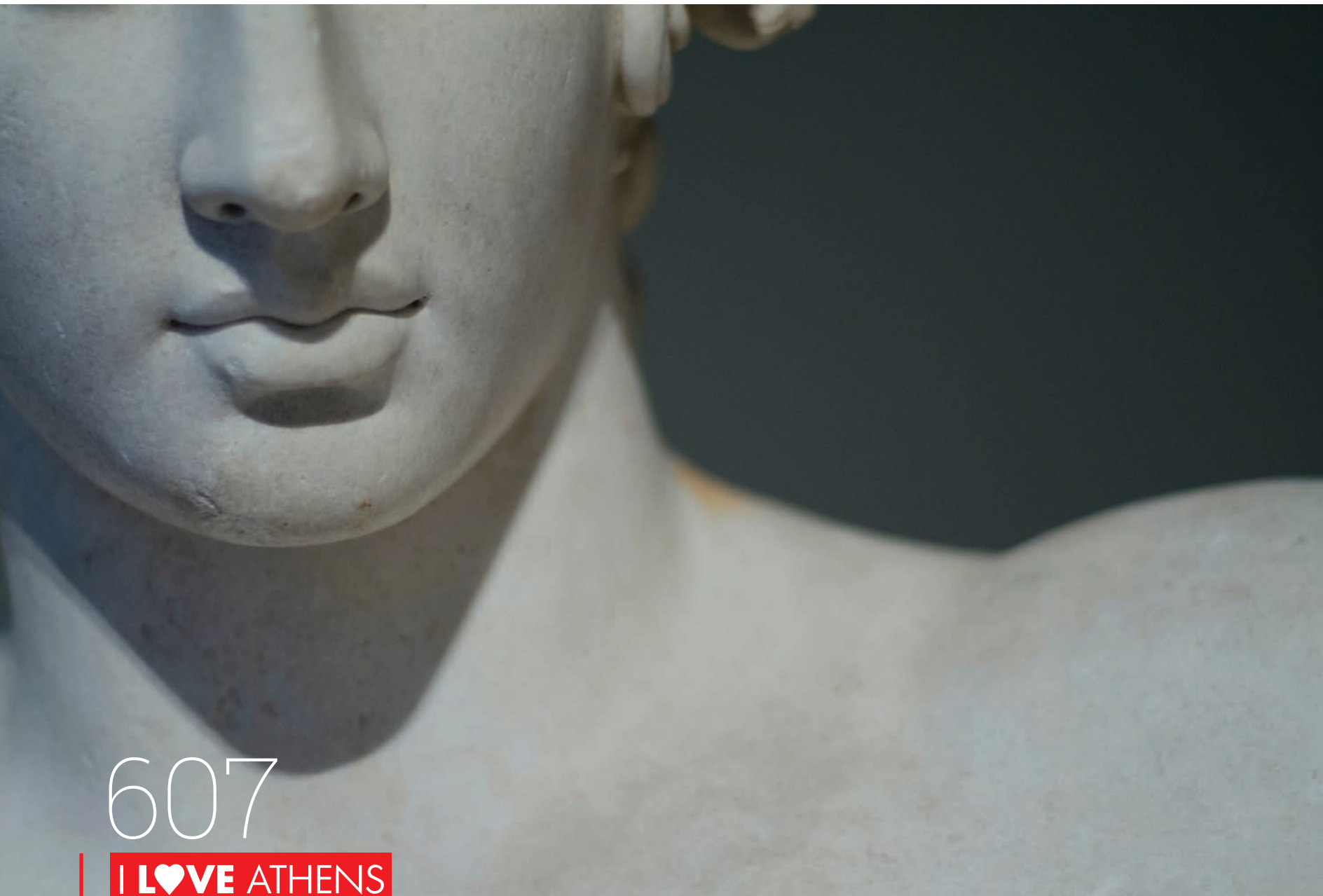
της Θεσσαλονίκης, τοποθετήθηκε το 1998 και στο Ψυχικό, όπου βρίσκεται και το ίδρυμα του Ζογγολόπουλου. Τι είναι αυτό που μας γοητεύει στις ομπρέλες εμάς τους Αθηναίους; Η ξηρασία; Η λειψυδρία; Η λειψανδρία; Η Μαίρη Πόπινς; Γ.Ν.

605. Η ΝΟΣΤΙΜΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΜΑΣ

Ο Βάκχος, το Κατώγι, το Καπηλειό, τα Σκαλάκια, ο Παράδεισος, ο Μπακαλόγατος, το Ψαροκόκαλο, η Κρήτη, η Ήπειρος, το Καστελόριζο, η Ζίτσα, ο Παρνασσός και η Ωραία Πάρος, ο Σύντεκνος, ο Πλάτανος, η Ροδιά, η Λεύκα, οι Μουριές και η Μουριά, ο Μαγγίνας, ο Κορομηλάς και Ζώτος, ο μπαρμπα-Θανάσης και η κυρα-Κούλα, ο Ντελέζος, ο Μόσχος, ο Ράκιος, ο Τατάς, η Μουσουρλού, ο Άγιος και ο Μπαχανέζος... Η ελληνική ταβέρνα είναι η πιο νόστιμη πρόσοψή μας, η παρηγοριά όταν μας προδίδουν τα γκουρμέ, η έξοδος με τη σαγιονάρα, το κουλέρ λοκάλ που θα μας βγάλει πάντα ασπροπρόσωπους στον ξένο. Ε.Ψ.

606. Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ, ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΥ ΦΩΤΙΣΜΟΥ ΣΤΑ ΔΕΝΤΡΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Πεταμένα, σκόρπια φώτα σε μπερδεμένη σειρά, αφημένα πρόχειρα –να τελειώνουμε– πάνω στα δέντρα, τρόπος στολισμού για τον οποίο κανένας δήμαρχος έβερ δεν αντιδρά. Τελικά, δεν πειράζει. Τα ταπεινά, πρόχειρα στολισμένα δέντρα του Συντάγματος κρύβουν μια αθώοτητα, μια αμπαλοσύνη που θυμίζει παιδικό χέρι. Χριστούγεννα είναι. Γλύκανε, μωρή, λίγο. Γ.Ν.

© FOTOFLO, UNSPLASH

607

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Θεοδόση Τάσιου*

Μοιάζει λίγο ρομαντικός ο λόγος που αγαπάω την Αθήνα, αλλά είναι ακριβής. Μου αρέσει γιατί έχει το όνομα της Αθηνάς – αυτής της απίστευτης θεότητας, που είναι η ελληνικότερη του Δωδεκαθέου. Μια ζωντανή γυναίκα, παρθένος, αγωνίστρια, μηχανικός. Γιατί και ο Πλάτων ακόμα αναγνώριζε πως μηχανικός δεν ήταν μόνο ο Ήφαιστος, αλλά και η «σύντεχνος» Αθηνά: Με το σκεπάρνι στο χέρι, να φτιάχνει την Αργώ, τον Δούρειο Ίππο – ό,τι φανταστείτε! Κι ύστερα, πώς να ξεχάσεις τον απίστευτο Κλεισθένη – έναν αριστοκράτη επαναστάτη, που σχεδίασε μια περίπλοκη Δημοκρατία με κάθε λεπτομέρεια.

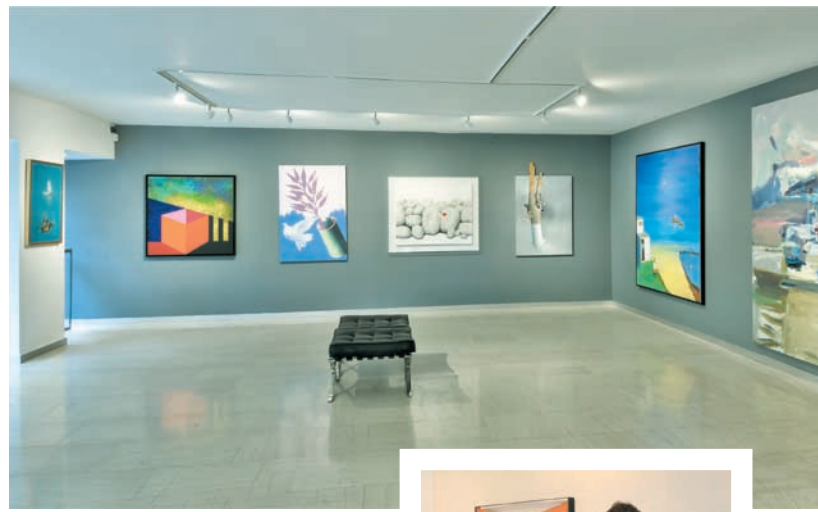
Εγώ, ένα επαρχιωτάκι, προσελκύστηκα από τη μαγεία που είχε η πρωτεύουσα, και ήρθα να δώσω εξετάσεις στη Μαθηματική Σχολή έχοντας στο δεξί χέρι ένα καλαμάρι και μια πένα και στην αριστερή μασχάλη τον βαρύ Α΄ Τόμο της Εγκυκλοπαίδειας του Ελευθερουδάκη, «Αθήναι», γιατί είχε μέσα έναν χάρτη των Αθηνών που θα με βοηθούσε να βρω την οδό Ακαδημίας, όπου βρισκόταν το εξεταστικό κέντρο. Η πρώτη επαφή μου με την Αθήνα ήταν μαγική.

Εν συνεχεία, μην ξεχνάμε ότι η Αθήνα, ενώ συγκέντρωσε έναν δυσανάλογα μεγάλο πληθυσμό, αυτόν τον πληθυσμό τον προστάτεψε και του έδωσε φαί και δουλειά. Αυτά δεν υπογραμμίζονται επαρκώς. Κοιτάμε μόνο το κακό της αστυφιλίας, δεν κοιτάμε τα καλά που μας έφερε, σε έναν κατεστραμμένο φτωχό λαό. Τέλος, η Αττική έχει το δώρο να είναι προφυλαγμένη από τα ακραία καιρικά φαινόμενα. Όλα τα καιρικά συστήματα που έρχονται από δυσμάς ή από ανατολές ξεθυμαίνουν στον δρόμο και φτάνουν σ' εμάς με τη μικρότερη δυνατή ένταση.

Ακόμα, η Αττική έχει εξαιρετικό κλίμα, ειδικά για όσους έχουν την τύχη, σαν κι εμένα, να μη ζουν στο κέντρο των Αθηνών, αλλά στην Πεντέλη, απ' όπου βλέπω την Αθήνα και την καμαρώνω – βλέπω τους λόφους της, τον Σαρωνικό, βλέπω ακόμα και τη Σαλαμίνα και την Αίγινα, που ήσαν το αποκούμπι των αρχαίων Αθηνών τον καιρό του Ξέρξη.

Κι έχω άλλον έναν σημαντικό λόγο να νιώθω Αθηναίος: Διότι ετούτη είναι η πόλη της Αγίας Φιλοθέης, μεγάλη η χάρη της, της μοναδικής εκείνης γυναίκας, της Ρηγούλας του Μπενιζέλου, που έστησε την πρώτη οργανωμένη αντίσταση κατά των Οθωμανών, με τη μεθοδευμένη συλλογική μόρφωση – και μαρτύρησε στις 14 Φεβρουαρίου του 1589. Από το σύνολο αυτών των στοιχείων που παρουσίασα, πώς να μην αγαπήσεις μια τέτοια σπουδαία πόλη;

*Ο Θεοδόσιος Τάσιος είναι ακαδημαϊκός, πολιτικός μηχανικός, αρθρογράφος, συγγραφέας, ιστορικός και φιλόσοφος

SIANTI GALLERY

ΕΝΑΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΧΩΡΟΣ ΤΕΧΝΗΣ

Στην καρδιά της Αθήνας, λίγα βήματα από την Εθνική Πινακοθήκη, η Sianti Gallery προσεγγίζει τη σύγχρονη ελληνική τέχνη με τρόπο ζωντανό, ανοιχτό και ανεπιτήδευτο. Εκθέσεις ζωγραφικής και γλυπτικής συνυπάρχουν με συζητήσεις, ξεναγήσεις, παρουσιάσεις βιβλίων και εκπαιδευτικές δράσεις, δημιουργώντας έναν χώρο συνάντησης γύρω από την τέχνη και τους ανθρώπους της.

Βασιλική και Θεόδωρος Σιαντίς

Τωρινή έκθεση, «Γλυπτικής Εγκώμιον», έως 6 Ιουνίου

Τα τελευταία χρόνια, η γκαλερί στρέφεται όλο και περισσότερο και προς την ψηφιακή αφήγηση, δημιουργώντας πρωτότυπο περιεχόμενο που φέρνει το κοινό πιο κοντά στους καλλιτέχνες, τη διαδικασία και τη σύγχρονη εικαστική σκηνή. Με βλέμμα σύγχρονο αλλά πάντα ανθρώπινο, η Sianti Gallery συνεχίζει να συμμετέχει στον πολιτιστικό ρυθμό της πόλης, αναζητώντας νέους τρόπους ώστε η τέχνη να γίνεται μέρος της καθημερινότητας.

Βασ. Αλεξάνδρου 2
& Νηρηίδων 18
(πίσω από την Εθνική Πινακοθήκη)
2107245432
www.siantigallery.com
FB: Sianti Gallery
IG: siantigallery

adv AV

Με το Ταμείο Ανάκαμψης εμβληματικές αθλητικές εγκαταστάσεις συντηρούνται

Ενεργειακή βελτίωση
& συντήρηση εγκαταστάσεων ΟΑΚΑ

Αποκατάσταση
στεγάστρου ΟΑΚΑ

Ελλάδα 2.0
ΕΘΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΚΑΜΨΗΣ
ΚΑΙ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Με τη χρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης
NextGenerationEU

ΛΟΓΟΙ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑ

608. ΓΙΑΤΙ ΚΑΤΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΑΝΟΙΧΤΟ

Ένα περίπτερο, ένας φούρνος, ένα μαγαζί στη γωνία. Ό,τι ώρα κι αν είναι, κάτι θα βρεθεί. Και κάπως, αυτή η μικρή βεβαιότητα σε σώζει πιο συχνά απ' όσο νομίζεις. Χ.Μ.

609. ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΑΓΕΡΙΚΑ

Τα παλιά μαγειρεία. Μπροστά σου μαγειρεμένος όλος ο Τσελεμεντές και η Χρύσα Παραδείση μαζί, το παστίτσιο της μνήμης, ο μουσακάς που βαριέσαι να κάνεις και τα γεμιστά που φέρνουν το καλοκαίρι μέσα στον χειμώνα, το φρικασέ της άνοιξης και η σκέτη από γιουβέτσι. Το ορεκτικότερο μωσαϊκό και η μνήμη του οικογενειακού τραπέζιού σε πλαστικό κυπελλάκι. Ε.Ψ.

610. ΘΕΑΤΡΟ ΟΠΩΣ WESTEND

Στο θέατρο Παλλάς (Βουκουρεστίου5) πηγαίνεις μια στο τόσο, ό,τι και ν' ανεβάζει, για να νιώθεις και καλά πως έχεις πάει στο Λονδίνο, ενώ είσαι στην Αθήνα. Μ.Ζ.

611. Η ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΣΙΝΑ ΚΑΙ ΣΚΟΥΦΑ

Η οδός Σκουφά αποτελεί ένα ζωντανό αρχιτεκτονικό μουσείο της περιόδου του Μεσοπολέμου. Εκεί, στη γωνία Σκουφά και Σίνα, βρίσκεται η μοντέρνα πολυκατοικία των Κώτσια - Κωνσταντακάτου, η οποία χτίστηκε το 1932 από τον Κωνσταντινουπολίτη αρχιτέκτονα Παναή Μανουηλίδη, σε στιλ Bauhaus. Χαρακτηριστικά τα ερκέρ πλάτους 1,40 μ. και οι εξώστες. Είναι από τις πρώτες αθηναϊκές πολυκατοικίες που κατασκευάστηκαν με το σύστημα της αντιπαροχής. Δ.Φ.

612. ΟΛΗ ΜΕΡΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Από το παλιό «η πόλη που δεν κοιμάται ποτέ» στο «δεν μαζευόμαστε σπíti μας ποτέ». Οι Αθηναίοι βγαίνουν με το πρωί «για ένα καφεδάκι» και γυρνάμε σπítια μας στη 1 το βράδυ, μετά από lunch, dinner και τρία ποτά καπάκι. Ζωάρα! Ν. Γ.

613. ΓΙΑΤΙ ΑΚΟΜΑ ΒΡΙΣΚΕΙΣ ΚΟΥΚΛΕΣ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΤΣΟΛΙΑΔΑΚΙΑ

Αέρας από τουριστική κίνηση της δεκαετίας του '50-'60. Στην Πανδρόσου και στα πέριξ, βρίσκεις κούκλες Μετσοβίτισσες, Σαρακατσάνες, Μυκονιάτισσες, Μακεδονίτισσες και φυσικά Αμαλίες. Από άντρες υπάρ-

χει μόνο ο δοξασμένος Τσολιάς. Όλες με ροδοκόκκινα μάγουλα και πύρινο βλέμμα. Τιμή 40 έως 50 ευρώ. Γ.Ν.

615. ΠΑΝΤΑ ΚΑΤΙ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Η περιφρονημένη Πλατεία Βικτωρίας, μετά από μακριά περίοδο χειμερίας νάρκης, ξαναγεννιέται σχεδόν από τις στάχτες της, με καφέ, μπαρ, γκαλερί και φαγάδικα, αλλά κυρίως με ήπυ καλλιτεχνική πελατεία. Μ.Ζ.

616. ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΕΚΡΩΠΑ, ΕΞΟΜΟΙΩΣΗ ΚΥΘΝΟΥ

Γιατί μόνο στον Κέκρωπα, λίγο πριν την παραλία της Αλθέας, μπορείς να φας θαλασσινά σαν να είσαι στην Κύθνο ή τη Σέριφο. Άσε που παράλληλα έχεις και το προνόμιο να χαζεύεις τις εγκληματικές μικροαστικές ακροβασίες στους απέναντι λόφους, απορώντας πώς αυτό το κομμάτι γης έχει καταλήξει να λειτουργεί ως κάθαρση για την ψυχούλα σου. Α.Π.

617. ΒΙΒΛΙΑ ΠΑΝΤΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Γιατί μπορείς να βρεις βιβλία σε όλες τις γλώσσες του κόσμου, χωρίς να ψάχνεις μέρες και χωρίς να γίνεται ζήτημα. Μ.Ζ.

618. ΓΙΑ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ ΣΕ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Τα ιδιωτικά θεραπευτήρια των βορείων κυρίως προαστίων έχουν πεντακάθαρα εστιατόρια, συνήθως στον τελευταίο τους όροφο, με νόστιμα και υγιεινά πιάτα (γιατί, πώς αλλιώς;) και γενικό πληθυσμό γιατρούς σε μπρέικ. Κι αν πάθεις κάτι, ε, σε νοσοκομείο είσαι. Γ.Ν.

619. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΛΕΩΦΟΡΟ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

Ο καλύτερος δρόμος για να μπερδευτείς με την αρίθμηση. Αρχίζει να μετράει από το 1 κάθε φορά που αλλάζει ο δήμος τον οποίο διασχίζει, αλλά με λίγη προσοχή και τη σωστή πληροφόρηση το πρόβλημα αντιμετωπίζεται. Γ.Κ.

620. ΓΙΑΤΙ ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΝΑΠΕΔΕΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Οι ταπετσέρηδες και η τέχνη τους, που ξέρει να ξαναδίνει ζωή στον καναπέ της γιαγιάς.

621. ΓΙΑ ΤΑ ΦΩΤΑ ΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ ΣΤΗΝ ΠΕΙΡΑΪΚΗ

Γιατί, όση λάμψη και να λείπει από τα στενά της Καλλιπόλης και του Χατζηκυριάκειου, το να βλέπεις τα φώτα των πλοίων που είναι δεμένα στο λιμάνι, γυρνώντας το βράδυ σπíti, βγαίνοντας καμιά βόλτα στην περιοχή ή για κανά γρήγορο τρέξιμο, κάπως σε κάνει να καταλαβαίνεις τον Γιοβάν Τσαούς σαν να ήταν αδερφός σου. Α.Π.

622. PARAGON BREWERY & TAPROOM ΜΠΙΡΕΣ ΑΠΟ ΚΕΙ, ΦΑΓΗΤΟ ΑΠ' ΟΠΟΥ ΘΕΣ

Το πρώτο μικροζυθοποιείο-tap room στα Νότια Προάστια που έφτιαξε μπίρα και τη σέρβιρε επί τόπου το σωτήριο έτος 2022, σε ένα παλιό σιδεράδικο που έγινε σημείο συνεύρεσης. Πας στον πλανήτη Ηλιούπολη, φέρνεις το δικό σου φαγητό ή παραγγέλνεις, αν θες να κάνεις μαμ, κάτι από αλλού. Εκεί θα απολαύσεις κάποια από τις πολλές διαφορετικές draft μπίρες ή κάποιο από τα δεκάδες craft μπουκάλια. Cheers! Δ.Α.

623-627

Γιατί το τρένο του ηλεκτρικού περνάει πάνω από την πόλη

Αν έχεις βγει για ένα χαλαρό ποτό στο Γκάζι, κάποια στιγμή θα σηκώσεις το βλέμμα και θα δεις τον ηλεκτρικό να περνάει πάνω απ' την πόλη. Για λίγα δευτερόλεπτα όλα μπαίνουν σε κάδρο: τα φώτα, οι ταράτσες, οι παρέες που μιλάνε δυνατά από κάτω. Εκείνη τη στιγμή που το τρένο διασχίζει το σκοτάδι πάνω από το Γκάζι έχει κάτι το κινηματογραφικό, σαν σκηνή που έχει ξαναδεί, χωρίς να θυμάσαι πού. Ε.Β.

Για το καφεενδάκι του Κήπου

Γιατί ξέρεις πως μπορείς να αποκαλείσαι αυθεντικός Αθηναίος μόνο όταν μπορείς να δώσεις σαφείς οδηγίες σε κάποιον Γάλλο ή Γερμανό τουρίστα για το ποιο μονοπάτι του Εθνικού Κήπου να ακολουθήσει ώστε να φτάσει στο Καλλιμάρο, το Ζάππειο ή το Προεδρικό. Περίπου την ίδια στιγμή, έχεις πλέον συγχωρέσει το καφεενδάκι του Κήπου για τον μέτριο καφέ που πληρώνεις χρυσό, απλώς και μόνο για να νιώσεις λίγο σαν λόκαλ της Μπελ Επόκ εποχής της πόλης. Α.Π.

Γιατί λατρεύουμε την ιππασία(;)

Σακάκια με άπαιχτη εφαρμογή,

κοψίματα και υφάσματα του ονείρου, χειροποίητες μπότες και κράνη, σέλες για κάθε μορφή ιππασίας και άρωμα από φίνο δέρμα, όλα αυτά που φοράνε και δείχνουν ωραίοι και μοιραίοι στις ιπποδρομίες του Άσκοτ, πλάι σε μεταλλικά κουδούνια για τα πρόβατα, στο πιο παράξενο μαγαζί της Αθηνάς, εδώ που πάνε χέρι οι Αμαζόνες με την Αστέρω τη βοσκοπούλα (Μομπσο, Αθηνάς 33, 2103230670). Ε.Ψ.

Για τις αλλαγές βάρδιας στους δρόμους της πόλης

Το Εσπρεσάκι, πίσω από το Ιπποκράτειο, όταν η νύχτα είναι μεγάλη. Απέναντι, η πόρτα του νοσοκομείου ανοίγει ξανά και ξανά. Βγαίνουν νοσηλευτές και γιατροί, ένας ένας ή σε μικρές ομάδες. Κρατάνε καφέδες στο χέρι, σακίδια στον ώμο και την κούραση ακόμα πάνω τους. Οι δύο κόσμοι δεν μπλέκονται. Κι όμως μοιράζονται τον ίδιο δρόμο. Από τη μία η νύχτα που ξεκινάει. Από την άλλη η νύχτα που μόλις τελείωσε. Ε.Β.

Bar 56

Δεν είναι απλώς και μόνο για να και το «κρυμμένο» μπαρ στα σκαλοπάτια της Πλουτάρχου, που εδώ και 38 χρόνια σερβίρει τα πιο δυσεύρετα ούσκι και παίζει επιλεγμένη τζαζ. Δ.Α.

608-627

614 Ο δρόμος για να πάθεις σύγχυση

Η Σίνα ή αλλιώς «η οδός με τα χίλια πρόσωπα». Αλλάζει όνομα σχεδόν ανά τετράγωνο (δεν διαθέτει κι άπειρα) και μας μπερδεύει όλους. Χαμηλά ξεκινάει ως Χρήστου Δαδά, μετατρέπεται για λίγο σε Εδουάρδου Δω, μετά γίνεται η Σίνα που ξέρεις και, άμα αντέξεις την ανηφόρα, πρέπει να τη λες Δαφνομήλη. Μ.Α.

ΕΥΔΑΠ: 100 χρόνια καθαρό νερό

Υλοποίηση έργων στρατηγικής σημασίας για το περιβάλλον και τη δημόσια υγεία

Υπάρχουν πολλές πλευρές μιας πόλης που μένουν αθέατες, παρότι καθορίζουν την καθημερινότητα εκατομμυρίων ανθρώπων. Οι υποδομές νερού είναι μία από αυτές. Και στην Αθήνα, η ιστορία τους είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ιστορία της ΕΥΔΑΠ.

Το 2025 συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από τη δημιουργία της Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων (ΑΕΕΥ), του οργανισμού που αποτέλεσε τη βάση για τη σημερινή ΕΥΔΑΠ. Έναν αιώνα πριν, η Αθήνα έκανε τα πρώτα μεγάλα βήματα για την επίλυση του υδροδοτικού της προβλήματος, μέσα από τη σύμβαση μεταξύ του ελληνικού Δημοσίου, της αμερικανικής εταιρείας ULEN και της Τράπεζας Αθηνών για την κατασκευή και λειτουργία των έργων ύδρευσης της πρωτεύουσας. Από τότε μέχρι σήμερα, η εξέλιξη της πόλης και η εξέλιξη των υποδομών νερού προχωρούν παράλληλα.

Το 1926 ξεκίνησαν οι εργασίες της σήραγγας Μπογιατίου, ενός έργου που αποτέλεσε την αφετηρία για μια σειρά μεγάλων υποδομών που διαμόρφωσαν τη σύγχρονη Αθήνα. Το 1931 κατασκευάστηκε η πρώτη Μονάδα Επεξεργασίας Νερού στο Γαλάτσι, ενώ τις επόμενες δεκαετίες το υδροδοτικό σύστημα της Αττικής ενισχύθηκε με κομβικά έργα, όπως η αξιοποίηση της λίμνης Υλίκης και αργότερα του φράγματος του Μόρνου, που έως σήμερα αποτελεί τη βασική πηγή υδροληψίας της Αττικής.

Το 1980 ιδρύεται επίσημα η ΕΥΔΑΠ, μέσα από τη συγχώνευση της ΕΕΥ και του Οργανισμού Αποχέτευσης Πρωτεύουσας, σηματοδοτώντας μια νέα εποχή για τις υποδομές ύδρευσης και αποχέτευσης της Πρωτεύουσας. Στα χρόνια που ακολούθησαν, η ΕΥΔΑΠ υλοποίησε έργα στρατηγικής σημασίας για το περιβάλλον και τη δημόσια υγεία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το Κέντρο Επεξεργασίας Λυμάτων Ψυτάλλειας, το οποίο ξεκίνησε τη λειτουργία του το 1995 και αποτελεί σήμερα ένα από τα μεγαλύτερα εργοστάσια επεξεργασίας λυμάτων στην Ευρώπη, επιτυγχάνοντας απομάκρυνση ρυπαντικού φορτίου κατά 95%.

Σήμερα, η ΕΥΔΑΠ συνεχίζει να επενδύει στο μέλλον της πόλης, με έμφαση στον ψηφιακό μετασχηματισμό, τις «έξυπνες» υποδομές και τη βιώσιμη διαχείριση των υδάτινων πόρων. Η εγκατάσταση εκατοντάδων χιλιάδων νέων υδρομετρητών και smartmeters, τα μεγάλα έργα αποχέτευσης στην Ανατολική Αττική, καθώς και η ενίσχυση των δικτύων ύδρευσης και αποχέτευσης, αποτελούν μέρος ενός μακροπρόθεσμου σχεδιασμού που απαντά στις σύγχρονες ανάγκες μιας μεγάλης ευρωπαϊκής μητρόπολης.

Παράλληλα, μέσα από την πλατφόρμα ependioustonero.gr οι πολίτες μπορούν να ενημερώνονται για τα έργα που υλοποιούνται στην περιοχή τους, ενισχύοντας τη διαφάνεια και τη σύνδεση της ΕΥΔΑΠ με την κοινωνία.

Γιατί οι πόλεις που αγαπάμε δεν χτίζονται μόνο πάνω στην ιστορία τους. Χτίζονται πάνω σε υποδομές που εξελίσσονται διαρκώς, στηρίζουν την καθημερινότητα και δημιουργούν τις προϋποθέσεις για ένα βιώσιμο μέλλον. Και εδώ και 100 χρόνια, η ΕΥΔΑΠ αποτελεί μέρος αυτής της διαδρομής.

Επισκευές στο παλιό δίκτυο ύδρευσης, 1926.

Σήμερα, η ΕΥΔΑΠ συνεχίζει να επενδύει στο μέλλον της πόλης, με έμφαση στον ψηφιακό μετασχηματισμό, τις «έξυπνες» υποδομές και τη βιώσιμη διαχείριση των υδάτινων πόρων.

Το Τεχνικό Τμήμα της Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Υδάτων στον Πειραιά.

ΠΗΓΗ ΦΩΤΟ: ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΔΑΠ

628. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΑΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥΣ

Τη λένε πλατεία Αμερικής, αλλά την αγαπάμε γιατί κάποτε την έλεγαν πλατεία Αγάμων. Φόρος τιμής στους ορκισμένους εργένηδες, που είχαν εδώ το δικό τους στέκι-καφενεδάκι. Ε.Ψ.

629. ΓΙΑΤΙ ΠΑΜΕ ΓΙΑ ΨΑΡΙ ΣΤΗ ΝΟ ΜΑΝ'S LAND

Ο Ταύρος κρύβει στα κουφάρια των παλιών βιομηχανιών, που πια στέκουν σαν ερωτηματικά, βυρσοδεψεία, κεραμοποιείες και χυμοποιείες μεταμορφωμένες σε παλιά κουφάρια. Εδώ γεννήθηκαν τα παγωτά ΑΣΤΥ, τα μοκασίνια ΕΛΒΙΣ και τα νήματα ΒΙΕΡ, προϊόντα μιας εποχής παιδικής, που δεν πρόλαβε την παγκοσμιοποίηση. Πλάι στον λευκό, ασβεστωμένο τοίχο που διατρέχει για ένα ολόκληρο τετράγωνο το Γραφείο Διαχείρισης Φαρμάκων του Κράτους, κάτι σαν Κεντρική Φαρμακαποθήκη, ο Μόσχος είναι η λαϊκή ψαροκατάσταση, όπως την ονειρεύεσαι, με μαρίδα, φέτα και ρετσίνα (Δ. Ειρήνης 19, 2103466355). Ε.Ψ.

630. ΓΙΑ ΤΑ ΣΠΟΥΚΙ, ΧΟΡΤΑΡΙΑΣΜΕΝΑ, ΕΡΕΙΩΜΕΝΑ ΚΤΙΡΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

Τέλεια για φωτογράφιση meta και, βέβαια, locations για νέους Έλληνες σκηνοθέτες. Γ.Ν.

631. ΟΙ ΑΣΤΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Ιστορίες «των παλιών», ότι σχεδόν σε κάθε οικόπεδο του κέντρου κάποτε βρισκόνταν κάποιοι βασιλικοί σταύλοι (η αλήθεια είναι ότι μόνο στο Attica υπήρχαν). Αλλά είναι ωραίο να φανταζόμαστε άλογα στο κέντρο της πόλης. Δ.Φ.

632. ΟΙ ΜΕΤΑΛΛΙΚΕΣ ΠΕΖΟΓΕΦΥΡΕΣ

Στις γραμμές των τρένων, απ' όπου χαζεύεις τους συρμούς να περνούν σαν παιδικό τρενάκι.

633. ΟΙ ΕΚΚΩΦΑΝΤΙΚΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ

Αφίσες και γκράφιτι που αποπνέουν ζωντάνια, πρωτοτυπία σκέψης, μη ξύλινη γλώσσα, χαβαλέ και ανιδιοτέλεια. Ίσως όχι «τέχνη», αλλά δεν μπορείς να τα έχεις κι όλα. Δ.Φ.

634. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΗΣ ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜΣ

Ψάχνοντας το πατρικό της Αλίκης Βουγιουκλάκη και το κτίριο της Φίνος Φιλμς, ανάμεσα σε παλιές ΕΒΓΕΣ, ξεχασμένα ψιλικατζίδικα, παππουδίστικους καφενέδες και παιδάκια σε όλα τα χρώματα της Benetton που στριγγλίζουν παίζοντας στην πλατεία του Αγίου Παύλου, στην πάνω πλευρά του Μεταξουργείου, όσο ακόμη την αφήνουν στην ησυχία της οι πιάτσες της διασκέδασης. Ε.Ψ.

636

© ΑΡΓΥΡΗΣ ΛΙΟΣΗΣ

Σε είδα στα σκαλάκια του Αγίου Νικολάου

Βράδυ στην Ασκληπιού στο ύψος του Αγίου Νικολάου, τα μπαράκια κολλητά το ένα δίπλα στο άλλο δημιουργούν μια άλλη «χώρα». Πρώτη στάση το Κnavε (Ασκληπιού 22), σχεδόν απέναντι το Μπαρ Φάλαινα (στο 39), ακριβώς δίπλα το Nabokov (στο 41), ακολουθεί το Υποβρύχιο (στο 53) και κάπως έτσι έφτασες στη Στέπα (στο 61) και στα σκαλάκια του Αγίου Νικολάου. Εκεί που καταλήγουν όλοι στο τέλος της βραδιάς, ψάχνοντας ταξί για να γυρίσουν σπίτι. Ε.Β.

637. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΙΝΑΤ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΛΕΙΩ

Παρότι το Μέγαρο Μαξίμου δεν θα φτάσει ποτέ κοντά στο να αγγίξει το μυθικό στάτους του Λευκού Οίκου, της Downing Street και του Élysée, ο Πίνατ και η Κλειώ αποτελούν τα πιο κοινά οικίσματα κυβερνητικά κατοικίδια της καταγεγραμμένης ιστορίας, έτσι, επειδή το λέμε εμείς. Α.Π.

638. ΓΙΑ ΤΟ ΦΙΛΟΞΕΝΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Εκθέσεις, βόλτες, μπαλ ντ' ανφάν, εκδηλώσεις, γιορτές βιβλίου, οικογένειες, ποδήλατα, μοναχικές φιγούρες τις νύχτες ανάμεσα σε δέντρα, μπάλονια, τουρίστες, επιδείξεις μόδας. Ένας χώρος που αλλάζει χρήση, αλλά μένει ίδιος. Χ.Μ.

639. ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΕΣ ΤΗΣ Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Αν ψάχνεις την πιο χαμηλή δόμηση και τις ομορφότερες ολάνθιστες μονοκατοικίες της πόλης, όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη Νέα Φιλαδέλφεια. Μπόνους, οι προσφυγικές πολυκατοικίες του Α. Κωνσταντινίδη, τα Bauhaus απομεινάρια των κλωστηρίων Τεγόπουλου και της εριουργίας Μπριτάννια, τα σπίτια εκλεκτικιστικού

στιλ, μοναδικές αρχιτεκτονικές της δεκαετίας του '50 και του '60, η ζωή των καφέ της Δεκελείας, κάτω από τη δροσιά των κυπαρισσιών. Και πάνω απ' όλα, το Άλσος, 500 στρέμματα πεύκα και μια λίμνη τοπίου ευρωπαϊκού, κάποτε εδώ φύτεψε το 1914 το πρώτο δέντρο η βασίλισσα Σοφία. Ε.Ψ.

640. ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΓΡΑΜΜΕΝΕΣ ΜΕ GREEKLISH

Όπως: Ομονοία.

641. ΟΙ AFTER ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ ΣΤΗ ΜΥΡΤΙΑ

Στη Νέα Σμύρνη. Είτε με μερέντα είτε με μέλι και κανέλα, είναι αφράτοι, τρέλα. Δ.Α.

642. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΙΟ ΑΛΛΟΥΜ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΔΙΟΝΥΣΙΑΣΜΟ

Μια μεγάλη ψησταριά, ένας πάγκος, ένα αυτοσχέδιο μπαράκι, μια ομπρέλα θαλάσσης, λουλουδικά. Όλα φτιαγμένα από υλικά παράταιρα, από τα πεταμένα κι άχρηστα. Ξύλινα τραπέζια, παράταιρα και αυτοσχέδια, εικονισματα με πλαστικά λουλουδικά, άλλη μια ομπρέλα θαλάσσης δεμένη με σχοινιά στο δέντρο, πλάι τέντα κανονική, παραδίπλα ένα νάιλον. Η παλιά παράγκα του Καραγκιόζη, μια μνήμη από τα σκηνικά του Μίνου Αργυράκη για την «Πορνογραφία» του Χατζιδάκι, στον Γαρούφο, μπροστά στο ΠΛΥΦΑ. Σουβλάκια και συκωταριά λαδορίγανη, караόκε και χόες τσίκνας στον ουρανό, με τον Μυθριδάτη να ενορχηστρώνει τον πιο αλαλούμ αθηναϊκό διονυσιασμό (Κορυτσάς 48, Βοτανικός, 2103466041). Ε.Ψ.

635

Η βραδινή ξενάγηση κοινού του Κέντρου Επισκεπτών Θησείου στο Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών

Θα δεις τα άστρα και τον ουρανό σφοντύλι. Κυριολεκτικά. Δ.Α.

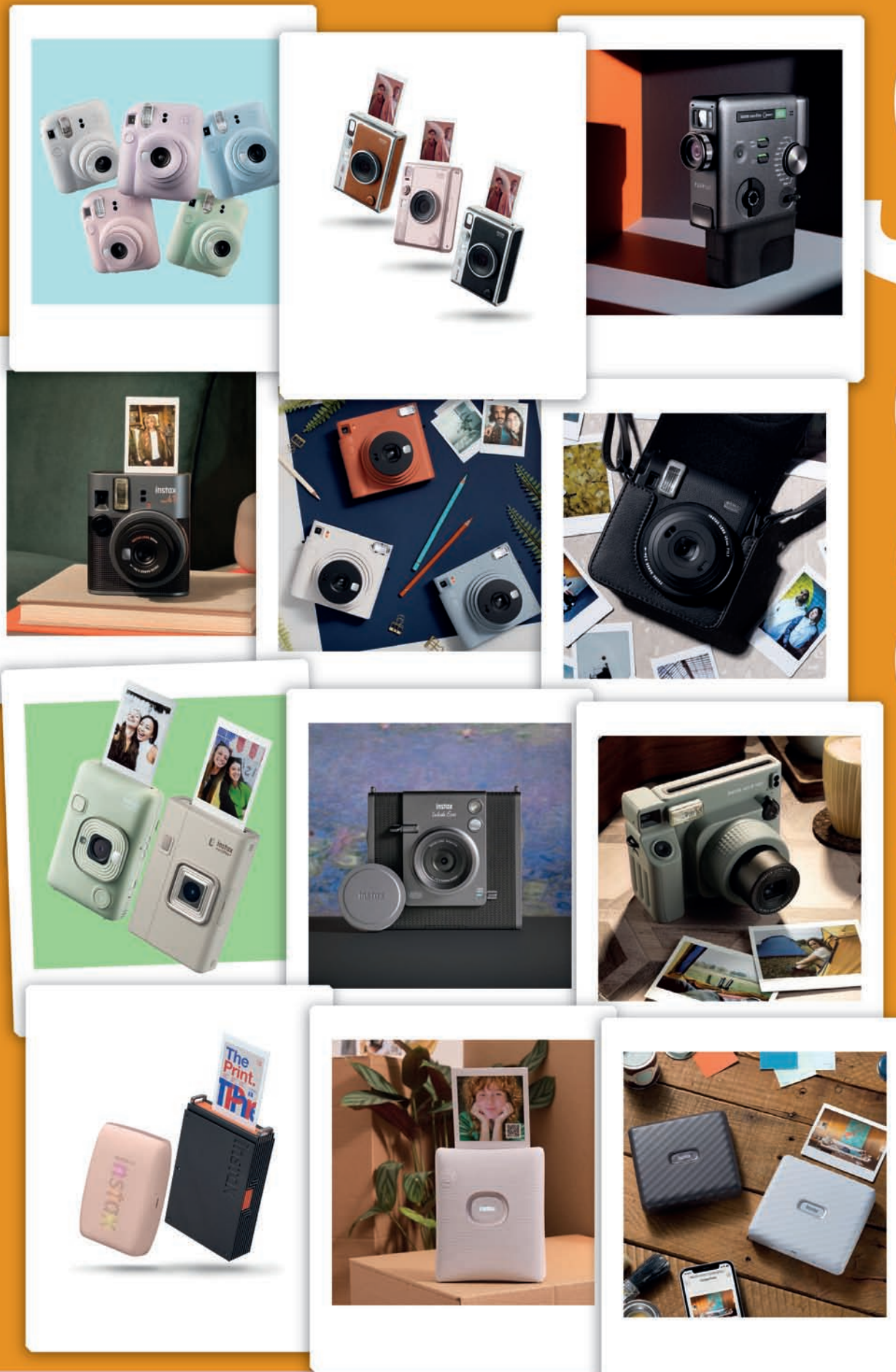
FUJIFILM

instax

System

mini | SQUARE | WIDE

mini 12 / mini Evo / mini Evo Cinema / mini 41 / SQ1 / mini 99 / mini LiPlay / mini LiPlay+
WIDE Evo / WIDE 400 / mini Link 3 / mini Link+ / SQUARE Link / Link WIDE

ARTEMIS 1932

follow us on   as "Fujifilm Hellas" | www.fujifilm.gr

FUJIFILM HELLAS A.E.

643. DA CARO, ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΚΟΛΩΝΑΚΙΟΥ

Στον πεζόδρομο της Τσαλάκωφ, πάνω στην πλατεία Κολωνακίου, το καφέ που άνοιξε πριν 36 χρόνια ο Στάθης και η Όλγα Χριστοδουλοπούλου, με τις μπαμποudένιες πράσινες καρέκλες και τον πράσινο μαρμάρινο πάγκο, παραμένει ένα από τα πιο εμβληματικά τοπία όχι μόνο μιας γειτονιάς, αλλά ολόκληρης της πόλης. Με τα εγκαίνιά του το 1990, φέρνει νέα ήθη κι έθιμα στην κουλτούρα του καφέ. Λανσάρει την έννοια του espresso bar και του barista, σερβίρει το πρώτο (δικής του έμπνευσης) freddo, εξοστρακίζοντας τον μέχρι τότε δημοφιλή ελληνικό φραπέ, προσφέρει ολόφρεσκα ιταλικά πανίνι με μοτσαρέλα και σολομό, και φυσικά εγκαινιάζει το self service. Παρά το γεγονός ότι από την πρώτη στιγμή το Da Caro, ως χώρος και ως στιλ, υπηρέτησε έναν ισχυρό συμβολισμό, το τέλος του κολωνακιώτικου συντηρητισμού και την αρχή μιας Νέας Τάξης Πραγμάτων, φιλοξενώντας στις καρέκλες του από πρωθυπουργούς μέχρι αμφιλεγόμενους ιδιοκτήτες ΠΑΕ και επιχειρηματίες, το ίδιο το καφενείο παρέμεινε ουδέτερο και φιλόξενο, αγκαλιάζοντας τους πάντες με την ίδια θέρμη. Στις λίγες καρέκλες του έχουν συνυπάρξει κατά καιρούς μοντέλα και επιχειρηματίες, μακίνες της τέχνης και πωλήτριες, λαμπεροί σταρ και αμφιλεγόμενα σαξές στόρι. Σε κανένα σημείο της Αθήνας δεν αποτυπώθηκε με τόση πιστότητα η τρέλα, η άνοδος και η πτώση του lifestyle των 90s και οοs, όσο στον πεζόδρομο του Da Caro. Ένα μόνο παραμένει σταθερό και αναλλοίωτο: το καπουτσίνο του. Τσακάλωφ 1. Σ.Π.

644 Το magic bus Κολωνακίου

Το οδο αποτελεί τρανή απόδειξη ότι τα λεωφορεία δεν είναι μόνο για τον λαό, αλλά και για το Κολωνάκι. Είναι η γραμμή που ξεκινάει από την Ακαδημίας, διασχίζει όλη την καρδιά του Κολωνακίου και στη συνέχεια κάνει τον γύρω του Λυκαβηττού. Σχεδόν άδειο τις περισσότερες ώρες, απόλυτα γαλήνιο, εκτός κι αν πετύχεις ροκά οδηγό, με αδυναμία στους Rolling Stones ή στις Τρύπες. Συναντάς: μαμάδες και μαθητούδια από τα γύρω σχολεία, με κράνη στο κεφάλι, πατίνια, σκέιτ ή ποδηλατάκια, τουρίστες που ανεβαίνουν στον Λυκαβηττό, κυρίες με μοβ μαλλιά και πέρλες στον λαιμό, άλλες κομψές ώριμες με αυθεντικές βίνταζ Hermes, γιατρούς που πάνε στα ιατρεία της Πατριάρχου Ιωακείμ, αλλά και υπέροχες μαύρες κυρίες από τις χώρες της Υποσαχάριας Αφρικής, με πολύχρωμα τιρμπάν και περιποιημένα μαλλιά, που μιλάνε ακατάπαυστα αλλά διακριτικά στο τηλέφωνα σε άψογα σουαχίλι. Με δυο λόγια, ένα λεωφορείο ιδανικό αν κάποιος θέλει να κάνει κοινωνιοψυχολογικές αναλύσεις. Σ.Π.

645-674

I LOVE ATHENS
**Αγαπώ, αγαπώ την Αθήνα...
Της Μυρτώς Κοντοβά***

1. Γιατί με παρηγορεί. Οι λακκούβες στους δρόμους είναι πιο βαθιές από τα παιδικά μου τραύματα.

2. Γιατί την έχω περπατήσει ξυπόλυτη, με τις γόβες στο χέρι. Και θα το ξανάκανα. Και δεν είμαι η μόνη.

3. Γιατί μου μαθαίνει παρκούρ. Ζιγκ-ζαγκ μέσα από τραπεζοκαθίσματα, άλματα ξυστά από πατίνια, ισορροπία σε πλάκες που κουνιούνται, ελιγμοί σε μπάτζα και πορτοκαλί δίχτυα περίφραξης, τριπλούν πάνω απ' τα χαντάκια της οπτικής ίνας, γλιστρήματα αίλουρου γύρω από καφάσια που φυλάνε θέσεις πάρκινγκ, σλάλομ ανάμεσα σε ξεχειλισμένους κάδους που βρομοκοπάνε ελληνικό καλοκαίρι.

4. Για τη Στέγη και τα street πάρτι της. All we have is wor(l)ds.

5. Γιατί ηρεμώ όταν ακούω το σκουπιδιάρικο να αδειάζει τους κάδους μέσα στη νύχτα. Ο διαλογισμός του Αθηναίου.

6. Για το Γκάζι, όπου γυρίσαμε τα «Υπέροχα πλάσματα» και για λίγο ένιωσα ότι όλα αυτά που φαντάζομαι χωράνε στ' αλήθεια κάπου. Άσχετο. Πότε το Γκάζι έγινε Μπουρνάζι;

7. Για το Ηρώδειο. Εκεί όπου το πνεύμα, η ιστορία και η τέχνη βρήκαν το απόλυτο ύψος. Και ο Σάκης Ρουβάς το απόλυτο πάρκινγκ.

8. Γιατί είναι σκληρή καργιόλα. Άντεξε όλα τα οράματα όλων των δημάρχων της.

9. Γιατί οι ταξιτζήδες της πόλης είναι μύστες. Διδάσκουν ζωή, Παΐσιο, κρυπτονομίσματα, ποιος κινεί τα νήματα στους αεροψεκασμούς, τι μας κρύβουν για τη Νέα Τάξη Πραγμάτων και γιατί γίνονται κόκκινα όλα τα φανάρια ταυτόχρονα. Κι αν κολλήσεις στην Κηφισιάς, παίζει να σου διαβάσουν και το χέρι.

10. Για τη Ράτκα – έχω κλέψει ένα μικρό σταχτοδοχείο. Συγγνώμη.

11. Για το Zoo, το Soul, το Pop, το Χοροστάσιο, το Σκουφάκι, το Guyu, το Folie. Όποιος ξέρει ξέρει.

12. Για τις κυλιόμενες του Attica. Κάποτε ανεβοκατέβηκα ασταμάτητα μια ολόκληρη μέρα πλαντάζοντας για μάπα γκομενικό. Κατέληξα με το πρώτο μου Zadig & Voltaire παλτό. Γλίτωσα τη συνεδρία.

13. Γιατί έζησαν εδώ ο Δουκιανός Κηλαηδόνης και ο Διονύσης Σαββόπουλος.

14. Γιατί με ανέθρεψε με Σταμάτη Γαρδέλη και «Trainspotting», με τάισε Goody's και σουσί, Κιτσερέλα και Δευτέρη Βογιατζή, μου έπαιξε μουσικές, με χόρεψε, με κούρεψε, μου έκανε ανταύγειες και ψυχοθεραπεία. Χωρίς, φυσικά, να ρωτήσει αν ήμουν έτοιμη. Δεν ήμουν. Ήμουν. Δεν ήμουν. Ήμουν. Ήμουν. Δεν ήμουν.

15. Γιατί είναι διπολική. Στο ένα πεζοδρόμιο σουβλίζει αρνιά, στο άλλο χτίζει ουρανοξύστες.

16. Για τη σταδιακή μετατόπιση της κουλτούρας της. Παραγγέλνεις νο-μελέτα, manitarítsa, plant based burger. Σ' τα φέρνουν. Δεν είναι τάση. Είναι στάση.

17. Γιατί μου πουλάει ξεδιάντροπα τέσσερα ευρώ τον take away καφέ στην Παγκρατάρα και παίρνω πρωί-απόγευμα.

18. Για τα viral κομμωτήρια όπου ακούς Gen Z διαλόγους:
–Πού θα πας Πάσχα;
–Ρέθυμνο, εσύ;
–Πολωνία.
–Εκεί δεν είναι το χωριό του Αϊ-Βασίλη;
–Όχι, ρε, εκεί είναι το Άου-σβιτς.
–Α, οκέι.

19. Για τις supercalifragilis ticexpialidocious γυναίκες

της. Που μεγάλωσαν αλλιώς και έγιναν κάτι άλλο. Που δεν περίμεναν να τους δοθεί χώρος και τον πήραν. Που ζουν κι επιβιώνουν μέσα σε πλαίσια που δεν είναι δίκαια και τα αλλάζουν λίγο λίγο. Που δεν εξηγούν τα αυτονόητα. Που έχουν νεύρο, επιμονή και μνήμη. Είναι φίλες μου. Είναι η πόλη.

20. Για το Κέντρο Πολιτισμού Σταύρος Νιάρχος. (Όταν ήταν ιππόδρομος, ένα πρωί είδα ένα λευκό άλογο να καλπάζει ξέφρενα προς τη Θησέως. Τους το είχε σκάσει. Το πιάσανε.)

21. Για την Ταράτσα του Φοίβου στην Ιερά Οδό. Για τον ίδιο τον Φοίβο.

22. Για το τρεντ των βιβλιοπωλείων-καφέ. Κάνε μια βόλτα στο παλιό αρχοντικό σπίτι, στο μυστικό δρομάκι της Ρ. Φεραίου στην Καλλιθέα. Booking Hill. Με ευχαριστείς μετά.

23. Για την ATHENS VOICE. Ήμουν εκεί από τότε που στριφογύριζε ακόμα στο μυαλό του μπαμπά της. Και, κάπως, ακόμα είμαι.

24. Γιατί κάθε άνοιξη μυρίζουν οι νεραντζιές πιο πολύ από τα σκουπίδια.

25. Γιατί με κάνει να νιώθω Παριζιάνα κάθε μήνα που πληρώνω το νοίκι.

26. Γιατί «είναι το νέο Βερολίνο». Γελάσαμε κι απόψε.

27. Γιατί έχω Athens Syndrome. Κάτι σαν Stockholm Syndrome, αλλά εδώ είναι πιο πλούσιο: σε βασανίζει ολόκληρη η πόλη.

28. Γιατί μιλάω γι' αυτήν σαν πρώην που δεν ξεπέρασα ποτέ και δεν υπάρχει χειρουργείο που μπορεί να τη βγάλει απ' την καρδιά μου. Κι αν υπήρχε, θα έκλεινα το ραντεβού και δεν θα πήγαινα ποτέ.

29. Γιατί, άμα κατέβεις τη Συγγρού, βγαίνεις στη θάλασσα.

30. Γιατί τα ήσυχα βράδια ανάβει σαν μεγάλο καράβι.

*Η Μυρτώ Κοντοβά είναι δημοσιογράφος/σεναριογράφος/συγγραφέας/στιχουργός

675 Για τους πλανόδιους λαχειοπώλες που σου πουλάνε λίγη τύχη στο πεζοδρόμιο

Με μια φράση, ένα χαμόγελο, ένα «πάρε ένα, δεν ξέρεις». Δεν παίρνεις πάντα, αλλά για ένα δευτερόλεπτο το σκέφτεσαι. Κι αυτό αρκεί. **Χ.Μ.**

676. ΓΙΑΤΙ ΛΕΣ «ΔΕΝ ΘΑ ΒΓΩ ΣΗΜΕΡΑ» ΚΑΙ ΒΓΑΙΝΕΙΣ

Γιατί τέτοιος είσαι.

677. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΕΪΤΕΡΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Έξω από το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά μπεινοβγαίνουν ηθοποιοί, σκηνοθέτες, καλλιτέχνες και... σκέιτερς! Ναι, οι πραγματικοί θαμώνες αυτού του μέρους είναι οι πιτσιρικάδες με τα σκέιτ, που από το απόγευμα και μετά τσουλάνε με μαεστρία στα μάρμαρα του εξωτερικού χώρου. Λίγο πριν χτυπήσει το τρίτο κουδούνι, παρατήρησέ τους. Αδύνατοι, αεικίνητοι, με χαχόλικα ρούχα και τη σιγουριά ότι ο χώρος τούς ανήκει. **Ε.Β.**

678. ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ ΝΕΟΚΛΑΣΙΚΑ ΣΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΑΓΚΡΑΤΙ

Ανάμεσα σε πολυκατοικίες και πινακίδες, ξεπροβάλλουν ξαφνικά – μπαλκόνια με σίδερα, γύψινα, ξεθωριασμένα χρώματα. Κάποια ανακαινισμένα, κάποια μισοερειπωμένα, όλα με μια ιστορία που δεν λέγεται εύκολα. Σαν να κρατάνε κάτι από μια άλλη Αθήνα, πιο ήσυχη, που υπάρχει ακόμα – αν ξέρεις πού να κοιτάξεις. **Χ.Μ.**

679. Η ΛΙΜΝΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΞΕΔΙΨΑΕΙ

Του Μαραθώνα, στο Καλέντζι Αττικής. Μεγάλη έκπληξη: στη βάση του φράγματος, αν καταφέρετε να κατεβείτε, υπάρχει αρχαιοελληνικός ναός, χτισμένος όμως το '30! **Δ.Φ.**

680. Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ

«Μην πετάτε τα χαρτιά στη λεκάνη. Έχει πρόβλημα η αποχέτευση». Τη συναντάμε παντού – ακόμα και στα πιο φουτουρο-design WC. Γραμμένη στο χέρι, με στιλό BIC, και κολλημένη στραβά με σελοτέιπ στο πλακάκι. Είναι όλη η Ελλάδα και τα δημόσια έργα της, με 10 λέξεις. **Γ.Ν.**

681. ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΦΕ ΜΕ ΘΕΑ ΤΑ ΓΙΟΤ ΣΤΟ ΦΑΛΗΡΟ

Στο **Cruiser**, το **Breeze** ή το **Boho Sea** στη Μαρίνα του Φλοίσβου μπορείς να πιεις τον καφέ σου χαζεύοντας γιοτ και θαλαμηγούς κάποιου Σαουδάραβα πρίγκιπα, και η ζωή μοιάζει πιο κινηματογραφική. Ένα καπουτσίνο με έστρα δόση χλιδής, παρακαλώ. **Ε.Α.**

682. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΟ ΚΡΥΦΗ ΨΑΡΟΤΑΒΕΡΝΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Στα δεξιά σου κατηφορίζοντας την Ιερά Οδό, ένα μικρό στενάκι σε οδηγεί στον ΠΟΝ. Ο ναύτης της βάρδιας θα σου ζητήσει ταυτότητα. Η καγκελόπορτα ανοίγει και μπροστά σου απλώνεται εντυπωσιακή μια απέραντη απεραντοσύνη, μια αλάνα ως εκεί που φτάνει το μάτι, στον Προμηθευτικό Οργανισμό Ναυτικού. Μια ανθισμένη βάρκα, ένα υπαίθριο σκάκι, από πάνω το φεγγάρι και μπροστά σου τα φώτα της πιο κρυφής ψαροταβέρνας στην πόλη. Σαν τοπίο του Βιμ Βέντερς με άρωμα από χταποδάκι στα κάρβουνα (*Δαγουδέρα, Ιερά Οδός 102Α, Π.Ο.Ν. 2104410059*). **Ε.Ψ.**

683. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΘΟΚΟΜΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ ΣΤΗΝ ΚΗΦΙΣΙΑ

Σαν μικρή εκδρομή «έξω από το κέντρο». Ανεβαίνεις στα βόρεια της πόλης, μπαίνεις στον τεράστιο κήπο της έκθεσης, λουλούδια παντού, χρώματα, κόσμος που χαζεύει. Φεύγεις με έναν φίκο τουλάχιστον και φακελάκια με σποράκια, να φυτέψεις στο μπαλκόνι σου. **Χ.Μ.**

684. ΓΙΑΤΙ «ΚΟΧΑΜ ΑΤΕΝΙ»*

Με τα περισσότερα πολωνέζικα μπακάλικα μετά τη Βαρσοβία, εκπαιδευόμαστε στη μεσοευρωπαϊκή νοστιμιά από κυρίες με ροζ περιλέ νύχια, ξανθό λαχωνωτό μαλλί και φούξια κραγιόν, αυστηρόγλυκες και ευθυτενείς, όλες τάλε κουάλε μια κοψιά, πίσω από την εξυπηρέτηση και το ταμείο: τουρσί καρπούζι, πατέ ελαφιού, πατσάς σε ζελέ, παχουλές μαρινάτες ρέγγες, αγριομανίταρα του πολωνικού δάσους, φιλέτα κυπρίνου και σοκολατάκια με δαμάσκηνο. Εξωτισμός και ευρωπαϊκή οικειότητα σε μια μπουκιά. Το καλύτερο: **Polonia**, Ιουλιανού 79, 2108821189
* «Αγαπώ την Αθήνα» στα πολωνικά. **Ε.Ψ.**

685. Η ΠΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΠΤΩΤΙΚΗ

Αλλάζει διάθεση κάθε δυο τρία οικοδομικά τετράγωνα. Σύνταγμα, Κολωνάκι, Εξάρχεια, Ομόνοια – τέσσερις διαφορετικοί κόσμοι σε μία μόνο βόλτα. Δεν προλαβαίνεις να βαρεθείς. **Ε.Α.**

686. ΓΙΑ ΤΑ ΜΠΑΡ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΜΕ

Ακόμα κι αν έκλεισε το K44 και το Bios είναι πλέον αγνώριστο, τουλάχιστον το **Rainbow Bar** στέκει ακόμα, να σου θυμίζει πως, όταν ήσουν 15 και 20 χρονών, νόμιζες πως θα γινόσουν ροκ σταρ. **Α.Π.**

687. ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΚΑ, ΠΟΥ ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΕΝΑΝ ΑΙΩΝΑ ΖΩΗΣ

Η αγαπημένη ταβέρνα στο νούμερο 121 της Μαυρομιχάλη ταΐζει ακόμη φοιτητές, ντόπιους και περαστικούς στην αυλή πίσω από τη μάντρα. Τα βαρέλια έφυγαν και στη θέση τους μπήκαν πλάτανοι, λεύκες και μουριές, οι ιδιοκτήτες αλλάζουν, όπως και οι πελάτες, αλλά το χαμηλό σπιτάκι έχει ακόμη τα κεραμίδια του. Και το κοντέρ συνεχίζει να γράφει χιλιόμετρα σε μια όμορφη πορεία στον χρόνο. **Ε.Α.**

688. ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΝΤΙΝΗ ΑΓΝΩΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Η Μπελέτσι είναι μικρή λίμνη που βρίσκεται σε υψόμετρο 600 μέτρων, περίπου στις ανατολικές πλαγιές της Πάρνηθας. Εκεί βρίσκεις πάπιες, κύκνους, ψάρια, κυρίως κυπρίνους και χέλια, και τις περιβόητες νεροχελώνες με τα κόκκινα μάγουλα. **Δ.Φ.**

675-688

Το Παγκράτι του Cacao Rocks*

Όταν θέλω να εντυπωσιάσω φίλους μου που έρχονται από το εξωτερικό, τους πηγαίνω στο Μουσείο του Ιδρύματος Γουλανδρή, στο Παγκράτι. Δεν μένουν ποτέ απογοητευμένοι από τη συλλογή του μουσείου. Στη συνέχεια τους πηγαίνω για ελληνικό καφέ στο ζαχαροπλαστείο του Κέκκου, που βρίσκεται λίγα μέτρα πιο κάτω. Είναι από τα λίγα αυθεντικά μαγαζιά που έχουν μείνει στο κέντρο. Μετά το καφεδάκι, διασχίζουμε την Ερατοσθένους και απέναντι, δίπλα στο Αττικό Ωδείο, υπάρχουν κάποια σκαλοπάτια που μοιάζουν ατελείωτα, αξίζει όμως να τα ανέβει κανείς, γιατί στην κορυφή τους βρίσκεται το σπίτι του νομπελίστα μας, Γιώργου Σεφέρη. Πέρα από την ιστορία των ανθρώπων που κατοίκησαν αυτό το σπίτι, είναι κι ένα από τα ομορφότερα δείγματα αρχιτεκτονικής του αθηναϊκού μοντερνισμού. Στη συνέχεια, κατεβαίνοντας τα σκαλιά από την άλλη μεριά της οδού Άγρας, καταλήγουμε στην ψαροταβέρνα Ο Σταύρος, άλλο ένα από τα μαγαζιά του Παγκρατίου που ακόμα με εντυπωσιάζουν με την αυθεντικότητά τους. Αν, τώρα, οι φιλοξενούμενοι έχουν πιο εκλεπτυσμένα γούστα, τους πηγαίνω απέναντι, στο Curoia. Για σβήσιμο, αξίζει και ο περίπατος ως το Καλλιμάρμαρο που είναι δίπλα ή, αν θέλουν ποτό και νταβαντούρι, πηγαίνουμε στην Πλατεία Προσκόπων, που είναι πολύ κοντά. Νομίζω, αυτή η βόλτα είναι από τις αγαπημένες μου στην Αθήνα, αν και δεν έχω ζήσει ποτέ σ' αυτή τη γειτονιά.

Να μην παραλείψω βέβαια να αναφέρω πως το περασμένο καλοκαίρι είχα την τιμή να παρουσιάσω και εγώ το έργο μου στο μουσείο Γουλανδρή. Είναι ένα πορτρέτο της Ελίζας και του Βασίλη Γουλανδρή. Το έργο αναπαριστά το ζευγάρι των συλλεκτών σε ένα μπαλκόνι να κοιτάνε τον θεατή κατάματα, με φόντο την Ακρόπολη όπως φαίνεται από την ταράτσα του μουσείου. Με τον τρόπο μου ευχαρίστησα κι εγώ αυτούς τους ανθρώπους, χάρη στους οποίους υπάρχει αυτή η πολιτιστική όαση στην καρδιά της πόλης μας. Στο έργο έβαλα τίτλο «Απ' την Αθήνα με αγάπη». Υπάρχει και το ομώνυμο τραγούδι του Φίλιππου Νικολάου. Δεν το γνώριζα, το άκουσα αφού είχα ολοκληρώσει το έργο, αλλά έχει πλάκα.

*Ο Cacao Rocks (Ιάσωνας Μέγκουλας) είναι ζωγράφος και street artist

690. ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΤΙ ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ ΜΕ ΤΑ ΜΥΓΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Το καλύτερο σημείο για να καταπιείς μυγάκι κάνοντας ποδήλατο είναι η Κηφισίας, στο κομμάτι μεταξύ Φάρου Ψυχικού και στροφής Αγίας Βαρβάρας. Για κάποιον ανεξιχνίαστο λόγο, στο κομμάτι αυτό κυκλοφορεί πολύ μυγάκι. Την άνοιξη, που ανθίζουν οι λεύκες της διαχωριστικής νησίδας της λεωφόρου, το πρόβλημα γίνεται πιο οξύ, αφού εκτός από το μυγάκι, που βρίσκεται στο φόρτε του, καταπίνεις και το φουντάκι από το άνθος του δέντρου. Γι' αυτό πρέπει να έχει κανείς το στόμα του κλειστό, ακόμα και στην ορποπεταλιά. Γ.Κ.

691. ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

Κρεμαστοί φούξια φο κήποι στο πεζοδρόμιο,

στο εσωτερικό μια κοριτσοπαρέα τα σπάει χορεύοντας στο τσακίρ κέφι, κι ας είναι μόνο 7 το απόγευμα, δίπλα ο χτιστός φούρνος ψήνει αχνιστές πίτες λαβάς, η κοινότητα αλληλοκερνιέται σναπς, βότκες σε νεροπότηρο και γλυκό «και του πουλιού το γάλα», όπως αναφέρεται στο μενού, όσο στην πλατεία μούλιτι έθνικ πιτσιρίκια ιδρώνουν στο ποδήλατο. **Tone Georgia** σημαίνει Γεωργία και είναι το πιο λουκούλειο αθηναϊκό ταξίδι στη νοστιμιά της (Δεμερτζή 22, πλατεία Θυμαράκια, 211 4139925, 6997742066). Ε.Ψ.

692. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΚΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΕΙΑ, ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Στο Πεδίον του Άρεως, που άλλοτε φοβάσαι, άλλοτε κάθεται με καφέ και λες «εντάξει, κάτι γίνεται εδώ». Κι αυτό το «κάτι» είναι αρκετό. Χ.Μ.

Για τα πιο ωραία κοκ και σου που έχεις φάει στη ζωή σου

Στην Άνω Ηλιούπολη, σε ένα άγνωστο στενό που μόνο με χάρτη θα βρεις, υπάρχει ένα παραδοσιακό, πανέμορφο, οικογενειακό εργαστήριο-ζαχαροπλαστείο που άνοιξε η κυρία Αναστασία πριν από 23 χρόνια. Εκείνη έμαθε από τον πατέρα της και τώρα το Ζαχαροπλαστείο Αναστασία το τρέχει η κόρη της, η Δίνα, και μαζί με την υπόλοιπη οικογένειά της και το απίστευτα φιλικό προσωπικό της θα σου προσφέρουν μερικές από τις πιο γεμάτες, γλυκές -και συχνά πολιτικές- γεύσεις. Νεύτωνος 23, Άνω Ηλιούπολη. Ε.Χ.

Γιατί ακόμα τρέχουμε κάτω στα Δεμονάδικα

Από τότε που ο πύργος εγκαινίασε μια μοντέρνα πειραιώτικη εποχή, η παλιά αγορά δεν θυμίζει σε τίποτα τον παλιό εαυτό της. Οι μάγκες της λαχαναγοράς και των Δεμονάδικων, οι καϊκτσήδες που έφερναν ως εδώ τα καλούδια των νησιών, το βουερό αλισβερίσι, οι βαριές μυρωδιές της εμπορικής καθημερινότητας έχουν πλέον θαφτεί κάτω από ένα σύγχρονο, τσιμεντένιο τοπίο. Όμως, στους γύρω δρόμους, ατόφια ακόμα παραμένει η παλιά Ελλάδα, στα μαγαζιά με τα ρολά, τους

νεωτερισμούς, τα παντοφλικά, τις ρόμπες, τις κάλτσες και τις φανέλες, τα σουτζούκια και τους παστουρμάδες. Ανάμεσά τους θα ανακαλύψεις θησαυρούς με είδη για την κουζίνα και το σπίτι, αλουμιένιες τσώτρες για κρασί, τσέρκια, εμαγιέ γάστρες, πιάτα και ποτήρια σε τιμές που θα σε επιστρέψουν στο παρελθόν. Ε.Ψ.

Γιατί οδηγείς με μνήμη, όχι με GPS

Ξέρεις πού είναι οι λακκούβες, πριν τις δεις. Τις αποφεύγεις, τις θυμάσαι, τις ξαναβρίσκεις. Σαν να είναι μέρος της διαδρομής πια - κι αυτό, κάπως, είναι skill. Χ.Μ.

Γιατί πας για τσιγάρα, πατατάκια και σοκολάτα με παντόφλες και πιτζάμες

Λες «θα πεταχτώ για δύο λεπτά» και βγαίνεις σαν να είσαι σπίτι σου. Στο περίπτερο, όμως, θα δεις κι άλλους σαν εσένα: έναν με φόρμα, έναν με σαγιονάρα, κάποιον που επίσης είπε «δεν βαριέσαι». Μια μικρή παρέα της γειτονιάς, ντυμένη για... σπίτι. Και κανείς δεν παραξενεύεται. Χ.Μ.

Οι κάμποι στα Μεσόγεια

Ελιές, πορτοκαλιές, αμπέλια κι αμυγδαλιές. Να βουίζει ο τόπος και να τρέχεις με τις πλεξούδες ξέπλεκες. Κ.Γ.

693

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα της Δήμητρας Ματσούκα*

Το πιο σέξι σημείο στην πόλη είναι μια μικρή παραλία λίγο πριν φτάσεις στον Λαιμό Βουλιαγμένης

*Η Δήμητρα Ματσούκα είναι ηθοποιός

ΡΙΣΠΕΚΤ!

ΠΡΟΑΓΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΨΗΦΙΑΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ.

Παιδιά και έφηβοι καθημερινά παγιδεύονται στο **doomscrolling**.^{*} Ενημερωνόμαστε για τις επιπτώσεις του doomscrolling στην ψυχική υγεία, απευθυνόμαστε σε ειδικούς και υιοθετούμε υγιείς ψηφιακές συνήθειες.

Το Πρόγραμμα Προαγωγής Υγείας Παιδιού και Οικογένειας υλοποιείται από το Υπουργείο Υγείας σε συνεργασία με τη UNICEF.

**Η αδιάκοπη και εθιστική περιήγηση σε δυσάρεστο περιεχόμενο στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.*

Μάθε περισσότερα στο paidikaipsihikiigeia.gov.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Υγείας

unicef
για κάθε παιδί

Ελλάδα 2.0
ΕΘΝΙΚΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΤΗΤΑ

Με τη χρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης
NextGenerationEU

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

699. ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΤΕ

Τα drones λατρεύουν να το φωτογραφίζουν.

700. ΓΙΑ ΤΑ ΠΙΚ ΝΙΚ ΣΤΟ ΣΕΛΕΠΙΤΣΑΡΙ

Ή, αλλιώς, Πάρκο Ανδρέα Παπανδρέου, στο παλιό νταμάρι στο Κερατσίνι. Θερινό σινεμά, παιδική χαρά για τα πιτσιρίκια και μια λίμνη με ψάρια, βατραχάκια, χελώνες και νούφαρα – τον Μάιο είναι όλα ανθισμένα. Ε.Δ.

701. ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΣΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΜΥΘΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟΙ

Όλοι ξέρουμε για τη στροφή ψηλά στον δρόμο της Πεντέλης όπου «το αυτοκίνητο ανεβαίνει μόνο του με σβηστή τη μηχανή». Το πείραμα το είχε δοκιμάσει για την εκπομπή του ο Βλάσης Μπονάτσος και απέδειξε ότι δεν είναι οι εξωγήινοι που το κινούν, αλλά η κλίση της ανηφόρας που του δίνει μια αδιόρατη επιτάχυνση. Βέβαια, υπάρχουν κι αυτοί που επιμένουν πως όχι. Γ.Ν.

702. ΓΙΑ ΤΑ WINERIES ΣΤΙΣ 7 Μ.Μ.

Η νέα θρησκεία των φυσικών κρασιών, που έχει καταφέρει να γεμίσει ασφυκτικά τα πεζοδρόμια των νέων wine bars ή αλλιώς ναούς του πάρτι μετά το γραφείο της γενιάς που ορκίζεται στο μάτσα-λάτε και τα φυσικά υφάσματα. Ε.Ψ.

703. ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΒΡΕΙΣ ΝΑ ΣΟΥ ΠΛΕΞΟΥΝ ΤΗ ΡΑΚΕΤΑ ΕΠΙΤΟΠΟΥ

Είσαι στο τένις. Πάνω στη λύσσα του αγώνα, τρυπάς τη ρακέτα. Θα πας επιτόπου στο tennis pro, (Ελπίδος 6, Αγία Παρασκευή) και θα σου την πλέξουν σαν να είναι καινούργια. Παράλληλα βρίσκεις και ο,τι αφορά το τένις, το πιο ήσυχο άθλημα του κόσμου. Γ.Ν.

704. Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΤΕΝΤΑ

Το εστιατόριο/καφέ με την ωραιότερη θέα στον πλανήτη. Λούσου με Ούλτρεξ και θα δεις. Κ.Γ.

705. ΓΙΑ ΤΑ WHISKEY BARS ΤΩΝ ΜΥΗΜΕΝΩΝ

Με ένα απίστευτο κελάρι και μια εντυπωσιακή συλλογή με πάνω από 1.100 ετικέτες, το **CV Distiller** (Χατζηγιάννη Μέξη7) πίσω από το Hilton θα πρέπει να είναι ο πρώτος σου προορισμός όταν η επιθυμία για ουίσκι είναι μεγάλη, αλλά το budget δεν σε φτάνει μέχρι τα Χάιλαντς της Σκωτίας, το Κεντάκι των ΗΠΑ (για bourbon), ή τη μακρινή Ιαπωνία. Ε.Χ.

706. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΝΤΟΥ ΟΥΡΕΣ

Στα bakeries, γύρω στις 12 το μεσημέρι. Στους πάγκους της λαϊκής της Καλλιδρομίου. Στα εκδοτήρια του Φεστιβάλ Αθηνών. Στα ταμεία των θεάτρων Τετάρτη στις 7, λαϊκή απογευματινή. Στα μπαρ του ιστορικού κέντρου μέχρι να σε δει

708 Για τον Πύργο του Πειραιά, που ξαναζωντανεύει

Στο λιμάνι, μπροστά στη θάλασσα, στεκόταν σιωπηλός για χρόνια, αδρανής – και τώρα ξαναζωντανεύει, με φως και ζωή, σαν να περίμενε τη στιγμή του. Χ.Μ.

ο μπάρμαν. Στα βρόμικα. Στα λεωφορεία. Στις πιάτσες ταξί. Στα σινεμά Σάββατο βράδυ στις 9.39 στο κέντρο. Ουρές, ουρές, ουρές, παντού ουρές. Θυμάστε παλιά που είχε και στις τράπεζες; Χ.Μ.

709. ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΟ ΕΝΑ ΠΟΔΙ ΣΤΟ ΗΔΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Το σοκολατάκι δαμάσκηνο με κονιάκ και κακάο και οι μαργαρίτες στο **Μητροπολιτικόν** (Βουλής 39, 2103220226). Το σερβάν της γιαγιάς ολοζώντανο και ακμαίο πλάι στα smashed burgers της γειτονιάς. Ε.Ψ.

710. ΟΙ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Υπάρχει μια ιδιαίτερη ηχητική στον χώρο και μια ξεχωριστή αύρα που κάνει τις φωνές να ακούγονται πιο αέρινες, τις μουσικές πιο παρηγορητικές και τη Φιλελλήνων απέξω να μοιάζει με την Μπρόουντ Σάνκτσουαρι του Γουέστμινστερ Άμπει. Είτε παίζει ο Σίβερτ Χόιμ είτε ο Στάθης Δρογώσης, που λέει ο λόγος. Γ.Ν.

711. Η ΠΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ

Όσο πάει, γίνεται και πιο δημιουργική. Κάποτε κάθε γειτονιά είχε τον φούρνο της, το σούπερ μάρκετ και το κομμωτήριό της. Τώρα κάθε γειτονιά έχει το θριφτάδικό της, το εργαστήριο κεραμικής και το τατουαζίδικό της. Ε.Δ.

712. ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Πηγαίνοντας από τις ανατολικές στις δυτικές συνοικίες (και τούμπαλιν) εξερευνάς νέες ηπείρους. Δεν βαριέσαι ποτέ. Κ.Γ.

713. ΓΙΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΡΑΚΕΙΟ

Αλλά να την παρακολουθείς από πάνω, από τα βράχια του παλιού λατομείου. Είναι ωραία.

714. ΓΙΑΤΙ ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ ΡΟΥΧΑ ΜΕ ΤΟ ΚΙΛΟ ΣΤΟ ΚΙΛΟΣHOP

Όρα να 'χεις να ψάχνεις, κι αυτό που θέλεις θα το βρεις. Ερμού 120.

715. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ ΤΟΥ «1 ΕΥΡΩ»

Δεν είναι η τιμή το θέμα. Είναι η ψυχοθεραπεία του ψαξίματος και η ηρεμία που σου χαρίζει το να τριπάρεις σε άλλες εποχές, άλλα στιλ γραψίματος και άλλους ανθρώπους, χωρίς να χρειαστεί να μετακινηθείς ή να μιλήσεις με κανέναν. Εκεί στο Νο. 11, κοντά στην Πολιτεία. Απλά τέλειο. Χ.Γ.

716. ΓΙΑΤΙ Η ΓΑΤΑ ΞΕΡΕΙ...

Ίσως να οφείλεται στο ότι όλος ο Πειραιάς είναι γύρω γύρω θάλασσα. Όμως το δέος για την αναζήτηση της καλής ψαροφαγίας αποτελεί και τη διαχρονική αιτία για τη γαστρονομική φήμη του Πειραιά, με πρωταγωνιστές το Μικρολίμανο, την Πειραιϊκή, το Χατζηκυριάκειο επίσης. Κι όταν μιλάμε για θαλασσινή γαστρονομία κι όχι για fish & chips, στο Μικρολίμανο θα βρεις τη ναυαρχίδα, το **Βαρούλκο** του Δευτέρη Λαζάρου. Συνώνυμά της είναι ο **Παπαϊωάννου**, ο **Δουράμπεης** και το **Piscis** του Παναγιώτη Γιακαλή, ενώ στο **Hams & Clams** στη Μαρίνα Ζέας το highlight είναι τα στρείδια. Μ.Δ.

717. ΕΠΕΙΔΗ ΕΧΟΥΜΕ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ ΓΙΑ ΦΟΥΛ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΕΣ ΚΑΡΤΕΣ ΚΑΙ ΦΙΓΟΥΡΕΣ

Κάρτες και φιγούρες Funko. Φτάνεις στον 10 όροφο του εμπορικού κέντρου Trilithon (Ασπασίας 72-74, Χολαργός) και βλέπεις το **House Of Cards & Figures**. Μόλις μπεις μέσα, έχεις κάνει level up τη συλλογή σου με ό,τι πιο σπάνιο και τίμιο θα βρεις. Επειδή συλλέγουν κι αυτοί, σε νιώθουν. Δ.Α.

718. ΓΙΑΤΙ ΕΧΕΙ ΚΑΙ Ο ΠΕΙΡΑΙΑΣ ΕΝΑΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ ΣΑΙΞΠΗΡ

Το 2018 ξεκίνησε, στο vintage πέτρινο κτίριο του 1897, δίπλα στον Άγιο Σπυρίδωνα, το **Shakespeare in Love**, και παραμένει ένας ακόμη λόγος για να αγαπήσεις το λιμάνι. Το φαγητό και το ποτό είναι εγγυημένα. Αξέχαστα τα χειμωνιάτικα πάρτι με djs, να χορεύει όλο το μαγαζί, αλλά και τα καλοκαιρινά απογεύματα με ανοιχτές τις τζαμαρίες, τα τραπεζάκια στον πεζόδρομο και τη μυρωδιά θαλασσινής αύρας. Μ.Δ.

719. ΓΙΑΤΙ ΕΧΕΙΣ ΠΕΙ «ΦΟΥΓΩ ΑΠΟ ΑΘΗΝΑ» ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΦΥΓΕΣ ΠΟΤΕ

Το λες πάνω στα νεύρα, στην κίνηση, στη ζέστη. Το πιστεύεις για λίγο – ίσως και να το σχεδιάζεις. Και μετά περνάει, βρίσκεσαι πάλι έξω, κάπου που σου αρέσει, και το ξεχνάς. Μέχρι την επόμενη φορά. Χ.Μ.

707

Το σύμπαν του Λεξ

Η Αθήνα τηγάρει τις αρένες του Λεξ για πλάκα. Ξέρει τις ρίμες. Τον ακολουθεί πιστά. Τον παρακολουθεί πιστά. Σε ό,τι κι αν κάνει: ταινίες, promo, commercial stuff, γκεστ εμφανίσεις. Γ.Ν.

699-719

Η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών στο Ωδείο Ηρώδου Αττικού

Δύο ξεχωριστές συναυλίες σε συμπαραγωγή με το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου

Η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών είναι το πρώτο συμφωνικό σύνολο της χώρας,
με πλούσια συναυλιακή και δισκογραφική δραστηριότητα.

Το φετινό καλοκαίρι, στο πλαίσιο των «Εορτών Αποχαιρετισμού στο Ηρώδειο» και σε συμπαραγωγή με το **Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου**, θα παρουσιάσει δύο ξεχωριστές συναυλίες στο **Ωδείο Ηρώδου Αττικού**: ένα *Αφιέρωμα στον Μάνο Χατζιδάκι* με το «Χαμόγελο της Τζοκόντας» και το «Blue» στις 10 Ιουνίου, με αφορμή το Έτος Χατζιδάκι του **Υπουργείου Πολιτισμού**, και την *Όγδοη Συμφωνία* του Γκούσταβ Μάλερ, γνωστή ως «Συμφωνία των Χιλίων», στις 29 Ιουνίου.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ, Καλλιτεχνικός Διευθυντής: Λουκάς Καρυτινός

10 Ιουνίου - «Blue» (1968), «Το Χαμόγελο της Τζοκόντας» (1965) - Μουσική διεύθυνση: Λουκάς Καρυτινός

29 Ιουνίου - «Όγδοη Συμφωνία του Γκούσταβ Μάλερ («Συμφωνία των Χιλίων») - Μουσική διεύθυνση: Μιχάλ Νεστερόβιτς

Ωδείο Ηρώδου Αττικού: Διονυσίου Αρεοπαγίτου, Αθήνα

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

720

Για τις πιπεριές του Ζαππείου

«Το σούρουπο, μεταδίδουν τον τόνο τους στους δρόμους, στα σπίτια, στους διαβάτες, σε όλη την ατμόσφαιρα της πόλης, επιβάλλουν παντού έναν τόνο –να, σαν παστέλ, μα πολύ απαλά δουλεμένο, με την άκρη των δακτύλων–, έναν τόνο μισοσβησμένο, αερώδη – κάτι το ακαθόριστο, το ασύλληπτο, που εξιδανικεύει το τοπίο».

Γιώργος Θεοτοκάς, «Αργώ». Ε.Ψ.

721 Έχουμε και κιτς σοσιαλιστικό ρεαλισμό

Το γλυπτό «ισχύς εν τη ενώσει» της πλατείας Κλαυθμώνος. Το βλέπεις και σου 'ρχεται να γραφτείς στην Κομοσόμολ. Γ.Ν.

722 Πού θα φας σάντουιτς με αστακό;

Στο Nosh, στο Κολωνάκι. Αν νιώθεις πολύ πλούσιος, μπορείς να το πασπαλίσεις και με χαβιάρι –όντως (Καψάλης). Κ.Βν.

723 Τάκος με θέα τον Παρθενώνα

Στο Buena Vista Social Bar έχεις κουβανέζικη διακόσμηση, μεξικάνικο φαγητό και θέα την Ακρόπολη. Δεν χρειάζεσαι πολλά, ένα τάκο και μια μπίρα –η μουσική είναι afrolatin, τα πάρτι σκάνε εκεί που δεν το περιμένεις και η ζωή ξαφνικά είναι ωραία (Αγίου Φιλίππου 6, Ψυρρή). Ε.Λ.

725 Για έναν καφέ στα πεταχτά

Το Νεροπίστολο στην οδό Βουλής είναι το μικρό, χαριτωμένο στέκι που έψαχνες. Ιδανικό για τον γρήγορο καφέ στο διάλειμμα από το γραφείο, ευκαιρία να συναντήσεις φίλους που βρίσκονται στο κέντρο για δουλειές, να πείτε κάθε είδους νέο και κουτσομπολιό και να γυρίσετε στις δουλειές σας. Στο ενδιαμέσο, η καλύτερη περαντζάδα της πόλης. Μ.Κ.

726 Για το Μέγαρο Λυκιαρδόπουλου και το πρώτο ασανσέρ που κατασκευάστηκε στην Αθήνα

Στη λεωφόρο Αμαλίας, ένα εντυπωσιακό μέγαρο του Μεσοπολέμου με θέα την Ακρόπολη, χτισμένο σε σχέδια του Κωνσταντίνου Κυριακίδη, το οποίο υπήρξε άλλοτε σημείο συνάντησης της αθηναϊκής αριστοκρατίας, ζει μια νέα, κοσμική και ουσιαστική άνθηση. Στους κομψούς του χώρους φιλοξενούνται εκθέσεις τέχνης, δημοπρασίες, επετειακές εκδηλώσεις που προσελκύουν ένα κοινό με ενδιαφέρον για τον πολιτισμό αλλά και για το «πού συμβαίνει κάτι» στην πόλη, δίνοντάς του παράλληλα την ευκαιρία να μπει στο πρώτο ασανσέρ που κατασκευάστηκε στην Αθήνα. Ε.Ντ.

727 Το πρώτο φιλιππινέζικο bar της Ευρώπης είναι στην Αθήνα

Μια παρέα χαμογελαστά παιδιά που έχουν καταγωγή από τις Φιλιππίνες, αλλά μεγάλωσαν στην Αθήνα, έκαναν το όνειρό τους πραγματικότητα και άνοιξαν το πρώτο φιλιππινέζικο bar (όλης της Ευρώπης!) στο κέντρο της πόλης. Εξωτικά cocktails (με υλικά από τις Φιλιππίνες) και καλή καρδιά. Πίνεις γουλιά και μεταφέρεσαι κατευθείαν σε γαλάζιες παραλίες (Κλειτίου 8, Σύνταγμα). Κ.Βν.

728 Έχουμε safe place για τα βινύλια όταν γεράσουν

Τώρα που όλοι αγόρασαν πικάπ, το CD επανέρχεται. Για όσους θέλουν να ξεφορτωθούν παλιούς δίσκους υπάρχει ο παραδοσιακός Ζαχαρίας στο Μοναστηράκι. Ιστορικός «κλίβανος» που έχει καταπιεί διάσημες δισκοθήκες της Αθήνας –γι' αυτό και στα ράφια του μπορείς να βρεις απίστευτα κομμάτια, αν σε ενδιαφέρει. Με ένα τηλεφώνημα έρχεται σπίτι σου, τσεκάρει, ξεσκαρτάρει, διαλέγει, αξιολογεί και τα παίρνει επιτόπου, δίνοντάς σου καυτό ρευστό και αδειάζοντάς σου τον χώρο. Γ.Ν.

I LOVE ATHENS

Η νεκρή μου πόλη Του Γιώργου Χρονά*

Η Αθήνα που αγάπησα είναι νεκρή. Πώς να περιγράψω σε κάποιον μια πόλη νεκρή; Να γίνω αρχαιολόγος; Κάθε στενό κι ένα στεφάνι λουλουδιών. Θανάτου. Κάθε μέρα κι ένα κομμάτι της αποκόπτεται από το σύνολο της πόλης και εκπίπτει. Όπως οι μετοχές των εταιρειών, που καταρρέουν στο χρηματιστήριο αξιών. Οι άλλοι μιλούν, φυσικά, για άνοδο. Οι μετοχές της Αθήνας έχουν μαραθεί. Τα νεοκλασικά, οι κήποι, οι δρόμοι, τα αλσύλλια, οι πλατείες, τα σιντριβάνια έχουν χαθεί. Μεσ στα σκουπίδια. Όσα επιζούν ανήκουν σε κληρονόμους, στο φρενοκομείο ή σε προβληματικά παιδιά που ζουν στον κόσμο του Τένεσι Ουίλιαμς. Κάθε βράδυ βγάζουν πάνω στα σερβάν τα γυάλινα αλογάκια τους και μιλούν μαζί τους. Ούτε ο ήχος από τις ανοιγμένες τηλεοράσεις, τα φύλλα των εφημερίδων, τα βιβλία που κυκλοφορούν πια τους καλύπτουν. Κάποια θεία ελπίζει να έχει την υπογραφή τους για να τα μοσχοπουλήσει. Οι έμποροι στη σειρά ζητούν νέες ευκαιρίες.

Πάντα πάνω στα αρχαία κτίσματα οι Έλληνες χτίζανε τις νέες πόλεις. Ψυχρές, αδιάφορες, με κάρτες και γυαλιστερά παπούτσια, στη σειρά περιμένουν να μπουν στη φωτεινή σάλα. Κάποια αδέσποτα σκυλιά κυνηγούν γάτες κι αυτές τρυπώνουν σε ρολά που εξέχουν. Δίπλα μετανάστες –που χρειάζονται άπειρα χαρτιά, ώρες και διεργμηνείς– πλένουν τα πόδια τους στα νερά της βροχής. Κάποια γειτόνισσα τους φέρνει φακές. Στον Ναό του Σωτήρος έχουν συσσίτιο για τους άστεγους στις 6 μ.μ. Αυτά τα πρεζόνια ψάχνουν σειρά για μεθαδόνη. Οι γείτονες τα διώχνουν.

Η αποθέωση της Αθήνας που πεθαίνει είναι η Πλατεία Ομονοίας, η Πλατεία του Βάθη – η Μικρή Επίδαυρος, χωρίς Ασκληπιείο, κοντά τους. Μόνο φέρετρα ανοιγμένα, που αφελείς τα εκλαμβάνουν για μοντέρνα έπιπλα. Εισαγόμενα από την Ολλανδία. Δεν μου μένει πια καιρός, με τις πιτζάμες του δολοφονημένου εξαδέλφου μου, κατεβαίνω στα αρχαία μάρμαρα.

*Ο Γιώργος Χρονάς είναι ποιητής. Το κείμενο γράφτηκε το 2008.

720-729

Γιατί ΟΛΟΙ στην Αθήνα φορούν metal T-shirts

724

Σε έναν πραγματικό παράδεισο για τον παραδοσιακό και όχι μόνο μεταλλά, το Full Moon Store προσφέρει μια εξαιρετική ποικιλία από metal μπλουζάκια σε διάφορα μεγέθη και χρώματα. Από Metallica, Pantera και Avenged Sevenfold μέχρι Rush και Zeppelin αν σ' αρέσουν και τα πιο retro ακούσματα. Για τους μερακλήδες υπάρχουν και κούπες, τσάντες και διάφορα άλλα αξεσουάρ. (Θεμιστοκλέους 42, Εξάρχεια. Ηφαίστου 22, Μοναστηράκι). Μ.Κ.

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΗΣ
♥ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ ΜΑΝΑΣ ♥

ΣΑΝ ΤΗ ΜΑΝΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ
και η
Κατερίνα ΜΑΝΑ-νεδάκη
το ξέρει καλύτερα απ' όλους!

www.psichogios.gr

LOGOI ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

730 Γιατί δεν πετάμε βιβλία και ανθρώπους

Στον Ανέστιο, ή αλλιώς το Βιβλιοπωλείο των Αστέγων, του Λεωνίδα Κουρσούμη, η συγγραφή γίνεται στέγη και ψωμάκι για όσους είχαν την ατυχία να πέσουν. Όταν το βιβλίο που πετάς γίνεται μια δεύτερη ευκαιρία για τους λιγότερο τυχερούς (Αστυδάμαντος 11, 6977239766). Ε.Ψ.

731. ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΕΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΛΑΚΚΟΥΒΕΣ

Η καλύτερη και μεγαλύτερη λακκούβα βρίσκεται εδώ και δεκαετίες (την κλείνουν και ξανανοίγει) Δημοκρίτου και Φωκυλίδου γωνία, στο Κολωνάκι. Γενιές και γενιές προσκυνητών, ανεβαίνοντας στον Αϊ-Γιώργη, στο τάμα των Massive Attack στον Λυκαβηττό, στο πανηγύρι του Δουδέση, στη λιτανεία της Δοξαπατρή και στον εξορκισμό της Σαρανταπήχου, έχουν πέσει μέσα κάνοντας τον λαιμό τους Playmobile. Απεγνωσμένες κλήσεις τους στο νούμερο hotline για τις λακκούβες έβγαζαν όλες σε 090. Γ.Ν.

732. ΜΑ ΠΟΙΟΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΣΙΚΟΜΑΚΑΡΟΝΑΔΑ;

Από τις πιο ωραίες είναι αυτή που θα βρεις στο Αισώπου Μύθοι. Κατσικάκι σιγομαγειρεμένο σε μερακλίδικη κόκκινη σάλτσα, να λιώνει στο στόμα. Σερβίρεται με φρέσκες λεπτές χυλοπίτες και ξηρό ανθότυρο. Κλάμα (Αισώπου 9, Ψυρρή). Κ.Βν.

733. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ

Τόσο κοντά στο Σύνταγμα, τόσο μακριά από το 1855 που ανεγέρθηκε, σου προκαλεί το δέος ενός ναού με το κρυφό υπόγειο επίπεδό της. Δ.Α.

734. ΓΙΑ ΤΗ ΓΛΥΣΙΝΑ ΤΗΣ ΕΥΦΡΟΝΙΟΥ

Κάθε Μάρτιο η γωνιακή πολυκατοικία στη συμβολή των οδών Ριζάρη και Ευφρονίου στο Παγκράτι καλύπτεται σχεδόν ολόκληρη από μια υπέροχη γλυσίνα ή τα «σταφύλια της άνοιξης» όπως έλεγαν το φυτό οι παλιοί Αθηναίοι. Εκατοντάδες κρεμαστά τσαμπιά από ανθάκια σε μοβ-μπλε, ροζ ή υπόλευκο-κρεμ χρώμα, που σκορπίζουν το άρωμά τους σ' όλη τη γειτονιά. Ε.Ντ.

735. ΤΟ MADE IN ATHENS ΜΑΣ ΠΑΕΙ ΒΟΛΤΑ ΣΤΙΣ ΠΙΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΕΣ ΓΩΝΙΕΣ

Στο πνεύμα της τάσης που λέγεται Meet the Maker, η δράση αυτή του **Open House Athens** μάς ξεναγεί κάθε χρόνο στα πιο δημιουργικά ατελιέ και εργαστήρια –αργυροχρυσοχοεία, εργαστήρια κεραμικής, μακραμέ και υφαντικής, αλλά και ρούχα βαμμένα με φυτικές βαφές, λινοτυπίες, 3D printing. Μιλάς με τους δημιουργούς, μαθαίνεις πώς δουλεύουν και εμπνέεσαι. Ε.Δ.

736. ΠΟΣΑ ΜΥΔΙΑ ΑΝΤΕΧΕΙΣ ΝΑ ΦΑΣ;

Σ' αυτή την ταβέρνα ξεχνάς το μέτρημα. Ο **Θόδωρος και η Ελένη** στα Δεγραινά σε περιμένουν μετά τις βουτιές για πλούσιο θαλασσινό τραπέζι κι ένα πιάτο πραγματική αμαρτία. Μύδια με σος φέτας. Σου ακούγεται οξύμωρο, περίεργο, παράταιρο. Φάε. Και τα λέμε ξανά. Μ.Κ.

737. ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΒΙΝΤΕΟΚΛΑΜΠ

Στην εποχή του streaming, η Αθήνα επιμένει ακόμη στα βίντεοκλάμπ. Ο ιδιοκτήτης του **Movie Galaxy**, ο Δευτέρης, είναι από τους εναπομείναντες ορκισμένους βίντεοκλαμπάδες της πόλης, που εξακολουθεί να εξυπηρετεί το μικρό αλλά πιστό του κοινό. Στο **Movie Galaxy των Εξαρχείων (Ιπποκράτους 91)** τα ράφια είναι γεμάτα βιντεοκασέτες και DVD και οι τοίχοι στολισμένοι με αφίσες ταινιών που σε γεμίζουν νοσταλγία. Κ.Κ.

738. ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΤΟΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΚΙ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΟΥΝ ΜΕΣΑ ΤΟΥΣ

Στοές στο κέντρο της πόλης που κρύβουν μικρές ευχάριστες εκπλήξεις: παραδοσιακά ουζερί και καφενεία με ατμόσφαιρα άλλης εποχής, εστιατόρια με μαμαδίστικο φαγητό, μπαράκια που έχουν μείνει σχεδόν αναλλοίωτα στον χρόνο ή τα έχουν «αναδιαμορφώσει» οι χίπστερς. Αλλά και μαγαζάκια με ηλεκτρικά είδη, φωτοτυπάδικα (υπάρχουν ακόμα!), τουριστικά γραφεία για βίζες και διαβατήρια, βιβλιοδετεία για τους ρομαντικούς του διαβάσματος. Ε.Ντ.

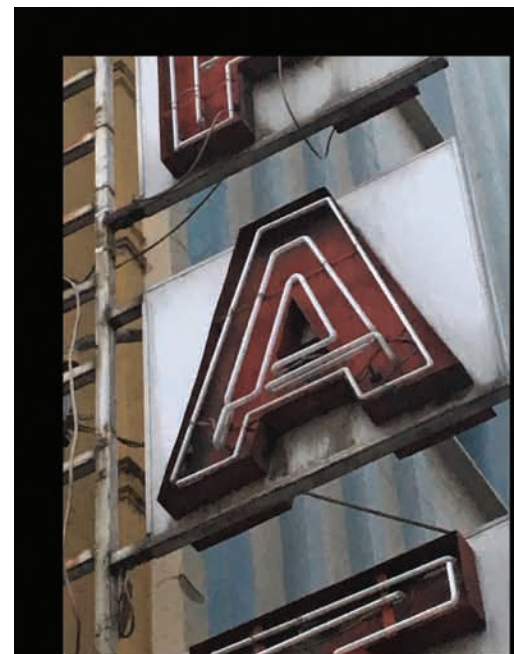
739. Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΠΙΤΣΑΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΝΟΣΤΙΜΗ

Σε 25 τ.μ. γίνονται θαύματα. Ο Θανάσης Πετρόπουλος στο **Puff Daddy** φτιάχνει την πιο αφράτη (και νόστιμη!) πίτσα που έχεις φάει ποτέ. Το μυστικό του; Το ζυμάρι **Biga** και οι πρωτότυποι συνδυασμοί (**Πίνδου και Σκρα 16, Πεύκη**). Κ.Βν.

740. ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

«Το Κολωνάκι και η Νεάπολη είναι γεμάτα σκυιές, ιδίως τα ερειπωμένα νεοκλασικά. Το καλοκαίρι συναντάς σκυιές, μωριές αλλά και κουμπουλίες και αναρριχώμενα κλήματα. Από χαρουπιές άλλο τίποτα, γεμάτοι οι δρόμοι στο Μετς, στον Ευαγγελισμό, το Ζάππειο. Τον χειμώνα στην Αθήνα συναντάς μόνο νεραντζιές», γράφει ο Σωτήρης Δημητρίου. Αν οι νεραντζιές της βασίλισσας Αμαλίας ήταν λεμονιές, τα μανάβικα της Αθήνας δεν θα πουλούσαν λεμόνια. Ε.Ψ.

730-740

© ΝΙΚΟΣ ΠΑΚΚΑΣ

742-746

Για το Meet Market, που ξεχειλίζει δημιουργικότητα

Είναι το στέκι του χειροποίητου, του εναλλακτικού και του made in Greece. Με ζωάκια απίγουμι, με ξύλινα παιχνίδια, κοσμήματα, γυαλιά ηλίου, κεριά, σαπούνια, φυτικά καλλυντικά, σταμπωτά T-shirt και σανδάλια και καλτσάκια και ζυμαρικά και βάλε. Όλα ιδιαίτερα, όλα φτιαγμένα από Έλληνες δημιουργούς. Όταν βλέπεις τους σταθερούς, αυτούς που στήνουν πάγκο κάθε χρόνο, και τους ξέρεις πια με το μικρό τους όνομα, χαίρεσαι πολύ. Όταν βλέπεις καινούργιους, χαίρεσαι ακόμη περισσότερο. Ε.Λ.

μέρες ή και μήνες. Σε μια καλή βραδιά, λένε κάποιιοι, το μεροκάματο μπορεί να φτάσει και τα 300 ευρώ – τους καλοκαιρινούς και φθινοπωρινούς κυρίως μήνες, μιας και το «επάγγελμα» είναι εποχιακό. Στο Σούνιο, αλλά και σε όλη την ακτογραμμή της Αττικής, θα δείτε αρκετούς. Τ.Σ.

Το καλύτερο γκέι πάρκο

Πάρκο Ριζαρείου, στον Ευαγγελισμό. Ευάερα ανοίγματα ώστε να μην είναι επικίνδυνο, αλλά και διακριτικές καβάτζες για πιο προσωπικές συζητήσεις. Το σύντομο σεξ μέσα στους θάμνους θα σου συνιστούσαμε να το αποφύγεις. Ουδέν κρυπτόν υπό τον ήλιον, μπορεί να σε πάνε μέσα. Σημαντική ευκολία: είναι δίπλα στον σταθμό του μετρό και μόνο 5 λεπτά περπάτημα από το Κολωνάκι και το Παγκράτι. Γ.Ν.

Η Ελιά του Πεισίστρατου

Ένα ζωντανό μνημείο της φύσης που μετρά 2.500 χρόνια και διασώζεται στον περίβολο της εκκλησίας των Αγίων Αναργύρων. Θεωρείται η αρχαιότερη ακμαία ελιά στον κόσμο. Δ.Α.

Ψάχνοντας χαμένα κοσμήματα στις παραλίες

Να μια δουλειά που μάλλον δεν ξέραμε: πάνε κάποιιοι τα βράδια στις παραλίες και με ανιχνευτές μετάλλων ψάχνουν για κοσμήματα που χάθηκαν από λουόμενους τις προηγούμενες

Για τα καφέ με τα επιτραπέζια παιχνίδια

Για διάλειμμα από το σκρολάρισμα στο κινητό. Το Fireball στη Νέα Σμύρνη, το Toy Stories στο Περιστέρι, το Acarus στο Παγκράτι, το Πανδοχείο του Δρακοφούνικα στον Νέο Κόσμο. Ποδοσφαιράκια, επιτραπέζια, πινγκ πονγκ, Dungeons and Dragons, Monopoly... Περνάμε ωραία. Ε.Λ.

741

Για τις παλιές ταμπέλες που έχουν ξεμείνει στα κτίρια

Νέον γράμματα, λέξεις σε καθαρεύουσα, γραμματοσειρές που δεν προτιμούνται πια: «ΚΑΟΥΦΜΑΝ», «Αφοί Ελμάμογλου», «Ωρα για Cooper», «Κουρείον», «Κλειστόν / Ανοιχτόν», «Ψιλικά είδη - Σιγαρέττα», «ΠΡΟ-ΠΟ - Λαχεία». Μικρά κομμάτια γραφιστικής ιστορίας που συνεχίζουν να φωτίζουν την πόλη από τα 70s. Στη Στοά Εμπόρων στο Σύνταγμα θα βρεις μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές. Κ.Κ.

747

Για το Athens Pride

Σιγά σιγά το καταλαμβάνουν οι στρέιτ και οι πολιτικοί για να βγάλουν σέλφι με τα αθώα κουίρ που μασάνε, αλλά, τέλος πάντων, διατηρεί ακόμα το κέφι του και το fuego του. Γ.Ν.

748

Είναι η Αθήνα το νέο Βερολίνο;

Ναι, αρκεί να βρεθείς στον πάντα υπέροχο σταθμό της Ομόνοιας, με τα χαρακτηριστικά κίτρινα-πορτοκαλί πλακάκια, που τοποθετήθηκαν εκεί το 1930 και προέρχονται από το ίδιο εργοστάσιο μ' αυτά του ιστορικού σταθμού Rosenthaler Platz του Βερολίνου (γραμμή U8). Αλλά δεν είναι μόνο τα γυαλιστερά πλακάκια (γνωστά ως Bechtel), είναι και οι χαρακτηριστικές συστοιχίες κίωνων, οι καμπυλωτές οροφές, οι προπολεμικές πλαφονιέρες - όλα δημιουργούν σύνδεση με σταθμούς του Βερολίνου, όπως ο Rosenthaler Platz και ο Alexanderplatz. Και ευτυχώς σήμερα, παρά τις διάφορες κατά καιρούς ατυχείς ανακαινίσεις και παρεμβάσεις για φθορές, το Κεντρικό Συμβούλιο Νεότερων Μνημείων έχει προστατεύσει την Art Deco αισθητική τους, διατηρώντας το βίντατζ ύφος του σταθμού.

Σ.Π.

Η Αθήνα του Κωνσταντίνου Ρήγου*

Gay Pride, 5 Ιουνίου 2010, πλατεία Κλαυθμώνος

*Ο Κωνσταντίνος Ρήγος είναι χορογράφος, διευθυντής του μπαλέτου της Εθνικής Λυρικής Σκηνής

749

© ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΗΓΟΣ

750

I LOVE ATHENS

Η μαμά μου η Αθήνα Του Χρήστου Χωμενίδη*

Τη νύχτα που πέθανε η μάνα μου, αφού της έκλεισα τα μάτια και είδα το φορείο με το σώμα της να μπαίνει στο ασανσέρ για να κατέβει στον νεκροθάλαμο του νοσοκομείου, αφού συνεννοήθηκα με τον υπάλληλο του γραφείου κηδειών που ως εκ θαύματος εμφανίστηκε μπροστά μου, «Να σε γυρίσω σπίτι;» ρώτησε ο κολλητός μου. «Μα τι λες; Πάμε για ποτό!» του απάντησα.

Πήραμε τη λεωφόρο από Χαϊδάρι προς κέντρο. 8 Ιουνίου ήταν, του 2008. Εγώ στη θέση του συνοδηγού, στο πίσω κάθισμα η τότε καλή μου. Το καλοκαίρι έμπαινε από τα παράθυρα του αυτοκινήτου. Αυτό το μείγμα καυσαερίου και λουλουδιών, γυναικείων αρωμάτων και ιδρώτα. Συν μια ακαθόριστη, πανάρχαια μυρωδιά. Το χνότο της πόλης.

Μηχανουργεία, φαναρτζίδικα, μπουρδέλα, διανυκτερεύοντα σαντουισάδικα, στο βάθος ο βράχος με τον Παρθενώνα. Πρεζόνια πέριξ της Πλατείας Βάθης, πάγκοι με εφημερίδες στην Ομόνοια, ακόμα τότε ο κόσμος ενημερωνόταν από τυπωμένα χαρτιά. Σταδίου, Πανεπιστημίου, Χαριλάου Τρικούπη. Μαβίλη. Τα μπαρ σέρβιραν μέχρι να γλυκοχαράξει.

Καθίσαμε στου Λώρα. Το συντριβάνι πεταγόταν από τον ύπνο του κάθε δέκα λεπτά και μας πισίλιζε, ένα ζευγάρι -πολύ νέα παιδιά- φιλιόταν στο παγκάκι. Ρούφηξα τζιν τόνικ, άναψα τσιγάρο.

«Αυτήν θα έχεις εφεξής μαμά σου. Την Αθήνα!» είπα στον εαυτό μου. Ακαριαία θυμήθηκα τη φράση του Σεφέρη. «Εγώ είμαι ο τόπος σου. Ίσως να μην είμαι κανείς, αλλά μπορώ να γίνω αυτό που θες».

Αθήνα, 21/04/2026

*Ο Χρήστος Χωμενίδης είναι συγγραφέας. Το τελευταίο του βιβλίο, «Δεκατρία», κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη.

751. ΓΙΑ ΩΤΙΑ, ΠΕΡΕΚ, ΤΣΟΡΤΑΝΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑ

Η αγορά των Ποντίων στην Καλλιθέα. Μια μικρογραφία της Βαρβακείου, που έχτισαν οι Πόντιοι πρόσφυγες έμποροι το 1956, στεγάζοντας τις υπαίθριες, ως τότε, πραμάτειες τους. Πρώτο πράγμα και φτηνό, εκεί όπου τον πελάτη τον ξέρουν με το μικρό του όνομα. Ε.Ψ.

752. ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΗΜΕΙΟ ΓΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΟ ΠΑΡΚΑΡΙΣΜΑ

Ζην επικινδύνως. Αν γνωρίζεις τα ρίσκα που παίρνεις, τότε παρκάρεις μεγαλόπρεπα και με απλότητα που αφοπλίζει στο Ζάππειο. Αν, μάλιστα, οδηγείς και 4x4 καθαρό, πλυμένο, περασμένο με κερί και μαύρου χρώματος, τότε μπορεί να θεωρηθούν ότι είσαι και της Επιτροπής, οπότε θα σου το φυλάνε κιόλας. Γ.Ν.

753. ΓΙΑ ΠΟΤΑΚΙ ΜΕ ΤΟΝ ΤΣΕ

Ένα καφέ μπαρ που μοιάζει να ξεκόλλησε από το Καράκας και λέγεται **Caracas**, όπως η εξωτική πρωτεύουσα της Βενεζουέλας, σερβίρει ωραία κοκτέιλ, αλλά βασικά έχει μια ατμόσφαιρα τόσο λατινοαμερικάνικη, που περιμένεις τον Τσε (Γκεβέρα) να σου ανάψει το πούρο (Ιπποκράτους 153). Μ.Ζ.

754. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ ΑΙΓΛΗ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Όταν έσβησαν τα φώτα της Αίγλης, ήταν σαν ένα τραύμα στην καρδιά της πόλης. Μας επεστράφη κι ας άργησε. Γιατί η Αίγλη είναι η all day απαντοχή για κάτι κοσμικό στη βόλτα του Σαββατοκύριακου, είναι ο καφές και το θερινό σινεμά, είναι οι νύχτες του Ζαππείου με φόντο την πανσέληνο πάνω από το σιντριβάνι του κήπου. Ε.Ψ.

755. ΚΑΤΙ ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟ, ΜΕ ΛΙΓΟ ΑΠΟ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΑΪΦΕΛ

Η πιο παράξενη ιστορία στα ορθόδοξα χρονικά της πόλης συνδέει τον Άγιο Σώστη με την απόπειρα δολοφονίας του βασιλιά Γεωργίου Α' και της κόρης του Μαρίας. Άγιο είχε ο βασιλιάς. Εις ανάμνησιν της σωτηρίας του, χτίστηκε ο Άγιος Σώστης, από Γάλλο αρχιτέκτονα και σε ρυθμό ιδιόρρυθμο, που συνδυάζει την ορθοδοξία με τον πύργο του Άιφελ. Ε.Ψ.

756. ΓΙΑ ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ ΠΛΑΚΑ, ΣΤΑ ΒΟΡΕΙΑ

Στο λαϊκό κομμάτι, δυο βήματα από την Κηφισιά αλλά και από τον Βάρσο, υπάρχει μια Κηφισιά παλιά, γραφική, με πλακόστρωτα σοκάκια, μια Κηφισιά μποέμ και εναλλακτική. Γύρω από το σπίτι του ποιητή Γεωργίου Δροσίνη, που σήμερα φιλοξενεί το μουσείο του, οι άνθρωποι της γειτονιάς γνωρίζονται με τα μικρά τους ονόματα. Μονοκατοικίες αρντεκό και χαμηλά σπιτάκια, ατελεί γλυπτικής και ζωγραφικής, εναλλακτικά μαγαζιά με ρούχα και ρομαντικά καφέ, εδώ το βόρειο προάστιο διακτινίζεται στην Ύδρα, μπορεί και στη Σύρο, για να σου θυμίσει νησί και χαλαρές κυριακάτικες βόλτες. Η γειτονιά που κάποτε φιλοξενούσε σιδηρουργεία, χρωματοπωλεία αλλά και τους ταπεινούς ανθρώπους που δούλευαν στις πλούσιες βίλες πήρε το όνομά της από την Πλάκα, αφού τόσο πολύ τη θυμίζει. Ε.Ψ.

751-756

Εκεί η γεύση δεν είναι μόνο απόλαυση. Είναι τελετουργία κάτω από τον αττικό ουρανό.

Στην καρδιά της Αθήνας ο πεζόδρομος της **Αδριανού** σε οδηγεί αβίαστα στο πιο μαγευτικό σημείο του Θησείου. Το **Kuzina** στήνει το δικό του σκηνικό ανάμεσα σε γαστρονομική τέχνη και αθηναϊκή μαγεία. Με ελληνική δημιουργική κουζίνα που παντρεύει το παραδοσιακό με το σύγχρονο, και μια ατμόσφαιρα γεμάτη αυθεντικότητα, το Kuzina είναι πολλά περισσότερα από ένα ακόμα εστιατόριο στο κέντρο της πόλης.

Αλλά το αληθινό του διαμάντι; Η ταρατσα του. Μια ανοιχτή αγκαλιά προς τον ιερό βράχο της Ακρόπολης, τον Ναό του Ηφαιστού και την φωτισμένη γραμμή του αθηναϊκού ορίζοντα. Όσο ο ήλιος δύει και τα φώτα της πόλης ανάβουν ένα-ένα, το Kuzina μεταμορφώνεται σε ένα σκηνικό από κινηματογραφική σκηνή.

Απαραίτητη η μουσική επιμέλεια του γνωστού ραδιοφωνικού παραγωγού του **Galaxy92** **Θοδωρή Γιαννόπουλου**, που ντύνει τις βραδιές με ήχους που ταξιδεύουν. Ατμοσφαιρικά beats, διακριτικές μελωδίες, soul, jazz και electronica σε απόλυτη αρμονία με τον ρυθμό της πόλης και των στιγμών.

Ιδανικό για ρομαντικά δείπνα, ξεχωριστές περιστάσεις ή απλώς για εκείνες τις βραδιές που θέλεις να δεις την Αθήνα από ψηλά, με ένα ποτήρι κρασί στο χέρι και την καλύτερη παρέα. Το μενού υπογράφει ο **Άρης Τσανακλίδης**. Βρίσκεται στο τιμόνι του μενού από την πρώτη μέρα και συνεχίζει να παίζει δυνατά: ελληνικές πρώτες ύλες μπλέκονται με ασιατικές και μεσογειακές πινελιές, σε ένα fusion που είναι ταυτόχρονα comfort και εντυπωσιακό.

Από την Καβουροσαλάτα με mango, ανοσαδο και μπλε καβούρι Πιερίας μέχρι το Φιλέτο αρνιού με μεσογειακό mīgeroix λαχανικών και σάλτσα μαυροδάφνης, όλα έχουν λόγο ύπαρξης – και γεύση που μένει.

Ο χώρος στο ισόγειο είναι φιλόξενος όσο χρειάζεται, με υλικά που μοιάζουν να έχουν ιστορίες να πουν: γήινα χρώματα, ξύλο και λευκό μάρμαρο γύρω από την ανοιχτή κουζίνα και το στιβαρό bar που σε καλεί να πιεις το ποτό σου χωρίς δεύτερη σκέψη.

Το Kuzina δεν είναι απλώς ένα εστιατόριο που έχει προταθεί από τον οδηγό **Michelin** και φιγουράρει συχνά στις διεθνείς λίστες για την καλύτερη θέα (ναι, και από το **BBC**). Είναι ένα μέρος που αγαπάει την πόλη και εκείνη του το επιστρέφει. Κι αυτό, αξίζει να το ζήσεις – ξανά και ξανά.

757. Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΤΑΡΑΤΣΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ανοιχτό από το πρωί, την Παρασκευή ανοίγει ως τα μεσάνυχτα τη μαγική του θέα στις καταπράσινες αυλές των νεοκλασικών της γειτονιάς, τη σκιά της φωτισμένης Ακρόπολης, του Λυκαβηττού και του Φιλοπάππου, σε μια τσαρουχική τοιογραφία, που πίσω της ακούς τα τριζόνια μαζί με τον απόηχο στην καρδιά μιας νοσταλγικής μελωδίας του Χατζιδάκι. Το καφέ του Μουσείου της Ακρόπολης. Ε.Ψ.

758. ΤΑ ΔΙΑΣΗΜΑ ΛΙΜΑΝΑΚΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ

Η καλύτερη γκέι πασαρέλα της Αθήνας. Η πάντα κλασική και θορυβώδης παραλία, που, ακόμα κι αν τα βραχάκια και οι καβάτζες της προσφέρουν κάποια σχετική ηρεμία, το αληθινό πάρτι είναι εκεί που μαζεύονται όλοι (στον δεύτερο κόλπο, κάτω από την καντίνα). Ο πρώτος κόλπος (με τη χερσόνησο) είναι μπεν μιξ (πάει και κάνας στρέιτ). Γ.Ν.

759. ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΑΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΚΡΕΠΗΛΑΤΕΙΟΝ

Στον δρόμο της Λεωφόρου Κηφισίας από το 1992, στο νούμερο 52 πια, αρχικά σε truck και πια σαν κατάστημα. Δύο αδέρφια που έφεραν την «απαρχή της κρέπας στην Αθήνα». Το φορτηγάκι το κράτησαν σαν ργορ μέσα. Αν δεν έχεις σταματήσει έστω και μία φορά, ποτέ δεν είναι αργά. Οι ξενύχτηδες και οι λιχούδηδες το ξέρουν. Δ.Α.

760. ΒΟΛΤΑ ΣΤΟ «ΣΠΙΤΙ» ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ ΣΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

Στο κελί του, για την ακρίβεια. Ο κοσμοκαλόγερος, λάτρης του κρασιού και σπουδαιότερος Έλληνας συγγραφέας στο γύρισμα του 19ου προς τον 20ό αιώνα, έζησε κάμποσα από τα χρόνια της ζωής του σ' ένα μικρό κελί 10 τετραγωνικά, με ένα ακόμα πιο μικρό πατάρι, όπου υπήρχε το κρεβάτι του. Το κελί αυτό βρίσκεται στην αυλή της εκκλησίας των Αγίων Αναργύρων στου Ψυρρή και είναι επισκέψιμο για όλους. Τ.Σ.

761. ΜΙΑ ΣΤΑΣΗ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ

Όσοι δουλεύουν κοντά στο Σύνταγμα ξέρουν ποια είναι η βόλτα της ημέρας. Κλέβοντας μια στάση και κατεβαίνοντας στην Ακρόπολη, περπατάνε ένα από τα πλέον παραδοσιακά δρομάκια για να καταλήξουν στη Μητρόπολη, έχοντας έρθει στο ενδιάμεσο σε επαφή με χαμογελαστούς τουρίστες και μαγαζάτορες. Έστω και λίγο διαφορετικό να γίνει έτσι το πρωινό σου, κέρδος είναι. Μ.Κ.

762. ΕΝΑ ΖΕΝ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

Η Αγία Αικατερίνη της Πλάκας. Βυθισμένη κάτω από τα βήματα των τουριστικών ορδών, μο-

768 Το Χίλτον θα μείνει για πάντα Χίλτον

Το κέντρο της πόλης έχει το δικό του χωρόσημο: πίσω από το Χίλτον, μπροστά από το Χίλτον, στο πλάι του Χίλτον, εκεί που ξεκινά ο Δακτύλιος. Το πιο εμβληματικό κτίριο της μεταπολεμικής αρχιτεκτονικής, με το ιστορικό ανάγλυφο του Γιάννη Μόραλη, μπορεί να αλλάξει χρήσεις, εποχές και ονόματα, όμως ποτέ δεν θα καταφέρουμε να το πούμε *Pisian*. Ε.Ψ.

νίμως γαλήνια σαν παρένθεση, στη θέση μιας παλιοχριστιανικής βασιλικής, με δύο ρωμαϊκούς κίονες να σηματοδοτούν την επιβίωση της γειτονιάς μέσα στους ιστορικούς χρόνους, είναι το καταφύγιο μιας ζεν στάσης, το τέλει σημείο για ένα πικνίκ μεσημεριανό και κανείς δεν θα σε ενοχλήσει αν μαζέψεις στο προαύλιο τους φίλους για τα γενέθλιά σου. Ε.Ψ.

763. ΓΙΑ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΕ ΑΠΡΟΣΜΕΝΑ ΜΕΡΗ

Η μίνι Πλατεία Βενιζέλου στη Δάφνη, για περισυλλογή, δηλαδή συνάντηση με Χ πρόσωπο με το οποίο δεν θέλεις να σε πάρει κανένα μα κανένα απολύτως μάτι, αλλά έχει σε απόσταση αναπνοής σουβλάκια-πίτσες-καφέδες-ποτά, ώστε να μη σε πάρει κι από κάτω. Μ.Ζ.

764. ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΟ ΙΝΔΙΚΟ ΤΟΠΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ο παλιός Ηλεκτρικός, που έχουν δει τα μάτια του από τον ατμό ως την αυγή της ηλεκτροκίνησης. Με την πατίνα της φθοράς και την ομορφιά μιας ιστορικής ντεκαντάνς, από την Κηφισιά ως το λιμάνι του Πειραιά, μια παράσταση κι ένα θέατρο σκηνοθετημένο από τσιγγάνους, αναξιοπαθόντες, μουσικούς και καλλιτέχνες, φιλοσόφους του δρόμου, ψεκασμένους σε οί-

στρο, ζητιάνους και επίδοξους Νοστράδαμους. Το πιο ινδικό τοπίο της πόλης. Ε.Ψ.

765. Α! ΔΕΣ ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΚΑΦΑΟ!

Τα γκράφιτι στα καφάο του ΟΤΕ και της ΔΕΗ. Άμα κάτι δεν μπορείς να το αποφύγεις, το μεταμορφώνεις σε τέχνη.

766. ΟΤΑΝ ΠΑΜΕ ΓΙΑ ΤΣΑΤΝΕΪ ΣΤΟ BRITISH FOOD STORE ATHENS

Μεγάλη ποικιλία σε τσάτνεϊ, σάλτσες, πόριτζ και αυθεντικά αγγλέζικα τρόφιμα. Εκείνη τη Lemon curd, τα περίεργα μπισκότα, τα σοκολατάκια, τις μουστάρδες, τα τσάγια κάθε είδους... Τα έχουν τα delicatessen των **Marks & Spencer**, όπου υπάρχει το σήμα Food Greece. Αλλά και το μικρό, τίγκα στα αγγλέζικα τρόφιμα **British Food Store Athens** (Τζαβέλα 27, Χαλάνδρι). Μ.Ζ.

767. ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΤΕΚΙ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

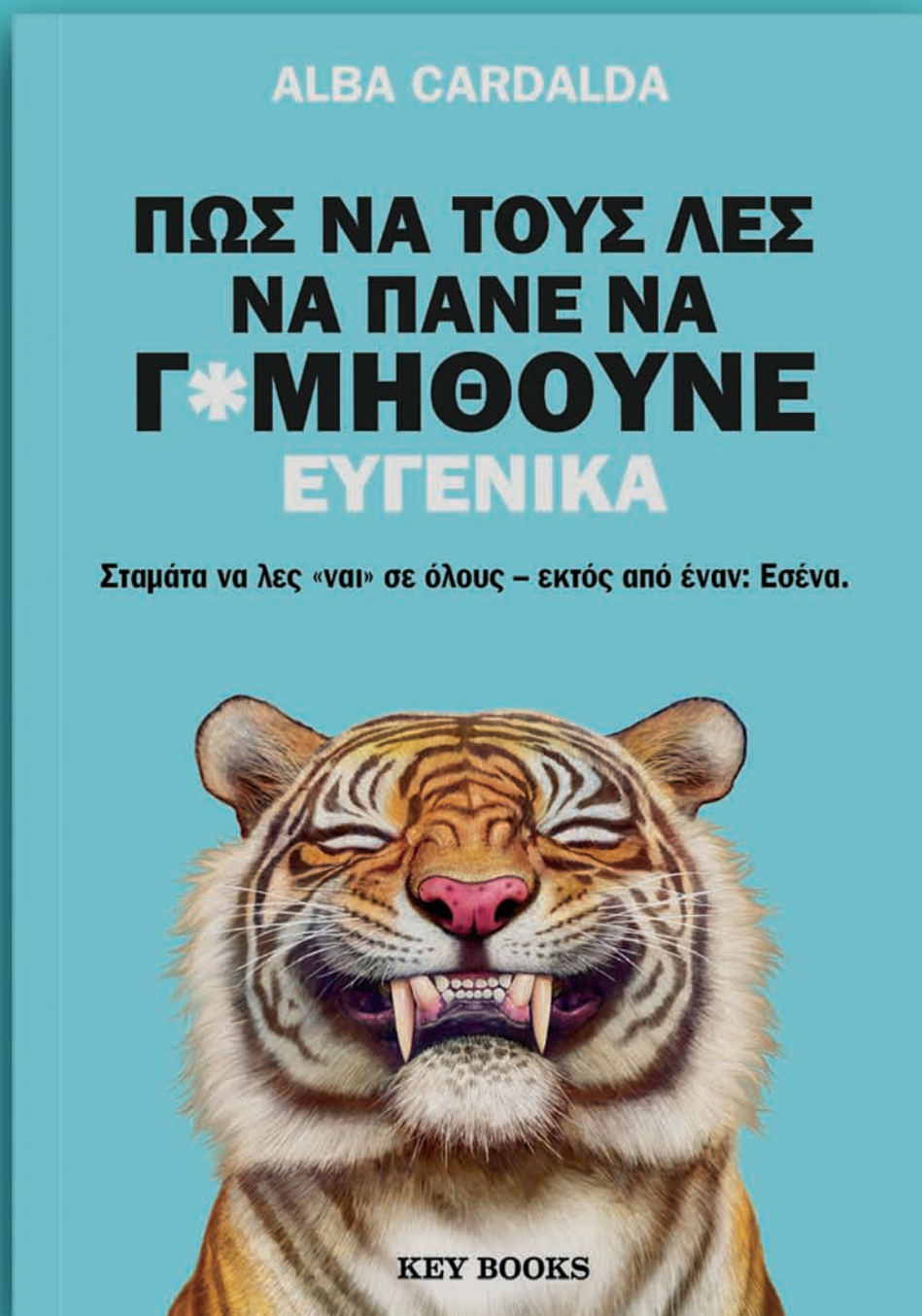
Κρυμμένο μυστικό καλλιτεχνών και ορκισμένων Αθηναίων, που το χρησιμοποιούν σαν γραφείο για τα ραντεβού τους, το καφέ του μουσείου **Ισλαμικής Τέχνης** είναι από μόνο του προορισμός, για καφέ με υποβρύχιο, λουκούμι, γλυκά του κουταλιού, σπιτικά κούκικς και μεζεδάκια με τσίπουρο.

Θέα στον Κεραμεικό, το Θησείο και την Ακρόπολη και φόντο το πολύχρωμο ντεκόρ των τοίχων, έργο-αφήγηση της αγγλίδας Navine. G. Khan-Dossos, που διηγείται την ιστορία των χαμένων φοινίκων της Αθήνας (Ασωμάτων 22 & Διπύλου, Μεταξουργείο, 2103251311). Ε.Ψ.

Στο τραμ η ζωή κυλάει αργά

Παραπονιούνται πως το τραμ πάει αργά. Αυτό ξέρει. Σχεδόν πάντα μισόαδειο, κόσμιο και παστρικό, σ' αφήνει πίσω απ' την άπλετη θέα του σχεδιασμού του να εμπεδώσεις βήμα βήμα το τοπίο από το Σύνταγμα, τον Νέο Κόσμο και τη Νέα Σμύρνη, τη διαδρομή από το τσιμέντο μέχρι τη θάλασσα του Φαλήρου. Ε.Ψ.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Αναζητήσέ το σε όλα τα βιβλιοπωλεία και στο www.keybooks.gr

KEY BOOKS

ΣΚΑΝΑΡΕ ΚΑΙ ΜΑΘΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ

770

Εκεί όπου τραγουδούν οι φάλαινες

Η καλύτερη νχορύπανση από κτίριο συμβαίνει στη ΓΑΔΑ. Όταν φυσάει, παράγει έναν συριγμό που θυμίζει το τραγούδι των φαλαινών. Με τον καιρό συνηθίζεται, αλλά δεν είναι ποτέ ευχάριστο. Γ.Κ.

771. **ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΛΑΪΚΕΣ-ΠΑΣΑΡΕΛΑ**

Αν οι λαϊκές είχαν βασίλισσα, αυτή θα ήταν η λαϊκή της Ξενοκράτους. Το στέμμα της το έχτισε τα χρόνια που στο Κολωνάκι ζούσαν οι μισοί διάσημοι της Ελλάδας, τότε που ο καλός κόσμος της γειτονιάς έβαζε τα δυνατά και το στίλ του κατεβαίνοντας για λεμόνια. Οι οπωροπώλες προσάρμοσαν τις πραμάτειες και το σοφιστικέ στάιλινγκ –μαζί με τις τιμές– στο κολωνακιώτικο προφίλ. Εδώ δεν ρωτάς «πόσο είχαν σήμερα τα μαρούλια;» αλλά «ποιον (διάσημο) είδες σήμερα στη λαϊκή;». Αντίπαλο και updated δέος: η λαϊκή της Αρχιμήδους στο Παγκράτι. Η μεγαλύτερη cosmopolitan gay icon style πασαρέλα της Αθήνας. Ε.Ψ.

772. **ΣΤΟ ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ ΠΑΙΖΟΥΝ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ**

Ο αγαπημένος κινηματογράφος της Νέας Σμύρνης κάθε τόσο φιλοξενεί παραστάσεις του Θεάτρου

773 **Αγαπάμε δροσερά θερινά σινεμά**

Καλύτερο δροσερό θερινό σινεμά είναι το Ελληνίς στη λεωφόρο Κηφισίας (Αμπελόκηποι). Κάτι συμβαίνει με αυτό το σινεμά και είναι δροσερό, την ώρα που λίγα μέτρα πιο κει καίγεται η πόλη. Από κάποιο σημείο κι έπειτα οι θεατές παρακολουθούν το έργο κουρνιάζοντας στα καθίσματα και με τα χέρια χωμένα ανάμεσα στα μπούτια τους. Γ.Κ.

Σκιών Αθανασίου. Και έχει πολλή πλάκα να βλέπεις την Gen Alpha, τα παιδιά που μεγαλώνουν αγκαλιά με τα σόσιαλ και το AI, να μαθαίνουν το Κολλητήρι και τον Χατζηαβάτη – και να ενθουσιάζονται. Ε.Δ.

774. **Ο ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ**

Οδός Δοξαπατρή. Στις παρυφές της Νεαπόλεως, εκεί που τελειώνει το Δημοτικό Σχολείο του Πικιώνη, στα Πευκάκια του Αγίου Νικολάου. Γεμάτη μικρές κάθετες σκάλες, συνήθως κρυμμένες από θάμνους και δέντρα. Έχει μόνο είσοδο και έξοδο. Η έξοδος της είναι σχεδιασμένη για να είναι είσοδος, αλλά κάποια σατανικά μυαλά την αναποδογύρισαν, προφανώς για λόγους «ησυχίας». Ο δρόμος φιλοξενεί διακριτικά ονόματα της πολιτικής, του δημοσίου, της δημοσιογραφίας, του τραγουδιού και του θεάτρου. Οι security που υπήρχαν παλιότερα τώρα επέστρεψαν. Οι ταξιτζήδες τη μισούν. Μπαίνεις από την Αποκαύκων. Αν έρχεσαι από St. George, μπαίνεις στον πρώτο δρόμο μετά την ανηφόρα του θεάτρου Λυκαβηττού, αριστερά. Δεν θα τη βρεις ποτέ. Γ.Ν.

775. **ΝΑ ΧΑΝΕΣΑΙ ΣΤΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΣΤΟΕΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ**

Ότι έχει απομείνει από τις στοές του κέντρου. Μια μυστική ζωή σε αναλαμπές, ανάμεσα σε κλειστά μαγαζιά με ταμπέλες του '60, ρολόγια Seiko εποχής, παντελόνια Lee, καπελάδικα με την τραγιάσκα του παππού, μετάλλια όλων των πολέμων, παλιά νομίσματα, γραμματόσημα και όλα όσα φτιάχνουν τη χαρά του παλαιού τύπου συλλέκτη. Ε.Ψ.

776. **ΤΟ ΚΑΛΟ, ΤΟ ΠΑΛΙΟ STREET FOOD ΣΤΗ ΧΑΡΤΟΠΕΤΣΕΤΑ**

Στον παραδεισένιο νέο πρωτευουσιάνικο πλανήτη του διεθνούς street food, αρκεί μια στροφή του δρόμου για να σε προσγειώσει στο παλιό τοστάδικο, που επιμένει ακόμη στα σκοτεινά: πίτσα ατομική της φόρμας, με αγνώστου προελεύσεως λιπαρά τυριά και πιπεριά, ανάλογο τυράτο πείνιρλί και τοστ με διπλό τυρί στη χαρτοπετσέτα. Οι θερμίδες της πρώτης μας street εθνικής εμπειρίας, κάπου από τα παλιά της δεκαετίας του '80. Ε.Ψ.

777. **Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΝΕΙΣ ΚΟΝΤΑ**

Ομόνοια. Γλιτώνεις τις πολλές ανταποκρίσεις.

778. **ΓΙΑΤΙ ΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΜΥΘΟ ΜΑΣ**

Παράδειγμα: Στην παρέλαση της 25ης Μαρτίου, μαθητής παρήλασε ντυμένος και μακιγιαρισμένος ως Καποδίστριας έμπροσθεν της Βουλής. Γ.Ν.

779. **ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΔΙΑ ΠΑΣΑΝ ΝΟΣΟΝ**

Τα φαρμακεία που δεν θυμίζουν πια αρρώστια. Ακόμη κι αν διαβείς την πόρτα τους με τη συνταγή του γιατρού στο χέρι, αμέσως ξεχνάς τον πόνο σου, παραδομένος σε έναν πλανήτη μορφιάς, φροντίδας, περιποίησης, γεμάτο ευωδιές και μαγικά σέρουμ. Μαζί με το αντιβιοτικό, γυρνάς σπίτι και μ' ένα ζευγάρι ανατομικά σανδάλια για την παραλία που έρχεται. Ε.Ψ.

780-785

Γιατί παίζουμε μπάλα παντού, ακόμα και στο Μεταξουργείο

Επικίνδυνες μπαλιές στην πλατεία Μεταξουργείου, στο ταμμένο και στο επικλινές γκαζονάκι του αγάλματος (έκπτωτος άγγελος; Πουλί του Παραδείσου; Μπερδεμένα χέρια;). Συμπαίκτης βρίσκεις εύκολα, τους πιτσιρικάδες της κοντινής γειτονιάς, που αγνοούν επιδεικτικά τα περαστικά αυτοκίνητα, κυνηγώντας την μπάλα, που κάνει γκελ σε καπό, παρμπρίζ, οροφές, οδόστρωμα, μέχρι να τη στείλει πίσω στο άγαλμα με κεφαλιά ομόνιμος μπάτσος στην είσοδο του μετρό. Γ.Ν.

Για τους επιτόπιους αγώνες κρίκετ

Το καλύτερο μέρος για να παρακολουθήσεις κρίκετ μεταξύ Ινδών ή Πακιστανών (προσοχή, όχι μεταξύ Ινδών ΚΑΙ Πακιστανών) είναι Κυριακή πρωί, στο Πεδίο του Άρεως. Γ.ΚΥΡ.

Για τις ντιζαϊνάτες πολυκλινικές

Με τόσα διαγνωστικά κέντρα που μας περιστοιχίζουν, αναρωτιέσαι πού στο καλό κάναμε εξετάσεις τον παλιό καιρό. Το παλιό ΙΚΑ μεταμορφώνεται σε μια απέραντη «Διάγνωση» με χιλιάδες ονόματα και παραρτήματα, λουξ και ευρωπαϊκή, ντιζαϊνάτη,

γλυκομίλητη και διόλου νοσηρή. Όταν η εξέταση ούρων φλερτάρει αισθητικά με επίσκεψη στον χάλι αισθητικό. Ε.Ψ.

Η ευωδιά της σοκολάτας

Που πλημμυρίζει τον αέρα πλησιάζοντας στην οδό Πειραιώς στο Νέο Φάληρο, εκεί όπου βρίσκεται το εργοστάσιο της σοκολατοποιίας ΙΟΝ απ' το 1930. Γ.Κ.

Για τα πνευματικά σαλόνια της πόλης

Όπως το Ίδρυμα Κατακουζηνού. Μπαίνοντας στο διαμέρισμα των Κατακουζηνών, (λεωφ. Αμαλίας) έχεις την αίσθηση πως οι ίδιοι οι οικοδεσπότες θα εμφανιστούν για να σε καλωσορίσουν. Έργα τέχνης, ιδιαίτερα έπιπλα, βιβλιοθήκες, προσωπικές φωτογραφίες δημιουργούν έναν ζεστό, ζωντανό χώρο εκλεκτικής αισθητικής, που διατηρεί την ατμόσφαιρα ενός σπιτιού όπου άλλοτε συναντιόταν η πνευματική ελίτ της εποχής. Αξίζει να πας και μόνο για να δεις την πόρτα που είχε ζωγραφίσει ο Νίκος Χατζηκυριάκος-Γκίκας, επιστήθιος φίλος του Άγγελου και της Δητώς Κατακουζηνού. Ε.Ν.

Γιατί λατρεύουμε να μαλώσουμε για τις παραστάσεις στην Επίδαυρο

Ενώ τσακίζουμε τα κεφτεδάκια στον Λεωνίδα στο Λυγουριό.

770-785

NYX

ROOFTOP JAPANESE RESTAURANT

Η Αθήνα από ψηλά στο NYX Rooftop

Στην καρδιά της πόλης, το NYX Rooftop προσφέρει μια μοναδική εμπειρία με πανοραμική θέα 360° που αγκαλιάζει την Ακρόπολη, τον Λυκαβηττό και τον εντυπωσιακό αθηναϊκό ορίζοντα. Εδώ, η υψηλή asian fusion γαστρονομία συναντά τα premium signature cocktails, συνθέτοντας το ιδανικό σκηνικό για αξέχαστες στιγμές.

NYX Japanese Rooftop Gastrobar

19 Omirou str., 10672 Athens, Greece

Book your table: E.: book@nyxrooftop.com / T.: +30 6981518000

W.: Nyxrooftop.com

@ nyxathens

— ACADEMIAS —
HOTEL

Located at

AUTOGRAPH COLLECTION[®]
HOTELS

786. ΓΙΑ ΤΑ ΑΡΑΒΙΚΑ ΕΞΩΤΙΚΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Το **Aromania** (Σοφοκλέους 146) είναι από τα αρωματοπωλεία που σε ωθούν να φύγεις με δύο και τρία μπουκαλάκια κάθε φορά. Πέρα από τα δημοφιλή designer brands, θα βρεις πολύ μεγάλη ποικιλία σε αραβικά αρώματα, από Al Haramain και French Avenue, μέχρι τις ξεχωριστές κυκλοφορίες της Lattafa, που συναρπάζουν τους λάτρεις του αρώματος παγκοσμίως. Μ.Κ.

787. ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑ ΠΑΜΕ ΣΕ ΟΥΖΕΡΙ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ουζερί με ζωντανό πρόγραμμα για μεσημεριανές κραιπάλες, το **Στέκι του Αρτέμη** (Δημοσθένους 9, μέσα στην κεντρική αγορά του Πειραιά, 2104175598). Παραδοσιακό, από το 1926, που έχει περάσει τουλάχιστον μία φορά από το λεπτό κόσκινο της ομογενοποίησης του νεολαϊκού στιλ (βλ. στούκο ιταλιάνο στους τοίχους, ψιλοκομμένος μαϊντανός στα τηγανητά καλαμαράκια κ.ά.). Πολύ φρέσκο φαγητό, πελατεία από στελέχη ναυτιλιακής μέχρι τον μούτσο με τα γράσα και το τζόβενο με την τσάκιση. Δαϊκό πρόγραμμα σε επιλεγμένες μέρες και το καλώδιο του μικροφώνου του τραγουδιστή είναι αρκετά μακρύ για να φτάνει σε όλα τα τραπέζια. Γ.Κ.

788. ΓΙΑΤΙ ΜΕ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΒΡΙΣΚΕΣΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΩΦΟΡΟ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Υπάρχει αυτή η ψηφιακή αρένα απόδρασης, το **Teleport Arena**, όπου μαζί με φίλους ή και μόνος χάνεσαι σε διαστημόπλοια γεμάτα aliens που τους τρέχουν τα σάλια, σε χιονισμένα τοπία όπου σε κυνηγούν τρολ για να κλέψουν τα δώρα του Αϊ-Βασίλη ή σε αχανείς ερήμους με πυραμίδες και οάσεις. Μια ψηφιακή εμπειρία χωρίς να είσαι «δεμένος» με καλώδια και συσκευές, στο νούμερο 403 της Μεσογείων, στην Αγία Παρασκευή. Γ.Ν.

789. ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΑΜΕ ΜΙΚΡΟΙ

Για τους κολλημένους με το σταυρόλεξο, τα Μίκυ Μάους και τα Μπλεκ που αγάπησες μικρός, για τα τεύχη της Μανίνας που έχασες κάποτε και για οτιδήποτε κρεμάστηκε άλλοτε στο περίπτερο για να αποσυρθεί στην πορεία υπάρχουν τα κάτωθεν του Μοναστηρακίου για να κρατάνε υψηλό το φρόνημα όσων μας μεγάλωσαν. Πρώτες αγάπες από δεύτερο χέρι. Ε.Ψ.

790. ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΑ ΑΝΟΙΧΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Καλύτερο θέατρο για να κρώνεις: το Θέατρο του Λυκαβηττού. Ακόμα και στον χειρότερο καύσωνα εκεί χρειάζεσαι πουλοβεράκι. Τον δε Σεπτέμβριο χειροκροτάς και σου πέφτουν τα δάχτυλα.

792

Η λαϊκή της Καλλιδρομίου, η πιο φωτογραφίσιμη

Η λαϊκή της Καλλιδρομίου ή αλλιώς η λαϊκή του νεο-δημιουργικού σεφ και του ινσταγκράμερ τουρίστα/nomad. Στο τέλος, ραντεβού μαζί με το γεμάτο καρότσι για τσίπουρα με μεζεδάκια στην αιωνόβια Μουριά. Ε.Ψ.

793. ΤΑ ΝΤΟΝΑΤΣ ΓΙΑ ΠΡΩΙΝΟ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τα ντόνατς Νάνου, με 111 καταστήματα σε όλη την Αθήνα, ανοίγουν για λίγες μόνο και συγκεκριμένες ώρες, πουλώντας τα διάσημα ντόνατς που οι γονείς παίρνουν, τα βάζουν στην κατάψυξη και ξεπαγωμένα τα δίνουν στα πιτσιρίκια για το σχολικό δεκατιανό. Σωτήρια λύση, όμορφα, στρουμπουλά παιδάκια. Γ.Ν.

794. ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΥΛ, ΗΡΕΜΕΣ ΒΟΛΤΕΣ ΜΑΣ

Οι κουλ βόλτες στην Ακρόπολη, την Πλάκα, τον Στρέφη, τον Λυκαβηττό και στου Φιλοππάπου, γιατί κανείς μετά δεν θα σε ρωτήσει ποιον είδες και τι καινούργιο παίζει εκεί. Ε.Ψ.

795. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΗΡΩΔΕΙΟΥ-ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

Πτυσσόμενο καρεκλάκι για τις άβολες, στενές θέσεις-βασανιστήριο των αρχαίων θεάτρων. Ανθεκτικό εκρού παραβόπανο και δύο ξύλα δεμένα με ιμάντες. Κλειστό, μοιάζει σαν να κουβαλάς το πτυχίο σου. Ανοιχτό, είναι μια μικρή σεζλόνγκ που

πιάνει ξεκούραστα τον πισινό σου και συγκρατεί απολαυστικά τη μέση σου, για να μην ακουμπάς στα γόνατα της αποπίσω και δημιουργούνται ανενπιθύμητοι δεσμοί. Θα το βρεις στον κλασικό Κοκκώνη (Στοά Νικολούδη, Χαλάνδρι, Αχαρνές). Γ.Ν.

796. ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΥΟ ΣΕΡΑΝΟ ΣΤΗ ΜΙΜΟΖΑ

Γιατί υπάρχει ακόμα σεράνο, αμυγδάλου, ποντικάκι, κορνέ, νουγκατίνα, σοκολατίνα, μπαμπάς με ρούμι και όλη η παλιά γλύκα, που επιβιώνει σε ζαχαροπλαστεία που ακούν στα ονόματα **Μασκωτίτσα, Σιντριβάνι, Νούφαρο και Μιμόζα**. Ε.Ψ.

797. ΓΙΑΤΙ ΣΤΗ ΡΑΤΚΑ ΤΑ ΛΕΜΕ ΟΛΑ

Εκεί στη Χάρητος βρίσκεται για πάντα η ιστορική παμα Ράτκα. Μας γαλούχησε, μας τάισε, μας πότισε και συνεχίζει ακόμα να μας ξαναμαζεύει γύρω της, τα απολωλότα, για να της διηγηθούμε τι κάναμε όλα αυτά τα χρόνια κι αν βρήκαμε αυτό που ψάχναμε (δεν το βρήκαμε). Γ.Ν.

798. ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ (ΚΑΤΑ ΒΑΘΟΣ)

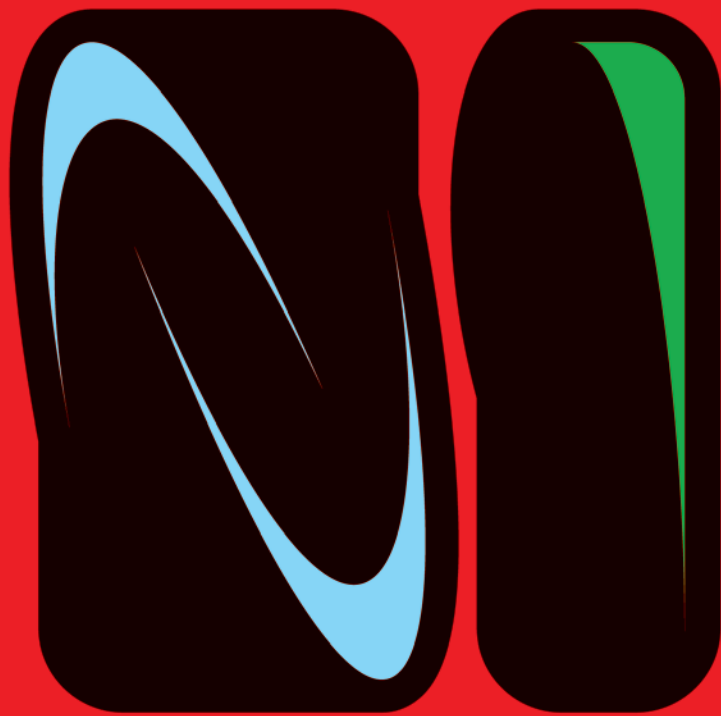
Οι Αθηναίοι δεν φημίζονται ούτε για την καλοσύνη ούτε για την υπομονή τους. Εγώ σας λέω ότι έχουν και τα δύο. Μόνο την προηγούμενη εβδομάδα: μια κοπέλα προσφέρθηκε να περιμένει μαζί με τον (φρικαρισμένο) σκύλο μου έξω απ' τον φούρνο μέχρι να πάρω ψωμί. Δύο άγνωστοι σταμάτησαν στη μέση της Πανεπιστημίου για να με βοηθήσουν να μαζέψω τα (φοβερά σημαντικά) έγγραφα που μου έπεσαν από τα χέρια. Και δεν θα το πιστέψετε, αλλά ένας ταρίφας μου έδωσε προτεραιότητα! Κ.Βν.

Γιατί το μετρό μπορεί να είναι και τρομαχτικό.

791

Τις βραδινές ώρες, όταν περπατάς μόνος στους έρημους διαδρόμους και από τα μεγάφωνα ακούγεται το «Μια νύχτα στο φαλακρό βουνό» του Μουσόρσκι. Συνήθως ανοίγεις κάπως το βήμα σου για να φτάσεις πιο γρήγορα στην αποβάθρα. Γ.Κ.

786-798

ΕΩΣ
30.08
2026

NIKI de Saint Phalle
ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΚΟΠΟΒΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

800 Για το Στρόγγυλο Σχολείο στο Μπραχάμι

Το καλύτερο σχολικό κτίριο είναι το σχολικό συγκρότημα στη λεωφόρο Παπάγου στον Άγιο Δημήτριο (Μπραχάμι), το οποίο οι κάτοικοι της περιοχής και οι μαθητές που φοιτούν σ' αυτό αποκαλούν, λόγω του σχήματός του, «Στρογγυλό». Σχεδιάστηκε το 1969 από τον αρχιτέκτονα Τάκη Ζενέτο (1926-1978), του οποίου άλλα γνωστά έργα είναι το Θέατρο του Λυκαβηττού και το εργοστάσιο του Φιξ στη λεωφόρο Συγγρού. Η βασική ιδέα του Ζενέτου περιστρεφόταν γύρω από την πεποίθηση της εποχής εκείνης ότι η τηλεόραση ήταν το μέσο που θα κυριαρχούσε στη μετάδοση της γνώσης και της πληροφορίας, και ως εκ τούτου θα επέφερε σημαντικές αλλαγές στον παραδοσιακό τρόπο διδασκαλίας. Προβλέπονταν αίθουσες και οι ανάλογες τεχνικές υποδομές για τη χρήση τηλεόρασης με εσωτερικά κυκλώματα, αλλά και σε τοπικό, εθνικό και διεθνές επίπεδο. Γ.Κ.

799

Η Ακρόπολη τη νύχτα

Η Ακρόπολη φωτίζεται κάθε βράδυ, 365 μέρες τον χρόνο. Ο σύγχρονος φωτισμός της (από το 2020) είναι σταθερός, χρυσόλευκος και αρχιτεκτονικός, όχι θεαματικός όπως το παλαιό, τουριστικό και ολίγον kits θέαμα «Ηχος & Φως» που γινόταν από τον λόφο της Πνύκας. Ο φωτισμένος Παρθενώνας στέκει όρθιος και σιωπηλός κι εμείς τον θαυμάζουμε, ξεχασμένοι, από τις ταράτσες μας. Γ.Ν.

VOREIA Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ CRAFT ΣΚΗΝΗ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΗΣ

Με δέκα διαφορετικές ετικέτες, διεθνείς διακρίσεις και χαρακτήρα που δεν περνά απαρατήρητος, αυτή η μπίρα ξέρει πώς να συνοδεύει τις καλές στιγμές.

➔ **Η craft μπίρα δεν είναι πια απλώς μια εναλλακτική επιλογή στο μενού.**

Είναι mood, παρέα, στάση ζωής. Και κάπου ανάμεσα σε τραπέζια με tapas, βραδιές που τραβάνε λίγο παραπάνω και μαγαζιά που ξέρουν να φτιάχνουν ατμόσφαιρα, η Voreia έχει βρει πολύ φυσικά τη θέση της.

Η ιστορία της ξεκινά από τις Σέρρες, εκεί όπου η μικροζυθοποιεία **Siris Craft Brewery** αποφάσισε να φτιάξει μια ελληνική craft μπίρα που να μην προσπαθεί να αντιγράψει τίποτα και κανέναν. Και μάλλον αυτός είναι ο λόγος που η Voreia δεν έμεινε ποτέ μόνο μία μπίρα. Σήμερα αριθμεί δέκα διαφορετικές εκφράσεις, καθεμία με τον δικό της χαρακτήρα, ώστε ο καθένας να μπορεί να βρει εκείνη που ταιριάζει περισσότερο στο δικό του γούστο – είτε κινείται προς πιο δροσιστικές pilsner επιλογές, είτε ψάχνει πιο γεμάτες, αρωματικές IPA, είτε πιο ιδιαίτερες craft εμπειρίες. Γιατί τελικά η craft σκηνή έχει να κάνει με την επιλογή. Με το να δοκιμάζεις, να μοιράζεσαι, να βρίσκεις την μπίρα που «κουμπώνει» με τη στιγμή.

Ξεχωριστή θέση στη σειρά έχει φυσικά η **Voreia Pilsner Craft Beer**, μια μπίρα που, εκτός από δροσιστική και ισορροπημένη, είναι και από τις ελάχιστες ελληνικές craft μπίρες με πιστοποίηση Vegan αλλά και Gluten Free. Αντίστοιχα, και η **Voreia IPA Craft Beer** διαθέτει πιστοποίηση Vegan, αποδεικνύοντας ότι η craft κουλτούρα μπορεί να συνδυάζει χαρακτήρα, ποιότητα και σύγχρονη φιλοσοφία γύρω από την κατανάλωση.

Και κάπως έτσι δεν άργησαν να έρθουν και οι διακρίσεις. Αρκετές από τις ετικέτες της Voreia έχουν βραβευτεί τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, σε σημαντικούς διεθνείς διαγωνισμούς όπως τα **Brussels Beer Challenge**, **Frankfurt International Trophy** και **Concours International de Lyon**.

Το πιο ωραίο όμως είναι αλλού. Η Voreia δεν προσπαθεί να γίνει «δύσκολη» ή επιτηδευμένη. Παραμένει μια craft μπίρα που θέλει να πίνεται όπως πρέπει: με καλό φαγητό, δυνατές κουβέντες και παρέες που ξέρουν να περνάνε καλά. Ίσως γι' αυτό ταιριάζει τόσο φυσικά σε σύγχρονα μαγαζιά που έχουν προσωπικότητα. Εμείς τη βρήκαμε ήδη και την απολαύσαμε στο **SYNC Athens** (Βύσσης 25), έναν νέο, εντυπωσιακό πολυχώρο εστίασης στην καρδιά της Αθήνας, που συνδυάζει all day καφέ, remote working spots, δημιουργικό φαγητό, κοκτέιλ και φυσικά Voreia, αλλά και στο **Barley Cargo** (Κολοκοτρώνη 6), ένα από τα πιο γνωστά και δημοφιλή craft beer μπαρ-εστιατόρια στο κέντρο, ένα σταθερό σημείο συνάντησης για τους λάτρεις της μπίρας, με πρωταγωνιστή τη Voreia.

Και τελικά, κάπως έτσι ταξιδεύει και η ίδια η Voreia. Από τις Σέρρες μέχρι όπου υπάρχουν άνθρωποι που αγαπούν τις ωραίες γεύσεις, τις αυθεντικές στιγμές και τις μπίρες με χαρακτήρα.

“**Η VOREIA δεν προσπαθεί να γίνει «δύσκολη» ή επιτηδευμένη. Παραμένει μια craft μπίρα που θέλει να πίνεται όπως πρέπει: με καλό φαγητό, δυνατές κουβέντες και παρέες που ξέρουν να περνάνε καλά.**”

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

801

Για τα νυχτερινά δέντρα του έρωτα

Αυτή η διάχυτη μυρωδιά από σπέρμα τις ανοιξιάτικες νύχτες στα πάρκα της πόλης. Η υγρή ευωδιά της ηδονής, όταν τα δέντρα της Αθήνας προσπαθούν να μας θυμίσουν πως πρέπει να ερωτευτούμε ξανά. Ε.Ψ.

802. ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΦΕ ΤΟΥ ΚΥΚΛΑΔΙΚΗΣ

Εσωστρεφές και γαλήνιο, στην αγκαλιά ενός μικρού αίθριου, το εστιατόριο εδώ είναι το αγαπημένο κάθε κομψού γιάπη εργαζόμενου του Κολωνάκι. Οι διανοούμενοι και οι παλιοί αστοί της γειτονιάς επίσης εκτιμούν την intimate ατμόσφαιρα με τους καταπράσινους τοίχους που αγκαλιάζουν οι περικοκλάδες και το γκρίζο ντιζάιν των τραπεζιών, που ευνοούν τις γαλήνιες συζητήσεις. Στο **Cycladic Café** του Μουσείου Κυκλαδικής Τέχνης. Ε.Ψ.

803. Ο ΓΛΥΚΥΣ ΒΡΑΣΤΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Όταν γυρνάει το παλιό καβουρδιστήρι και ψήνεται ο καφές και το πεζοδρόμιο θυμάται την ίδια μεθυστική μοσχοβολιά του φρεσκοκαβουρδισμένου κόκκου, που σιγοψήνεται εδώ και πάνω από έναν αιώνα στα καφεκοπτεία της πόλης. Τρέμε, φρέντο, ο γλυκός βραστός ποτέ δεν πεθαίνει. Ε.Ψ.

804. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥΣ ΚΟΥΡΙΕΡ ΠΟΥ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΒΡΟΧΗ

Τετάρτη βράδυ, ησυχία, βροχή, η άσφαλτος γυαλίζει, πορτοκαλί λάμπες, μόνο τα επίμονα μηχανάκια των διανομέων φαγητού με το κουτί από πίσω κυκλοφορούν, μεταφέροντας λίγη ζεστασιά των 6,5 ευρώ ελάχιστη κατανάλωση. Γ.Ν.

805. ΠΟΥΡ ΛΕ ΝΤΑΜ ΜΟΝΤΕΝ ΝΤ' ΑΤΕΝ

Στην αριστοκρατική βεράντα με θέα στον Εθνικό Κήπο και την Ακρόπολη, οι πιο κομψές κυρίες των Αθηνών, ή αλλιώς «Οι φίλες του Μουσείου», στεγάζουν όλη την κοινωνικότητα μιας ημέρας. Μετά τον καφέ, τα τραπέζια στρώνονται σε μεγάλες παρέες για τα διάσημα ντολμαδάκια και τη must κολοκυθόπιτα, τα φασολάκια της ημέρας ή

814 Σουβλάκι με χειροποίητο γύρο στα κάρβουνα;

Είναι το μοναδικό της Αθήνας και το βρίσκεις στην Κάψα. Μαζί και πολλά ακόμα signature σουβλάκια (π.χ. τυλιχτό με καλαμάκι κοτόπουλο και μαγιονέζα curry) από τον διάσημο σεφ Χριστόφορο Πέσκια. Πάντως ο γύρος δεν παίζεται. (Σκουλενίου 4, Πλ. Αγίων Θεοδώρων). Κ.Β.

το κοτόπουλο στον φούρνο, πιάτα που βγαίνουν κατευθείαν από το καθημερινό ελληνικό τραπέζι, στα πιο «μουσειακά» γαστρονομικά ήθη της πρωτεύουσας. Στο **καφέ του Μουσείου Μπενάκη** της Κουμπάρη. Ε.Ψ.

806. ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΚΑΜΠΙΝΓΚ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Εντάξει, θάλασσα μπροστά δεν έχει, αλλά, αν ένα ζεστό βράδυ σου έρθει να πάρεις τη σκηνή σου και θέλεις κάτι οργανωμένο, το **Athens Camping** βρίσκεται μόλις 7 χλμ. από την Ομόνοια. Με τόσους τουρίστες που θα δεις εκεί, θα αισθανθείς κι εσύ ότι κάνεις διακοπές (Λεωφόρος Αθηνών 198-200, 2105814114). Τ.Σ.

807. Ο ΝΙΚΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΙΣ ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ

Απόλυτο Αθηναϊκό cult camp glam. Σε κάθε επόμενη εμφάνισή του στις πρεμιέρες της Εθνικής Λυρικής Σκηνής συνδυάζει όλο και περισσότερο Καρλ Λάγκερφελντ, με Μπόι Τζορτζ και Άιρις

Άφελ. Είναι το χρώμα που λείπει στο βαρετό, ασφαλές μαύρο των περιστάσεων. Γ.Ν.

808. ΓΙΑΤΙ ΞΕΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΜΕ ΚΛΕΙΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

Η καλύτερη στροφή για να πέσεις στα σίγουρα με μηχανή ή ποδήλατο: στο Κολωνάκι, όταν μπαίνεις από Ξενοκράτους στη στενή πάροδο της Δεινοκράτους, που βρίσκεται ανάμεσα στην Αγγλική Αρχαιολογική Σχολή και τη μικρή πλατεία με το παλιό Αβρευνοίτ. Είναι λάθος οι κλίσεις. Αφήνοντας την Ξενοκράτους, διασχίζεις την Αριστοδήμου, που είναι μονίμως βρεγμένη και έχει μεγάλη κλίση, και στη συνέχεια μπαίνεις με ορμή στη μικρή πάροδο, όπου το οδόστρωμα «χύνεται» προς την Αριστοδήμου. Δύο είναι οι επιλογές: ή θα πάρεις κλειστά τη στροφή και θα πέσεις ή θα φύγεις ευθεία για να κολλήσεις στη μάντρα της Σχολής. Αν πέσεις βράδυ, είναι πολύ πιθανό να σε περιμαζέψουν οι άνδρες ασφαλείας των κοινοβουλευτικών παραγόντων που δειπνούν στα διπλανά ρεστοράν. Γ.Κ.

809. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΥΒΟΥΗ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ

Η Ασκληπιού το Σαββατόβραδο. Ο κόσμος, ο λαός και ο ντυνιάς, το αδιαχώρητο, τα σκαλάκια του Αϊ-Νικόλα σαν θέατρο κατάμεστο με θέα στην παράσταση της περαντζάδας, υπερπροσφορά σε κοκτέιλς και φασαρία, γιατί, όσα λεφτά και να επενδύουμε στα ντεκόρ, το πεζοδρόμιο θα 'ναι πάντα το μπαρ της καρδιάς μας. Ε.Ψ.

810. ΓΙΑ ΤΑ ΘΤΗΝΑ ΤΣΙΓΑΡΑ

Τα πιο φτηνά τσιγάρα δεν είναι μόνο τίτλος ταινίας, αλλά μια πανευρωπαϊκή, αθηναϊκή πραγματικότητα!

811. ΓΙΑ ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΠΟΥ ΜΥΡΙΖΕΙ ΜΕΛΑΝΙ

Το Εθνικό Τυπογραφείο βρίσκεται στην Καποδιστρίου 34 από το 1907, αλλά το μουσείο του ιδρύθηκε το 2018. Το πιο παλιό μηχανήμα είναι ένα αγγλέζικο χειροκίνητο πιεστήριο με έτος κατασκευής 1843, ενώ από τα αντικείμενα που φυλάσσονται εκεί περίπου 120 έχουν χαρακτηριστεί κινητά μνημεία. Σε δερματόδετους τόμους φυλάσσονται και τα φύλλα Εφημερίδας της Κυβερνήσεως από το 1833 έως το 2010 (2105279153). Τ.Σ.

812. ΓΙΑΤΙ ΤΡΕΧΟΥΜΕ ΣΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Καλές τιμές, παζάρια και στους πάγκους απ' όλα τα καλά: από εσώρουχα, παντόφλες και ρούχα, μέχρι συσκευές για μασάζ και του κόσμου τα μπιχλιμπίδια. Μαζί με τη μυρωδιά από το μαλλί της γριάς και από το ζεστό ποπ κορν. Το πλήρες πρόγραμμα των πανηγυριών στην Αθήνα μπορείτε να το δείτε στη σελίδα του Ενιαίου Συνδικάτου Μικροπωλητών Ελλάδος (sindikatomikropoliton.com). Τ.Σ.

813. ΓΙΑ ΤΟ ΑΜΠΑΖΟΥΡ ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙ

Τα αμπαζουράδικα που επιμένουν στο φως με δική σου έμπνευση, στην εποχή του ready made-πάρ' το όπως είναι και τελείωνε. Στο κέντρο, το Παγκράτι και την Καλλιθέα. Ε.Ψ.

815

Για τα μυριάδες παπαγαλάκια των πάρκων

Το ηλιοβασίλεμα, όταν τα μυριάδες παπαγαλάκια απευθύνουν τον ύστατο χαιρετισμό στον ήλιο μέσα από παράφωνα, ασυντόνιστα κρωξιμάτα και τα πάρκα της πόλης φαντάζουν σαν εξωτικά ταξίδια από τη Σιγκαπούρη ως την Ντα Νανγκ. Ε.Ψ.

801-815

© ΤΑΣΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣ

816 Σταδίου, η ρεματιά που έγινε ο κεντρικότερος δρόμος της Αθήνας

Η οδός Σταδίου, ήδη από την πρώτη δεκαετία του 20ού αιώνα, υπήρξε ο κεντρικότερος και πιο κοσμοπολίτικος δρόμος της Αθήνας. Εστιατόρια, ζαχαροπλαστεία, καφενεία, οι πρώτοι φραγκοράφτες που ανέλαβαν τον ενδυματολογικό εξευρωπαϊσμό των Αθηναίων, αντικαθιστώντας την παραδοσιακή φουστανέλα με φράγκα ρούχα, εγκαταστάθηκαν εδώ. Ο Κώστας Χατζιώτης, στο βιβλίο του «Οδός Σταδίου – Η ρεματιά που έγινε ο κεντρικότερος δρόμος της Αθήνας» (εκδ. Παρισιάνου), γράφει ότι σε κανέναν άλλο δρόμο της πρωτεύουσας δεν παρατηρήθηκε τέτοιος συνωστισμός μεγάρων, καταστημάτων πάσης φύσεως, χώρων κοινωνικών συναθροίσεων. Όλα αυτά μέχρι τις αρχές του 1960, όταν ήρθε η λαίλαπα της ανοικοδόμησης και το ένα μετά το άλλο τα παλιά, πανέμορφα μέγαρα κατεδαφίστηκαν. Με πολλή φαντασία, είναι η αλήθεια, ο διαβάτης μπορεί και σήμερα να αισθανθεί κάτι από την παλιά αίγλη του δρόμου. Τ.Σ.

Για το κρησφύγετο που θυμίζει αποικίες

Αν θες να ξεχάσεις, για όσο κρατά ένα ποτήρι λευκό κρασί με συνοδευτικά σερβιρισμένα σε ατόφιο ασήμι, αν θες να πιστέψεις, για όσο κρατά ένα κοκτέιλ, ότι αυτός ο κόσμος είναι πλούσιος, αριστοκρατικός και ανέμελος, υπάρχει μια κρυφή γωνιά στον 1ο όροφο του Μεγάλη Βρετανία. Μικρή και χουχουλιαστή, με ένα atrium κάτω από κυπαρίσσια, ελιές, δάφνες και λουλούδια. Σαν να παίζεις σε κάποια σκηνή της «Ινδοκίνας» ή βάλεις όποια ταινία για τις αποικίες προτιμάς. Ε.Ψ.

Έχουμε τη δική μας, μικρή Τήνο

Αν το νησί σου είναι η Τήνος και θέλεις να τιμήσεις τις μνήμες των διακοπών σου, υπάρχει το αγέρωχο Τηνιακόν (Δ. Αλεξάνδρας 50). «Φτηνιακόν» το λέγαμε φοιτητές κι από κει ξεκινούσε κάθε βραδιά μας. Το ίδιο στέκι του Συνδέσμου Τηνίων έχει αναθρέψει γενιές και γενιές φοιτηταριού, εκεί όπου ο γιος, ο μπαμπάς, μαζί κι ο παππούς, θα συναντηθούν χωρίς ποτέ να χαθούν στη μετάφραση. Ε.Ψ.

Στην πιάτσα της Αγίας Ζώνης

Η πιάτσα που έβγαλε την Αγία Ζώνη από τη λήθη. Κάποτε τη θυμόμασταν μόνο στον Επιτάφιο. Για τον πεζόδρο-

μο, τα πλατάνια, τη μαγική σιλουέτα του Ασύλου Ανιάτων, για την παλιά, καμαρωτή εκκλησιά της. Τώρα τη ζούμε καθημερινά, με φυσικά κρασιά, κροκ μαντάμ, μπέργκερ με σος μπεαρνέζ, σουβλάκια και παιδάκια, τζαζ και κοκτέιλ, δημιουργικά μεζεδάκια, γεωργιανά ζεστά χατσάπουρι, μουσικές από βινύλιο και φασαρία περατζάδα. Ε.Ψ.

Για το γνωστό Τρένο στο Ρουφ

Βαγόني τρένου για φαγητό, ποτά, σνακ – μόνο στην Αθήνα: το Τρένο στο Ρουφ, ένα ξύλινο φορτηγό βαγόني που ξέμεινε από τον Β΄ Παγκόσμιο (οπότε και χωρούσε «ίππους οκτώ και άνδρας είκοσι»). Μοναδικό μέρος, τύπου «ταξίδι στον χρόνο», αλλά και με καλό φαγητό (Σ.Σ. Ρουφ, Κωνσταντινουπόλεως, 6937604988). Μ.Ζ.

Το καλύτερο δημαρχείο για να αισθανθείς σαν στο Ντίσελντορφ

Δημαρχείο Αμαρουσίου. Όλα λειτουργούν με την ακρίβεια γερμανικής μηχανής. Οι δημότες έχουν το ύψος ανθρώπου που εξυπηρετήθηκε εκεί που δεν το περίμενε και ο χώρος είναι όλες τις ώρες φωτεινός, καθαρός και ήσυχος. Τα αρχιτεκτονικά στοιχεία από γυαλί και ανοξείδωτο χάλυβα επιτείνουν την αίσθηση τευτονικής στιβαρότητας. Γ.Κ.

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

822

Ο καλύτερος τρόπος για να σταματήσεις ταξί στον δρόμο

Κράτα βαλίτσα. Θα βοηθήσει αν είσαι και ανοιχτόχρωμος, ξανθός, ή κάπως ωχρός, ή αν φοράς καφτάνι και σαρίκι. Πιστεύουν ότι θα αφήσεις 50άρικο tip. Γ.Ν.

823. ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΦΙΛΙΠΠΟ ΕΙΝΑΙ ΜΑΓΕΥΤΙΚΟ

Μετά το Κατράκειο, τέρμα επάνω στην κορυφή του πευκόφυτου λόφου της Δεξαμενής, βρίσκεται το όμορφο εκκλησάκι του Αγίου Φιλίππου. Για τους Νικαιώτες είναι ό,τι ο Λουμπαρδιάρης για τους κατοίκους του κέντρου. Ε.Λ.

824. ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΚΟΥΔΕΣ ΕΧΟΥΝ ΨΥΧΗ

Το **Big Bar** της οδού Φαλαισίας εδώ και 25 χρόνια έχει γίνει το διάσημο στέκι, ή μάλλον σπηλιά, για κάθε γκέι μπέαρ της Αθήνας ή ό,τι παραπλήσιο σε είδος (grizzly, woofy, daddy κ.λπ.) αλλά και για επισκέπτες εξ επαρχίας ή ξένους που έρχονται να τρίψουν τις κοιλιές τους με τους θαμώνες. Σπέσι-αλ ντραγκ σόου από τον Χρήστο, που επιμένει. Γ.Ν.

825. ΓΙΑ ΤΙΣ CULT ΚΑΝΤΙΝΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Λίγο νέον, λίγη κέτσαπ και πολύ ξενύχτι. Μετά τα μεσάνυχτα η Αθήνα πεινάει και τότε τρέχει στις καντίνες. Στην καντίνα της Ούλωφ Πάλμε για χοτ ντογκ και σ' αυτήν της Μιχαλακοπούλου για κοτομπουκιές. Στάσεις σχεδόν τελετουργικές μετά το μπαρ, κλαμπ ή συναυλίες, και πάντα μια μικρή ουρά νέων συμφωνεί ότι αυτό είναι το σωστό κλείσιμο της βραδιάς. Κ.Κ.

826. Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Κουμανταρέας, Ιωάννου, Νικολαΐδης, Βακαλόπουλος, τόσο συγγραφείς και η γραφή τους που συμφύρεται με τη ζωντανή γνώση της πόλης. Δ.Φ.

827. ΤΑ ΓΡΑΦΙΚΑ, ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΚΑΤΗΦΟΡΙΚΑ ΔΡΟΜΑΚΙΑ

Ο καλύτερος δρόμος για να γλιστρήσεις όταν βρέχει είναι η Κοσμά Μελωδού, στον περιφερειακό

836 Για την κατηφόρα της Συγγρού προς το Release Athens

Είσαι «παλιός» στα συναυλιακά και πας από νωρίς να παρκάρεις γύρω από το Νιάρχος, γνωρίζοντας τα κατατόπια και τις καβάζτες όπου μπορείς ν' αφήσεις το αμάξι σου. Κι όμως η απόλαυση είναι η ίδια η διαδρομή, καθώς το να κατεβαίνεις τη Συγγρού ανυπομονώντας να δεις το αγαπημένο σου γκρουπ είναι ένα συναίσθημα ασύγκριτο. Ας είναι καλά το Release και οι βραδιές στην Πλατεία Νερού. Μ.Κ.

© ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΝΝΑΚΑΚΗΣ, UNSPLASH

του Λυκαβηττού. Η κλίση του και τα κακοφτιαγμένα σκαλάκια κάνουν τον συνδυασμό με βροχή θανατηφόρο. Οι υπερήλικοι προτιμούν να κατεβαίνουν με ορειβατικό σκονί. Γ.Κ.

828. ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΠΛΑΝΟΔΙΟΙ ΑΚΟΡΝΤΕΟΝΙΣΤΕΣ

Και λαχειοπώλες. Και σαλεπιτζήδες. Και λατερνατζήδες. Και κουλουρτζήδες και καστανάδες και -αν είσαι τυχερός- παγωτατζήδες. Ε.Λ.

829. ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΟΠΟΥ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΠΩΣ ΘΑ ΜΙΛΗΣΕΙΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟ

Ψηλά, στον λόφο του προφήτη Ηλία στο Χαϊδάρι, αναπαύεις το βλέμμα σου υπνωτισμένος, αγναντεύοντας τον δρόμο που τυλίγει το βουνό, τα νυχτερινά φώτα, στον απόηχο της πόλης και στο μοβ που αρχίζει να απλώνεται. Μερικές φορές είναι τόσο εύκολο να πιάσεις εξωγήινα σήματα με την αντένα σου. Γ.Ν.

830. ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ-ΛΟΥΚΑΝΙΚΟ

Την οδό που θυμίζει ανέκδοτο που διαβάζαμε

μικροί στα Μίκυ Μάους με τη μαμά που φώναζε «Λουκά, Νίκο, ελάτε να φάμε!», αλλά είναι ένα υπαρκτό στενάκι στον Ψυρρή, που αντικρίζοντας το όνομά του αποκλείεται να μην μπήξεις τα γέλια. Καλώς ήρθατε στο πλακόστρωτο της οδού ΛΟΥΚΑ ΝΙΚΑ. Ε.Β.

831. ΓΙΑΤΙ, Ο,ΤΙ ΠΑΡΕΙΣ 1 ΕΥΡΩ

Όταν το κράτος δεν πολεμά την ακρίβεια, αναλαμβάνει ο ιδιώτης, ο Κινέζος και ο ημεδαπός, με μαγαζιά του «Όλα τζάμπα» και «Ότι πάρεις 1 ευρώ». Κατσαρολικά και λοιπά κουζίνα, όλα όσα χρειάζεται το σπίτι για να ντυθεί, να ομορφύνει και να νιώσει τη χαρά του γκάτζετ-τυλιχτή ντολμαδακίου, σε τιμές λαϊκές και δημοκρατικές. Εξυπηρέτησις απανταχού του λεκανοπεδίου. Ε.Ψ.

832. ΟΙ ΒΟΛΤΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟ ΜΑΣ

Το Πεδίον του Άρεως είναι το κατά παράδοση ιδανικό μέρος, αφού καλύπτει τις περιοχές της (ακόμα) σικάτης Μαυροματαίων, της (πάλαι ποτέ σικάτης) Μπουμπουλίνας και Ηπείρου, της (σχεδόν σικάτης στα 6ος) Κυψέλης, τα οπίσθια του Γκούζη, τα υψίπεδα της Ευελπίδων, τα ανέκαθεν φιλόζωα Εξάρχεια και τις αγέλες της πλατείας Βικτωρίας. Σχετικά καλή ιδέα και για προστασία κατά τις νυχτερινές βόλτες εκεί - αλλά όχι πάντα ασφαλής. Γ.Ν.

833 Οι γυμνές Βραζιλιάνες μας Μπορείς να τις συναντήσεις στο καρναβάλι του Μοσχάτου.

834. ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΧΩΡΑΕΙ ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Όποτε θέλουμε να ονειρευτούμε ταξίδια, πηγαίνουμε στην **Ανάβαση** της οδού Βουλής, εκείνο το γωνιακό μαγαζάκι (με τις ομώνυμες εκδόσεις), που εξειδικεύεται στους ορειβατικούς και πεζοπορικούς χάρτες και τους ταξιδιωτικούς οδηγούς, όπου όμως μπορείς να βρεις και είδη δώρων/εξερεύνησης. Οι φωτεινές υδρόγειοι γύρω σου σε βοηθούν στο ταξίδι φυγής που θέλεις να ετοιμάσεις (Βουλής 32, **Σύνταγμα**). Ε.Β.

835. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΜΠΡΙΖΟΛΕΣ ΟΠΩΣ ΤΕΪΑΣ

Στο θέμα T-bone steak είσαι απαιτητικός, λες και μεγάλωσες σε ράντσο με καουμπόηδες. Όταν λες μεγάλο T-bone steak, εννοείς σχεδόν σαν την Πελοπόννησο. Περίπου τόσο είναι και η χαοτική **Argentina** στον Μαραθώνα, φουλ οικογενειακή ταβερνάρα, με τις πιο τεράστιες μπριζόλες, που δεν θα ήθελε να σκεφτεί ο ψυχαναλυτής/διαιτολόγος σου, σερβιρισμένες σε ξύλινες τάβλες μαζί με κατακλυσμό πατάτας. Οι σαν-μικροί-αρσιβαρίστες σερβιτόροι βρίσκονται σε ένα trance υπερδιέγερσης. Και, επειδή γνωρίζεις, όταν τηλεφωνείς για να κλείσεις τραπέζι, παραγγέλνεις και τα κρέατα, για ν' αρχίσουν να ετοιμάζονται μέχρι να φτάσεις (Μπιτάκου 3, Καλέτζι - Μαραθώνας, 2294066476). Γ.Ν.

837

Για τις οδούς με ξένα ονόματα

Μάγιερ, Μαιζώνος, Σανταρόζα, Στρέιτ, Φαβιέρου, Βίκτωρος Ουγκό, Χάμιλτον, Δεριγνύ, Χέυδεν, Κοδριγκτώνος. Φιλέλληνες που κάποτε στάθηκαν στο πλευρό της Ελλάδας και προς τιμήν τους η χώρα έδωσε το όνομά τους σε ολόκληρους δρόμους. Δεν το αντιλαμβάνεσαι, αλλά μια καθημερινή διαδρομή προς τη δουλειά μπορεί να γίνει ένα μικρό μάθημα ιστορίας. Κ.Κ.

822-837

Αστέριος Πελτέκης

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΞΩΣΤΡΕΦΕΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΘΒΕ
ΚΑΙ Η «ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ»

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΟΥ ΚΘΒΕ ΜΙΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙ
ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΟΥ
ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΡΑΘΑΝΟΥ

©MIKERAFIL

Ο Αστέριος Πελτέκης αποτελεί ιδιαίτερη περίπτωση στην ιστορία του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος. Είναι ο πρώτος καλλιτεχνικός διευθυντής στην ιστορία του οργανισμού που γνωρίζει το «σπίτι» του εκ των έσω: υπήρξε σπουδαστής της Δραματικής του Σχολής, ηθοποιός στις σκηνές του για χρόνια, και πλέον, από το 2022, ο άνθρωπος που κρατά το τιμόνι του. Η ανανέωση της θητείας του το 2025 ήρθε ως επισφράγιση μιας πορείας που συνδυάζει την καλλιτεχνική ευαισθησία με τη βαθιά γνώση της πολιτιστικής διαχείρισης. Με μια διαδρομή που εκτείνεται από τις μεγάλες σκηνές μέχρι την τηλεόραση, ο Αστέριος Πελτέκης φέρνει στο ΚΘΒΕ έναν αέρα ανανέωσης.

Αυτό το καλοκαίρι, αναλαμβάνει ο ίδιος το σκηνοθετικό βάρος της μεγάλης καλοκαιρινής παραγωγής, παρουσιάζοντας μια σύγχρονη ανάγνωση της «Λυσιστράτης» του Αριστοφάνη. Με ένα εντυπωσιακό καστ κι ένα πρόγραμμα που περιλαμβάνει από την Επίδαυρο μέχρι την ιστορική Όστια της Ρώμης, μας μιλά για το στοιχείο της εξωστρέφειας, την ευθύνη της διαχείρισης και το όραμά του για το θέατρο.

— Είστε ο πρώτος καλλιτεχνικός διευθυντής του ΚΘΒΕ που αποφοίτησε από τη σχολή του. Πώς είναι να επιστρέψετε ως επικεφαλής και κατά πόσο η γνώση του χώρου εκ των έσω λειτούργησε ως εφόδιο; Καταρχάς αποτελεί τιμή, η οποία με την ανανέωση της θητείας μου επιβεβαιώνει ότι η σχέση μου με τον νέο αυτό ρόλο είχε θετικό αποτύπωμα. Η γνώση του οργανισμού από τη θέση του ηθοποιού ή του σκηνοθέτη αποτελεί μια τελείως διαφορετική υπόθεση από αυτή του καλλιτεχνικού διευθυντή. Ακόμα και οι άνθρωποι με τους οποίους είχατε μια σχέση στο παρελθόν σε αντιμετωπίζουν διαφορετικά όταν αλλάζει η συνθήκη. Σε κάποια πράγματα η γνώση των ανθρώπων και του χώρου είναι βοηθητική. Σε αρκετά άλλα λειτουργεί αντίθετα. Όταν, για παράδειγμα, από συνάδελφος ηθοποιός καλείσαι να αποφασίσεις αν θα συνεχίσει κάποιος να έχει σύμβαση εργασίας με το θέατρο, βρίσκεσαι μπροστά σε ένα δίλημα το οποίο δεν θα ήταν το ίδιο χωρίς τη συναισθηματική εμπλοκή.

— Αναλάβατε το 2022, σε μια δύσκολη συγκυρία. Τι παράλαβετε και ποιοι άξονες οδήγησαν στην ανάκαμψη του οργανισμού και την ανανέωση της θητείας σας; Παρέλαβα έναν οργανισμό έπειτα από μια πολύ δύσκολη συγκυρία οικονομικής απαξίωσης και πανδημίας, που σίγουρα δεν είχε καλή εικόνα. Με πολλή δουλειά και συστηματικό προγραμματισμό, η κατάσταση ισορροπήσε και παρουσίασε ταχεία ανάπτυξη. Το κοινό τίμησε τις επιλογές μας, τα οικονομικά ενισχύθηκαν και, με τη σημαντική αρωγή του Υπουργείου Πολιτισμού, σήμερα παρουσιάζουμε μια εικόνα συνεχούς εξέλιξης. Τα στοιχεία της εξωστρέφειας, η περιοδεία των παραστάσεων και η συμμετοχή σε δίκτυα του εξωτερικού ενισχύουν τον ρόλο του φορέα. Οι σπουδαστές της Δραματικής Σχολής μας χαιρούν της εκτίμησης σπουδαιών σκηνοθετών, ενώ το Διαβαλκανικό Δίκτυο Παραστατικών Τεχνών, που δημιουργήσαμε, με έδρα τη Θεσσαλονίκη, αποτελεί μια επιβεβαίωση της επιτυχημένης πολιτικής μας.

— Το φετινό καλοκαίρι σκηνοθετείτε τη «Λυσιστράτη». Ποια είναι η δική σας προσέγγιση σ' αυτό το κλασικό κείμενο; Τα κείμενα του αρχαίου δράματος, ιδίως οι κωμωδίες του Αριστοφάνη, συνιστούν έναν δύσκολο γρίφο. Υπάρχει πάντοτε η πρόκληση να αποδεικνύουμε τη διαχρονικότητά τους, χωρίς να τα ευτελίζουμε ή να υποκύπτουμε στις παγίδες της εύκολης επικαιρότητας. Σε συνεργασία με τον Κωνσταντίνο Μπούρα στη μετάφραση, δημιουργήσαμε μια σταθερή βάση. Προσπαθήσαμε να διατηρήσουμε την ποιητικότητα και τον λυρισμό του Αριστοφάνη, μεταφέροντάς τα σε μια καθολικότητα της ανθρώπινης ιστορικής διαδρομής και εμπλουτίζοντάς τα με σύγχρονα στοιχεία. Η εμπλοκή των θεών αποτελεί μία ακόμη πτυχή της προσέγγισης, ενώ η επιλογή των συνεργατών, με προεξάρχουσα την Ελισάβετ Κωνσταντινίδου στον κεντρικό ρόλο, συμπληρώνει το παζλ.

— Η παράσταση θα ταξιδέψει και στη Ρώμη, στο Teatro di Ostia. Πόσο σημαντική είναι η διεθνής διαδρομή και τι εμπόδια συναντάτε στην εξωστρέφεια; Η εξωστρέφεια και η παρουσίαση του ελληνικού πολιτισμού αποτελούν ουσιαστική πτυχή των στόχων που έχω θέσει. Είναι μεγάλη τιμή η πρόσκληση των παραγωγών μας στο εξωτερικό. Δυστυχώς, ορισμένες «αρτηριοσκληρώσεις» εξακολουθούν

να μας εμποδίζουν. Υπήρξε ενδιαφέρον από την Αυστρία και τη Μολδαβία, όμως ο χρόνος διεξαγωγής των φεστιβάλ, σε συνδυασμό με τις τυπικές διαδικασίες και τις υποχρεώσεις των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, καθιστούν τη συμμετοχή μας δύσκολη έως απαγορευτική. Παρ' όλα αυτά, θα συνεχίσουμε να προσπαθούμε για τη μέγιστη δυνατή εξωστρέφεια.

— Στη «Λυσιστράτη» συνυπάρχουν γνωστά ονόματα με το δυναμικό του ΚΘΒΕ. Πόσο κρίσιμο είναι να διατηρείται ένας σταθερός δημιουργικός πυρήνας στη Θεσσαλονίκη; Η ιδιαιτερότητα της Θεσσαλονίκης σε σχέση με την απασχόληση των ηθοποιών καθιστά καταλυτικής σημασίας τη διατήρηση ενός βασικού πυρήνα στο ανσάμπλ του θεάτρου. Οι ηθοποιοί στην Αθήνα έχουν περισσότερες επιλογές (κινηματογράφο, τηλεόραση, διαφήμιση), κάτι που επιτρέπει τη συνεχή μετακίνησή τους. Στη Θεσσαλονίκη αυτό δεν είναι εύκολο να συμβεί. Είναι σημαντικό να υπάρχει ένας βασικός πυρήνας σπουδαιών ηθοποιών όλων των ηλικιών ως βάση για καλούς θιάσους, τους οποίους συμπληρώνουμε με δυνάμεις από την υπόλοιπη χώρα. Εύχομαι να δημιουργηθούν, τόσο από την πολιτεία όσο και από την ιδιωτική πρωτοβουλία, οι προϋποθέσεις στην πόλη για μια βιώσιμη καλλιτεχνική κοινότητα.

— Ποιο θα θέλατε να είναι το αποτύπωμα της δικής σας περιόδου στο ΚΘΒΕ; Ένα λιθαράκι για τη μεγαλύτερη ανάπτυξη του πολιτιστικού και πολιτισμικού αποτυπώματος της τέχνης μας, με στόχο μια καλύτερη και πιο ανθρώπινη κοινωνία. Η δημιουργία μιας μεγάλης καλλιτεχνικής κοινότητας στην πόλη. Και, σε πρακτικό επίπεδο, με την αρωγή της πολιτείας, η δημιουργία ενός σύγχρονου, ως προς την υλικοτεχνική του υποδομή, θεάτρου που να μπορεί να είναι ανταγωνιστικό σε ευρωπαϊκό και, γιατί όχι, σε παγκόσμιο επίπεδο.

INFO

ΚΘΒΕ, «Λυσιστράτη» του Αριστοφάνη
Σκηνοθεσία - δραματουργική απόδοση:
Αστέριος Πελτέκης
Πρεμιέρα: 30 Ιουνίου, Θέατρο Δάσους
Θα περιοδεύσει σε Ελλάδα και Κύπρο
Ρώμη, Teatro di Ostia, 4-5 Ιουλίου
Αρχαίο Θέατρο Επιδαύρου, 21 και 22 Αυγούστου

“
Η εξωστρέφεια
και η παρουσί-
αση του ελληνι-
κού πολιτισμού
αποτελούν
ουσιαστική
πτυχή των
στόχων που
έχω θέσει
”

838. ΚΡΕΚΟΥΚΗΣ ΓΙΑ ΚΡΕΑΣ ΣΤΗ ΜΑΝΔΡΑ, ΜΕ ΘΕΑ ΤΟΝ ΝΑΟ ΤΟΥ ΤΣΙΛΛΕΡ

Χασαποταβέρνα τρίτης γενιάς, με μισό αιώνα και βάλει παράσημα στο καλό φαγητό. Στα αρβανίτικα σημαίνει «κοκκινομάλλης» κι έχει παράδοση στο κόκκινο κρέας. Στα τραπέζια του θα βρεις από εφοπλιστές μέχρι ανέργους. Μπορείς να ψωνίσεις για το σπίτι και να βγάλεις μια αναμνηστική φωτό στη μικρογραφία της Μητρόπολης Αθηνών, έργο του Ερνέστου Τσίλλερ, που δεσπόζει απέναντι. Δ.Α.

839. ΣΤΟΥ ΠΑΝ ΠΑΝ ΣΤΗ ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ

Ο Παναγιώτης (Παν Παν για τους φίλους) δεν αστειεύεται όσον αφορά τις συλλογές του. Πιο συγκεκριμένα, έχει ίσως τη μεγαλύτερη Batman συλλογή που έχεις δει ποτέ. Έχει μεταφέρει δε το μεράκι του στο Zartan's Toy Store, όπου θα βρεις φιγούρες και μοντέλα για όλα τα γούστα, merchandise από super heroes, μεγάλη συλλογή από κόμικς και κάθε είδους αντικείμενο για φανατικούς συλλέκτες. Μ.Κ.

840. Η ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ «ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ»

Γιατί έχουν χαθεί καν και καν τοπόσημα και μνημεία, όμως έχει μείνει ίδια και απαράλλαχτη η μονοκατοικία της «οικογένειας Αγγέλου», όπου γυρίστηκε η κλασική ελληνική κωμωδία «Μερικοί το προτιμούν κρύο». Από το '62 μέχρι σήμερα, εκεί στην οδό Αναστάσεως 145 στου Παπάγου, δεν έχει πειραχτεί ούτε φυλλαράκι από γλάστρα. Χ.Γ.

841. ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΟΡΜΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Στην Πειραιϊκή, εκεί που βρίσκεται ο Όμιλος Ερασιτεχνών Αλιέων και κάθε Σεπτέμβρη γίνεται η παραδοσιακή Γιορτή του Σπάρου, στο πλαίσιο του Piraeus Taste Festival. Ψάρι στα κάρβουνα, μπίρες, θάλασσα, ξαφνικά βρίσκεσαι αλλού. Δ.Φ.

842. ΓΙΑΤΙ ΓΟΥΣΤΑΡΟΥΜΕ PASTA ΜΕ KANNAVBH

Ας πούμε, η Mystic Pasta είναι φρεσκοφτιαγμένο λιγκουίνι με συνταγή Mystic, με αυγό, βιολογικό κανναβάλευρο, βιολογικό ντίνκελ και μελάνι σουπιάς. Το βρίσκεις μαζί με δεκάδες άλλες μυστικ-συνταγές στο Mystic Pizza (η Ευρωπαϊκή Ένωση επιδοτεί τη βιολογική καλλιέργεια κάνναβης, Οργ. Πιστοποίησης DE-012). Μετά τις 5.00 το απόγευμα (Εμμ. Μπενάκη 76, Εξάρχεια, 2103839500). Άχρηστη πληροφορία: Αυτός ήταν και ο τίτλος της πρώτης ταινίας της Τζούλια Ρόμπερτς. Γ.Ν.

843 Για τους αστικούς μας μύθους

Στη Βαρβάκειο Αγορά, κάθε Μεγάλο Σάββατο και Παραμονή Χριστουγέννων, δύο αριστοκρατικές, μυστηριώδεις κυρίες ντυμένες στα μαύρα βγαίνουν από μια λιμουζίνα, μοιράζουν στον κόσμο 500ευρα και φεύγουν. Κανείς δεν ξέρει ποιες είναι. Γ.Ν.

844. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΑΤΣΑ ΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΝΙΚΙΟΥ

Μαγαζιά με υφάσματα, πολύχρωμα ρολά, στοίβες από μουσελίνες και δαντέλες με σχεδιαστές να μπαίνουν με σακούλες. Είναι μια μικρή, παζαριώτικη γωνιά της πόλης, που ράβει ήσυχα την καθημερινότητά της. Κ.Κ.

845. ΒΟΛΤΑ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΗ ΓΑΪΔΟΥΡΟΧΩΡΑ

Άλλα είναι κοινωνικά κι άλλα ντροπαλά, αλλά, αν πας να χαϊδέψεις κάποιον, θα μαζευτούν και τα υπόλοιπα της παρέας, χώνοντας τα μεγάλα τους αφτιά στη μέση και ζητώντας κι εκείνα προσοχή και χάδια. Το γκάρισμά τους ακούγεται 3 χιλιόμετρα μακριά, ζουν έως 50 χρόνια σε αγέλες, αρχηγός είναι πάντα κάποιον θηλυκό και όλα μέσα στην αγέλη έχουν τον κολλητό τους. Αν ο κολλητός πεθάνει, λένε αυτοί που ξέρουν, καλό είναι το σώμα του να μείνει για κάποια ώρα εκεί, ώστε ο φίλος του να συνειδητοποιήσει τι έγινε, διαφορετικά θα τον περιμένει και θα τον αναζητά. Να γνωρίσετε κάποια απ' αυτά τα υπέροχα ζώα στη Γαϊδουροχώρα, στο Κορωπί (gaidourohora.gr). Τ.Σ.

846 Η καντίνα Λεωφόρος Νταλίκας

Cult ημι-ταβέρνα στο 52ο χιλιόμετρο της παλαιάς εθνικής οδού Αθηνών-Λαμίας στα Οινόφυτα. Πλαστικούρα, καλαμωτές, φωτογραφίες του Βέγγου και του Βαμβακάρη, διακοσμητικές ταμπέλες οδών: Οδός Ου Μπλέξεις, Οδός Μπυροκατάνυξης, ταπεινά και μερακλίδικα στα κάρβουνα κοκορέτσια και αρνιά, θηριώδη λουκάνικα («για όσους έχουν θυρεοειδή») και φυσικά νταλίκες και τραγούδια στο ραδιόφωνο. Γ.Ν.

847. ΓΙΑ ΤΑ RUNNING CLUBS

Οι Αθηναίοι τρέχουν και μάλιστα παρέα. Running clubs υπάρχουν πλέον σχεδόν σε κάθε γειτονιά, από το κέντρο μέχρι τα προάστια. Νωρίς το πρωί, κυρίως τα ΣΚ, μικρές ομάδες ξεκινούν την προπόνησή τους στους δρόμους της πόλης. Κ.Κ.

848. ΓΙΑΤΙ ΓΟΥΣΤΑΡΟΥΜΕ ΑΛΛΗΘΙΝΕΣ ΜΠΙΡΟΜΑΧΙΕΣ

Το μαγαζί είναι το Berlin By 5 Drunkmen (στον πεζόδρομο Τιμοθέου 8 & Υμηττού στο Παγκράτι) κι εκεί συμβαίνουν αληθινές μπιρομαχίες. Πρέπει να το ζησεις για το self service σύστημά του, με τις συνδεδεμένες κάνουλες στα τραπέζια του και το απίθανο software που υπολογίζει πόση μπίρα καταναλώνει κάθε τραπέζι, προκαλώντας μπιρομαχίες high score. Δ.Α.

849. ΜΙΑ ΚΡΥΦΗ ΟΑΣΗ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΣΤΟΥ ΠΑΠΑΓΟΥ

Verde, όνομα και πράγμα. Μόλις ανοίξει ο καιρός, ο κόσμος ανηφορίζει μέχρι το Πεντάγωνο, πίσω από το οποίο βρίσκεται ένας πραγματικά πανέμορφος χώρος, γεμάτος πράσινο, λιμνούλες και εξαιρετική ατμόσφαιρα. Από επαγγελματικά μέχρι προσωπικά ραντεβού και παρέες κάθε είδους, το Verde είναι από τα μέρη που μας έκαναν εδώ και χρόνια να αγαπήσουμε την Αθήνα λίγο παραπάνω. Μ.Κ.

Οι αδέκαστοι ταξιτζήδες

Κρίνουν, κατακρίνουν, αναλύουν, ξέρουν τα πάντα, σου λένε τα πάντα μέσα σε 10 λεπτά διαδρομής. Αν πάρεις από εφαρμογή, είναι κάπως πιο σένιοι, περιποιημένοι, μπορεί και να σου μιλήσουν στον πληθυντικό. Αν πάρεις από τον δρόμο, είναι at your own risk. Μπορεί να πέσεις σε οτιδήποτε. Το καλό είναι ότι θα ακούσεις ωραίες ατάκες. Γ.Ν.

Γιατί μπορείς ακόμα να πεις ελληνικό καφέ στη χόβολη

Στο Mokka, στην οδό Αθηνάς 44 στο Μοναστηράκι, ο ελληνικός καφές ετοιμάζεται ακόμη όπως παλιά: στο μπρίκι, πάνω στη χόβολη. Τον ζητάς «βαρύ με ολίγη», κάθεσαι στο μικρό τραπέζακι και περιμένεις να έρθει, μαζί μ' ένα ποτήρι δροσερό νερό. Μια μικρή καθημερινή λειτουργία που δεν λείπει να χαθεί. Κ.Κ.

Το πρώτο ντελικατέσεν και ντελίβερι της Αθήνας

Θα 'τανε δεν θα 'τανε 14 χρονών ο Παναγιώτης Θανόπουλος, μια φορά κι έναν καιρό, πριν από 150 χρόνια, όταν άνοιξε ένα μικρό μπακάλικο στην Αιόλου 79. Γρήγορα έγινε το πρώτο ντελικατέσεν της Αθήνας και ο «καλός κόσμος» το 'χε καμάρι να ψωνίζει από εκεί. Ο Θανόπουλος ήταν ο πρώτος που γνώρισε

στους Αθηναίους την τυποποιημένη συσκευασία, την αυτοεξυπηρέτηση (self service) αλλά και την αποστολή κατ'οίκον, ενώ από το 1931 πρόσθεσε στις υπηρεσίες του και έτοιμο φαγητό. Ήταν ο ιδρυτής των ομώνυμων καταστημάτων που υπάρχουν έως και σήμερα. Τ.Σ.

Η Βικτώρια, το «μικρό Παρίσι» που 'λεγαν παλιά

Είναι τόσο όμορφο μες στην αναποδιά του αυτό το σημείο της Αθήνας, η «μικρή Καμπούλα» ή ένα παράξενο αθηναέζικο Μπρονξ, που με την πρώτη περαντζάδα απ' την πλατεία τα ξεχνάς όλα. Χ.Γ.

Γιατί κυκλοφορεί ακόμα στους δρόμους της Αθήνας ο «Μικρός Ήρωας»

Το αντιστασιακό σερί του Γιώργου Θαλάσση, που έγραψε ο Στέλιος Ανεμοδουράς, ξεκίνησε σαν περιοδικό που διαβαζόταν απ' όλα τα αρσενικά κάθε οικογένειας, γεμίζοντας αντιναζιστικά συνθήματα τη φαντασία τους καθώς οι Γερμανοί κυνηγούσαν τον Μικρό Ήρωα μέσα σε γνώριμους δρόμους, στενά και στέκια της Αθήνας. Σήμερα, ο Μικρός Ήρωας συνεχίζει να εκδίδει νέες ιστορίες από Έλληνες κομιξάδες και να κινείται στην ίδια πόλη που τόσο αγαπά. Γ.Ν.

DONOPOULOS
INTERNATIONAL FINE ARTS

Aljoscha Object 427 PMMA, Pigments 37x21x19 cm 2024

AGIAS THEODORAS 3 THESSALONIKI

WWW.DONOPOULOS.GR

@DONOPOULOSFINEARTS

LA VIE EN ROSE

by DIMITRA KATSAFADOU

ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

1. Αγία Παρασκευή - Exclusive Store: Αγίου Ιωάννου 76, 210-6016513
2. Αγία Παρασκευή - Εργαστήριο: Αγίου Ιωάννου 75Α, 216-9001313
3. Αγρίνιο: Στάικου 18, 26410-22013
4. Αθήνα - Αμπελόκηποι: Λεωφ. Κηφισίας 95, 210-6912113
5. Αθήνα - Ερμού 1: Ερμού 58, 210-3214213
6. Αθήνα - Ερμού 2: Ερμού 37, 210-3213313
7. Αθήνα - Ζωγράφου : Παπάγου 38, 210-7470713
8. Αθήνα - Πατησίων: Πατησίων 28ης Οκτωβρίου 117, 210-8228313
9. Αθήνα - Σταδίου: Σταδίου 10, 210-3215013
10. Αιγάλεω: Μοσχονησίων 3, 210-5900013
11. Αλεξάνδρεια Ημαθίας: Βετσοπούλου 112, 23330-28113
12. Αλεξανδρούπολη: 14ης Μαΐου 42 & Βιζβίζη, 25510-20713
13. Άνω Γλυφάδα - Αργυρούπολη: Δημητρίου Γούναρη 33, 210-9601313
14. Άρτα - Σκουφά 140, 26810 21388
15. Βέροια: Μεγάλου Αλεξάνδρου 17, 23310-22813
16. Βόλος: Ερμού 210, 24210-20313
17. Γαλάτσι: Λ. Βεΐκου 26, 210-2132313
18. Γιαννιτσά: Δημάρχου Στάμκου 7, 23820-22813
19. Γλυφάδα: Ανδρέα Παπανδρέου 16, 210-8940013
20. Δράμα: Γεωργίου Παπανδρέου 32, 25210-31413
21. Ελευσίνα: Ηρώων Πολυτεχνείου 43, 210-5545013
22. Ηλιούπολη: Σοφοκλή Βενιζέλου 71, 210-9933313
23. Θεσσαλονίκη - Εύοσμος: Μεγάλου Αλεξάνδρου 1, 2310-770013
24. Θεσσαλονίκη - Καλαμαριά: Ι. Πασαλίδη 84, 2310-430313

25. Θεσσαλονίκη - Κέντρο: Καρόλου Ντηλ 30, 2310-221312
26. Θεσσαλονίκη - Τούμπα: Γρ. Λαμπράκη 133, 2310-901313
27. Θεσσαλονίκη - Τσιμισκή: Τσιμισκή 99, 2310-220313
28. Ίλιον: Φιλοκτήτου 88, 210-2613013
29. Ιωάννινα: 28ης Οκτωβρίου 2, 26510-31313
30. Καβάλα: Ομονοίας 121, 2510-221013
31. Καλαμάτα: Αριστομένους 75, 27210-22613
32. Καλλιθέα: Αγίων Πάντων 82, 210-9513131
33. Καρδίτσα: Δημήτρη Τερτίπη 14, 24410-22413
34. Κατερίνη: Μεγάλου Αλεξάνδρου 20, 23510-30013
35. Κέρκυρα: Λεωφ. Αλεξάνδρας 39, 26610-21313
36. Κηφισιά: Γεωργίου Δροσίνη 18, 210-8082003
37. Κοζάνη: Μεγάλου Αλεξάνδρου 7, 24610-22213
38. Κομοτηνή: Ελευθερίου Βενιζέλου 9, 25310-25313
39. Κόρινθος: Κολιάτσου 40, 27410-21313
40. Κορυδαλλός: Ταξιαρχών 63, 210-4941313
41. Κρήτη - Ηράκλειο: Έβανς 6, 2810-229160
42. Κρήτη - Ρέθυμνο: Κουντουριώτου 77, 28310-25313
43. Κρήτη - Χανιά: Μουσούρων 39, 28210-26013
44. Κύπρος - Λεμεσός: Ανεξαρτησίας & Θέμιδος, +30 216 900 1313
45. Κύπρος - Λευκωσία: Λεωφόρος Σταυρού 79, +35 7223 26700
46. Κως: Αλεξίου Ζερβάνου 5, 22420-20813
47. Λαμία: Ρήγα Φεραίου 13, 22310-66313
48. Λάρισα: Παπαναστασίου 66, 2410-531343
49. Μενίδι: Πάρνηθος 16, 210-2400213

50. Μύκονος: Ματθαίου Ανδρόνικου 14 (Ματογιάννη), 22890-28213
51. Μυτιλήνη: Π. Κουντουριώτου 51, 22510-27213
52. Ναύπλιο: Πλαπούτα 13, 27520-23313
53. Νέα Ιωνία, Λεωφ. Ηρακλείου 253, 210 2713113
54. Νέα Σμύρνη: Ομήρου 67, 210-9313113 / 216-9001313
55. Ξάνθη: Βασιλέως Κωνσταντίνου 24, 25410-24213
56. Παγκράτι: Φρύνης 20, 210-7513113
57. Παλαιό Φάληρο: Αγίου Αλεξάνδρου 5, 210-9813509
58. Πάτρα: Αγίου Ανδρέου 67, 2610-223113
59. Πειραιάς: Κουντουριώτου 171, 210-4100313
60. Περιστέρι: Θεοφράστου & Ξενοφώντος 17, 210-5733613
61. Περιστέρι - Εθνικής Αντιστάσεως: Εθνικής Αντιστάσεως 44, 210-5723213
62. Πετρούπολη: 25ης Μαρτίου 132, 210-5013513
63. Πικέρμι: Λεωφ. Μαραθώνος 28, 210-6037113
64. Πλατεία Βαρνάβα - Μετς: Παρμενίδου 3, 210-7013513
65. Πύργος: Ζακύνθου 2 και Πατρών, 26210-22413
66. Ρόδος: Αμερικής 89, 22410-21313
67. Σέρρες: Τσαλοπούλου 1, 23210-20013
68. Σπάρτη, Κων. Παλαιολόγου 62, 27310-20513
69. Τρίκαλα: Ιουλιέτας Αδάμ 8, 24310-33730
70. Τρίπολη: Εθνικής Αντίστασης 44, 27102-22713
71. Χαλάνδρι: Αγίου Γεωργίου 9, 210-6813135
72. Χαλκίδα: Μπαλαλαίων 11, 22210-25713
73. Χίος: Απλωταριάς 19, 22710-22513

e-shop: www.lavieenrose.com.gr
email: info@lavieenrose.com.gr
Facebook: La vie en Rose by Dimitra Katsafadou
Instagram: [lavieenrose_gr](https://www.instagram.com/lavieenrose_gr)
Tik Tok: [@lavieenrosegreece](https://www.tiktok.com/@lavieenrosegreece)

855. Η ΑΠΟΚΟΣΜΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΣΤΟ ΠΛΑΪ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΜΟΥ

Περιοχή Γηροκομείου. Στο στενάκι δίπλα στο «Νησί», όπως ονομάστηκε η πιάτσα, λόγω των πολλών μπαρ και φαγάδικων που μαζεύουν όλα τα Βου-Που και τους σινεφίλ του Δαναού. Μισογκρεμισμένα σπίτια εποχής Εμφυλίου, τοίχοι πληγωμένοι από σφαίρες, ξεραμένα δέντρα, ξεχασμένες μπουγάδες, καμιά γάτα, σκοτάδι και φαντάσματα άλλων εποχών. Κάνεις μια έτσι και ξαναβγαίνεις στα φώτα. Γ.Ν.

856. ΟΙ ΚΛΕΙΣΤΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟ ΧΙΛΛ

Τα κορίτσια έπρεπε να έχουν κουμπωμένα τα μανίκια στα χέρια, καλά κλειστό τον γιακά στονλαιμό και, προς Θεού, να μη φορούν πέδιλα, γιατί ο αυστηρός διευθυντής, που φορούσε πάντα παπιγιόν και φράκο, τα περίμενε στο κεφαλόσκαλο του σχολείου κάθε μέρα για τιμωρία! Ήταν η καθημερινότητα μιας άλλης εποχής στο Παρθεναγωγείο Χιλλ, στη γωνία Ναυάρχου Νικοδήμου και Θουκυδίδου στην Πλάκα, που ήταν και το παλαιότερο σχολείο της Αθήνας, από το 1831. Λειτουργεί έως και σήμερα ως ιδιωτικό δημοτικό σχολείο – είναι η Σχολή Χιλλ. Τ.Σ.

857 Οι Tiger Lillies είναι σχεδόν πολιτογραφημένοι Αθηναίοι

Έχουν ελληνικούς δεσμούς πλέον, έχουν τραγουδήσει ελληνικά («*Το Λεμονάκι*»), έχουν παίξει σχεδόν σε όλες τις μουσικές σκηνές και θέατρα της πόλης, κινούνται μεταξύ κέντρου, απόκεντρου και Αίγινας, έχουν μιλήσει και γράψει στην *ATHENS VOICE*, κυκλοφορούν χωρίς μακιγιάζ ανάμεσά μας – και το καλοκαίρι θα παίξουν στην Αρχαία Επίδαυρο, στις «*Βάκχες*» σε σκηνοθεσία Γιάβορ Γκάρντεφ. Γ.Ν.

858. ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΧΑΘΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Την ώρα που είσαι παραδομένος στην αγκαλιά του Σύμπαντος, ανάσκελα στο κεκλιμένο κάθισμα διαδραστικής συμμετοχής (28ο θέσεις) του Ψηφιακού μας Πλανητάριου, και ο ήχος μαζί με μια ελαφρά ζαλάδα μουδιάζουν τις άκρες των δαχτύλων σου, τότε αγαπάς όλο τον κόσμο, είσαι σαν το μωρό του Κιούμπρικ, και οι διπλανοί σου, εικονικοί κοσμοναύτες, φαίνονται αθώοι και μαγεμένοι. Ζήσε το στο διαστημικό hi-tech τριπάκι που προσφέρει το Ευγενίδειο Ίδρυμα προβάλλοντας ταινίες μεγάλης επιφάνειας σε μια υπερσύγχρονη αμφιθεατρική αίθουσα με θολωτή οθόνη διαμέτρου 25 μ. (950 τ.μ.), κεκλιμένη κατά 23,5 μοίρες ως προς το

© ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

863 Για τον λούστρο της πόλης

Στη γωνία της Βουκουρεστίου, αν περπατάς στην Πανεπιστημίου, μεταξύ 9 και 5, έχει το πόστο του ένας λούστρος. Σχεδόν αόρατος, οι περισσότεροι τον προσπερνούν χωρίς να τον προσέξουν. κ.κ.

επίπεδο. (Λεωφ. Συγγρού 387, Π. Φάληρο. Για κρατήσεις: 2109469600). Γ.Ν.

859. ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΣΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ ΤΩΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΩΝ ΜΑΣ

Δημήτρης 46, Λυγερή 78, Χριστίνα 92, Εύα 22. Ένα όνομα και μια ηλικία, έτσι σαν μια σύντομη «γνωριμία» για τον διαβάτη. Και δίπλα η φωτογραφία του ανθρώπου που έχει πεθάνει, ένα βάζο με πλαστικά λουλούδια κι ένα μικρό καντηλάκι που έπαψε να καίει. Και σχεδόν σε κάθε τάφο κι ένα μικρό στιχάκι, σαν ένας μικρός αποχαιρετισμός, σαν μια ευχή. Σαν αυτό στο νεκροταφείο Νέας Σμύρνης: «*Να είχε πάρτα ο ουρανός, να 'ρθω να σ' τη χτυπήσω και να σε πάρω αγκαλιά, να σε γυρίσω πίσω*». Τ.Σ.

860. ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΑΣ ΜΑΥΡΙΣΜΑ ΣΤΟ ΠΙΟ ΨΗΛΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Το καλύτερο μέρος για ηλιοθεραπεία στην Αθήνα: Κορυφή Λυκαβητού, βραχάκια (είσαι πιο κοντά στον ήλιο απ' ό,τι από οποιοδήποτε άλλο μέρος της πόλης). Γνωρίζεις πια καλά την πρόσβαση. Αν και νιώθεις ότι είσαι στην κορυφή του κόσμου, η τοποθεσία είναι αρκετά διακριτική,

αρκεί να αποφύγεις πετσέτες, αντηλιακά κ.λπ., γιατί μπορεί να σε διώξουν οι πυροσβέστες που περιπολούν μόνιμα στον χώρο. Προτίμησε το φυσιολατρικό στιλ μαυρίσματος, απλά χαζεύοντας την πόλη. Θα γίνεις σαν αστακός – και σε δέκα λεπτά θα βρίσκεσαι και πάλι στο κέντρο. Γ.Ν.

861. ΕΧΟΥΜΕ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΝΗΣΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Τα Αναφιώτικα, κάτω από την Ακρόπολη. Υπέροχη νησιώτικη ρυμοτομία, αυλές, αδιέξοδα, παραθυρόφυλλα κυκλαδίτικα, γεράνια, γάτες, ησυχία. Κι αν πας βράδυ, ας είσαι διακριτικός. Είναι σχεδόν απίστευτο, αλλά τα μικροσκοπικά υπό κατάρρευση σπιτάκια των Αναφιώτικων κατοικούνται ακόμη! Μ.Κ.

862. ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ-ΚΑΒΑΤΖΕΣ

Στη Φειδίου 11, το Μονόκλ λειτουργεί ως καταφύγιο για όσους διαβάζουν ακόμη με πρόθεση: μικρό, επιμελημένο, με πράσινους τοίχους και το πορτρέτο του Λόρκα να επιβλέπει σιωπηλά. Βιβλιοπωλείο, εκδοτικός πυρήνας, καβάτζα: ένα χαμηλόφωνο cult στέκι που αντιστέκεται διακριτικά στον θόρυβο της πόλης. Γ.Ν.

864

Οι βόλτες στην πειραιϊκή Ακτή Θεμιστοκλέους

Καθημερινή, μεσημέρι, χειμώνα αλλά με ήλιο ή προχωρημένη άνοιξη. Βόλτα στο χείλος της ακτής, μυρωδιές από τα ουζάδικα, αν κατέβεις και στα βραχάκια, μέχρι και τα πόδια μπορείς να βρέξεις στο νερό. Γ.Ν.

La Jacka

▶ JACK UP YOUR FOOD ◀

Jacka Ball
Pasta

ΚΑΡΑΪΣΚΟΥ 117, ΠΕΙΡΑΙΑΣ

lajackagr

Delivery by

865

**Για το αυθεντικό
ιρανικό κεμπάπ
της Νίκαιας**

Ο Φίλιππος ήρθε από το Ιράν και δεν κατάλαβε ούτε ο ίδιος πώς κατέληξε με γυναίκα και δύο παιδιά στη Νίκαια. Ξέρει όμως απέξω κι ανακατωτά τα γαστρονομικά της πατρίδας του και προσφέρει αυθεντικό ιρανικό κεμπάπ έξω από το μετρό της περιοχής. Κι αν αρνείται να αποκαλύψει το μυστικό της σάλτσας του. Μ.Κ.

866. ΓΙΑΤΙ Ο ΓΥΜΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ

Υπάρχουν οι παραλίες που έχουν διεκδικήσει και έχουν κατακτήσει σιωπηλά το δικαίωμα στον γυμνισμό, όπως τα Διμανάκια και το Μαύρο Λιθάρι, αλλά υπάρχουν και τα Δικαστικά μετά τον Σχιλιά για πιο περιβέ περιβάλλον. Βράχια χωρίς καθόλου παραλία (σε περίπτωση που θέλεις να κολυμπήσεις, τα νερά είναι βαθιά) με λίγους διασκορπισμένους, επίσης γυμνούς, επίσης χαμένους στην κοσμάρα τους όπως εσύ. Η κάθοδος από τα αυτοσχέδια σκαλοπατάκια (σμιλεμένα με τον χρόνο) θέλει λίγη προσοχή. Γ.Ν.

867. ΣΤΗ ΒΑΒΕΛ ΤΗΣ ΑΧΑΡΝΩΝ

Στην καρδιά της old Athens, οι πολυκατοικίες της Αχαρνών γκριζάρουν επικίνδυνα, κάθε χρόνο και πιο βυθισμένες στη φθορά και στο καυσαέριο. Στα πόδια της, όμως, λουλουδίζει μέχρι να κάψει τα μάτια ένα καινούργιο χρώμα, που είναι όλα μαζί τα χρώματα και τα χρώματα της γης: πακιστανικά κουρεία, ινδικά ρεστοράν με χρυσούς φραμπαλάδες, αραβικά κεμπάπ και βαλκάνια τουρισία, τηγανητά φούζια ζαχαρωτά,

873 Γιατί τρέχουμε

Μαραθώνιος Αθήνας ο «Αυθεντικός» (Μαραθώνας → Παναθηναϊκό Στάδιο = 42,195 χλμ.). Συνοδεύεται από: των 10 χλμ., των 5 χλμ., Νυχτερινό 5άρι (Universities Run) και τους παιδικούς αγώνες. Επίσης: Ημιμαραθώνιοι (2-3 βασικοί μέσα στη χρονιά). Ημιμαραθώνιος Αθήνας (21,1 χλμ.), Family Run, Αγώνες ΑμεΑ, Poseidon Athens Half Marathon (Παραλιακή, Φάληρο → Γλυφάδα), AthHalf (κάθε Οκτώβριο), Kallithea Run (10 χλμ.), Run Greece Πειραιάς (5 & 10 χλμ.), Κυριακίδια Φιλοθέης (10 χλμ.), Σπάρταθλον (Αθήνα → Σπάρτη = 246 χλμ.) και φυσικά το Santa Run. Γ.Ν.

λωτοί και φρούτα του πάθους, ρολογάδικα βουτηγμένα στο μάλαμα, αρώματα Ανατολής σε σκαλιστά αντίγραφα του Ταζ Μαχάλ, όλες οι γλώσσες της Βαβέλ ανακατεμένες με σαλβάρια, κελεμπές, μαντίλες και dreadlocks δεμένα σε εμπριμέ μπατίκ της Ζανζιβάρης. Ε.Ψ.

868. ΕΚΕΙ ΨΗΛΑ ΣΤΗ ΔΑΘΝΗ

Δεν είναι μόνο ο Δυκαβηττός που έχει την πιο ωραία θέμα της Αθήνας. Σαν βρεθείς στη Δάφνη, αξίζει να επισκεφτείς το τοπικό viewpoint και να απολαύσεις αυτό που λέμε «την πόλη στο πιάτο». Πίσω από τον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Κυνοσάργους, θα περπατήσεις λίγο παραπάνω, αλλά θα αποζημιωθείς. Και στη συνέχεια κατηφόρα και «βουρ» για Πλατεία Νέας Σμύρνης. Μ.Κ.

**869. ΓΙΑΤΙ, ΑΝ ΨΑΧΝΕΙΣ ΚΡΕΑΣ
ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ, ΤΟ ΒΡΙΣΚΕΙΣ**

Παλιά υπήρχε στο μενού του Altamira στην Τσακάλωφ, στο Κολωνάκι, το πιάτο «φιλετάκια από κροκόδειλο σε γάλα καρύδας και κάρι masha» και στο Big Kahuna, το «Predator, με μπιφτέκι από φιλέτο κροκόδειλου, chipotle mayo, καυτερό ψητό ανανά, τραγανά κρεμμύδια, λάιμ και κόλιανδρο για φρεσκάδα». Στην πραγματικότητα είναι ένα πιάτο που μπορεί να εμφανίζεται παροδικά και να επανέρχεται, γιατί το συγκεκριμένο κρέας (από την ουρά) έρχεται μόνο με παραγγελία. Για hardcore σενάριο, τώρα πια μπορείς να βρεις στην Κεντρική Λαχαναγορά του Ρέντη – από εκεί τροφοδοτούνται τέτοιες «παράξενες» κουζίνες. Αλλιώς, στα supper clubs, σε private dining και σε «exotic meat nights». Σήμερα η Γερμανία μόνη της καταναλώνει σε μηνιαία βάση περί τους 15 τόνους από το τρομερό αυτό ερπετό, ενώ οι Αυστραλοί, ύστερα από 7 χρόνια επίμονων δοκιμών, εξοικειώθηκαν με τη γεύση του και το καταναλώνουν με την ίδια ανεμελιά που τρώνε καγκουρό. Είναι λευκό κρέας και θεωρείται ότι, σε σχέση με το χοιρινό και το κοτόπουλο έχει μεγαλύτερη περιεκτικότητα σε πρωτεΐνες και μικρότερη σε λιπαρά. Προσφέρεται για μασούλημα και η γεύση του θυμίζει κάτι μεταξύ κοτόπουλου και τόνου (άλλοι, πάλι, πιστεύουν ότι μοιάζει περισσότερο με γαλέο). Γ.Ν.

**870. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΓΚΟΥΣ ΜΕ ΤΟΥΣ VINTAGE
ΔΙΣΚΟΥΣ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ**

Στην Πλατεία Αθησυνίας είναι τα καλύτερα υπαίθρια παλιατζίδικα κι ανάμεσά τους θα βρεις πάγκους γεμάτους βινύλια. Από Beatles μέχρι ελληνικά 45άρια. Πολλοί αγοράζουν, ακόμα κι αν δεν έχουν πικάπ. Κ.Κ.

**871. ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΔΡΟΜΟΥΣ
ΤΟΥ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ**

Από τις πιο family friendly περιοχές της Αθήνας, εκεί που ο καφές είναι εξίσου σημαντικός με το Σαββατιάτικο shopping και το «τι θα κάνετε το βράδυ;». Στέκια και σημεία συνάντησης, όχι μόνο για τους ντόπιους, αλλά και για τους τουληρούς που θα ανηφορίσουν στην περιοχή πίσω από την εκκλησία του Αγίου Νικολάου. Ο κυριακάτικος καφές σ' αυτούς τους πεζόδρομους αποτελεί ιεροτελεστία γιατί συνοδεύεται από παρέες και δυνατές φιλίες, σχέσεις που «σμιλεύονται» σ' αυτά τα στενά. Μ.Κ.

872. ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΟ ΜΙΛΙΤΕΡ

Ένα από τα καλύτερα μαγαζιά για τα-πάντα-μιλιτέρ είναι το **Survivor** (Αθηνάς 2 και Ερμού, 3ος όροφος). Άψογα original ρούχα επιβίωσης, αξεσουάρ, σκηνές, σακίδια, σκονιά, εξαιρετικά μιλιτέρ πουλόβερ και άρβυλα. Αεροπορία, πεζικό, αστυνομία. Δυστυχώς ναυτικά δεν υπάρχουν, αλλά οι τιμές είναι χαμηλές. Γ.Ν.

874-878

**Για τα
μαστόρια
των PC εκεί
που καίγεται
η μητρική**

Σκληρά κεφάλια, μαστόρια με λερωμένα χέρια, κομάντα, λεβέντες που καταλαβαίνουν όλα όσα δεν καταλαβαίνουμε εμείς οι κοινοί γκάου για τους υπολογιστές και για ό,τι αναβοσβήνει GPU, PSU, airflow). Έχουν τα στέκια τους, εργαστήρια και όχι μαγαζιά-βιτρίνες, σε γειτονιές και μικρά δρομάκια της πόλης, όπου δουλεύουν hands-on με κάθε τύπο υπολογιστή, από gaming μέχρι servers. Εκεί μαθαίνουν βλέποντας και ρωτώντας, όχι θεωρία. Ας πούμε, το **Service-pc.gr** (Νίκαια, 2170001340), ή οι **24 Ώρες Τεχνικοί** για 24ωρη κάλυψη, 365 μέρες τον χρόνο, (6943652424), mobile τεχνικοί με field experience, που έρχονται και επισκευάζουν επιτόπου. Γ.Ν.

**Για τα παλαιο-
βιβλιοπωλεία
και τα
περίπτερα
με βιβλία του
ενός ευρώ**

Παλαιοβιβλιοπωλεία με στοίβες μέχρι το ταβάνι και περίπτερα που πουλάνε βιβλία του ενός ευρώ, στα οποία θα βρεις από δοκίμια στην καθαρεύουσα, τεύχη *Μίκυ Μάους* μέχρι Άρλεκιν των 80s. Με μια βόλτα στην Ακαδημίας και πέριξ, θα ανακαλύψεις αυτή τη μίνι λογοτεχνική αγορά

δρόμου, όπου πάντα υπάρχει κάτι απρόσμενο να ξεφυλλίσεις. Κ.Κ.

**Γιατί βάζουμε
τραπεζάκια
στην άμμο**

Στην ταβέρνα **Εδέμ** στο Φάληρο τα τραπέζια είναι πάνω στην άμμο, δυο τρία μέτρα από το κύμα. Στα διπλανά καφέ επίσης. Τι παραπάνω να ζητήσει κανείς από το καλοκαίρι στην πόλη; Ε.Δ.

**Για τη Σούλα
κι εκείνο το
μικρό κουτού-
κι στο Γαλάτσι**

Σούλα, Έλα Ξανά λέγεται το στέκι δίπλα από το δημαρχείο και η κυρία Σούλα ξέρει να υποδέχεται με τον καλύτερο τρόπο τους πελάτες της. Εκτός των άλλων με πεντανόστιμες ποικιλίες κρεατικών, αλλά και με πολύ όμορφες μουσικές βραδιές για να συνοδεύσεις το ποτήρι και την παρέα σου. Μ.Κ.

**Τα υπέροχα
τσάγια που
βρίσκεις
στην πόλη**

Το **Madras** (Βουλής 7, εντός στοάς Μπολάνη στο Σύνταγμα και Λυσάνδρου 4 στον Πειραιά) προσφέρει εξαιρετικά χαρμάνια απ' όλο τον κόσμο, διαθέτει εξεζητημένες ειδικές ποικιλίες μικρών παραγωγών και σε ταξιδεύει από την Κίνα στην Ινδία κι από εκεί στην Κεϋλάνη και πάλι πίσω στην Αθήνα, μέσα σε μια αχνιστή κούπα. Γ.Ν.

865-878

BRERA

ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ
ΙΤΑΛΙΚΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ
ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
ΑΓΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Όσοι έχουν επισκεφθεί το Μιλάνο, έχουν σίγουρα βρεθεί στην Brera. Είναι η καρδιά της ιταλικής πολιτείας, η γειτονιά όπου κινούνται όλοι και συμβαίνουν όλα. Από αυτή τη γειτονιά του Μιλάνου πήρε το όνομά του και το δικό μας Brera, το ωραίο ιταλικό εστιατόριο που άνοιξε το περασμένο φθινόπωρο στην πλατεία Αγίας Ειρήνης, εκεί που βρισκόταν για χρόνια το γνωστό κι αγαπημένο School Pizza Bar, ο πρόδρομος του Brera.

Το όνομα δεν είναι τυχαίο: το Brera μοιάζει, πράγματι, με ολόκληρη γειτονιά. Μια ολοζώντανη γωνιά όπου μπορείς να περάσεις ώρες ατελείωτες τρώγοντας κάτι νόστιμο, πίνοντας ένα ολόδροσο aperitivo, τσουγκρίζοντας ποτήρια γεμάτα κρασί ή απλώς χαζεύοντας την περαντζάδα της πλατείας και ανακαλύπτοντας τι σημαίνει «*dolce far niente*».

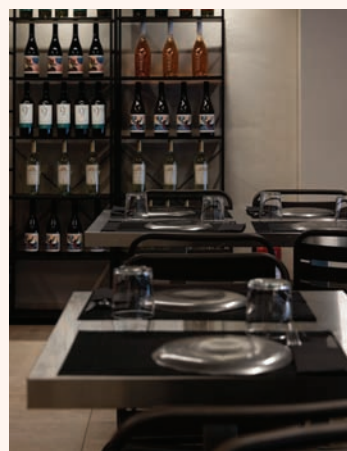
Πώς κυλάει, λοιπόν, μια μέρα στην αθηναϊκή γειτονιά Brera; Όλα αρχίζουν με έναν αυθεντικό espresso. Μπορείς να τον πιεις όπως οι Ιταλοί (με δυο γουλιές στα όρθια) ή απολαμβάνοντας ένα πλούσιο πρωινό. Στον κατάλογο θα βρεις πολλά λαχταριστά πιάτα για να ξεκινήσεις τη μέρα σου, ενώ υπάρχει επιπλέον και μια βιτρίνα γεμάτη με carrot cake, banana bread και μοσχομυριστές focaccias.

Η καθημερινότητα στο Brera αγαπά τα νωχελικά μεσημέρια. Είναι ιδανική στιγμή για ένα ελαφρύ lunch, για να μοιραστείς μία χειροποίητη πίτσα που καταρτάνει στο τραπέζι σου καυτή, κατευθείαν από τον φούρνο, ή για εκείνη την original Caesar's που λαχταράς εδώ και μέρες. Το απόγευμα σε βρίσκει ακόμη σε αυτή τη γειτονιά. Είναι η ώρα του aperitivo, αυτής της αγαπημένης ιταλικής συνήθειας που τόσο μας ταιριάζει. Η μπάρα του Brera είναι εξπέρ σε όλα τα spritz που ονειρεύεσαι.

Τι ακολουθεί; Δείπνο στο Μιλάνο. Η κουζίνα στο Brera είναι σύγχρονη, ιταλική, μα πάνω απ' όλα νόστιμη. Έτσι, θα ανακαλύψεις πιάτα όπως τα πράσα σε κρέμα γκοργκοντζόλα (τα παίρνεις οπωσδήποτε), τα arancini που γεμίζονται μεμανιτάρια και τρούφα, το κοντοσούβλι... μορταδέλας που δεν θα βρεις πουθενά αλλού, μια εκπληκτική Aglio Ooglio με καλαμάρι ή μια γαριδομακαρονάδα που ξεφεύγει τελείως από τα συνηθισμένα (μη ρωτάς, απλώς παράγγειλέ την). Για να συνοδεύσεις το γεύμα σου όπως πρέπει, θα βρεις γύρω στις 50 ετικέτες του διεθνή αμπελώνα, πολλές από αυτές και σε ποτήρι.

Το βράδυ η ιταλική μας γειτονιά ανεβάζει τους ρυθμούς της, κάνει συχνά party και ενώνει την πλατεία Αγίας Ειρήνης στην ίδια μεγάλη παρέα. Οι νύχτες είναι ζωντανές και ξέφρενες, αλλά οι Κυριακές είναι που θα θυμάσαι για πάντα... Κάθε Κυριακή (11.00-17.00) το Brera στρώνει το τραπέζι της Ιταλίδας μαμάς. Καλύπτει τα τραπέζια του με καρό τραπεζομάντιλα (γιατί η μαμά πάντα έχει τραπεζομάντιλο στο κυριακάτικο τραπέζι) και γεμίζει τις κατασάρολες και τα ταψιά του με νιόκι-σπετσοφρά, κεφτεδάκια της μαμάς, λαζάνια και κανελόνια με κιμά.

Ma, Mama mia τι στέκι είναι αυτό!

Πλατεία Αγίας Ειρήνης 8

2103251444

www.breraathens.com

 Brera Athens

 brera.athens

‘Η γλύκα του να μην κάνεις τίποτα

879

Τα κεμπάμπ στο στέκι του Ωνάση

Ο Κυρ Αρίστος (Ζησιμοπούλου 96, Παλαιό Φάληρο), είναι το στέκι που αγαπούσε ο Αριστοτέλης Ωνάσης (εξού και η επωνυμία) για να απολαμβάνει τα περίφημα κεμπάμπ του. Ανοιχτές τζαμαρίες, πολλά τραπέζια, κόσμος, μεγάλες παρέες, πιατάρες που πηγαινοέρχονται, γέλια και όλη η ζωή του Ωνάση σε φωτογραφίες στους τοίχους. Γ.Ν.

880. ΤΑ ΛΑΤΟΜΕΙΑ ΜΑΡΜΑΡΩΝ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Όταν γίνονται χώρος για πάρτι ή catwalk. Θρυλική ακουστική κι ατμόσφαιρα μέσα σε αρχαία μαρμάρινα τείχη. Δ.Α.

881. ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΘΗΝΑΣ

Να πώς την είδε ο Μάνος Χατζιδάκις και πώς την περιέγραψε στο σημείωμα του δίσκου του «Μπαλάντες της οδού Αθηνάς», που κυκλοφόρησε το 1983: «Ο δρόμος, η Αθηνάς, έχει πολλά οινομαγειρεία και πιο πολλά πορνεία, κινηματογράφους για κατ'ιδίαν ερωτική απόλαυση, ξενοδοχεία σκοτεινά για άμεση ερωτική περίθαλψη – κάτι σαν Πρώτων Βοηθειών, να πούμε, ερωτικών-, χιλιάδες καφενεία για ημερήσια χαλνωση, το Δημαρχείο κι ένα γραφείο κηδεών αλλοτινών καιρών. Στο δρόμο αυτόν κυκλοφορούν εργατικοί, μικροέμποροι, αλήτες, πόρνες, τραβεστί, δημοσιογράφοι, επαρχιώτες μαστροποί και χίλιοι δολοφόνοι...». Τ.Σ.

882. ΓΙΑΤΙ Η ΠΑΒΛΟΒΑ ΕΙΝΑΙ (ΠΙΑ) ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΑΣ ΓΛΥΚΟ

Στο **Μαρέγκα από Σπίτι** (Σκουφά 56, Κολωνάκι) πας για πάβλοβα-ποίηση, ανάλαφρη σαν καπνός, μαρέγκα σωστά καψαλισμένη, crunchy εκεί που πρέπει. Μπόνα και Βίκυ δεν παίζουν: φρούτα, σοκολάτα, μόκα, όλα τίμια από το εργαστήριό τους στο Χαλάνδρι. Τρως στο πεζοδρόμιο, παίρνεις και για το στίτι – ζωή γλυκιά. Δ.Α.

883. ΓΙΑ ΤΙΤΑΝΙΟ ΠΡΩΙΝΟ ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ ΤΟΥ ΤΙΤΑΝΙΑ

Γιατί, εκτός από όλα τα νόστιμα, έχεις και την Ακρόπολη στο πιάτο σου (Πανεπιστημίου 52).

884. Η ΑΘΗΝΑ ΠΑΤΙΝΑΡΕΙ

Το In Line Skating Academy (ILSA) είναι οργάνωση εθελοντών που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους και στο ευρύ κοινό. Έχουν πάθος με τα πατίνια και τα χρησιμοποιούν ακόμα και για τις καθημερινές τους μετακινήσεις. Κάνουν μαζικό αθλητισμό για όλες τις ηλικίες και όχι πρωταθλητισμό, προτείνοντας τα πατίνια ως έναν εναλλακτικό τρόπο μετακίνησης σε συνδυασμό με τα μαζικά μέσα μεταφοράς. Διοργανώνουν εκπαιδευτικές συναντήσεις και η ομάδα και όσοι έχουν τελειώσει μια σειρά από 8 μαθήματα συναντιούνται δύο φορές την εβδομάδα στο Ολυμπιακό Αθλητικό

892 Τα φολκλόρ περίπτερα του κέντρου

Ο τύπος εξηγούσε στην τουρίστρια κάτι στον χάρτη που μόλις εκείνη είχε αγοράσει από το περίπτερο, η κοπέλα έκανε να φύγει, ο τύπος επέμενε, γρήγορα είδε ότι το πράγμα δεν προχωρούσε και άλλαξε στρατηγική: άρχισε κάτι να της λέει για τα τσολιαδάκια – αλλά μάταια. Πριν από 40 χρόνια μπορεί να έπιανες κουβέντα με αφορμή ένα τσολιαδάκι, αλλά σήμερα, στην εποχή των social και των dating apps, είναι λιγάκι δύσκολο. Παρ' όλα αυτά, τα τσολιαδάκια, οι χάρτες, τα γυαλιά ηλίου, τα καπέλα και τα κάθε λογής μπιχλιμπίδια έχουν πάντα τη θέση τους στα περίπτερα, δίνοντας ένα φολκλόρ στοιχείο στο αθηναϊκό κέντρο. Τ.Σ.

© ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, UNSPLASH

Κέντρο Αθηνών κάτω από την αψίδα Καλατράβα. (2103215426 ή 6932342642). Γ.Ν.

885. ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΑΓΑΖΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΟΠΩΣ Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ

Το καλύτερο cafe-bar για να δεις ιθαγενείς και μετανάστες να διασκεδάζουν πολιτισμένα είναι ο Σκαραβαίος (Μαυρομιχάλη 159 και Διγενή Ακρίτα). Πρόκειται για ένα παραδοσιακό συνοικιακό καφενείο, αλλά ταυτόχρονα δεν είναι και τόσο καφενείο. Είναι ένα κλασικό μπαρ με όμορφες

893

Το ωραιότερο μνημείο της πόλης, τα βράδια με πανσέληνο

Είναι το καλύτερο σωζόμενο μνημείο της Αρχαίας Αγοράς: Ο ναός του Ηφαίστου, δηλαδή το Θησείο. Είναι ένα από τα ομορφότερα μνημεία της πόλης (ειδικά τα βράδια με πανσέληνο) και ίσως λίγο παραμελημένο, καθώς ζει στη σκιά του κλασικού κάλλους του Παρθενώνα. Γ.Κ.

γκαρσόνες που σερβίρουν μπίρες σε αντροπαρέες, αλλά δεν είναι και αμιγώς αυτό. Είναι ένα μέρος όπου παρέες Αλβανών συζητούν τα δικά τους, αλλά έχει και κάθε άλλου είδους μετανάστες κι άλλους τόσους Έλληνες. Το πιο σωστό θα ήταν να το θεωρήσει κανείς τη σύγχρονη εκδοχή ενός σαλόνι, όπως το γνωρίζουμε από τα γουέστερν. Γ.Κ.

886. ΓΙΑΤΙ ΞΕΡΕΙΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΣΚΑΛΑΚΙΑ ΣΤΑ ΙΛΙΣΙΑ

Χωμένα σε ανηφόρα, έχουν κάτι από παλιό ταβερνείο και τίποτα από τουριστοπαγίδα (Αιγινήτου 32, Ιλίσια).

887. ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ) ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Τα πρωινά βλέπεις εκεί γκρουπ Ασιατών να κάνουν τη γυμναστική τους, ενώ πιτσιρικάδες με ρόλερ διασχίζουν τα πλατώ μπροστά στο άγαλμα του Βενιζέλου. Όταν το γκαζόν είναι ωραίο και παχύ, άλλα πιτσιρίκια κάνουν βαρελάκια στον λόφο πίσω από το άγαλμα, ενώ υπάρχουν κι εκείνοι που στρώνουν ένα ματ για να κάνουν γιόγκα ή να διαβάσουν το βιβλίο τους. Γ.Ν.

888. ΓΙΑ ΠΟΠ ΚΟΡΝ ΣΤΑ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ

Το μπαράκι **Επί της Δεξαμενής**, στα Πετράλωνα έχει μηχανή pop corn και το σερβίρει σε εμαγιέ μπολάκι. Όταν αδειάσει, πας και το γεμίζεις μόνος σου. Ε.Δ.

889. ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΪΔΑΚΙΑ ΣΤΟ ΚΑΜΑΤΕΡΟ

Και προς Θεού, μην τυχόν χρησιμοποιήσεις μαχαίροπύρονο. Η **Ανυφαντού των Γεύσεων** στο Καματερό προσελκύει κόσμο ακόμα και από τα νότια προάστια, έχοντας φυσικά ως σπεσιαλιτέ το cult έδεσμα που φέρνει κοντά κόσμο και κοσμάκη. Αρνίσια και προβατίνα, ένα γλύκισμα που κάνει τις παρέες να μαλώνουν για το πόσα κιλά να παραγγείλουν κάθε φορά. Μ.Κ.

890. ΓΙΑΤΙ ΖΟΥΜΕ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΜΥΘΟΥΣ

Φημολογείται ότι παγκάκι στα Εξάρχεια έχει επάνω του QRcode που, όταν το σκανάρεις, σε πηγαίνει σε σελίδα με σούπερ μάρκετ ναρκωτικών. Κορπορατίλα. Γ.Ν.

891. ΓΙΑΤΙ ΒΡΙΣΚΕΙΣ ΑΚΟΜΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΚΑΦΕΚΟΠΤΕΙΑ

Σε μια πόλη που πίνει πλέον flat white και cold brew, υπάρχουν ακόμα σημεία όπου ο καφές κόβεται επιτόπου και ο αέρας μυρίζει καβούρδισμα. Στου **Μισεγιάννη**, στον **Δουμίδη**, στον **Ριζόπουλο**, αλλά και στη **Γωνιά του Καφέ** της Πραξιτέλους, οι κόκκοι αλέθονται και η μυρωδιά πλημμυρίζει το πεζοδρόμιο. Κ.Κ.

879-893

Η ΕΠΑΝΕΚΚΙΝΗΣΗ ΕΝΟΣ ΘΥΛΟΥ

1927 ↔ 2022

Σχεδόν 100 χρόνια μετά το πρώτο του άνοιγμα, το Όλυμπος Νάουσα επέστρεψε στην παραλία της Θεσσαλονίκης. Πιστό στις αξίες της ελληνικής αστικής κουζίνας και τις γαστρονομικές παραδόσεις της πόλης, σας περιμένει να το ανακαλύψετε.

**ΟΛΥΜΠΟΣ
ΝΑΟΥΣΑ**

Ελληνική Αστική Κουζίνα

Λεωφόρος Νίκης 5, Θεσσαλονίκη, olymposnaoussa.gr

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

894

Για τους skaters και τα κορίτσια με πατίνια που πετάνε πάνω από το τσιμέντο

Στα skate parks του Γαλασιού και της Ηλιούπολης αλλά και στην Πλατεία Κοτζιά, θα τους δεις ακόμη: παιδιά με σανίδες που δοκιμάζουν το ίδιο τρικ δέκα φορές μέχρι να πετύχει. Και κάπου εκεί ανάμεσα, κορίτσια με πολύχρωμα ρόλερς να γλιστρούν στους δρόμους της πόλης. Κ.Κ.

895

Για τα μικρά συνοικιακά ψιλικατζίδικα

Εκεί είσαι λίγο πελάτης, λίγο θαμώνας και λίγο φίλος. Ο ψιλικατζής και η ψιλικατζού σε ξέρουν με το μικρό σου όνομα, κάθονται συνήθως στο σκαμπό δίπλα στην ταμειακή και παρακολουθούν ειδήσεις ταυτόχρονα από την οθόνη της τηλεόρασης κι από την οθόνη της ζωής, ενώ σου δίνουν ρέστα, τσιγάρα ή ένα παγωτό της τελευταίας στιγμής. Κ.Κ.

894-902

896 Για τη μεγάλη γιορτή του κλασικού στιλ

Μια μοναδική πανευρωπαϊκή διοργάνωση που εδώ και τρία χρόνια συγκεντρώνει τους φίλους του κλασικού στιλ. Το ClassiCon φιλοξενεί τεχνίτες και επαγγελματίες απ' όλη την Ελλάδα, σε ένα ταξίδι από την Ίνα και το εκλεκτό ύφασμα μέχρι το παραδοσιακό κοστούμι, που δεν βγαίνει ποτέ εκτός μόδας. «Suit up!», που θα έλεγε και ο Μπάρνεϊ Στίνσον. Μ.Κ.

897-902

Στον Μαγεμένο Αυλό με τον Μάνο

Στον πίνακα με τον πιο διάσημο Μυστικό Δείπνο της πόλης, ο Μάνος Χατζιδάκις -που αγάπησε τον Μαγεμένο Αυλό περισσότερο κι από το σπίτι του- δεξιώνεται τους συνοδοιπόρους του καλλιτέχνης, το μενού σερβίρει ακόμη σνίτσελ βιενουά, πικάτα, φοντί τυριών και τις διάσημες τυροκροκέτες του Αυλού, ενώ ο ήχος των βιολιών δίνει μια άλλη νοσταλγικότητα στα βράδια της Κυριακής. Η Αθήνα του Μάνου ποτέ δεν πεθαίνει. Ε.Ψ.

Οι μπαρίστας της πόλης

Γρήγορα ευέλικτα παιδιά έως και 40άρηδες με πείρα, οι περισσότεροι κούκλοι, έτοιμοι για μόντελινγκ, αλλά όχι: πιστοί στην μπάρα τους, ξέρουν απέξω και με κλειστά μάτια όλες τις διαφορετικές προτιμήσεις καφέ των Αθηναίων, τι περιέχουν, πώς ετοιμάζονται, πόσο χρόνο χρειάζονται, σε τι φλιτζάνι μπαίνουν και τη χώρα προέλευσής τους. Και χαμογελούν περισσότερο από τις γυναίκες συναδέλφους τους. Γ.Ν.

Στις Τριανταφυλλίες και στις δροσιές του Καρέα

Με ή χωρίς οργανοπαίχτες, με μια δροσιά που δεν θα βρεις τα καλοκαίρια στο κέντρο, με τα ψητά τους και τα μίνι παγωτάκια τους, και με ανθρώπους που μπορεί να έχουν βρεθεί εκεί έπειτα από έναν γάμο ή μια κηδεία επιβεβαιώνουν κάθε φορά τη φήμη της αυθεντικής ταβέρνας που τις ακολουθεί εδώ και δεκαετίες. Δ.Α.

Το καλύτερο καθάρισμα ΠΟΛΥ λασπωμένων ρούχων μηχανόβιων

Dirty Wash (Βούρβαρη 5, από

Καλλιρρόης). Σε ξελασπώνει απόλυτα. Ειδικεύεται σε ένδυση και εξοπλισμό μοτοσικλετιστών και extreme sports: γάντια, φόρμες, κράνη, φλις. Παραλαμβάνουν και παραδίδουν. Ακόμα και το λογότυπό τους έχει πλάκα. Γ.Ν.

Για τους ιστορικούς λουκουμάδες

Στο Μοναστηράκι και στην Ομόνοια υπάρχουν δύο σημεία όπου τηγανίζουν λουκουμάδες για πάνω από έναν αιώνα. Ο Κρίνος (Αιόλου 87) από το 1855 και η Στάνη (Μαρίκας Κοτοπούλη 10) από το 1949. Προσοχή αν περάσεις

νωρίς το πρωί, η μυρωδιά από τα φρεσκοψημένα λουκουμάκια με μέλι και κανέλα σου τρυπάει γλυκά το ρουθούνι. Κ.Κ.

Ταινία στη Χλόη

Ο ιστορικός κινηματογράφος Χλόη στην Κηφισιά είναι περιτριγυρισμένος από δέντρα και φυτά, όπως άλλωστε μαρτυρά και τ' όνομά του. Η ιστορία του ξεκινά ήδη από τη δεκαετία του 1960, ενώ εκσυγχρονίζει τις υπηρεσίες του κάθε χρονιά. Βρίσκεται σε κεντρικό σημείο της περιοχής, οπότε συνδυάζεται με ποτό, φαγητό και βόλτα. Ν.Μ.Κ.

PO' BOYS

ΑΥΘΕΝΤΙΚΟ
ΣΙΓΟΚΑΠΝΙΣΤΟ ΒΒQ
ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΝΟΤΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ
ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Στο Po' Boys το κρέας
σιγοκαπνίζεται για ώρες
στο in house καπνιστήριο
και δεν μοιάζει με τίποτα
από ό,τι έχεις δοκιμάσει
μέχρι τώρα.
Brisket, Short Ribs, Spare
Ribs, Crispy Pork Belly
που μπαίνουν σε burgers
ή καταφτάνουν σε
platters μαζί με τα
απαραίτητα συνοδευτικά.
Άχαστο!

Αγαθάρχου 12 & Λεπενιώτου
Ψυρρί, 2103234672
www.poboysbbq.gr
f PoBoysBarbeque
@ poboysbarbeque

903 Τα αιώνια στέκια των καλλιτεχνών

Ο Ένοικος, στην Καλλιδρομίου, για παράδειγμα. Ο κύριος όγκος της πελατείας του αποτελείται από εικαστικούς καλλιτέχνες και ακολουθούν ηθοποιοί, σκηνοθέτες και συγγραφείς. Οι «ένοικοι» του Ενοίκου συζητούν συνήθως ήρεμα και νωχελικά, ενώ οι νεοφερμένοι περνούν αρκετή ώρα παρατηρώντας τα πολυάριθμα έργα τέχνης που έχουν προσφερθεί στο μπαρ από τους θαμώνες και στολίζουν τους τοίχους. Η λεγόμενη «γενιά του '80» (των εικαστικών) θεωρεί τον Ένοικο ένα είδος λιβινγκ ρουμ. Κάθε βράδυ αφήνουν τα πινέλα τους (όσοι απ' αυτούς εξακολουθούν να χρησιμοποιούν πινέλα) και μαζεύονται εκεί, άνευ προκαθορισμένου ραντεβού, για να πουν τα δικά τους και τα των άλλων. Γ.Κ.

904. ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΕΛΟ ΚΟΛΑΖ ΜΕ ΤΙΣ ΜΙΣΟΣΚΙΣΜΕΝΕΣ ΑΦΙΣΕΣ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ ΣΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ

Σε τοίχους, κολόνες και παλιά ρολά μαγαζιών, στρώσεις από αφίσες συναυλιών κολλάνε η μία πάνω στην άλλη. Κάποιες σκίζονται, άλλες ξεθωριάζουν, αλλά πάντα θα βρεις ένα όνομα μπάντας ή μια ημερομηνία που θυμίζει ότι η μουσική σκηνή της πόλης ήταν πάντα ζωντανή. Κ.Κ.

905. ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΕ ΑΛΟΓΑ ΝΑ ΠΑΜΕ

Στο Τατόι. Σε τόσο μικρή απόσταση από το κέντρο της Αθήνας, οι εκδρομείς έχουν την ευκαιρία να έρθουν σε επαφή με μια φύση που παραμένει σχεδόν ανέγγιχτη. Δεν υπάρχουν καν οι διαμορφώσεις με ξύλινους πάγκους και τραπέζια για πικνίκ που συναντά κανείς ψηλότερα, στον δρυμό της Πάρνηθας. Ακόμα καλύτερα είναι να κάνεις μια βόλτα με άλογο στο δάσος, γύρω και εντός του τέως βασιλικού κτήματος. Συνήθως ξεκινάει από κάποιον από τους ιππικούς ομίλους στη Βαρυμπόμπη. Δεν είναι υποχρεωτικό να γνωρίζει κανείς ιππασία. Τα άλογα που δίνονται στους εκδρομείς έχουν ψυχολογία προβάτου, κι έτσι ακολουθούν το ένα το άλλο, ενώ όλα μαζί υπακούουν αποκλειστικά στις εντολές του εκπαιδευτή τους που συνοδεύει τους εκδρομείς. Γ.Κ.

907 Το τυπικό αθηναϊκό cat walk

Οι γάτες στην Αθήνα ξέρουν να κυκλοφορούν. Αναζητούν τροφή, σκιά, σταθερότητα και ανθρώπους που επιστρέφουν κάθε μέρα. Εκτός από τα Εξάρχεια, που ήταν γατοπεριοχή παλιότερα, η σταθερή γειτονιά τους είναι τα Αναφιώτικα, όπου βρίσκουν ηρεμία και μικροκλίμα νησιού και δημιουργούν τα δικά τους «colonies». Η βόλτα τους είναι Πλάκα - Ρωμαϊκή Αγορά - Μοναστηράκι, όπου ανήκουν πια στο σκηνικό και κάθονται αδιάφορες να τις φωτογραφίσουν. Επόμενη στάση: Ψυρρή - Θησείο, όπου κινούνται σε μικρές ομάδες. Καταφύγιό τους είναι ο λόφος Φιλοπάππου. Πολλοί Αθηναίοι σε όλες τις γειτονιές ταΐζουν συγκεκριμένες γάτες καθημερινά και αφήνουν μπολ με νερό και τροφή έξω από σπίτια και μαγαζιά. Οι πιο περιπετειώδεις γάτες κατεβαίνουν μέχρι Μικρολίμανο, γιατί εκεί υπάρχει σταθερή τροφή. Γ.Ν.

908. ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ ΑΠΟ ΠΛΑΝΟΔΙΟΥΣ ΤΟΥ ΘΗΣΕΙΟΥ

Μόλις βγαίνεις από τον σταθμό του τρένου και προχωράς προς τις καφετέριες στο Θησείο, θα πετύχεις όμορφους πάγκους με σκουλαρίκια για κάθε γούστο, κυρίως για όσους αγαπούν τα χρώ-

ματα. Η ποικιλία είναι μεγάλη και οι τιμές ελκυστικές - μπορείς ν' αγοράσεις και ένα και δυο, ακόμη και τρία ζευγάρια. Ν.Μ.Κ.

909. ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΣΤΟ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑ

Στην Ερμού, ακριβώς μπροστά από την Καπνικαρέα, υπάρχει ένα άτυπο stage. Πάντα θα βρεθεί κάποιος με κιθάρα και μικρό ενισχυτή να παίζει ένα τραγούδι που ξέρουν όλοι. Κάπως έτσι, η πιο εμπορική βόλτα της πόλης αποκτά soundtrack. Κ.Κ.

910. Η ΠΟΛΗ ΖΕΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΜΕΝΗ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑΝ ΓΥΑΛΙΝΟ ΘΟΛΟ

Ότι καιρό και να κάνει στην υπόλοιπη Ελλάδα, η Αθήνα μοιάζει να έχει το δικό της μικροκλίμα και τα καιρικά φαινόμενα να την παρακάμπτουν (οι μετεωρολόγοι το λένε «φαινόμενο Π»). Είναι σαν η πόλη να προστατεύεται κάτω από έναν τεράστιο γυάλινο θόλο. Γ.Ν.

911. ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

Ρωσικά, πακιστανικά, ινδικά, κινέζικα, κορεάτικα, φιλιππινέζικα παντοπωλεία - τα οποία επιπλέον είναι οικονομικά. Αυθεντικό πελμένι από το ρώσικο παντοπωλείο της Ιρίνας στο Φάληρο, μείγμα μασάλα από τα πακιστανικά στην Ευριπίδου, φούλια και ταχίνι από το σούπερ μάρκετ Κλεοπάτρα δίπλα στο Δημαρχείο - όποια εξωτική συνταγή κι αν βρεις στο TikTok, θα βρεις κάπου και τα υλικά για να την κάνεις. Ε.Λ.

912. ΓΙΑΤΙ ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ Η ΒΑΣΗ ΤΩΝ SELOFAN ΚΑΙ ΤΗΣ DEATH DISCO

Που πάει να πει νταρκίλα, γκοθίλα, ζήτω η ολντ σκουλ μαύρη με synth νιουγουεϊβίλα. Μετάφραση: έλα απόψε στο Ψυρρή με μαύρο ρίμελ στο ματάκι και ξασμένο το μαλλί. Γιατί ο Δεωνίδας Σκιαδάς (ιδιοκτήτης του κλαμπ) και οι Ιωάννα και Δημήτρης Παυλίδης (χιουτζ ρισπέκτ στους Selofan) κρατούν τη φλόγα αληθινή, λιτανεύοντας για όλες τις Bela Lugosi ψυχές της Αθήνας συνεχώς και παρατεταμένες λάιβ αγρύπνιες. Στ.Τσ.

913. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΟΥΝΟ ΜΑΣ, Η ΠΑΡΝΗΘΑ

Γεμάτη χαράδρες, κορυφές, μεγάλες ρωγμές, βάραθρα, διάσελα, κοιλάδες, αντερείσματα, υπώρειες και ακρώρειες σε ακτίνα 30 χιλιομέτρων. Ένα ιδανικό φυσικό οχυρό για την Αττική. Στο αρχαίο κάστρο της Φυλής μπορείς να δεις τις καθαρές νύχτες το καλύτερο υπερθέαμα διαττόντων αστεριών. Υπάρχουν «μαγικοί» κέδροι που μυρίζουν υπέροχα και έχουν την ιδιότητα να έλκουν τους κεραυνούς, και ίσως να μπορέσεις να δεις και κανέναν αετό να περνάει (οι παλιοί βοσκοί λένε ότι το κόκαλο του ποδιού του αετού κάνει τις καλύτερες φλογέρες). Το βουνό κρύβει τουλάχιστον 38 πηγές με θεικό κρυστάλλινο νερό (μεταξύ αυτών η περίφημη πηγή του Πάνα και της Μόλας) και το ιερό σπήλαιο του Πάνα. Στην πηγή της Κυράς μπορεί να εμφανιστεί και «το κοριτσάκι με το λευκό φόρεμα και τη γαλάζια κορδέλα στη μέση» που ψάχνει τη μητέρα του, ή κάποια γυναίκα με ρούχα άλλης εποχής, που σε κοιτάζει σαν να σε ρωτάει πού είναι το κοριτσάκι της... Είναι γιατί ο καθαρός αέρας, το οξυγόνο, το διαφορετικό, αστραφτερό φως του ηλίου σου ανοίγουν το μυαλό και την αντίληψη, μπορείς να δεις και να καταλάβεις πράγματα διαφορετικά και μαγικά. Γ.Ν.

906 Για τα πιο ρομαντικά σκαλιά της Αθήνας

Τα σκαλιά της Μνησικλέους στην Πλάκα -ή αλλιώς «τα σκαλιά του Παπακαλιάτη» από την ταινία «Αν»- είναι ίσως τα πιο πολυφωτογραφημένα της πόλης. Στενά τραπεζάκια, φώτα από τα μικρά μαγαζιά και κόσμος που ανεβοκατεβαίνει συμπληρώνουν ένα από τα πιο ινσταγκραμικά σποτ του κέντρου. Κ.Κ.

PAX BURGERS

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΟ STREET FOOD
ΑΠΟΚΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Υπάρχουν δύο κατηγορίες μαγαζιών

στην πόλη: αυτά που δοκιμάζεις μία φορά και αυτά που μπαίνουν χωρίς προσπάθεια στο εβδομαδιαίο σου rotation. Τα Pax Burgers ανήκουν ξεκάθαρα στη δεύτερη. Είναι το burger house που θα πεις «πάμε για μια γρήγορη στάση» και τελικά θα γίνει η σταθερά σου.

Το vibe από την αρχή σε κερδίζει. Δεν υπάρχει τίποτα απρόσωπο εδώ, ούτε στον χώρο, ούτε στους ανθρώπους, ούτε στο φαγητό. Είναι αυτό το γνώριμο, ζεστό energy που σε κάνει να νιώθεις άνετα αμέσως, σαν να έχεις ξαναέρθει, ακόμα κι αν είναι η πρώτη φορά. Ένα spot που κρατά τον αυθορμητισμό του street food, αλλά ταυτόχρονα επενδύει σε κάτι πιο ουσιαστικό: την εμπειρία.

Και μετά, προφανώς, έρχονται τα burgers. Η βάση είναι ξεκάθαρη: 100% φρέσκος ελληνικός μοσχαρίσιος κιμάς, αφράτα buns, σπιτικές σος, πατάτες κομμένες στο χέρι. Αλλά αυτό που μένει είναι η λεπτομέρεια. Το Signature Pax Cheeseburger είναι το πιο σωστό reminder ότι τα απλά, όταν γίνονται σωστά, δεν χρειάζονται τίποτα παραπάνω. Ζουμερό μπιφτέκι, cheddar που λιώνει όπως πρέπει και ένα tomato jam που δίνει το twist.

Αν τώρα θες κάτι πιο elevated, το Goat Cheese & Truffle πάει αλλού την εμπειρία. Κατσικίσιο τυρί, μαρινάρι και beer caramelized onions, όλα δεμένα με truffle mayo σε ένα burger που έχει βάθος και χαρακτήρα – από αυτά που δεν ξεχνάς εύκολα.

Και κάπου εκεί μπαίνουν στο παιχνίδι και τα limited. Αυτή την περίοδο, το Korean Crunch, με την υπογραφή του Σταύρου Βαρθαλίτη, είναι το burger που συζητιέται. Ζουμερό buttermilk chicken, με τραγανή, χρυσαφένια κρούστα, μέσα σε αφράτο brioche ψωμάκι, μαζί με σαλάτα από αγγουράκι τουρσί, πικάντικες και γλυκές νότες, φρέσκο τσίλι και χυμό lime. Η μαγιονέζα ψημένου σκόρδου, με μαύρο και λευκό σουσάμι, προσθέτει το τέλειο umami twist, ενώ η sriracha-honey glaze ολοκληρώνει τη γεύση με γλυκοπικάντικο kick.

Ίσως τελικά αυτό που κάνει τα Pax να ξεχωρίζουν δεν είναι μόνο το φαγητό, αν και είναι solid λόγος, αλλά η αίσθηση ότι εδώ δεν τρως απλώς κάτι γρήγορο. Έρχεσαι, κάθεσαι, χαλαρώνεις, μοιράζεσαι. Και κάπως έτσι, χωρίς πολλή σκέψη, επιστρέφεις!

Extra tip: Όταν ένα spot φεύγει από το Burger Fest με τίτλους για καλύτερο Burger House (2023) και καλύτερο Burger (2024), κάτι κάνει πολύ σωστά.

www.paxburgers.gr

PaxBurgersBrand paxburgers paxburgers

ΛΟΓΟΙ ΠΑΡΑΓΑΓΑΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑ

914

Το καλύτερο σημείο για να δεις τα πλοία να φεύγουν

Ασυζητητή από τη βεράντα του ζου ορόφου στον Πύργο Πειραιά, κατά προτίμηση την ώρα του ηλιοβασιλέματος. Εδώ έχεις την αίσθηση ότι ίπτασαι πάνω από την πύλη του Αργοσαρωνικού. Και βλέπεις τα πλοία να φεύγουν και να χάνονται κάτω από έναν ήλιο κατακόκκινο σαν άλλος Λούκι Λουκ. Κ.Βν.

Τζίτζικας και Μέρμηγκας

30 χρόνια αληθινό φαγητό!

Σε μια Αθήνα που όλοι μιλάνε για new age γαστροκουτούκια, τα εστιατόρια Ο Τζίτζικας και ο Μέρμηγκας έφεραν την "πειραγμένη" ελληνική κουζίνα στη ζωή μας πολύ πριν γίνει τάση. Εδώ και 30 χρόνια, οι αγαπημένες ελληνικές γεύσεις ανανεώνονται με σύγχρονες τεχνικές και τη δημιουργική ματιά καταξιωμένων σεφ, διατηρώντας όμως πάντα τον χαρακτήρα και την αυθεντικότητά τους.

Η ιστορία ξεκίνησε το 1996, όταν ο Παναγιώτης Μαζαράκης και ο Τάσος Δήμας, αποφάσισαν να μοιραστούν την αγάπη τους για το καλό φαγητό και να δημιουργήσουν μαζί ένα εστιατόριο εμπνευσμένο από τα ελληνικά παντοπωλεία των 60's, αλλά με μια σύγχρονη ματιά. Οι εμπνευσμένες γεύσεις από κάθε γωνιά της Ελλάδας και η έμφαση σε αγνές πρώτες ύλες από μικρούς παραγωγούς, κέρδισαν γρήγορα το κοινό και συνεχίζουν μέχρι σήμερα να γεμίζουν τραπέζια σε Σύνταγμα, Χαλάνδρι, Κηφισιά και Άνω Πατήσια.

Οι γαστρονομικές προτάσεις του Τζίτζικα και Μέρμηγκα συνεχίζουν να μας εκπλήσσουν, με πιάτα που βασίζονται στην εποχικότητα, την άριστη ποιότητα των υλικών και το πάθος για την ελληνική γαστρονομία. Εξαιρετικά κρητικά προϊόντα από τον Μεγαλακάκη Μανούσο, εκλεκτό χοιρινό κρέας από τις φάρμες Τσιακάκη-Γιαννόπουλου στη Λακωνία, έξτρα παρθένο ελαιόλαδο από τον Ελαιώνα Σεφερλή και άλλα ΠΟΠ προϊόντα από μικρούς παραγωγούς, μεταμορφώνονται σε μικρά γευστικά θαύματα.

Εξίσου μοναδική είναι και η λίστα κρασιών από μικρά οινοποιία και Έλληνες παραγωγούς. Στον κατάλογο ξεχωρίζουν, μεταξύ άλλων, ετικέτες από το Κτήμα Λαντίδη, το Κτήμα Παλυβού και το Κτήμα Μίγα. Με αφορμή τα 30 χρόνια παρουσίας τους στη γαστρονομική σκηνή της πόλης, τα εστιατόρια συνεργάστηκαν με το Κτήμα Παλυβού, δημιουργώντας δύο αποκλειστικές ετικέτες λευκού και ερυθρού οίνου, που συνδυάζονται άψογα με το μενού.

Τα εστιατόρια "Ο Τζίτζικας και ο Μέρμηγκας" είναι από εκείνα τα στέκια που παραμένουν σημείο συνάντησης, όσες δεκαετίες και αν περάσουν. Παλιοί και νέοι θαμώνες κάθε ηλικίας δίνουν ακόμα ραντεβού εκεί, αποδεικνύοντας πως το πραγματικά καλό φαγητό είναι υπεράνω τάσεων.

ΑΛΗΘΙΝΟ ΦΑΓΗΤΟ
ΑΠΟ ΤΟ 1996

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ
ΚΙ Ο ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ

30
χρόνια
παζι!

ΑΛΗΘΙΝΟ ΦΑΓΗΤΟ
ΑΠΟ ΤΟ 1996

915. ΓΙΑ ΤΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ ZONAR'S ΣΤΟ ΝΕΟ ΑΘΗΝΕΕ

Στη θέση του πρώην Zonar's στη Βουκουρεστίου, το νέο Athénée πέτυχε ίσως την καλύτερη ανακαίνιση, όταν αποφάσισε να επαναλειτουργήσει το ιστορικό αυτό αθηναϊκό τοπόσημο. Οι επαναλαμβανόμενες προηγούμενες ανακαινίσεις του κατέστρεψαν σχεδόν όλα όσα έκαναν το Zonar's της δεκαετίας του '50 ένα από τα πιο εμβληματικά στέκια της Αθήνας.

Ωστόσο οι τελευταίοι του ιδιοκτήτες, οι αδελφοί Χρύσανθος και Σπύρος Πανάς, προσπάθησαν να επαναφέρουν πολλά στοιχεία από την αίγλη εκείνης της εποχής. Οι καταπληκτικές ασπρόμαυρες φωτογραφίες στα κάδρα, οι οποίες απεικονίζουν τους διάσημους που πέρασαν κάποτε από εκεί, προέρχονται από το πλούσιο αρχείο του σκηνογράφου Διονύση Φωτόπουλου, που επιμελήθηκε και όλο το στήσιμο.

Είναι γνωστό ότι το Zonar's ήταν η αγαπημένη στάση της πριγκίπισσας Σοφίας, η οποία το επισκεπτόταν συχνά για να αγοράσει τα περίφημα σοκολατάκια μέντας. Σήμερα κανείς δεν μπορεί να τα αγοράσει, αν όμως παραγγείλει καφέ ή τσάι, θα τα δει να έρχονται στο τραπέζι του παρέα με το ρόφημά του.

Αυτό που δεν είναι ίσως τόσο γνωστό είναι ότι η Έμμα Τόμσον είχε γυρίσει στο Zonar's την τηλεοπτική σειρά «Fortunes of War» για το BBC το 1987. Εδώ έχουν γίνει μερικά από τα πιο ιστορικά πάρτι στα χρόνια της ακμής του. Το ίδιο επαναλαμβάνεται και σήμερα, στο καινούργιο Athénée.

Τα μωσαϊκά στα πατώματα, που όλοι πιστεύουν ότι είναι τα αυθεντικά του 1939, δεν είναι. Κατασκευάστηκαν από την αρχή με σκοπό να θυμίζουν τα παλιά. Ο chef του Zonar's ήταν ο Τσακίρης, πιο γνωστός μετέπειτα σε όλους μας ως Tsakiris chips! Το γλυκό fondant πορτοκαλιού ονομάστηκε «Valentino's favorite» προς τιμήν του γνωστού Ιταλού σχεδιαστή, αφού, όταν επισκέφτηκε το εστιατόριο, δήλωσε ότι ήταν το ωραιότερο γλυκό που είχε δοκιμάσει.

Εσωτερική πληροφορία: Στο cocktail Zonar's Alexander Brandy χρησιμοποιείται η χειροποίητη crème anglaise, η οποία, εκτός από βανίλια, είναι αρωματισμένη με φλούδες εσπεριδοειδών. Κανείς δεν κατάφερε να μάθει πώς και ποιος έδωσε τη συνταγή της πάστας αμυγδαλού και του παγωτού Σικάγο στους νέους ιδιοκτήτες. Σ.Π.

916 Εξυπηρετώντας έναν τυφλό στο σούπερ μάρκετ

Ας πούμε ότι στο ταμείο περιμένει να πληρώσει ένας τυφλός. Ο ταμίας δεν γίνεται να του αφήσει ρέστα και απόδειξη στον πάγκο, δεν θα τα δει, πρέπει να του τα δώσει στο χέρι. Και, πριν φτάσει στο ταμείο, θα πρέπει ένας υπάλληλος να τον ενημερώσει για τις προσφορές, αφού ο τυφλός δεν μπορεί να δει τα καρτελάκια. Αυτά και άλλα πολλά μαθαίνει η Black Light σε υπαλλήλους επιχειρήσεων στην Αθήνα για το πώς να εξυπηρετούν τυφλά άτομα. Ευτυχώς, όλο και περισσότερες επιχειρήσεις ενδιαφέρονται για τα σεμινάρια της. Τ.Σ

© ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

917

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Αλέκου Φασιανού

Παλιότερα στους δρόμους έβλεπες όλα τα επαγγέλματα, τσαγκάρηδες, μαρμαράδες, παπλωματάδες, γυψαδόρους, όλοι αυτοί οι άνθρωποι των τεχνών σε κάνανε να μαθαίνεις πώς γίνεται ένα αντικείμενο. Ήθελα να αποτυπώσω τα πρόσωπα, τις συνήθειές τους, τον κόσμο που ζούσα κοιτώντας από τις αυλόπορτες. Αυτό ήταν ζωγραφική.

Μου αρέσουν τα τρένα. Στον Σταθμό Λαρίσης, όπου μεγάλωνα, το τρένο έκανε θόρυβο, άκουγες την ατμομηχανή, έβγαιναν μουτζούρες. Από εκεί έχω εμπνευστεί τους καπνούς στα έργα μου. Τη νύχτα σκεφτόμουν ταξίδια με τα τρένα, τώρα δεν αισθάνεσαι «της νυχτιάς τη σιγαλιά».

Επέλεξα να κοσμήσω τον σταθμό του Μεταξουργείου με πουλιά που γυρίζουν με το ρεύμα του τρένου και αγγέλους με φτερά για να προστατεύουν τους επιβάτες. Τα πουλιά που κοσμούν τα λεωφορεία του ΟΑΣΑ είναι εκεί για να τα κάνουν να πηγαίνουν πιο γρήγορα.

Αθήνα, Μάρτιος 2009

918

Για τα πακιστανικά κουρέια

Οι άνθρωποι έχουν ταλέντο με το ψαλίδι, είναι τέρμα οικονομικοί και, το καλύτερο απ' όλα, κάνουν αποτρίχωση με κλωστή, να μη μείνει τρίχα για τρίχα αδέσποτη κι ανεπιθύμητη στο πρόσωπο. Οι πιο παραδοσιακοί έχουν αυτούς τους ωραίους πράσινους τοίχους. Και είναι παντού. Ε.Α.

APALLOU

Bar-Ristorante Italiano

ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΙΤΑΛΙΚΗ ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Σε μια μοναδική γωνία της Μητροπόλεως και της Καρόλου Ντηλ, το Apallou Bar Ristorante Italiano επαναπροσδιορίζει την ιταλική γαστρονομική σκηνή της πόλης, εστιάζοντας στις αυθεντικές παραδοσιακές γεύσεις. Είτε για ένα μεσημεριανό γεύμα είτε για ένα κομψό δείπνο, κάθε γεύμα εδώ αποτελεί μια γαστρονομική τελετουργία. Το απόλυτο highlight είναι η παρασκευή της signature Cacio e Pepe alla ruota, που ολοκληρώνεται ζωντανά στο τραπέζι σας μέσα σε μια τεράστια ρόδα Parmigiano Reggiano. Το μενού περιλαμβάνει επίσης αυθεντική ιταλική πίτσα, premium κοπές κρέατος όπως η ζουμερή beef tagliata, καθώς και μια επιλεγμένη λίστα κρασιών. Για το ιδανικό φινάλε, απολαύστε το θρυλικό Tiramisu – ένα επιδόρπιο που έχει κατακτήσει την καρδιά της πόλης. Apallou Ristorante λοιπόν, εκεί όπου η ιταλική παράδοση συναντά τη σύγχρονη fine-casual γαστρονομία.

Μητροπόλεως &
Καρόλου Ντηλ 10
Θεσσαλονίκη
2310225888
apallou.gr
f apallou
@ apallou

919

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Κωστή Μαραβέγια*

Μεγάλωσα σε μια επαρχιακή πόλη της Ελλάδας (Αγρίνιο), έζησα σε μια επαρχιακή πόλη της Ιταλίας (Μπάρι) και κατέληξα σε μια επαρχιακή πρωτεύουσα της Ευρώπης. Στην Αθήνα ήρθα το 2002. Έμεινα σ' ένα διαμέρισμα 55 τ.μ. στου Ζωγράφου. Από κάτω έμενε η Βόνα από την Πολωνία κι από πάνω η κυρία Ουρανία από Καρδίτσα.

Αθήνα, Μάιος 2010

*Ο Κωστής Μαραβέγιας είναι μουσικός

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα της Βίκα Σαντουλιάκ*

Για τις ελληνικές εκκλησίες της

Μου θυμίζουν την πατρίδα μου. Από το Βυζάντιο ήρθε ο χριστιανισμός στην Ουκρανία. Ο μεγάλος πρίγκιπας Βλαδίμηρος βαπτίστηκε το 988 στη χερσόνησο (τότε Βυζάντιο, σήμερα Κριμαία) και παντρεύτηκε τη Βυζαντινή πριγκίπισσα Άννα. Η εκκλησία του Αγίου Νικολάου στην Καισαριανή μου θυμίζει την πόλη μου - έχω κι εκεί δίπλα στο σπίτι μου εκκλησία του Αγίου Νικολάου.

Αγαπώ την Πλατεία Συντάγματος

Γιατί εκεί γνώρισα την αγάπη της ζωής μου. Τώρα αγαπάμε την Αθήνα μαζί και είμαστε ευτυχισμένοι εδώ.

Σε τούτα εδώ τα μάρμαρα

Γιατί το μάρμαρο κάτω απ' τα πόδια σου γίνεται όλο και πιο συνηθισμένη εικόνα.

Η ευλογημένη κάππαρη

Γιατί πίσω από κάθε φράχτη μπορείς να δεις κάππαρη, σαν αυτή που πωλείται στα ευρωπαϊκά σούπερ μάρκετ.

Για την εξωτική χλωρίδα

Για την αφθονία εξωτικών φυτών, που δημιουργούν μια ξεχωριστή ατμόσφαιρα σε διαφορετικές γωνίες της πόλης.

Για τον εντυπωσιακό Λυκαβητό

Στην κορυφή του οποίου δεσπόζει η κατάλευκη εκκλησία του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, με την εικόνα του Αγίου Λουκά του Ιατρού στο εσωτερικό της.

Για τον υπέροχο συνδυασμό της

Την αίσθηση μιας μητρόπολης αγκαλιά με τη φύση και με μια ζεστή, φιλόξενη θάλασσα.

Για το καφέ Tamara

Στην περιοχή του Μοναστηρακίου, όπου ακόμη και μέσα στη νύχτα μπορείς να απολαύσεις φρέσκο χυμό φρούτων.

Cafe Bar 67

Στο κέντρο της Αθήνας, στα Εξάρχεια, στην οδό Μπενάκη 67, βρίσκεται το πολύχρωμο Cafe Bar 67, η μικρή οικογενειακή επιχείρηση της Αλεξάνδρας από την Ουκρανία.

Brunch και εξαιρετικός καφές αλλά και ουκρανικά μπουρς, σάλο και αυθεντικά γλυκά. Τα αγαπημένα μου είναι το τσίζκεϊκ από το Δβιβ και το κέικ με μέλι (τορτ Μεντοβίκ).

Για το χαμόγελο στα χείλη

Η φιλοξενία στα καφέ και στα εστιατόρια της Αθήνας θυμίζει τη γνήσια ουκρανική φιλοξενία. Ακόμα και στις μαύρες σου, μια καλησπέρα και η υποδοχή με ένα όμορφο χαμόγελο μπορεί να σου φτιάξουν τη διάθεση.

Η ζωή με τέχνη στην Αθήνα

Εκθέσεις, μουσεία, μουσικές παραστάσεις - όλα αυτά κάνουν την Αθήνα οικεία για εμάς τους Ουκρανούς, καθώς αποτελούσαν μέρος της καθημερινότητάς μας. Το Ωδείο Αθηνών, το Μέγαρο Μουσικής, η Εθνική Πινακοθήκη και πολλά μικρότερα ιδρύματα προσθέτουν αλατοπίπερο στη ζωή.

Ο ήλιος ο θεραπευτής

Οι παραλίες της Αθήνας με παραπέμπουν στις καλοκαιρινές διακοπές μου στην Κριμαία, στα παιδικά μου χρόνια. Η ηλιοθεραπεία στην Αθήνα είναι ο τρόπος μου να φορτίζω ξανά την ψυχή μου.

Για κάθε «επόμενη στάση»

Γιατί κάθε σταθμός του μετρώ μου θυμίζει κάτι σε μουσείο κι αυτό από μόνο του το κάνει ξεχωριστό.

Η αγάπη για τα ζώα

Η ζωοφιλία των Αθηναίων μου θυμίζει τους Ουκρανούς - μοιάζουμε και σ' αυτό. Κι εμείς ταΐζουμε τις γάτες στους δρόμους. Όταν κάνει ζέστη, βλέπεις παντού πιατάκια με νερό. Το ίδιο είδα κι εδώ.

Το περιβάλλον δημοκρατίας

Η ελευθερία έκφρασης, η συμπερίληψη. Η Αθήνα είναι μια ευρωπαϊκή πρωτεύουσα που μας κάνει αποδεκτούς.

*Η Βίκα Σαντουλιάκ ζει στην Αθήνα τα τελευταία 2,5 χρόνια. Είναι από το Τσερνιβσί της Ουκρανίας και ασχολείται με την ψυχολογία, έχοντας 25 χρόνια εμπειρίας στο πεδίο.

LOLLO'S

Το αγαπημένο ιταλικό spot άνοιξε και στο Κολωνάκι

Το Lollo's είναι από εκείνα τα ιταλικά που δεν χρειάζονται πολλά για να συστηθούν – έχουν ήδη γράψει τη δική τους διαδρομή στο μεγάλο βιβλίο της γαστρονομίας. Η ιστορία ξεκινά το 2008 στην Αντίπαρο, συνεχίζεται από το 2018 στο Χαλάνδρι και, πολύ πρόσφατα, οι ίδιοι άνθρωποι άνοιξαν το νέο τους spot στο Κολωνάκι, που, από την Τετάρτη 27 Μαΐου, μάς υποδέχεται με τις γνώριμες, αγαπημένες γεύσεις του.

Στη φιλοσοφία του, το Lollo's μιλά τη γλώσσα της αυθεντικής ρωμαϊκής pizza: ζύμη που ωριμάζει από 24 έως 48 ώρες, ελαφριά, αφράτη και όσο τραγανή πρέπει. Στον κατάλογο θα βρείτε περίπου 50 διαφορετικές προτάσεις – και αν δυσκολεύεστε να διαλέξετε, ξεκινήστε από τη διαχρονική Margherita, με σάλτσα ντομάτας, μοτσαρέλα και βασιλικό, δοκιμάστε τη Strega, με πουρέ κολοκύθας, πεκορίνο romano, guanciale και καπνιστή scamorza, ή πηγαίστε κατευθείαν στη Diavolina, με καυτερό σαλάμι ventricina και καυτερή πιπεριά.

Το μενού συμπληρώνουν ιδιαίτερα ορεκτικά και ζυμαρικά που εναλλάσσονται συχνά, όπως spaghetti alle vongole με φρέσκιες αχιβάδες, rigatoni all' Amatriciana με ντομάτα San Marzano, guanciale και pecorino romano, αλλά και πλούσιο ragù Bolognese από σιγομαγειρεμένο μοσχαρίσιο κιμά.

Η ατμόσφαιρα παραμένει casual και φιλική, είτε καθίσετε στον πεζόδρομο της Γριβαίων είτε προτιμήσετε να απολαύσετε τις γεύσεις του στο σπίτι ή στο γραφείο μέσω Wolt και eFood. Μια ιταλική ιστορία που εδώ και 18 χρόνια συνεχίζει με τον ίδιο χαρακτήρα και την ίδια αγάπη για το καλό φαγητό. Ανοιχτά από το μεσημέρι.

Γριβαίων 3, Κολωνάκι, 2103636600

Εθνικής Αντιστάσεως 3Α, Χαλάνδρι, 2106801040

lollosatene lollosatene

ΛΟΓΟΙ *του* ΑΓΑΠΑΣ *την* ΑΘΗΝΑ

© GRAFFITIN ATHENS / FB

921-924

Για τη Γη της Ελιάς στον τοίχο του εργοστασίου της ΕΛΑΪΣ στην Πειραιώς

Το μακρινό 2003, ο Στέλιος Φαϊτάκης (ο γνωστός μας Bizare), ένας ζωγράφος και street artist από τους πιο ταλαντούχους της γενιάς του, παραδίδει στους Αθηναίους το πιο συγκλονιστικό ίσως έργο street art της πόλης. Μια μνημειακή ζωγραφισμένη επιφάνεια μήκους 120 μ. και ύψους περίπου 4 μ., που δημιούργησε περιμετρικά της μάντρας του εργοστασίου της ΕΛΑΪΣ, με πυκνό, ανατρεπτικό, εξαιρετικά καλοδουλεμένο σχέδιο, που καθήλωσε τους πάντες.

Σκηνές από τη μυθολογία, την αγροτική ζωή και τη βιομηχανική παραγωγή, με πρωταγωνιστή τον καρπό της ελιάς, έντυσαν το εργοστάσιο του λαδιού με ένα εγχώριο γκράφιτι, που γρήγορα έγινε τοπόσημο σε όλη την Αττική. «Ξυπνούσα στις 5 το πρωί για να προλαβαίνω να εργάζομαι υπό σχετικά καλές συνθήκες. Δεν μπόρεσα ποτέ, απ' ό,τι θυμάμαι τουλάχιστον, να συνεχίσω να δουλεύω μετά τις 4 το απόγευμα, με τον ήλιο στην πλάτη και στον σβέρκο μου», είχε δηλώσει όταν το ολοκλήρωσε.

23 χρόνια μετά, το έργο παραμένει εκεί, ολοζώντανο και αξιοζήλευτο, παρά το γεγονός ότι ο δημιουργός του δεν είναι πια μαζί μας. Πάντως, στα λίγα χρόνια που έζησε, πρόλαβε να αποθεωθεί από την Πειραιώς ως το Palais de Tokyo και την Μπιενάλε της Βενετίας. «Οι περίπλοκες συνθέσεις του παραπέμπουν σε ζωγράφους της Βαϊμάρης, όπως ο Otto Dix, αλλά και στις τοιχογραφίες του Diego Rivera – ωστόσο τα δυστοπικά του θέματα, που καλύπτουν την κοινωνική αναταραχή και την ανισότητα, φαίνονται τόσο σύγχρονα», έγραφαν οι Times της Νέας Υόρκης το 2016. Σ.Π.

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα της Στεφανίας Γουλιώτη*

Σε κάθε γωνιά της Αθήνας βρίσκω και μια μικρή ιστοριούλα που έχω ζήσει. Το πρώτο ραντεβού και φιλί πρέπει να ήταν στην Καραγιώργη Σερβίας, μπροστά στην Εθνική Τράπεζα. Το καλύτερο μέρος για να βάλεις τα κλάματα είναι η Διονυσίου Αρεοπαγίτου, γιατί εκεί νιώθεις ότι έχεις παρέα.

*Η Στεφανία Γουλιώτη είναι ηθοποιός

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Κωνσταντίνου Μαρκουλάκη*

Αγαπώ την Αθήνα όπως αγαπάμε την οικογένειά μας και τους φίλους μας: Όχι γι' αυτό που είναι, αλλά παρά το γεγονός ότι είναι αυτό που είναι.

*Ο Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης είναι ηθοποιός και σκηνοθέτης

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα της Γιασεμί Κηληδόνη*

Ο Λυκαβηττός είναι το μέρος που πηγαίνω όταν θέλω να απομονωθώ. Αγαπημένη μου αθηναϊκή πλατεία είναι η Μαβίλη. Αγαπώ τον φούρνο του Θύμιου στα Πετράλωνα και για φαγητό το Στέκι του Ηλία. Για βιβλία πηγαίνω στο Λεμόνι, στο Θησείο. Από την Αθήνα της παιδικής μου ηλικίας μου λείπει ο μπαμπάς μου.

*Η Γιασεμί Κηληδόνη είναι ηθοποιός

T W E N T Y F I V E

Μια ξεχωριστή γαστρονομική εμπειρία στο Μικρολίμανο διά χειρός Γιώργου Τσούλη

Στο **Twenty Five Restaurant**, ο executive chef Γιώργος Τσούλης δημιουργεί μια γαστρονομική εμπειρία που βασίζεται στην αυθεντικότητα, τη φωτιά και τις εξαιρετικές πρώτες ύλες, σε έναν υπέροχο χώρο με θέα το Μικρολίμανο. Η φιλοσοφία της κουζίνας στηρίζεται στο ψήσιμο στα ξύλα και στις καθημερινές in-house παρασκευές, από χειροποίητα ψωμιά και ζύμες μέχρι homemade sauces και δημιουργικές συνταγές που αναδεικνύουν τη γεύση χωρίς περιττές παρεμβάσεις.

Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στην επιλογή των υλικών, μέσα από συνεργασίες με Έλληνες παραγωγούς, τυροκόμους και αλλαντοποιούς, ενώ οι premium μοσχαρίσιες κοπές προέρχονται από επιλεγμένες φάρμες της Αυστραλίας και της Αμερικής. Την εμπειρία συμπληρώνουν τα επιδόρπια, που επιμελείται εξειδικευμένος pastry chef, καθώς και μια προσεγμένη wine list με ετικέτες από ελληνικούς και διεθνείς αμπελώνες.

Ανάμεσα στα πιάτα που ξεχωρίζουν είναι οι πατάτες παβέ με αυγά, vinaigrette παρμεζάνας, gel κρόκου αυγού, brisket, μαγιονέζα από τηγανητό αυγό και φρέσκια τρούφα, το γιουβέτσι με σιγομαγειρεμένα μοσχαρίσια μάγουλα, κριθαράκι και μυζήθρα, αλλά και τα λουκάνικα Τζουμαγιάς με σκάρκο'ιου, chips πατάτας και κορεατική BBQ sauce. Ένα εμβληματικό εστιατόριο του Πειραιά που θα πρέπει να επισκεφθείτε.

Ακτή Κουμουνδούρου 58

Μικρολίμανο, Πειραιάς, 2104122257

www.twentyfive.gr

TwentyFive twentyfiverestaurant

925 Είναι η Αθήνα dog-friendly πόλη;

Επίσημα όχι, αλλά στην πράξη, είναι – γιατί πάντα θα βρεθεί ένα μπουλ με νερό και κάποιος που θα χαμογελάσει στον σκύλο σου πριν από σένα. Έξι τέτοια στέκια του κέντρου:

* **1937 Coffee Bar** (Κλειτίου 1θ): Περαστικά σκυλάκια που ζητάνε χάδια. * **Greener Cafe** (Τζαβέλα 25): Εξαρχαιώτικο, χαλαρό, με κοινό που φέρνει σκύλους σχεδόν αυτονόητα.

* **Nudibranch** (Πραξιτέλους 5α): Minimal all-day, που δέχεται σκύλους κυρίως σε πρωινές ώρες. * **Bartesera** (Κολοκοτρώνη 25): Ολοήμερο και γνωστό για τη φιλική του στάση προς ανθρώπους και ζώα. * **34 Athens** (Πλ. Καρύτση 8): Χαλαρό κοινό, σκύλοι συχνά παρόντες.

* **six d.o.g.s** (Αθραμιώτου 6-8): Ε, ναι. Τα σκυλιά είναι σχεδόν «μέρος του concept». Γ.Ν.

© ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΑΚΗΣ

926. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΟΝΟΜΑ ΓΙΑ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ

Microulee. Και είναι και φτηνούλι! (Στουρνάρη 14, Εξάρχεια). Κ.Βν.

927. ΓΙΑΤΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΑΡΤΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΕ ΦΟΥΡΝΟΥΣ

Κι όμως, στην Αθήνα το πάρτι μπορεί να ξεκινήσει οπουδήποτε, ακόμη και σε φούρνους, όπου στήνονται μικρά DJ sets. Πας για να αγοράσεις ψωμί και βρίσκεσαι να χορεύεις σε ρυθμούς house. Ενδεικτικά, στον φούρνο **Neropistolo** (Βουλής 35) και στο **Sol Bake and Coffee** (Πραξιτέλους 11). Κ.Κ.

928. ΠΟΥ ΘΑ ΦΑΣ (ΩΡΑΙΟ) ΚΑΤΣΙΚΑΚΙ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ (ΔΥΝΑΤΑ) PUNK;

Στο κυψελιώτικο **Ράντικαλ**, που, αν δεν ήταν εστιατόριο, θα ήθελε να είναι bar (Αγίας Ζώνης 31). Κ.Βν.

930. ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥ ΞΕΔΙΠΛΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΚΑΛΥΠΤΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΩΝ

Ανάμεσα σε ευωδιές από κεφτέδες που τηγανίζονται και σε μπουγάδες που στέλνουν προς τα πάνω άρωμα μαλακτικού Γαλάζιο Αιγαίο, ακούγονται από τις πιο έξαλλες κουβέντες, καβγάδες, γκρίνιες, εξομολογήσεις στα τηλέφωνα, χαμηλές μουσικές από ακουστικά, πιάτα που πλένονται στον νεροχύτη, μέχρι ανάλαφρα ερωτικά βογκητά και πόρτες που κλείνουν απότομα από τον αέρα. Γ.Ν.

931. ΚΙ ΑΝ ΤΡΩΣ ΠΟΛΥ, ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΜΟΝΗ-ΟΣ-Ο ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Σαν ομαδική ψυχοθεραπεία είναι οι συναντήσεις των Ανώνυμων Υπερφάγων. Συνάντησέ τους από κοντά, οι ίδιοι, όπως λένε, καλωσορίζουν οποιονδήποτε θέλει να σταματήσει να τρώει ψυχαναγκαστικά (www.anonymoi-yperfagoi.org.gr). Τ.Σ.

Είμαστε περιφανοί για το Ur the Hammers

Είναι από τα πιο συνεπή metal φεστιβάλ της Αθήνας, με ιστορία σχεδόν δύο δεκαετιών. Γίνεται κάθε Μάρτιο, με βασικό διήμερο στο **Gagarin 205** και επιπλέον συναυλίες σε μικρότερους χώρους πριν και μετά. Οι πόρτες ανοίγουν από νωρίς, ο κόσμος ψάχνει βινύλια και merch, οι μπάντες κυκλοφορούν ανάμεσα στο κοινό. Και το πιο χαρακτηριστικό: φέρνει στην Αθήνα φανατικούς απ' όλη την Ευρώπη. Γ.Ν.

Για την καλύτερη καυκασιανή πίτα (εκτός Καυκάσου)

Ψήνεται καθημερινά στην Πλατεία Βικτωρίας (Αριστοτέλους 79), μαζί με γεωργιανές πίτες κάθε είδους και γέμισης. Αποκλείεται να περάσεις απ' έξω και να μην κοντοσταθείς μυρίζοντας ξαφνικά τη μοσχοβολιστή ζύμη. Μ.Ζ.

Burger για αστέρι Michelin

Πίσω από τις γκριλιέρες του **Four Hands** βρίσκονται ο Θάνος Φέσκος και ο Γιώργος Παπαζαχαρίας, σεφ βραβευμένοι με αστέρι(α) Michelin. Και πώς αποφάσισαν αυτοί οι star chefs να καταπιαστούν με το ταπεινό burger; Απλώς... τους άρεσε. Κι επειδή τους άρεσε, το κάνουν και καλά (Κεραμεικού 11, Κεραμεικός). Κ.Βν.

Η ζωή γύρω από τις παλιές κρήνες

Βρίσκεσαι σε ένα γραφικό καφενείο στο Μαρούσι. Στην Πλ. Κασταλίας (Μητροπόλεως 5). Το καφενείο **Η Κασταλία** λειτουργεί από τη δεκαετία του '70 ως ένα από τα πιο αυθεντικά στέκια της περιοχής. Απλωμένο γύρω από την παλιά κρήνη που πότιζε παλιά όλη την περιοχή και ακόμα και τώρα σε δροσίζει από το ανελέητο Αθηναϊκό καλοκαίρι. Ανάμεσα στα δέντρα της πλατείας, κρατά την ατμόσφαιρα του παλιού αθηναϊκού καφενείου: απλότητα, ησυχία, ράθυμοι πελάτες που δεν κυνηγούν τον χρόνο. Οι κρήνες είναι παρηγορητικές. Γ.Ν.

Γιατί, αν χρειαστεί, έχουμε και τηγανητή πίτσα

Τη λένε pizza fritta, βγαίνει σε διάφορες εκδοχές και τη βρίσκεις στο **Peccati Di Gola**. Έχουν επίσης τηγανητά gnocchi, πιο εθιστικά κι από τηγανητές πατάτες (Πλ. Αγίου Δημητρίου 2, Αμπελόκηποι). Κ.Βν.

Για το καλύτερο arancino της πόλης

Το φτιάχνει ο Ιταλός Francesco Granata στη λιλιπούτεια **Focacceria Napul'e**, μια ανάσα από την Ερμού. Αυτό με την καρμπονάρα να πάρεις (Πετράκη 30, Σύνταγμα). Κ.Βν.

Ένα Στρομφωχωριό στην Κυψέλη

929

Στους δρόμους της Κυψέλης και γύρω από την Πλατεία Αμερικής υπάρχουν δέντρα στη βάση των οποίων φυτρώνουν... **μανιτάρια!** Σας ορκίζομαι! Δεν έχω ιδέα τι είδους μανιτάρια είναι, αλλά είμαι (σχεδόν) σίγουρη ότι δεν τρώγονται. Κ.Βν.

aegli PREMIUM ORGANICS

aegliskinicare.com

**CLEAN
SUNSCREEN**

100% mineral SPF

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

938 Για την ταβέρνα του Πλάτανου στην Πλάκα

Επειδή είναι σε μία από τις πιο ήσυχες πλατείες της πόλης. Κι επειδή είναι ωραίο να σκέφτεσαι ότι στον 1ο όροφο, επάνω ακριβώς από κει που τρως τα μαγειρευτά σου και πίνεις τη ρετσίνα σου, βρισκόταν κάποτε το επίκεντρο της καλλιτεχνικής πρωτοπορίας της Αθήνας. Το 1920 οι ζωγράφοι Περικλής Βυζάντιος, Παύλος Καλλιγάς και ο γλύπτης Φωκίων Ρωκ είχαν στήσει εκεί το καλλιτεχνικό τους εργαστήριο, το λεγόμενο «Ατελιέ». Ο Κωστής Παλαμάς, η Κυβέλη, ο Γρηγόριος Ξενόπουλος, η Μαρίκα Κοτοπούλη ήταν μερικοί μόνο από τους θαμώνες. Ε.Λ.

939. ΤΟ ΚΥΨΕΛΙΩΤΙΚΟ ΣΑΝΤΟΥΙΤΣΑΔΙΚΟ ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ ΑΛΛΑΝΤΙΚΑ

Στο Caprus τα ζουμπουρλούδικα σάντουιτς γεμίζονται με αλλαντικά και καπνιστό κρέας που ο σεφ Μιχάλης Βραχλιώτης φτιάχνει μόνος του. Και δεν έχεις ιδέα τι σημαίνει αυτό μέχρι να δαγκώσεις την πρώτη μπουκιά... (Σπετσών 49, Κυψέλη). Κ.Βν.

940. Η ΠΕΡΑΝΤΖΑΔΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΟΙΝΙΚΕΣ

Στο Πόρτο Ράφτη, ακόμα και τον χειμώνα, η περαντζάδα του μετράει μαγαζιά στη σειρά με μурωδιές θαλασσιών και ούζου, οι υπαίθριες σόμπες ζεσταίνουν και κοκκινίζουν τα μάγουλα, οι φοίνικες γράφουν σαν εξωτικό σκηνικό δίπλα στις βαρκούλες, κι αν ο περίπατός σου σε φτάσει μέχρι την παραλία, θα δεις χειμερινούς κολυμβητές να φλεξάρουν «δεν κρυώνω-δεν κρυώνω». Γ.Ν.

941. ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΓΚΟΛΦ

Γι' αυτό και έχουμε την Junior Academy του Ομίλου Γκολφ Γλυφάδας Αθηνών, που λειτουργεί στο Γήπεδο Γκολφ Γλυφάδας και απευθύνεται σε παιδιά ηλικίας από 7 ως 18 ετών (Τέρμα Κ. Καραμανλή, Γλυφάδα, 2108946820). Στην Αθήνα των στενών δρόμων, του τσιμέντου και του κλειστού ορίζοντα, το γκολφ μοιάζει με μια μικρή, πεισματική ελπίδα ότι κάποτε θα έχουμε κοιλάδες με γκαζόν. Γ.Ν.

942. ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΧΑΡΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η Αθήνα και το parking είναι παράλληλοι κόσμοι. Ναι, αλλά όταν βρίσκεις αυτή την πολυπόθητη θέση κάτω απ' το σπίτι σου, δεν νιώθεις σαν να έπιασες το λαχείο; Κ.Βν.

944

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Γιώργου Μαζωνάκη*

Το πρώτο μου σπίτι στην Αθήνα ήταν ένα μικρό διαμέρισμα 1ου ορόφου στη Φωκίωνος Νέγρη. Γείτονάς μου ήταν ο Τάκης Ζαχαράτος. Εδώ και αρκετά χρόνια ζω σε μια μονοκατοικία στη Γλυφάδα. Αθήνα για μένα σημαίνει τα σουβλάκια του Παναγιώτη και της κυρα-Μαρίας στη Νίκαια.

*Ο Γιώργος Μαζωνάκης είναι τραγουδιστής

945. ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΠΟΤΖΙΔΙΚΑ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Είτε σου αρέσουν είτε όχι, τα πρακτορεία τυχερών παιχνιδιών είναι χαρακτηριστικό κομμάτι της πόλης. Εκεί θα δεις μπαρμπάδες, με το κομπολόι στο χέρι, να συζητούν για το επόμενο δελτίο. Χρειάζονται τύχη αλλά και κουβέντα. Κ.Κ.

946. ΤΑ ΒΛΑΧΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΡΗΣ

Για την ορίτζιναλ γουρνοπούλα, με τσαρούχι και γκλίτσα του τσοπάνη.

947. ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΟΤΙ ΤΟ VEGAN ΣΟΥΒΛΑΚΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΗ ΙΔΕΑ

Μέχρι να δοκιμάσει το σουβλάκι του Cookomèlla Grill. Γίνεται με γύρο μανιταριών και είναι πεντανόστιμο. Μαζί πάρε (οπωσδήποτε!) και τις τηγανητές πατάτες με τη φλούδα (Θεμιστοκλέους 43-45, Εξάρχεια). Κ.Βν.

948. ΓΙΑΤΙ Η ΑΘΗΝΑ ΕΧΕΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑ

Η Αθήνα προσπαθεί – και με όμορφα αποτελέσματα: διαθέτει τον δικό της θεσμό εβδομάδας μόδας, το εξωστρεφές Athens Xclusive Designers Week (AXDW), με διεθνείς συμμετοχές και παρουσία στην αγορά. Παράλληλα, η πραγματική «καρδιά» της μόδας χτυπά σε events όπως το Athens Fashion Trade Show στο Metropolitan Expo και το Eleven The Fashion Project στο Ζάππειο, όπου συναντιούνται δημιουργοί, brands και κοινό. Γ.Ν.

949. ΓΙΑ ΤΟ ΜΠΙΦΤΕΚΙ-ΘΡΥΛΟ

Ο Μπάμπης άνοιξε την ταβέρνα του στο Παλαιό Φάληρο το 1967 κι έγινε αμέσως πασίγνωστος για τα μπιφτέκια του σε όλη την Αθήνα. Δύο από τα μυστικά του: ο κιμάς ζυμώνεται πάντα στο χέρι και η μαεστρία στο ψήσιμο είναι ασύγκριτη. Αν το Παλαιό Φάληρο (Λ. Αμφιθέας 73) σου πέφτει μακριά, ο Μπάμπης μόλις άνοιξε παράρτημα και στο Σύνταγμα (Ζαλοκώστα 6). Κ.Βν.

950. ΓΙΑ ΚΑΦΕΔΑΚΙ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Όταν η Πανεπιστημίου έχει κίνηση και φασαρία, δεν έχεις παρά να διαβείς τη βαριά σιδερένια πόρτα που σχεδίασε ο Τσίλλερ και περνάς κυριολεκτικά σε άλλη διάσταση. Δέντρα, λουλούδια, αγάλματα, τραπεζάκια κάτω από τις ομπρέλες δίπλα στα παρτέρια. Όλο το Ιλίο Μέλαθρον το σχεδίασε ο Τσίλλερ για λογαριασμό του φίλου του, Ερρίκου Σλήμαν, κι εκεί έμενε ο τελευταίος την εποχή που ονειρευόταν να ανακαλύψει την Τροία. Κάπου στον κήπο υπάρχει και μια αγριοφιστικιά που φύτεψε ο ίδιος. Αν σου αρέσει η ιστορία, κάνεις και μια βόλτα στο μουσείο. Αν, πάλι, σου αρέσει η μουσική, ρωτάς για τις βραδιές τζαζ. Nummus Garden Athens (Πανεπιστημίου 12). Ε.Λ.

951. ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΟΠΩΣ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Στο Fulihua η συνεννόηση είναι δύσκολη (χρήσιμο το Google Translate), αλλά το φαγητό το αξίζει και με το παραπάνω – είναι από τα πιο αυθεντικά κινέζικα που θα βρεις στην Αθήνα (Ιάσωνος 25, Μεταξουργείο). Κ.Βν.

952. ΓΙΑΤΙ ΑΡΧΙΖΟΥΜΕ ΝΑ ΑΓΑΠΑΜΕ ΤΟ ΜΠΑΝΤΜΙΝΤΟΝ

Η Αθήνα δεν έχει ανεπτυγμένη open play κουλτούρα στο μπάντμιντον, αλλά προσπαθεί, κι αυτό έχει σημασία. Στο ΟΑΚΑ βρίσκεται η Ελληνική Ομοσπονδία Αντιπέρσισης, με κλειστά γήπεδα που χρησιμοποιούνται για προπονήσεις και αγώνες. Υπάρχουν και αθλητικοί σύλλογοι με τμήμα μπάντμιντον, όπως ο Α.Σ.Ε.Δ. (Αθλητικός Σύλλογος Εκπαιδευτηρίων Δούκα), με γήπεδο στο Μαρούσι, καθώς και ιδιωτικά clubs όπως το Ten Twenty Club στην Αθηναϊκή Ριβιέρα, με υβριδικά courts για pickleball / badminton. Γ.Ν.

943

Εδώ ξεκινάει το Ράλι Ακρόπολις

Μπορείς να παρακολουθήσεις την τελετή εκκίνησης ή, ακόμη καλύτερα, την υπερειδική διαδρομή, που περνάει συνήθως από το Ζάππειο. Αν πας νωρίς και πιάσεις θέση πάνω στη στροφή, θα δεις και κανένα ντριφτ. Ε.Λ.

938-952

Αλέξανδρος Ψυχούλης

«Κινδύνεψα μόνο από
ανεξέλεγκτες σκέψεις»

Αναδρομική έκθεση στη Δημοτική Πινακοθήκη Χανίων

Επιμέλεια Χριστόφορος Μαρίνος | Διάρκεια 16 Μαΐου – 4 Οκτωβρίου

The Prey, 2023, ακουαρέλα σε ύψλο, διαμ. 147 εκ.

Νέα ατομική έκθεση
του Α. Ψυχούλη
τον Δεκέμβριο του 2026
στην a.antonopoulou.art

Διεύθυνση aaart:
Αριστοφάνους 20, Ψυρρή, 2103214994
www.aaart.gr
instagram: [a_antonopoulou_art](https://www.instagram.com/a_antonopoulou_art)

© JOHN CAMERON, STAVROS NIARCHOS FOUNDATION CULTURAL CENTER

954

Για την Εθνική Λυρική μας Σκηνή

Η Αθήνα μπορεί να είναι υπερήφανη για την Εθνική Λυρική Σκηνή. Σύγχρονη, εξωστρεφής, με διεθνείς συμπαραγωγές και τολμηρό ρεπερτόριο, επαναπροσδιόρισε την όπερα ως ζωντανή τέχνη. Το βαθύ, δραματικό κόκκινο χρώμα της συμβολίζει πάθος και μνήμη, ενώ δίπλα της η Εναλλακτική Σκηνή ανοίγει δρόμους στο νέο, ανήσυχο βλέμμα. Γ.Ν.

953

Για τα live venues μας

Ακούμε τα πάντα παντού. Από βιομηχανικά συγκροτήματα μέχρι υπόγεια stages, η Αθήνα παίζει δυνατά, αρκεί να ξέρεις πού να μπεις.

* **Τεχνόπολις Δήμου Αθηναίων (Πειραιώς 100):** Το παλιό εργοστάσιο φωταερίου μετατράπηκε σε πολιτιστικό κόμβο που συγκεντρώνει πάνω από ένα εκατομμύριο επισκέπτες τον χρόνο.

* **Floyd Live Music Venue (Πειραιώς 117):** Αίθουσα περίπου 2.000 ατόμων, που καλύπτει το κενό των μεγάλων indoor live της πόλης.

* **An Club (Σολωμού 13):** Γράφει ιστορία από το '87 ως βασικός πυρήνας της underground σκηνής.

* **Kyttaro Live Club (Ηπείρου 48):** Εκεί που ρόκαρε ο παππούς σου. Συνεχίζει αδιάκοπα να φιλοξενεί live, εδώ και δεκαετίες. Από Πουλικάκο μέχρι Ρακιντζή.

* **Gagarin 205 (Λιοσίων 205):** Ιερός τόπος πλέον, κουβαλά πάνω από δύο δεκαετίες ζωής και άπειρες συναυλίες διεθνών ονομάτων.

* **Temple Athens (Ιάκχου 17):** Club και live stage, για σύσφιξη σχέσεων. Χωράνε περίπου 400 άτομα, αρκεί να αγαπιούνται πολύ.

* **Piraeus Club Academy (Πειραιώς 105):** Κρατά σταθερή θέση στο live circuit της πόλης, με συνεχές πρόγραμμα. Γ.Ν.

955 Για το παϊδάκι το σωστό, το ζουμερό, το πρόστυχο

Σωστό, ζουμερό παϊδάκι βρίσκεις: στον Σπανό στα Κάτω Πατήσια (Αρ. Οικονόμου 2), στον Αξώτη στο Πολύγωνο (Παπαρσένη 15), στον Μαύρο Γάτο στο Παγκράτι (Πολέμωνος 4, Πλ. Προσκόπων), στα Σκαλάκια στα Ιλίσια (Αιγινήτου 32) και στον Σπύρο και τον Αντώνη στα Άνω Πατήσια (Γαβριηλίδου 24). Κ.Βν.

956-959

Γιατί υπάρχουν μέρη όπως το λιμανάκι του Σκίπερ

Βρίσκεται στη Μαρίνα Αλίμου και δεν είναι επίσημη ονομασία, αλλά ένα σημείο που έμεινε στη μνήμη της πόλης.

Μπροστά από το ιστορικό Skipper's (από το 1987), με το ξύλινο «πειρατικό» να δεσπόζει, ήταν ένας ανοιχτός χώρος όπου μαγαζί και θάλασσα γίνονταν ένα.

Στα 90s έγινε στέκι για όλους - από ναυτικούς μέχρι καλλιτέχνες - με μουσική, ποτό και νύχτες που έφταναν μέχρι το πρωί. Γ.Ν.

Το σπίτι-όνειρο με τη μνημειακή είσοδο

Μνημειακή σημαίνει μεγάλειδης στη γλώσσα των αρχιτεκτόνων και πρόκειται για την κεντρική είσοδο του κτιρίου που βρίσκεται στη γωνία Μάρνη και Αβέρωφ.

Είναι η γωνιακή οικοδομή του Δημητρίου Ακριβού, αντιπροσωπευτικό δείγμα εκλεκτικισμού, ψηλοτάβανο και επιβλητικό. Πόσοι χοροί, δεξιώσεις και τραπέζια έχουν γίνει εδώ... Γ.Σ.

Πού θα σου σερβίρουν τυρόπιτα μέσα στο τάπερ της μαμάς;

Στο **Thirio** (που το λένε θηρίο, αλλά στην πραγματι-

κότητα είναι μια σταλιά). Ο σεφ Θωμάς Μάτσας είχε την ιδέα να σερβίρει την ωραία του τυρόπιτα (με γιαούρτι, φρέσκα αρωματικά και φέτα Διβαδειάς) μέσα στο τάπερ της μανούλας. Ξέρετε για ποιο τάπερ μιλάω: για εκείνο το γυάλινο, το «καλό», με το καπάκι που κλείνει σωστά και που, έτσι και το χάσεις, χάθηκες (Ναυάρχου Νικοδήμου 2, Σύνταγμα). Κ.Βν.

Εκδρομή στο Μπαχάρ

Έτσι νιώθεις στο νούμερο 31 της Ευριπίδου - σαν να έχεις πάει μονοήμερη εκδρομή σε μακρινά μέρη. Φεύγεις με σπόρους τόνκα, κεδροκούκουτσα και άλλα προϊόντα που πρώτη φορά βλέπεις, αλλά και μείγματα και μαρινάδες με εξωτικά ονόματα που ξέρεις ότι θα κάνουν νόστιμο ό,τι κι αν μαγειρέψεις. Ε.Α.

TARTUFO

CUCINA ITALIANA

Comfort ιταλική κουζίνα στου Ψυρρή

Η ιταλική κουζίνα είναι πάντα μια καλή ιδέα, ειδικά όταν συνδυάζει αυθεντικές γεύσεις, δημιουργικότητα και πιάτα που θέλεις να δοκιμάζεις ξανά και ξανά. Το Tartufo είναι ακριβώς αυτό το spot που καταφέρνει κάθε φορά να μας θυμίζει γιατί η comfort πλευρά της ιταλικής γαστρονομίας παραμένει ακαταμάχητη. Με μια έμπειρη ομάδα που πειραματίζεται διαρκώς και αντλεί έμπνευση από την εποχικότητα των υλικών, το νέο μενού φέρνει γεύσεις που ξεχωρίζουν.

Η άνοιξη βρίσκεται στο απόγειό της και μια έξοδος στο Tartufo μοιάζει ιδανική για να μπούμε σε καλοκαιρινή διάθεση. Πρωταγωνιστικό ρόλο έχουν φυσικά τα χειροποίητα ζυμαρικά, με δύο ιδιαίτερα πιάτα: οι in house ταλιατέλες με κακάο, μανιτάρια και λάδι τρούφας, αλλά και το εντυπωσιακό γεμιστό ραβιόλι σε σχήμα σαλιγκαριού, με γαρίδα και καραβίδα, ceviche γαρίδας και βε-

λούδινη sauce bisque. Στα ορεκτικά, το καρπάτσιο χταποδιού με ελαιόλαδο και μεσογειακά μυρωδικά είναι από τις πιο δροσερές επιλογές, ενώ η Caesar Salad κάνει δυναμικό comeback, με κρουτόν, τραγανό καλαμπόκι και chips προσούτο.

Το Tartufo επένδυσε φέτος και στις premium cuts που ψήνονται σε φούρνο Jospet, με κορυφαίες επιλογές την μπριζόλα ωρίμανσης 60 ημερών και το inside skirt Black Angus Αμερικής. Από τις πιο καλοκαιρινές προτάσεις του μενού είναι το λαβράκι με φακές Beluga και σάλτσα εσπεριδοειδών, ενώ η pizza με μοσχαρίσιο brisket ξεφεύγει απολαυστικά από τα συνηθισμένα. Το φινάλε ανήκει δικαιωματικά στην Torta Caprese, με σοκολάτα, αμύγδαλο, παγωτό ανθότυρο, σύκο και τριμμένο φιστίκι. Όλα αυτά συνοδεύει μιας wine list με περισσότερες από 50 ελληνικές και διεθνείς ετικέτες!

Αγίας Θέκλας 9
Ψυρρή
2103315458
f tartufo.athens
i tartufo.athens

AMALIA

HOTEL ATHENS

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ,
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Στην καρδιά της Αθήνας, λίγα μόλις βήματα από την πλατεία Συντάγματος και απέναντι από τον Εθνικό Κήπο, το Amalia Hotel Athens αποτελεί ένα από τα πιο διαχρονικά ξενοδοχεία της πόλης, συνδυάζοντας αυθεντική αθηναϊκή φιλοξενία, σύγχρονη αισθητική και ανανεωμένες εγκαταστάσεις. Με προνομιακή τοποθεσία και άμεση πρόσβαση στα σημαντικότερα αξιοθέατα, τις εμπορικές περιοχές και τα μέσα μεταφοράς, προσφέρει ιδανική βάση τόσο για ταξιδιώτες αναψυχής όσο και για επαγγελματικές μετακινήσεις.

Οι πρόσφατα ανακαινισμένοι χώροι του ξενοδοχείου αποπνέουν κομψότητα και διακριτική πολυτέλεια, μέσα από minimal design, φυσικές αποχρώσεις και σύγχρονες λεπτομέρειες, που δημιουργούν μια αίσθηση ηρεμίας στο κέντρο της πόλης. Ξεχωριστή θέση στη νέα εμπειρία φιλοξενίας κατέχει το ανανεωμένο Theo's Lobby Bar, ένας elegant all day χώρος, ιδανικός για καφέ, business meetings, light lunch ή aperitif.

Το ξενοδοχείο επενδύει δυναμικά και στον τομέα των επαγγελματικών εκδηλώσεων, διαθέτοντας πλήρως ανακαινισμένες αίθουσες συνεδρίων και meeting spaces, με σύγχρονο εξοπλισμό, φυσικό φωτισμό και ευέλικτες διαμορφώσεις για εταιρικά events, παρουσιάσεις και private gatherings.

Στον 7ο όροφο, το WHISPERS Rooftop Restaurant & Bar προσφέρει μία από τις πιο ξεχωριστές εμπειρίες της Αθήνας, με πανοραμική θέα στην Ακρόπολη, τον Λυκαβηττό και τον Εθνικό Κήπο.

Μέλος του ομίλου Amalia Hotels, το ξενοδοχείο εντάσσεται σε μια συλλογή ξενοδοχείων που εκτείνεται από την ιστορική Αθήνα και το κοσμοπολίτικο Ναύπλιο μέχρι τους Δελφούς, την Αρχαία Ολυμπία, τα επιβλητικά Μετέωρα και την παραθαλάσσια Πρέβεζα, αναδεικνύοντας με τον δικό της τρόπο την αυθεντική ελληνική φιλοξενία σε μερικούς από τους πιο ξεχωριστούς προορισμούς της χώρας.

Αμαλίας 10, Αθήνα, 2103237300
www.amaliahotels.com
f amaliahotelathens
i amaliahotelathens

960 Η αμυγδαλιά του Δροσίνη, που έγινε καντάδα στην Πλάκα

Κυδαθηναίων και Τριπόδων, Πλάκα. Εδώ είδε ο Γεώργιος Δροσίνης, επιστρέφοντας από τη Γερμανία, την ξαδέρφη του, Δροσίνα, και την ερωτεύτηκε. «Εκούνησε την ανθισμένη μυγδαλιά με τα χεράκια της κι εγέμισε από άνθη η πλάτη, η αγκαλιά και τα μαλλάκια της...» έλεγαν οι στίχοι του Δροσίνη. Άγνωστο ποιος ήταν ο συνθέτης, η μυγδαλιά, όμως, έγινε η αγαπημένη καντάδα έξω από τα παράθυρα των κοριτσιών. Τ.Σ.

961. ΟΙ ΚΕΡΑΙΕΣ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ

Όπου κι αν είσαι στην Αθήνα, αν το βλέμμα σου πάει ανατολικά και πάνω, βλέπεις την κορυφογραμμή του Υμηττού με τις κεραίες των ραδιοφωνικών σταθμών. Αν η βόλτα σου σε φτάσει μέχρι εκεί πάνω, θα μείνεις να αγναντεύεις μια θέα που σε κάνει να νομίζεις ότι ο Πειραιάς είναι δίπλα σου. Και στο δειλινό θα δεις, με ολόκληρη την Αθήνα πιάτο μπροστά σου, να ανάβουν διαδοχικά τα πορτοκαλί φώτα των λεωφόρων της. Μείνε μέχρι να σκοτεινιάσει. Γ.Ν.

962. ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΑΜΑΞΟΣΤΑΣΙΟ ΤΟΥ ΟΣΥ

Με ιστορία από το 1892, με φουλ ιντάστριαλ χαρακτήρα και με τις πιο ωραίες εκδηλώσεις -Beer Festival, Street Food Festival, Thrift Icon, προβολές και βάλε - μια αφορμή για μικρές γιορτές με χάζι και μουσικές, έτσι, στα καλά καθούμενα. Ε.Λ.

963. ΓΙΑ ΤΑ ΨΗΛΑ CAFÉ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Ψηλά στο Χαϊδάρι, στο καφέ Telescope, βλέπεις μπροστά σου όλη την Αττική να απλώνεται μέχρι το Αιγαίο. Και για νυχτερινό mood υπάρχει αστερόφωτος θόλος στο ταβάνι. Μενού παντός καιρού, καφέδες και βιάφες, ζευγαράκια, λαϊκά παιδιά, οικογένειες σε μπρέικ, πανικόβλητοι σερβιτόροι να τρέχουν, όλα κοουλ, αδερφέ. Γ.Ν.

964. CHECK POINT, ΕΝΑ «ΣΤΕΚΙ» ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΚΡΙΝΟΥΝ

Είναι το κέντρο πρόληψης και σεξουαλικής υγείας του Συλλόγου Οροθετικών «Θετική Φωνή». Μπορείς να κάνεις εξέταση για HIV, σύφιλη και ηπατίτιδες γρήγορα, δωρεάν και εμπιστευτικά, χωρίς περιττές ερωτήσεις και αδιάκριτες ματιές (Πιπτάκη 4, Μοναστηράκι, 2103310400). Τ.Σ.

Γιατί στις 23.10.2003 η Αθήνα απέκτησε φωνή

965

Τυπώθηκε το πρώτο τεύχος της ATHENS VOICE και, κάπως, η πόλη άρχισε να μιλάει αλλιώς. Με ιστορίες, πρόσωπα, δρόμους, μικρά και μεγάλα. Μια φωνή που δεν ήταν μία, αλλά πολλές,

όπως ακριβώς και η ίδια η Αθήνα. Χ.Μ.

Για το υπέροχο Νέο Μουσείο της Ακρόπολης

Είναι το καμάρι μας, έργο του Bernard Tschumi σε συνεργασία με τον Μιχάλη Φωτιάδη, που εγκαινιάστηκε το 2009. Το Μουσείο της Ακρόπολης είναι θεμελιωμένο σε αρχαιολογικά στρώματα και μοιάζει να αιωρείται. Φως, γυαλί, μάρμαρο, κι απέναντι η Ακρόπολη ως μόνιμος συνομιλητής, ενώ στον επάνω όροφο ο Παρθενώνας ανασυντίθεται με θέα τον αυθεντικό του εαυτό. Περιπλανώμενος στη διαφάνειά του, συνειδητοποιείς ότι τα αρχαία αγάλματα δεν ήταν ποτέ λευκά· εμείς απλώς ερωτευτήκαμε την πατίνα της απώλειας. Γ.Ν.

967. BAGELS ΟΠΩΣ ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ ΝΙΟΥ ΓΙΟΡΚ

Στο **Bakel**, στο πλάι της Κλαυθμώνος (Δραγατσανίου 8), βρίσκεις λαχταριστά, χειροποίητα bagels ακριβώς όπως τα κάνουν στη Νέα Υόρκη (όντως). Κ.Βν.

968. ΓΙΑΤΙ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΣΙΦΤΕΤΕΛΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΤΟ BELLY DANCE

Το belly dance στην Αθήνα έχει μια ενδιαφέρουσα ιδιαιτερότητα: Είναι παρόν παντού (τσιφτετέλι, λαϊκή κουλτούρα), αλλά ως τέχνη οργανώνεται σε μικρούς, σχεδόν κλειστούς κύκλους. Το **Oriental Expression** στον Άγιο Δημήτριο κάνει μαθήματα oriental, tribal fusion, bollywood και είναι κάτι σαν «hub» - όχι απλώς σχολή. Το **Shantom** στο Χαλάνδρι δίνει έμφαση στο αιγυπτιακό στιλ (raqs sharqi) και διδάσκει τεχνικές με rrops (πέπλα, μπαστόνι (αντί για σπαθί) κ.ά.). Γ.Ν.

969. ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΜΑΣ PLACE VENDÔME

Βουκουρεστίου, ο πρώτος πεζόδρομος της πόλης. Το Παρίσι έχει την Place Vendôme, το Μιλάνο τη Monteparoleone, το Λονδίνο την Bond Street. Η Αθήνα έχει τη Βουκουρεστίου. Εδώ

συγκεντρώνονται όλες οι μεγάλες ελληνικές επιχειρήσεις και οι διεθνείς ναυαρχίδες. Οτιδήποτε καινοτόμο, διαφορετικό, κάθε νέα τάση εδώ παρουσιάζεται πρώτα. Στον πρώτο πεζόδρομο της Αθήνας, από το 1978. Τ.Σ.

970. ΤΑ ΝΕΡΑ ΠΟΥ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Οι Αθηναίοι συγκινούνται και στέκονται χαμογελαστοί να θαυμάσουν -κάθε, μα κάθε φορά- που οι 59 κατακόρυφοι πίδακες σε αρμονική συνύπαρξη με την αρχιτεκτονική του κτιριακού συγκροτήματος που σχεδίασε το Renzo Piano Building Workshop, στο Κανάλι κατά μήκος της Αγοράς στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, αρχίζουν να χορεύουν με μουσικές από Σκαλκώτα και Χατζιδάκι μέχρι το «Rocketman» του Έλτον Τζον. Το νερό, φωτισμένο και πειθαρχημένο, μοιάζει να κάνει αυτό που η πόλη δυσκολεύεται να καταφέρει: να κινείται με ρυθμό και μέτρο. Γ.Ν.

971. ΓΙΑΤΙ ΟΛΟΙ ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΝΑ ΓΑΛΛΙΚΟ BRUNCH ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΟΥ

Λέγεται **La Cave** και σου φτιάχνει scrambled eggs, Croque Madame και Croque Monsieur, γαλλικές σούπες, πλατό με αλλαντικά και τυριά απ' όλη τη Γαλλία και πολλές ακόμη γαλλικές λιχουδιές. Μαζί και πολλά γαλλικά κρασιά - μη φας το foie gras ξεροσφύρι (Κεραμεικού 11). Κ.Βν.

972. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΟ ΚΡΥΦΗ ΑΥΛΗ ΣΤΗ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

Από την είσοδο δεν τη βλέπεις καν. Πρέπει να διασχίσεις το μπαρ (που το λένε **Το Μπαρ!**) και να ανακαλύψεις μια πόρτα στο βάθος. Από κει καταβαίνεις μερικά σκαλάκια και ιδού: είσαι ήδη σε μια φουντωτή αυλή (Μαυρομιχάλη 11, Νεάπολη). Κ.Βν.

ALMA GALLERY

ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Η Alma Gallery παρουσιάζει σύγχρονους Έλληνες και διεθνείς καλλιτέχνες, με παρουσία σε δύο πόλεις, στα Τρίκαλα και στην Αθήνα. Η γκαλερί ιδρύθηκε το 2010 από την οικογένεια Αλμπάνη στο κέντρο των Τρικάλων και αναδείχθηκε γρήγορα μέσα από εκθέσεις που έφεραν σε διάλογο καταξιωμένους και ανερχόμενους δημιουργούς από διαφορετικά πεδία της σύγχρονης τέχνης. Από την αρχή της λειτουργίας της έχει παρουσιάσει ένα ευρύ φάσμα εκθέσεων που αποτυπώνουν τις εξελίξεις της ελληνικής καλλιτεχνικής σκηνής. Το 2015 η Alma επεκτάθηκε στην Αθήνα, στο Κολωνάκι, εγκαινιάζοντας έναν δεύτερο εκθεσιακό χώρο, που ενίσχυσε περαιτέρω τη δραστηριότητά της και το πρόγραμμα ατομικών και ομαδικών εκθέσεων.

Η γκαλερί έχει συμμετάσχει στο παρελθόν σε διεθνείς διοργανώσεις τέχνης, προβάλλοντας τη σύγχρονη ελληνική δημιουργία σε διεθνές περιβάλλον, ενισχύοντας έτσι την εξωστρέφειά της. Στα μελλοντικά της σχέδια είναι η συμμετοχή της εκ νέου σε διεθνείς φουάρ. Στον πρώτο όροφο λειτουργεί το Dero της γκαλερί, όπου παρουσιάζονται επιλεγμένες προτάσεις των καλλιτεχνών της. Η Alma Gallery διατηρεί ένα ζωντανό εκθεσιακό πρόγραμμα, με στόχο την ανάδειξη της σύγχρονης ελληνικής τέχνης και τη συνεχή ανταλλαγή ιδεών στο διεθνές καλλιτεχνικό πεδίο.

Η αγάπη για την τέχνη, μέσα από μια πορεία δεκαετιών, έγινε μια γκαλερί σύγχρονης τέχνης, που ασφαλώς είναι μια περίπτωση καθαρής σχέσης με τους δημιουργούς και τη δημιουργία.

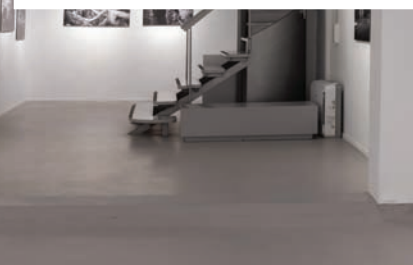
Ωράριο λειτουργίας

Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή: 11.00-20.00, Τετάρτη, Σάββατο: 11.00-15.00

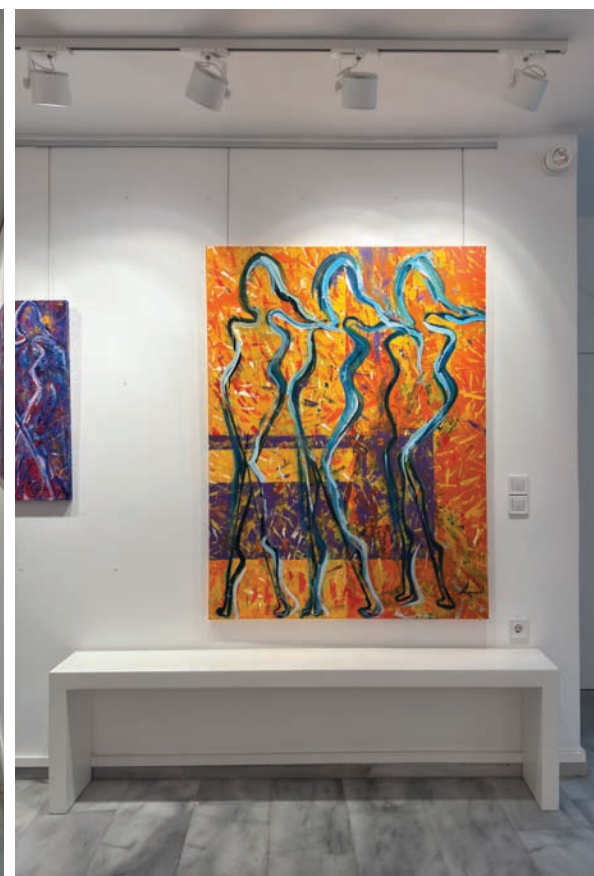
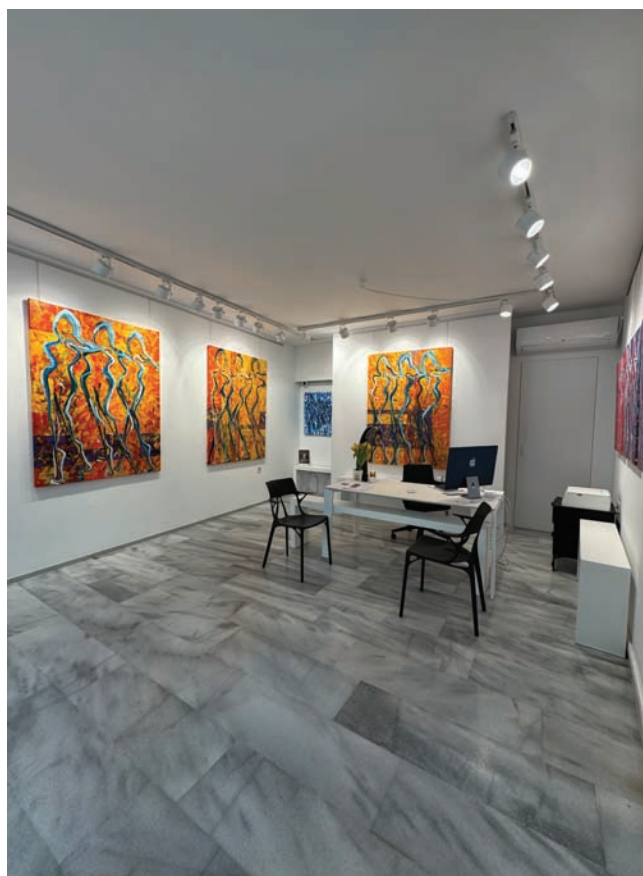
ΑΘΗΝΑ: Σκουφά 24Α, Κολωνάκι, 2114003160

Email: almagallery@gmail.com

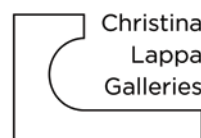
Instagram / Facebook: [alma_athens](#)

CHRISTINA LAPPA GALLERIES

Η CL Art Gallery στην Αθήνα λειτουργεί από το 2022, ενώ από το 2015 δραστηριοποιούνται τρεις ακόμη CL Art Galleries σε συνεργασία με ξενοδοχειακές μονάδες στη Χαλκιδική. Στον χώρο της γκαλερί παρουσιάζονται έργα της ιδρύτριας και καλλιτέχνιδας, Χριστίνας Λάππα, ενώ παράλληλα φιλοξενούνται ατομικές και ομαδικές εκθέσεις Ελλήνων και διεθνών καλλιτεχνών.

Christina
Lappa
Galleries

ΑΘΗΝΑ: Χάρπτος 10, Κολωνάκι
2107229884

www.christinalappa.com

info@christinalappa.com

[f clartgalleries](#)

[@cl_art_galleries](#)

973

Για το Πάρκο Σκοπευτηρίου Καισαριανής

Το αγαπάμε όχι μόνο γιατί είναι από τις λίγες αθηναϊκές ανάσες όπου περπατάς κάτω από πεύκα, μέσα στη σιωπή, αλλά γιατί το χώμα του κρατά ονόματα: Οι ναζί το χρησιμοποίησαν ως τόπο εκτελέσεων το 1942-1944, με κορύφωση την εκτέλεση των 200 της Πρωτομαγιάς του '44. Και τώρα, με τα πρόσφατα φωτογραφικά ντοκουμέντα να βγαίνουν στο φως και να περνούν στην κυριότητα του Δημοσίου, ο περίπατος εκεί δεν είναι μόνο αναψυχή, αλλά και μια συνειδητή άσκηση μνήμης, ένα μάθημα αξιοπρέπειας στα όρια της πόλης. Γ.Ν.

974. ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΟ ΦΤΗΝΟ, ΠΟΙΟΤΙΚΟ BURGER ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

€4,80. Τόσο έχει το cheeseburger του Guerilla Chef και είναι πολύ (μα πολύ!) καλό για την τιμή του (Σολωμού 33, Εξάρχεια). Κ.Β.

975. ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ Η ΥΠΟΓΕΙΑ ΑΘΗΝΑ

Εκεί που νομίζεις ότι την ξέρεις την πόλη απέξω κι ανακατωτά, ανακαλύπτεις ότι κάτω απ' τα πόδια σου κρύβει μυστικά. Το Alter Exploring, η Terra Incognita και άλλες ομάδες διοργανώνουν τουρ στην υπόγεια Αθήνα - στο Θεμιστόκλειο τείχος, τις κρύπτες και τα λουτρά της Ρωσικής Εκκλησίας, το κειμηλιοφυλάκιο της Μητρόπολης, τον υπόγειο Ιλισό κι άλλα κρυμμένα και ωραία. Βάζεις αθλητικά μπότσια, παίρνεις φακό και ξεκινάς. Ε.Λ.

976. ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΙ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Στην Πατησίων, το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο, το οποίο εγκαινιάστηκε το 1889, επιβάλλεται με την ήρεμη αυτοπεποίθηση του νεοκλασικισμού. Από τον 19ο αιώνα συγκεντρώνει τον αρχαιολογικό πλούτο μιας χώρας που μόλις ανακάλυπτε τον εαυτό της. Από τη νεολιθική εποχή έως την ύστερη αρχαιότητα, όλη η ιστορία συμπυκνωμένη σε 9.500 τετραγωνικά μέτρα. Κατά την Κατοχή, οι αρχαιολόγοι έκρυψαν τα εκθέματα σε υπόγεια και λάκκους κι έτσι σώθηκαν θησαυροί όπως ο Ποσειδώνας του Αρτεμισίου και η μυκηναϊκή προσωπίδα του Αγαμέμνονα. Σήμερα, το νεοκλασικό κτίριο του Τσίλλερ ετοιμάζεται να ξανασυστηθεί: πιο ανοιχτό, πιο φωτεινό, λιγότερο φρούριο, περισσότερο δημόσιος χώρος. Γ.Ν.

977. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΤΙΝΟ ΤΖΕΝΤΛΜΑΝ

Πρώην Πρόεδροι της Δημοκρατίας και Πρωθυπουργοί, άνθρωποι του πνεύματος και της τέχνης μοιράζονται (σχεδόν) όλοι την ίδια «γειτονιά»,

984

Ο ανέφικτος «Έρως Τοξοθραύστης»

Σταματάμε πάντα να θαυμάσουμε το εμβληματικό μαρμάρινο γλυπτό του 19ου αιώνα, που φιλοτέχνησε ο τεράστιος Γεώργιος Βρούτος και βρίσκεται στην υπαίθρια γλυπτοθήκη του Ζαππείου. Εδώ ο Έρως, ως θεός του πόθου και της γονιμότητας, απεικονίζεται σε μια στιγμή ανάπαυλας, σπάζοντας το όπλο του (τόξο), γεγονός που συμβολίζει την παύση της επιρροής του. Μια ωδή σε όλους τους ανέφικτους έρωτες της ζωής μας. Σ.Π.

το Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών. Εδώ βρίσκεται και ο τάφος του πάντα τζέντλμαν και γνωστού για το μαύρο χιούμορ του κωμικού ηθοποιού Ντίνου Ηλιόπουλου. Ο ίδιος ζήτησε να γραφτεί στο μνήμα του η φράση που υπάρχει έως και σήμερα: «Με συγχωρείτε, κυρίες μου, που δεν μπορώ να σηκωθώ». Τ.Σ.

978. ΕΧΟΥΜΕ ΘΕΡΙΝΟ ΜΕ ΞΑΠΛΩΣΤΡΕΣ

Στο σινέ Φλοίσβος, άμα είσαι από τους πολύ καλοπερασάκηδες, αγκαζάρεις μία από τις δέκα περίπου ξαπλωστρες και βλέπεις την ταινία ημι-ξαπλωτός σαν αρχαίος Ρωμαίος. Γιατί όχι; Εννέα μόλις μέτρα από τη θάλασσα βρίσκεσαι. Μπόνους κι ένα καλαμάκι που ψήνεται στον κήπο του σινεμά, στα κάρβουνα. Δίπλα στη Μαρίνα του Φλοίσβου στο Παλαιό Φάληρο. Ε.Λ.

979. SORRY MOM ΓΙΑ ΜΠΙΡΕΣ ΚΑΙ ΚΙΘΑΡΕΣ, ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Με 14 «βρύσες» να ξεδιψούν όσους ψάχνουν craft μπίρες και περισσότερες από 60 φιάλες στις επιλογές σου, με χαριτωμένα μπονσάι και δυνατά ηχεία που παίζουν συχνά rock και metal που συμβαίνει τώρα και όχι «σκουριασμένα», στην Ελβετίας 21 υπάρχει αυτό το taproom με ταυτότητα, που διαλύει τους μύθους για τα Βόρεια Προάστια. Δ.Α.

980. ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΜΕ ΤΑ ΨΑΡΟΜΑΓΑΖΑ

Εκεί που τα ψαρομάγαζα στήνουν μια μικρή νησιώτικη ψευδαίσθηση στο κέντρο της Αθήνας, να νιώθεις την αλμύρα στον αέρα, τις φωνές, την οικειότητα, ακόμα και τις τιμές που, ενίοτε, θυμίζουν διακοπές στη Μύκονο. Γ.Ν.

981. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ ΜΙΚΡΗ ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ

Απλώς στάσου σε οποιαδήποτε νησίδα της Πατησίων από την Ομόνοια έως την Πλατεία Αμερικής και κοίτα νότια. Θα δεις την Ακρόπολη να ξεπροβάλλει μέσα από τις πολυκατοικίες της Πατησίων στην πιο σύγχρονη (και πραγματική) εικόνα της Αθήνας που θα δεις ποτέ. Κ.Β.

982. ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑ ΕΞΩ, ΤΥΛΙΓΜΕΝΟΙ ΜΕ ΚΟΥΒΕΡΤΑ

Τις μέρες που σου πέφτουν τα δόντια από το κρύο, πολλά café της Αθήνας, εκτός από τα κλασικά μανιτάρια-σόμπες προσφέρουν και ωραίες, ζεστές κουβέρτες σε διάφορα φλούο χρώματα. Δεν χρειάζεται να τις ζητήσεις. Σε περιμένουν εκεί, διπλωμένες με τάξη επάνω στις καρέκλες. Τυλίξου και πιες καυτά τσάγια και κονιάκ - έτσι κι αλλιώς, σε καμιά ώρα θα είναι πάλι άνοιξη. Γ.Ν.

983. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΗ ΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΟΥΑΛΕΤΑ

Κατασκευάστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα στη Βαρυβάκιο και υπάρχει και σήμερα - βρίσκεται απέναντι από την αγορά και είναι 24ωρης λειτουργίας. Πάντως, ο Δήμος Αθηναίων το 1950 διέθετε 70 δημόσια ουρητήρια, περισσότερα απ' ό,τι σήμερα. Τ.Σ.

973-985

985

Το wine bar της προδοσίας

Τα ποτήρια του κρασιού γράφουν πάνω «Φιλιά σε όλους - Ιούδας». Στην αυλή έχει ένα μανουάλι για να σβήνεις τα τσιγάρα σου. Πάνω στην μπάρα βρίσκονται δύο αγαλματίδια του Ιησού και της Παναγίας κι από πίσω γράφει «Ο Χριστός και η Μάνα του». Και το λένε Ιούδα! (Καρόρη 5). Κ.Β.

ΤΣΙΠΟΥΡΟ Γάτσιου

Est. 1878

Το αυθεντικό
Ηπειρώτικο Τσίπουρο!

gatsiosdistillery.com

Απολαύστε υπεύθυνα

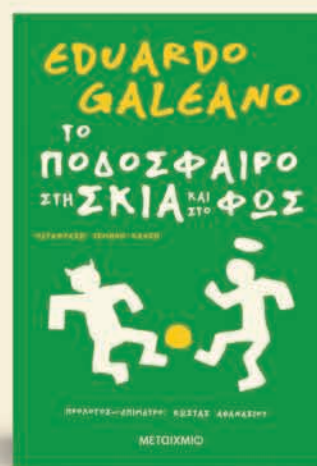
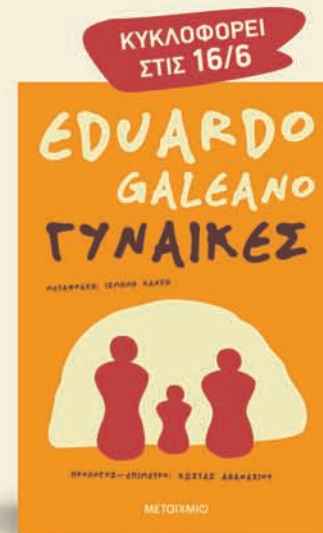
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

EDUARDO GALEANO

Ο ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ,
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ—ΕΠΙΜΕΤΡΟ:
ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Οι εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ επανασυστήνουν τον σπουδαίο Ουρουγουανό συγγραφέα Eduardo Galeano.

Μέσα από τη σταδιακή επανέκδοση των εμβληματικών έργων του, ανακαλύπτουμε ξανά τη δύναμη της γραφής του που παραμένει πιο επίκαιρη από ποτέ.

metaixmio.gr

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Τα βιβλία της ζωής μας

986

I LOVE ATHENS

Η Αθήνα του Στέλιου Παρλιάρου*

Αν μου παράγγελναν ένα γλυκό για την Αθήνα, θα έφτιαχνα το τουρλού

*Ο Στέλιος Παρλιάρου είναι ζαχαροπλάστης

987. ΓΙΑΤΙ ΛΑΘΡΑΚΟΥΜΕ ΤΙΣ ΘΩΝΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Στους δρόμους, στα καφέ, στα σινεμά, στα ΜΜΜ και στα μπαλκόνια στον ακάλυπτο, στις εκκλησίες και στα φεστιβάλ, ξαπλωμένοι στις πλαζ, περπατώντας με παρέα ή εντελώς μόνοι τους, στα κινητά ή σε κάποιον αόρατο φανταστικό φίλο, οι Αθηναίοι δεν στα-μα-τά-νε να μιλάνε. Ακατάσχετα, θυμωμένα, χαρούμενα, παράλογα ή λογικά. Μια πόλη που έχει λογοδιάρροια κι εμείς την καταγράφουμε στη στήλη της ATHENS VOICE, τα Athens Voices. Μόνο ό,τι ακούγεται δημοσίως. Γ.Ν.

988. ΓΙΑ ΤΑ ΜΕΛΙΣΣΙΑ ΣΤΙΣ ΤΑΡΑΤΣΕΣ

Πέρα από ταρατσόκηπους και μπουστάνια σε μπαλκόνια, στην Αθήνα θα βρεις και κυψέλες με μελίσσια. Από τα Πετράλωνα μέχρι την Ηλιούπολη, σε μεγάλες βεράντες, ρετιρέ και ταρατσες πολυκατοικιών, οι μέλισσες παράγουν μέλι κανονικό και νοστιμότητα. Κ.Κ.

989. ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΚΡΥΦΑ ΣΗΜΕΙΑ ΝΑ ΑΦΗΝΟΥΜΕ ΒΙΒΛΙΑ

Η μασχάλη στο άγαλμα του Μακρυγιάννη είναι από τα πιο δημοφιλή σημεία για να σφηνώσουν εκεί ένα βιβλίο, αφήνοντάς το ελεύθερο για τον επόμενο αναγνώστη του, οι Αθηναίοι bookcrossers. Γ.Ν.

990. ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΤΑΡΑΤΣΑ

Το καλοκαίρι που τα παράθυρα είναι ανοιχτά, σου έρχεται ξαφνικά μια μυρωδιά από λάδι καρύδας. Και ξέρεις ότι κάποιος το ζει στην ταρατσα του, στο μπαλκόνι του ή όπου μπορεί, με ακουστικά, γυαλιά ηλίου και αντηλιακό. Ποιος δεν το έχει κάνει; Ε.Λ.

991. ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΟ ΠΑΛΙΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Θρυλείται πως είναι το Αρχοντικό Μπενιζέλων, μουσείο σήμερα, στην Αδριανού 96, στην Πλάκα. Εδώ 16 καπεταναίοι ύψωσαν τη σημαία της επανάστασης στην Αθήνα, στις 28 Απριλίου 1821. Τ.Σ.

992. ΟΙ ΑΝΘΟΚΟΜΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΟΤΙ ΜΠΑΙΝΕΙ Η ΑΝΟΙΞΗ

Στην Κηφισιά, στη Βάρκιζα, στο Πεδίον του Άρεως, στο Περιστερί ή στη Νίκαια, κάποια θα τύχει να είναι κοντά σου. Βλέπεις τον κόσμο να κουβαλάει πανσεδάκια, γεράνια, μπουκαμβίλιες, γαντάκια κήπου και σκαλιστηράκια. Και είναι κολλητικό. Ε.Λ.

993. ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΟ ΚΟΝΤΙΝΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΗ, ΤΙΜΙΑ ΠΑΡΑΛΙΑ

Μιλάμε για την πρώτη της Γλυφάδας – γιατί έχει άλλες 3-4 μετά. Μεγάλη, με αμμουδιά, έχει κάποια υποτυπώδη αποδυτήρια, ντουζιέρες και ναυαγοσώστη, φτάνεις και με το τραμ. Ίσκιο και μπίρες δεν έχει, αλλά υπάρχει ένα περίπτερο πίσω στον δρόμο κι ένας τύπος με ψυγείακι που πηγαίνει πάνω κάτω την παραλία όλη μέρα. Τ.Σ.

994. ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗ ΘΡΥΛΙΚΗ ΤΟΥ ΚΟΥΡΟΥ

Ξεκίνησε στο ίδιο σημείο, στο νούμερο 10 της οδού Βουλής, από το 1906 – τότε που η Αθήνα ήταν μια μικρή πόλη και τα σύνορα της Ελλάδας έφταναν κάπου στη Θεσσαλία. Και συνεχίζει. Ε.Λ.

995. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ-ΜΟΥΣΕΙΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Είναι ο Άγιος Γεώργιος, στην ομώνυμη πλατεία της Κυψέλης. Την έχουν αγιογραφήσει οι σπουδαίοι Φώτης Κόντογλου, Δημήτρης Πελεκάσης, Ιωάννης Τερεζής, Κωνσταντίνος Γεωργακόπουλος και Σπύρος Παπανικολάου. Τ.Σ.

996. ΜΙΑ ΠΑΣΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΤΗΣ ΚΟΛΙΑΤΣΟΥ

Για την ακρίβεια, όχι η πάστα, αλλά το καφεζαχαροπλαστέιο που την προσφέρει. Είναι η Άντζελα, από το 1970 στην Πλατεία Κολιάτσου, κι εδώ απολαμβάνουν το γλυκό τους οι ηλικιωμένες κυρίες της περιοχής, φορώντας τα καλά τους. Τ.Σ.

Για τα πάρκα με τα δωρεάν όργανα γυμναστικής

Νιώθουμε λίγο σαν Κινέζοι, που ξεκινούν τη μέρα τους κάνοντας γυμναστική σε ανοιχτούς, πράσινους χώρους. Στην Αθήνα έχουμε τα Gymparks, υπαίθρια πάρκα γυμναστικής που προσφέρουν δωρεάν πρόσβαση σε όργανα εξωτερικού χώρου για όλους. Υπάρχουν στην Αγία Παρασκευή, στον Χολαργό, στου Παπάγου, στου Ζωγράφου, στη Νίκαια, στο Άλσος Αγίου Δημητρίου (Πετρούπολη), στην 25ης Μαρτίου στον Άγιο Δημήτριο, στη Γλυφάδα και σε άλλα νότια και δυτικά προάστια. Προσφέρουν όργανα για αερόβια, ενδυνάμωση, ευλυγισία (π.χ. έλξεις, ποδήλατο, διατάσεις), κατάλληλα για ύψος πάνω από 1.40 και βάρος έως 150 κιλά, συμπεριλαμβανομένων ειδικών για ΑμεΑ. Είναι μόνιμα, ανοιχτά 24/7, δωρεάν και συνεργάζονται με δήμους για δημόσια χρήση, προάγοντας την υγεία και την κοινωνικοποίηση (gympark.gr). Γ.Ν.

Έχουμε να επιλέξουμε από 80.000 τίτλους στην Εστία της Νέας Σμύρνης

Ανοιχτή για το α-

ναγνωστικό κοινό με ραντεβού, αλλά αξίζει: 80.000 τόμοι, φωτογραφίες της Σμύρνης από τον προσωπικό φωτογράφο του Βενιζέλου, εφημερίδες, περιοδικά, χάρτες και άλλα πολλά (Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 1, Νέα Σμύρνη, estia-ns.gr). Τ.Σ.

Το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Γουλιανδρή

Σε μια κοινωνία που συχνά αντιμετωπίζει τη φύση ως σκηνικό και όχι ως σύστημα, το Μουσείο Γουλιανδρή εισάγει μια πιο αυστηρή, σχεδόν επιστημονική ευαισθησία και λειτουργεί σαν ήσυχη αντίρρηση απέναντι στο τσιμέντο, μέσα στην πόλη. Ιδρύθηκε το 1964 από τους Άγγελο και Νίκη Γουλιανδρή, βρίσκεται στην Κηφισία και αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους επιστημονικούς και εκπαιδευτικούς φορείς της χώρας, με αντικείμενο τη μελέτη, καταγραφή και προστασία της ελληνικής φύσης. Οι συλλογές του περιλαμβάνουν χιλιάδες δείγματα φυτών, ζώων, απολιθωμάτων και οικοσυστημάτων, ενώ παράλληλα λειτουργεί ως κεντρο περιβαλλοντικής εκπαίδευσης. Γ.Ν.

986-1000

1000. ΑΘΗΝΑ, Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ!

Χωρίς εσένα δεν θα υπήρχε η ATHENS VOICE

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Η ενέργεια είναι στην καρδιά των πάντων, γι' αυτό και η ΔΕΠΑ είναι σήμερα παντού. Από το Φυσικό Αέριο μέχρι όλη την αλυσίδα της ενέργειας και από τα μεγάλα έργα και τις στρατηγικές υποδομές, μέχρι την επιχείρηση και το σπίτι. Με εξωστρέφεια και διεθνείς συνεργασίες, εγγυάται την ενεργειακή ασφάλεια της χώρας. Συμμετέχοντας σε νέες, σύγχρονες μονάδες παραγωγής ενέργειας, διασφαλίζει τη σταθερότητα του συστήματος και ενισχύει τον ανταγωνισμό. Με επενδύσεις στην καθαρή ενέργεια, τα ανανεώσιμα καύσιμα και τις νέες τεχνολογίες, δημιουργεί ένα βιώσιμο μέλλον για όλους. Και επειδή στην καρδιά της βιώσιμης στρατηγικής είναι ο άνθρωπος, η ΔΕΠΑ είναι πάντα δίπλα στον καταναλωτή, στους εργαζόμενούς της και στις τοπικές κοινωνίες.

choose

ΟΜΙΛΟΣ

ΔΕΠΑ Εμπορίας Μ.Α.Ε.

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

InterMed
Pharmaceutical Laboratories

Luxurious SunCare

Antioxidant Invisible Spray

ΔΙΑΦΑΝΟ
ΑΝΤΗΛΙΑΚΟ
SPRAY ΜΕ
ΒΙΤΑΜΙΝΗ C.
Αντιοξειδωτική
προστασία &
ενυδάτωση.

Εφαρμογή &
σε βρεγμένο
δέρμα

50+
ANTIOXIDANT SUNSCREEN
INVISIBLE SPRAY FOR FACE & BODY
with Vitamin C
Easy & fast application

UVA UVB 200 mL